

Giới thiệu Nghịch Thiên Tà Thần

Editor: team Vạn Yên Chi Sào

Hắn đứng trên đỉnh cao của tu luyện lại là chương quân Thiên Độc Châu, tài trí hơn người được chọn làm người kế thừa Tà Thần huyết. Nhất đại tà thần quân lâm thiên hạ!

Huyền Lục đẳng cấp: Sơ Huyền cảnh, Nhập Huyền cảnh, Chân Huyền cảnh, Linh Huyền cảnh, Địa Huyền cảnh, Thiên Huyền cảnh, Vương Huyền cảnh, Bá Huyền cảnh, Quân Huyền cảnh, Thần Huyền cảnh...

Huyền khí đẳng cấp: Phàm khí, Thử Huyền khí, Chân Huyền khí, Linh Huyền khí, Địa Huyền khí, Thiên Huyền khí, Vương Huyền khí, Bá Huyền khí, Quân Huyền khí, Thần Khí...

Huyền thú đẳng cấp: Phàm thú, Thử Huyền thú, Chân Huyền thú, Linh Huyền thú, Địa Huyền thú, Thiên Huyền thú, Vương Huyền thú, Bá Huyền thú, Quân Huyền thú, Thần Thú...

Một siêu phẩm khác cùng tác giả với siêu phẩm Thiên Thần.

Vạn Yên Chi Sào. Mong được các đạo hữu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vân Triệt, Tiêu Triệt

Team Vạn Yên Chi Sào.

Ý thức Vân Triệt dần dần thức tỉnh.

Sao lại thế này... Chẳng lẽ ta còn chưa chết sao? Rõ ràng là ta đã rơi xuống Tuyệt Vân Nhai, làm sao có thể còn sống! Vội lại trên người vậy mà không có cảm giác đau đớn... Ngay cả cảm giác khó chịu cũng không có? Xảy ra chuyện gì?

Vân Triệt lập tức mở mắt ra, nhanh chóng ngồi bật dậy, bỗng nhiên nhận ra mình đang ở trên chiếc giường lớn mềm mại, phía trên giường là màn liên màu đỏ thẫm rủ xuống, nhuộm đắm không khí vui mừng.

- A! Tiểu Triệt! Ngươi... Ngươi tỉnh rồi!

Một tiếng nói kinh hi của thiếu nữ truyền đến bên tai hắn, theo đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của một nữ hài xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Đây là một nữ hài nhìn qua chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, một thân váy dài màu xanh biếc, khuôn mặt non nớt trắng hồng xinh đẹp, cặp môi hồng nhuận tươi đẹp căng mọng ướt át, chiếc mũi ngọc thanh tú yêu kiều, một đôi mắt đẹp lộ ra vô cùng mừng rỡ, giống như một hồ nước trong suốt, thanh triệt trong suốt, làm rung động lòng người. Cả khuôn mặt đều dịu dàng ôn nhu, xinh đẹp theo người. Tuổi còn nhỏ đã có phong thái như thế, có thể tưởng tượng sau khi lớn lên sẽ là xinh đẹp khuynh thành như thế nào.

Nhìn nữ hài gần trong gang tấc này, Vân Triệt nhất thời ngu ngơ một chút, hoàn toàn bất thốt ra theo bản năng:

- Tiểu cô?

Nữ hài nâng cổ tay trắng bóc như tuyết lên, bàn tay nhỏ bé như ngọc ấm áp đặt lên trên trán Vân Triệt, vẻ mặt nàng cũng càng thêm thả lỏng một chút, vui vẻ nói:

- Nhiệt độ cơ thể cũng gần như khôi phục lại bình thường, thật tốt quá, vừa rồi thiếu chút nữa bị hù chết. Tiểu Triệt, hiện tại trên người ngươi có chỗ nào không thoải mái không?

Đối mặt với con người tràn đầy quan tâm vô bờ của thiếu nữ, Vân Triệt có chút ngây ngốc lắc đầu... Tinh thần hoàn toàn ở trong trạng thái phân li.

- Trước tiên ngươi cứ nghỉ ngơi trong chốc lát, ta lập tức đi nói cho gia gia ngươi. Hôm nay chính là ngày đại hi của ngươi, ngươi bỗng nhiên té xỉu, gia gia ngươi thiếu chút nữa phát điên rồi, vừa rồi tự mình đi ra ngoài mời Tư Đồ Đại Sư.

Thiếu nữ vội vàng cũng không nhận ra vẻ mặt khác thường của Vân Triệt, nàng ấn bả vai Vân Triệt làm cho hắn nằm lại trên giường, sau đó cuốc bộ rồi đi vội vàng.

Cửa bị đóng lại, Vân Triệt lại từ trên giường ngồi dậy lần nữa, thoáng chốc hai tay ôm chặt lấy đầu mình.

Nơi này là Lư Vân Thành, một thành nhỏ nhất ở Phía Đông thuộc Thương Phong Đế Quốc – một trong bảy quốc gia tại Thiên Huyền Đại lục, mà hắn, là tôn tử duy nhất của Ngũ Trưởng lão Tiêu Môn tại Lư Vân Thành -- Tiêu Triệt! Năm nay vừa tròn mười sáu tuổi.

Đây là thân phận hiện tại của hắn.

Ký ức của hắn lập tức chồng lên ký ức tại Thương Vân Đại lục hơn hai mươi năm về trước, khiến hắn liên tưởng tình hình ra.

Ta là Tiêu Triệt... Vậy ký ức tại Thương Vân Đại lục kia lại là thế nào?

Chẳng lẽ là sau khi chết đi ở Thương Vân Đại lục, chuyển kiếp đến trên khối thân thể này?

Không đúng! Minh rõ ràng chính là Tiêu Triệt! Mọi thứ trong gian phòng này mình đều vô cùng quen thuộc, từ nhỏ đến lớn, tất cả ký ức đều rõ ràng, hết thấy mọi thứ đều là tự mình trải qua, tuyệt đối không phải là đánh cắp ký ức của người khác!

Chẳng lẽ toàn bộ tại Thương Vân Đại lục chỉ là một giấc mộng? Sau khi mình rơi xuống Tuyệt Vân Nhai thì chợt tỉnh mộng?

Nhưng ký ức tại Thương Vân Đại lục lại cũng vô cùng rõ ràng... Vậy ân oán tình thù trong hai mươi bốn năm kia, làm sao có thể là mộng chứ!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vân Triệt... Hiện tại hắn là Tiêu Triệt, sau một lúc lâu hắn bừng tỉnh hiểu ra, ánh mắt rốt cuộc từ từ bình tĩnh lại, suy nghĩ cũng từ từ rõ ràng.

Lúc này mới là thời gian sáng sớm, bên ngoài trời còn chưa sáng choang. Hôm nay là ngày đại hôn của hắn và Hạ Khuynh Nguyệt, hai kẻ chung trước, hắn bị tiểu cô đánh thức, thay một thân hi phục đỏ thẫm, sau đó uống một chén cháo do tiểu cô tự tay nấu, tiếp theo, hắn liền cảm giác toàn thân vô lực... Sau đó thì không biết gì cả.

Cho tới bây giờ mới tỉnh lại.

Lúc này, một mùi hương khác truyền đến từ bên môi hắn, Tiêu Triệt khẽ nhếch môi lên, sắc mặt lập tức khẽ biến.

Đây là... Thí Tâm Tán!!

Những năm ở Thương Vân Đại lục kia, có Thiên Độc Châu trong người nên Vân Triệt rõ vạn độc trong thiên hạ như lòng bàn tay, có thể nói trên đời không có loại độc nào mà hắn không biết, vô luận là độc gì, hắn chỉ cần khẽ ngửi một chút thì trong nháy mắt liền có thể phân biệt được tên và cấu thành của loại độc này. Đồng thời, có được Thiên Độc Châu nên hắn bách độc bất xâm, dù độc có lợi hại hơn nữa thì cũng không thể gây thương tổn cho hắn.

Thí Tâm Tán, lấy Tuyệt Hồn Thảo và Tử Văn Hải Đường chế thành, sau khi tan trong nước thì vô sắc vô vị, sau hơn vào cơ thể hơn mười giây liền đoạt đi sinh cơ của con người, trực tiếp bị mất mạng, thậm chí trên thi thể sẽ không hiện ra bất cứ dấu vết trúng độc nào.

Ánh mắt Tiêu Triệt lập tức âm trầm, trong nháy mắt hiểu ra.

Thì ra là, vừa rồi hắn không phải là hôn mê, hơn nữa sau khi uống chén cháo bị hạ Thí Tâm Tán đã bị độc chết! Chết đi luân hồi chuyển thế, sinh tại Thương Vân Đại lục, sau khi rơi xuống Tuyệt Vân Nhai tại Thương Vân Đại lục... Thế nhưng không ngờ có thể sống lại trên thân thể vừa chết đi ở kiếp trước!

Tuy rằng loại chuyện này nghe vào lên hoàn toàn chính là thiên phùng dạ đảm, nhưng đây là khả năng duy nhất Tiêu Triệt có thể nghĩ đến!

Chờ một chút... Nếu nói như vậy, thân thể hiện tại của mình hoàn toàn không có năng lực kháng độc, vì sao vừa tiếp xúc Thí Tâm Tán mà bây giờ lại bình yên vô sự?

Một chút cảm giác khác thường truyền đến từ trong lòng bàn tay trái, Tiêu Triệt nâng tay trái mình lên, rõ ràng phát hiện trong lòng bàn tay vậy mà in một ấn ký lục sắc hình tròn.

Hình dạng, màu sắc, lớn nhỏ của ấn ký này... Rõ ràng là giống y chang Thiên Độc Châu!

Trước khi rơi xuống Tuyệt Vân Nhai, trong tuyệt cảnh hắn trực tiếp nuốt Thiên Độc Châu vào trong bụng, hắn hoàn toàn không biết làm như vậy sẽ dẫn tới hậu quả gì. Mà lúc này, ấn ký trên tay này, dường như Thiên Độc Châu cũng cùng hắn chuyển kiếp tới đây!

- Thiên Độc Châu...

Ngẩn người nhìn ấn ký rất giống Thiên Độc Châu này, Tiêu Triệt theo bản năng thăm dò một tiếng.

Theo tiếng nói hắn thốt ra, ấn ký lục sắc trong lòng bàn tay bỗng nhiên phóng ra một đoàn quang mang bí lục, trước mắt hắn lập tức xuất hiện chút hoảng hốt không biết từ đâu tới, đại não có chút choáng váng, khiến hắn theo bản năng nhắm hai mắt lại, lúc hắn mở to mắt, thế giới chung quanh hắn đã biến thành lục sắc mênh mang.

Thế giới lục sắc này trống trải một vùng, nhìn không tới giới hạn, chung quanh tràn đầy khí tức độc mỏng manh thuộc về Thiên Độc Châu, Tiêu Triệt ngo ngắc một hồi lâu mới rút cuộc hiểu ra, tinh thần của mình vậy mà tiến vào thế giới bên trong Thiên Độc Châu.

Hóa ra bên trong Thiên Độc Châu còn có thế giới rộng lớn như vậy! Càng không thể tưởng tượng được là mình bất kể hậu quả mà nuốt Thiên Độc Châu, thế nhưng lại khiến Thiên Độc Châu theo mình chuyển kiếp, dường như còn trở thành một bộ phận trong cơ thể mình!

Nếu có thể đi vào, vậy tất nhiên cũng có thể đi ra.

Tiêu Triệt nhắm mắt lại, ý niệm khẽ động, lập tức thế giới lục sắc chung quanh nhanh chóng giải tán, làm cho khi mở mắt ra lần nữa, trong tầm mắt đã là gian phòng quen thuộc kia.

Nhìn ấn ký màu xanh nhạt trong lòng bàn tay kia, Tiêu Triệt chậm rãi nở nụ cười... Tuy rằng không biết vì sao sẽ phát sinh chuyện khó có thể tin như vậy, nhưng mình chẳng những chết mà còn sống lại, còn có kỳ ức của hai đời. Có lẽ, là ông trời bất bình vận mệnh bi thảm hai đời của hắn, do đó có lòng từ bi cho hắn lại lấy được cơ hội trọng sinh lần nữa!

Tại Thương Vân Đại lục, Vân Triệt gặp phải tình cảnh vô số tuyệt đỉnh cường giả đuổi giết, tuy rằng cuối cùng vẫn bị mất mạng, nhưng một mình hắn khuấy động sóng gió trong thiên hạ phong vân, là cỡ nào uy phong! Nhưng thân thể hắn hiện tại lại rất bình thường... Nói không chút khách khí là vô cùng cặn bã.

Thiên Huyền Đại lục, Huyền Lực vi tôn. Tuy rằng Tiêu Triệt sinh tại Tiêu Môn, còn là tôn tử của Ngũ Trưởng lão Tiêu Liệt có thực lực mạnh nhất, nhưng hắn đã mười sáu tuổi rồi, Huyền Lực lại vẫn luôn kẹt tại Sơ Huyền Cảnh cấp một, từ bảy tuổi rưỡi hắn bắt đầu tu luyện, tám tuổi tiến vào Sơ Huyền Cảnh cấp một, sau đó suốt tám năm Huyền Lực không tiến bộ chút nào, tại trong Tiêu Môn chịu hết chế giễu. Sau này Tiêu Liệt mới được Đệ Nhất Y sư Lưu Vân Thành - Tư Đồ Doãn kiểm tra thân thể cho hắn, nhận được câu trả lời như sét giữa trời quang - không ngờ là hắn trời sinh huyết mạch bị tổn thương, hơn nữa tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, gần như không thể chữa trị. Dưới trạng thái này, cả đời Tiêu Triệt chỉ dừng lại ở Sơ Huyền Cảnh cấp một, mặc cho có gắng như thế nào, cũng không thể tiến thêm.

Cho dù liều chết tu luyện, cả đời cũng chỉ có thể đạt tới Sơ Huyền Cảnh cấp một. Tại Thiên Huyền Đại lục, người như vậy không thể nghi ngờ chính là tồn tại ở tầng dưới đáy, hoàn toàn trở thành một trò cười lớn của Tiêu Môn, nếu không phải gia gia Tiêu Liệt của hắn là Đệ Nhất Cường giả tại Tiêu Môn thậm chí trong toàn bộ Lưu Vân Thành hoàn toàn không ai nguyện ý liếc nhìn hắn một cái.

Tiêu Môn là một trong ba đại gia tộc tu luyện Huyền Lực tại Lưu Vân Thành, cường giả nhiều vô số kể, thế hệ trẻ nhân tài xuất hiện liên tục, ở trong đó có thể nói Tiêu Triệt có cũng được mà không có cũng chẳng sao, dù cho ngày nào đó hắn chết thì cũng chẳng mấy người quan tâm, nhưng hôm nay lại có người không tiếc dùng loại kịch độc Thí Tâm Tán không để lại dấu vết ngàn vàng khó cầu này giết hắn, dĩ nhiên, hiện tại Tiêu Triệt rất rõ ràng nguyên nhân.

Bởi vì hôm nay là ngày đại hôn của hắn và Hạ Khuynh Nguyệt.

Hạ Khuynh Nguyệt bằng tuổi hắn, cũng chỉ có mười sáu tuổi. Tuy tuổi còn nhỏ như thế nhưng nghe nói nàng ta tu luyện Huyền Lực đã đạt tới Sơ Huyền Cảnh cấp mười, sắp đột phá Sơ Huyền để bước vào Nhập Huyền Cảnh. Có thể vào năm mười sáu tuổi sẽ đạt tới cảnh giới đó, nàng ta là người đầu tiên của Hạ gia trăm năm qua xuất sắc như vậy, chẳng ai trong thế hệ đồng lứa tại Lưu Vân Thành có thể so sánh với nàng ta. Thậm chí có đồn đãi, nếu nàng tiến cảnh vẫn duy trì liên tục như vậy, mấy chục năm sau, Hạ Khuynh Nguyệt có khả năng trở thành người đầu tiên của Hạ gia từ trước tới nay bước vào Địa Huyền Cảnh... Thậm chí, còn có khả năng đạt tới Thiên Huyền Cảnh - cảnh giới mà trong trăm năm chưa bao giờ có ai tại Lưu Vân Thành dám hy vọng xa vời!

Càng máu chót hơn nữa, Hạ Khuynh Nguyệt chẳng những có thiên phú kinh người, dung nhan càng sắc nước hương trời, là đệ nhất mỹ nữ được Lưu Vân Thành công nhận. Gần như tất cả các thanh niên tài tử có chút tư bản tại Lưu Vân Thành đều ái mộ, thèm thuồng nàng ta, nếu Hạ gia chọn rể, phỏng chừng người tới cửa đủ để xếp hàng từ Bắc Môn đến Nam Môn của Lưu Vân Thành.

Thiên chi kiều nữ có thiên phú cùng dung mạo có thể nói là đệ nhất Lưu Vân Thành thế nhưng phải gả cho phế vật nhất Tiêu gia thế hệ này, hơn nữa ngay cả một chút tiền đồ về sau cũng chẳng có, không biết bao nhiêu người tại Lưu Vân Thành dậm chân đấm ngực, oán giận không thôi... Nay hoàn toàn chính là một đóa hoa sen ngạo thế cắm vào bãi phân trâu mà người khác chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái!

Đương nhiên những người mê luyến Hạ Khuynh Nguyệt rất ghen ghét Tiêu Triệt, đa số đều không cam tâm... Cho nên có người dùng độc giết hắn, hiện tại Tiêu Triệt nghĩ đến hoàn toàn không thấy kỳ lạ.

- Quả nhiên hồng nhan họa thủy.

Tiêu Triệt xuống giường đứng lên, khẽ làm bầm lều bầu một tiếng. Nhưng nghĩ đến dung mạo khuynh thành của Hạ Khuynh Nguyệt, hắn nhếch miệng nở nụ cười:

- Không ngờ có thể lấy được lão bà như vậy, thật sự là bắt đầu không sai.

- -----

Kèm theo quyền sách, đặt ra cấp bậc Huyền Lực, từ thấp đến cao là: [Sơ Huyền Cảnh → Nhập Huyền Cảnh → Chân Huyền Cảnh → Linh Huyền Cảnh → Địa Huyền Cảnh → Thiên Huyền Cảnh → Vương Huyền Cảnh → Bá Huyền Cảnh → Quân Huyền Cảnh → Thần Huyền Cảnh →?], mỗi một cảnh giới phân chia từ cấp một đến cấp mười.

Chương 2: Không Thể Kiểm Lòng

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lúc này, trên thân hắc mặc áo cưới mà hồng, trong phòng treo đầy những tấm vải đỏ có in chữ "Hỷ". Đêm hôm qua, gia gia của hắc Tiểu Liệt cùng tiểu cô Tiểu Linh Tịch tự tay bố trí. Nơi này bình thường là phòng ở của hắc, bây giờ trở thành phòng tân hôn.

Lúc này cửa vào bị đẩy ra, một thân ảnh nhẹ nhàng vội vàng đi vào. Tiểu Triệt lập tức đứng lên, mỉm cười hô:

- Tiểu cô, là gia gia trở lại sao?

Tiểu Linh Tịch là con gái giữa của Tiểu Liệt, tuy rằng là tiểu cô của Tiểu Triệt, nhưng năm nay chỉ vừa mới hơn 15 tuổi, so Tiểu Triệt còn nhỏ hơn một tuổi. Niên kỷ tuy nhỏ, nhưng đã xinh đẹp động lòng người, Huyền Lực đã bước vào Sơ Huyền kỳ lục cấp, tuy rằng không thể so sánh với Hạ Khuynh Nguyệt, nhưng cũng tương đương không khác biệt nhiều lắm, ở Tiểu môn thật sự được coi trọng.

- Ha ha, Triệt nhi, người tỉnh rồi a.

Một âm thanh ôn hòa truyền đến, Tiểu Liệt chậm rãi đi vào, nhìn xuống giường, sắc mặt cũng không khác gì Tiểu Triệt, nhất thời thần sắc hắc nói long vãi phần. Hai người ở phía sau hắc, một là người trông nom nơi ở của hắc, quản gia Tiểu Hồng, một người còn lại là đệ nhất y sư của Lưu Vân thành mà mọi người đều biết -- Tư Đồ Doãn.

- Tỉnh là tốt rồi, sắc mặt nhìn qua cũng không có gì bất thường, nhưng mà vẫn phải để Tư Đồ Đại Sư kiểm tra cho người một chút, hôm nay là ngày người thành hôn, không thể xảy ra nửa điểm sai lầm nào. Tư Đồ Đại Sư, làm phiền.

Tiểu Liệt vừa nói, thân thể vừa tránh ra.

Tư Đồ Doãn vẫn xách hòm thuốc ở trong tay đặt lên bàn, ngồi đối diện Tiểu Triệt, ngón tay điểm lên trên mạch đập Tiểu Triệt, trong giây lát, hắc liền lấy tay ra.

- Tư Đồ Đại Sư, tình huống thân thể Tiểu Triệt như thế nào? Có nghiêm trọng hay không?

Tiểu Linh Tịch vội vàng lên tiếng hỏi, sắc mặt lo lắng khẩn trương không cần nói cũng có thể hiểu.

Ánh mắt Tiểu Liệt nhìn Tư Đồ Doãn, tuy rằng không nói gì, nhưng vẻ mặt đồng dạng có một tia ngưng trọng... Hắc làm sao không nhận ra được, trước đó Tiểu Triệt bỗng nhiên hôn mê nhất định không bình thường.

Tư Đồ Doãn chậm rãi đứng dậy, tự nhiên một cách nhẹ nhàng:

- Tiểu trưởng lão không cần lo lắng, tình huống thân thể lệnh tôn rất tốt, đừng nói là bệnh nặng, ngay cả bệnh vặt cũng không có. Lúc trước hôn mê, có lẽ là do tâm tình quá mức kích động làm cho khí huyết xông lên não, nói tóm lại, hôm nay lệnh tôn kết hôn với thiên kim của Hạ gia, đệ nhất nữ tử của Lưu Vân thành chúng ta a a.

Tuy rằng Tư Đồ Doãn cực lực che giấu, nhưng trong lời nói vẫn là để lộ ra một chút ý vị tiếc hận. Thiên chi kiều nữ gả cho một tên không ra gì, một phế vật không có tiền đồ, thật sự làm cho người ta không thể chấp nhận được.

- Vậy là tốt rồi.

Tiểu Liệt thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói:

- Tư Đồ Đại Sư thật vất vả, sáng sớm đã bị ta kéo đến, lão Hồng, đưa Tư Đồ Đại Sư đến phòng tiếp khách nghỉ ngơi.

- Không cần.

Tư Đồ Doãn khoát tay chặn lại, nhắc lấy hòm thuốc:

- Nếu lệnh tôn không có việc gì, ta cũng không cần lưu lại, chúc mừng Tiểu trưởng lão. Cưới được cháu dâu ưu tú nhất Lưu Vân thành, không biết là có bao nhiêu người cực kỳ hâm mộ, ha ha, cáo từ.

- Đại sư nhất định phải tới uống chén rượu mừng. Lão Hồng, tiễn Tư Đồ Đại Sư một đoạn.

- Triệt nhi, thân thể của ngươi thật sự không có việc gì? Có cảm giác chỗ nào khác thường hay không?

Tư Đồ Doãn vừa rời đi, Tiêu Liệt liền nhũn mảy, vẫn không yên lòng hỏi. Lúc trước Tiêu Triệt bỗng nhiên té xỉu, nhiệt độ cơ thể đột nhiên giảm, mất hết sinh cơ, chuyện này tuyệt không có khả năng do quá mức kích động mà dẫn đến. Nhưng xem bộ dáng hiện tại của Tiêu Triệt thật sự bình yên vô sự, khiến trong lòng Tiêu Liệt nhất thời nổi lên nghi hoặc.

- Gia gia yên tâm, ta thật sự không có việc gì.

Tiêu Triệt thoải mái đáp. Nhìn thân sắc lo lắng của Tiêu Liệt cùng mái tóc trắng đầy đầu, chớp mũi hắn không thể kìm hãm được chua xót một chút.

Tiêu môn có ngũ đại trưởng lão, Tiêu Liệt tuy chỉ là ngũ trưởng lão nhưng lại là người có Huyền Lực mạnh nhất Tiêu môn, năm năm trước sớm đã tiến vào Linh Huyền Cảnh thập cấp, hiện tại đã đạt tới Linh Huyền Cảnh thập cấp đỉnh phong, chỉ cần có cơ hội, liền có khả năng đột phá Linh Huyền Cảnh, đạt tới Địa Huyền cảnh mà vô số huyền giả tha thiết mơ ước.

Tiêu Liệt năm nay chỉ mới năm mươi lăm tuổi, lại có thực lực Linh Huyền cảnh đỉnh phong, mà tóc đã trắng xóa đầu. Mỗi lần nhìn đến gia gia một đầu tóc trắng, Tiêu Triệt cảm thấy trong lòng chua xót.

Nguyên nhân Tiêu Liệt trung niên bạc tóc, toàn bộ Lưu Vân thành đều biết. Đứa con duy nhất của Tiêu Liệt, cũng chính là phụ thân Tiêu Triệt, Tiêu Ứng, năm đó có thể xưng là đệ nhất thiên tài của Lưu Vân thành, mười bảy tuổi đột phá Sơ Huyền cảnh, hai mươi tuổi tới Nhập Huyền cảnh ngũ cấp, hai mươi ba tuổi trực tiếp đột phá Nhập Huyền cảnh, đạt tới Chân Huyền cảnh, chấn động toàn bộ Lưu Vân thành, trở thành niềm kiêu ngạo của Tiêu môn, càng là kiêu ngạo của riêng Tiêu Liệt. Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng, Tiêu Ứng là người có tư cách kế thừa chức vị môn chủ của Tiêu môn nhất.

Nhưng đáng tiếc, có lẽ trời ghét người tài, sau khi Tiêu Triệt ra đời gần một tháng, Tiêu Ứng bỗng nhiên bị ám sát, mà vừa vặn ở thời điểm trước đó vài ngày, Tiêu Ứng vì cứu cháu gái Hạ gia nên Huyền Lực hao tổn nghiêm trọng. Khi bị ám sát không thể phát huy một nửa thực lực lúc bình thường, cuối cùng vong mạng. Vợ hắn trong lúc bị thương tự đoạn tâm mạch tự tử chết theo chồng. Chịu một đả kích lớn như thế, Tiêu Liệt trong một đêm tóc đen hóa bạc, chín tháng sau, Tiêu Linh Tịch được sinh ra, vì cái chết của con trai và con dâu dày vò, vợ Tiêu Liệt hậm hực mà chết sau khi sinh Tiêu Linh Tịch được một tháng.

Con trai chết, sau đó thê tử cũng vĩnh viễn rời đi, có thể thấy được những năm qua Tiêu Liệt sống không bằng chết. Dưới mái tóc bạc trắng kia chứa đựng một nỗi đau không thể nói thành lời, đau thương, còn có cả cừu hận.

Cho đến hôm nay, Tiêu Liệt vẫn chưa tra được năm đó là ai giết chết Tiêu Ứng.

Sau này, hắn liền đặt toàn bộ hi vọng lên người Tiêu Triệt... Nhưng Tiêu Triệt trời sinh huyền mạch bị hao tổn, trở thành một tin sét đánh đối với Tiêu Liệt.

Thế nhưng, đối mặt với tôn tử không hề có hi vọng này, Tiêu Liệt chưa từng có biểu hiện ra một chút thất vọng cùng oán hận. Ngược lại còn quan tâm Tiêu Triệt hơn, gần như là quá cưng chiều. Bởi vì Tiêu Liệt nghĩ, trời sinh huyền mạch bị hao tổn đã là ông trời đối với hắn bất công, Tiêu Triệt không bao giờ khiển trách, không thêm chú ý đến những cười nhạo, Tiêu Liệt đành dùng tình thương, quan tâm để bù đắp. Mấy năm nay, hắn vẫn nghĩ cách tìm kiếm các loại đan dược có khả năng chữa trị huyền mạch, nhưng huyền mạch tổn hại, giống như là bẻ gãy kinh mạch Huyền Lực, đâu có dễ dàng chữa trị như vậy.

Có một gia gia như vậy, Tiêu Triệt mặt kệ người khác không thêm chú ý đến, thậm chí cười nhạo trong ánh mắt, hắn vẫn cảm giác mình thật sự rất may mắn.

Nhìn Tiêu Liệt tóc trắng rụng rụng, ánh mắt Tiêu Triệt dần dần trở nên chân thực... Nếu ông trời cho ta một lần cơ hội sống lại, còn khiến ta có được ký ức hai đời, để gia gia nhiều thêm vài phần vui mừng, ta cũng muốn sống oanh oanh liệt liệt! huyền mạch tổn hại thì sao! Ta là Y Thánh truyền nhân, chỉ cần ta tìm được thích hợp dược liệu, trong thời gian ba tuần ngắn ngủi, ta có thể đem huyền mạch khôi phục hoàn toàn.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Nhìn bộ dáng của Tiêu Triệt, Tiêu Liệt cuối cùng cũng yên tâm, hắn nhìn thoáng qua ánh sáng bên ngoài, nói:

- Sắp đến giờ rồi, Triệt nhi, ngươi chuẩn bị cho tốt đi, ta đi sắp xếp đội ngũ đón dâu một chút... Đúng rồi, ngươi cười ngửa đi, hay là... ngồi kiệu?

Nếu là Tiêu Triệt ngày hôm qua, tất nhiên sẽ trả lời "Ngồi kiệu". Tuy hắn là cháu của trưởng lão, nhưng trừ thân phận này, có thể nói là không có gì đặc biệt, chênh lệch so với Hạ Khuynh Nguyệt cách biệt một trời một vực. Trên đường đón dâu, không hề nghi ngờ sẽ lọt vào vô số chỉ trích, thừa nhận vô số ghen tị trào phúng tiếu hận, nếu như lộ mặt ra ngoài, cảm giác như vậy có thể nghĩ được. Nhưng Tiêu Triệt hôm nay lại mỉm cười:

- Đương nhiên là cười ngửa! Gia gia yên tâm, Hạ Khuynh Nguyệt tuy cao quý, như từ lâu đã xác định là con dâu Tiêu gia, ta sẽ quang minh chính đại, đường đường chính chính đem nàng cưới về, tuyệt không làm mất mặt gia gia.

Thần tình Tiêu Liệt nhất thời bị đông lại, tựa hồ không nghĩ tới Tiêu Triệt sẽ nói ra lời như vậy, trên mặt Tiêu Liệt lộ ra nụ cười ôn hòa, khẽ gật đầu:

- Tốt.

Một chữ ngắn ngủi được thốt ra, lộ ra bộ dáng vui vẻ đã lâu không có được. Tiêu Liệt nhẹ nhàng cất bước chạy ra khỏi phòng.

Tiêu Liệt vừa tránh ra, Tiêu Linh Tịch lập tức xông tới trước mặt Tiêu Triệt, cánh môi loan kiều, ánh mắt bên trong mang theo một chút mất hứng:

- Hóa ra người kích động ngắt đi, làm hại ta lo lắng kinh hoàng lâu như vậy. Người rõ ràng chưa từng gặp Hạ Khuynh Nguyệt, cứ như vậy mà yêu thích!... Cũng đúng a, nàng ta là đệ nhất đại mỹ nữ Lư Vân thành mà, hừ!

Tiêu Triệt vội vàng vẫy tay:

- Làm sao có thể! Hạ Khuynh Nguyệt tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng tiểu cô so với nàng ta còn xinh đẹp hơn nhiều! Nếu như ta bởi vì nàng mà té xỉu, mỗi ngày tiểu cô đều ở bên cạnh, đời này của ta không biết đã ngắt đi bao nhiêu lần.

- Hi..

Tiêu Linh Tịch phấn khởi, sắc mặt suy sụp nhất thời đã biến mất, an nhiên mà cười:

- Đã biết người sẽ nói loại lời này để khiến ta vui vẻ. Bất quá, tiểu Triệt bởi vì lập tức muốn cưới nàng ta mà kích động té xỉu cũng không quan hệ, Hạ Khuynh Nguyệt xinh đẹp như vậy, được công nhận là Lư Vân thành đệ nhất thiên tài, Hạ gia lại là đệ nhất cự phú ở Lư Vân thành, không biết có bao nhiêu người nằm mơ đều tưởng cưới nàng về làm lão bà. Kết quả vẫn gả cho tiểu Triệt nhà ta.

Nói tới đây, trên mặt Tiêu Linh Tịch lộ ra thần sắc tự hào, tiếp đó, ánh mắt của nàng lại dần dần trở nên trống trải, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp thốt lên:

- Chỉ là cảm giác thật nhanh... Tiểu Triệt lập tức sẽ thành gia lập thất...

- Đồng đông!

Tiếng đập cửa vang lên, ngay sau đó ngoài cửa truyền đến âm thanh trầm ổn của lão quản gia Tiêu Hồng:

- Thiếu gia, giờ lành đã đến, nên đi tới Hạ gia đón dâu.

- A... Nhanh như vậy?

Tiêu Linh Tịch nhìn thoáng qua Tiêu Triệt đang trang điểm, nhất thời có chút nôn nóng:

- Hồng thúc chờ một lát, lập tức xong ngay.

Nói xong, nàng đã đi đến trước người Tiêu Triệt, đôi tay bắt đầu nhanh chóng sửa sang lại áo cưới của hắn:

- Quần áo này thật phiền toái, toàn bộ rút lung tung. Người đứng yên không động đấy, lập tức xong ngay.

Một đôi ngọc thủ non mịn trắng như tuyết bắt đầu vội vàng trung vuốt lên vạt áo hắn, một lần nữa bụng lòng vạt áo... động tác của nàng tuy trúc trắc, nhưng lại vô cùng nghiêm túc chuyên chú. Tiêu Triệt yên lặng nhìn nàng, ánh mắt dần dần trở nên mơ màng...

Hôm nay hắn muốn cưới Hạ Khuynh Nguyệt về nhà, nhưng Hạ Khuynh Nguyệt có chân tâm nguyện ý gả cho hắn hay không, trong lòng hắn hiểu rất rõ ràng. Nếu không phải phụ thân hắn Tiêu Ứng cùng phụ thân Hạ Khuynh Nguyệt Hạ Hoảng Nghiã năm đó đã ước định, Hạ Khuynh Nguyệt đừng nói là gả cho hắn, ngay cả nhìn mặt hắn thôi cô ta cũng không thèm. Trên thế giới này người thật sự đối xử tốt với hắn, cũng chỉ có gia gia Tiêu Liệt, cùng tiểu cô trước mắt.

Khi hắn còn nhỏ, Tiêu Linh Tịch cả ngày như một khối da trâu kéo đường dính vào trên người Tiêu Triệt, hắn đi đến nơi nào, Tiêu Linh Tịch liền theo tới nơi đó, trong giây lát mà không thấy được hắn liền sẽ oa oa khóc lớn. Khi Tiêu Triệt mười tuổi xác nhận huyền mạch bị tổn hại, Tiêu Linh Tịch như trở thành người lớn chỉ trong một đêm, nàng biết huyền mạch tổn hại sẽ có hậu quả ra sao, cũng biết khái niệm thân phận "tiểu cô" của mình, nàng bắt đầu khổ tu Huyền Lực, để có thể bảo hộ đứa cháu chỉ có thể đứng ở tầng chót Thiên Huyền đại lục.

Đã trải qua hai mươi bốn năm "Mộng Nam Kha" ở Thương Vân đại lục, Tiêu Triệt vô cùng rõ ràng cảm giác Tiêu Linh Tịch đối tốt với hắn là trân quý cỡ nào.

Hạ Khuynh Nguyệt tuy rằng lập tức sẽ trở thành vợ hắn, nhưng cũng giống như mặt trăng chỉ có thể nhìn mà không chạm được.

Nếu lấy được nữ hài tử như tiểu cô vậy thì quả thật hoàn hảo...

Ý nghĩ không thể không chế như vậy xuất hiện ở bên trong đầu óc Tiêu Triệt.

Bộ áo cưới phức tạp rốt cuộc cũng sửa sang lại hoàn tất, Tiêu Linh Tịch hít một hơi, nhón mũi chân, thò tay sửa sang lại tóc rối trên trán Tiêu Triệt. Theo mũi chân nàng nhón lên, Gương mặt như hoa như ngọc cùng mặt Tiêu Triệt nhất thời gần trong gang tấc, đôi mắt, còn có vẻ mặt bên trong ẩn chứa tâm tình của một thiếu nữ mới có mềm mại cùng yếu đuối, để người đối diện không khỏi sinh ra dục vọng yêu thương che chở.

Thần xui quỷ khiến, Tiêu Triệt đầu bỗng nhiên cúi xuống, môi hắn nhẹ nhàng điểm lên đôi môi hồng phấn của Tiêu Linh Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngươi Cưới Ta

Team: Vạn Yên Chi Sào.

“A!!”

Tiêu Linh Tịch kêu lên một tiếng sợ hãi, như một con thỏ nhỏ hốt hoảng nhảy về phía sau, nàng đưa tay sờ lên trên cánh môi còn đang tê dại, mắt đẹp trừng lớn, một màu đỏ hồng từ trên khuôn mặt trắng như tuyết nhanh chóng lan tràn tới cổ: “Ngươi... Ngươi... Ngươi hôn trộm ta!!”

“Ngươi làm sao phản ứng như vậy.” Rõ ràng là người sai Tiêu Triệt lại biểu tình ra mặt đầy vẻ vô tội cộng thêm đau lòng: “Lúc chúng ta còn nhỏ ngươi thích nhất cùng ta làm người thân cận, hiện tại ta mỗi lần thân cận ngươi một chút, ngươi đều giống gặp chuyện kinh khủng vậy.”

“Ngươi ngươi ngươi... Ngươi cũng biết nói đó là trước đây!” Tiêu Linh Tịch bộ mặt càng ngày càng hồng thêm: “Chúng ta hiện tại đều là người lớn, không thể lại thân cận loạn như vậy! ngươi... Ngươi cũng sắp có vợ rồi, về sau chỉ có thể thân cận với lão bà của ngươi!”

“Vì cái gì...”

“Bởi vì ta là tiểu cô cô của ngươi!” Tiêu Linh Tịch vừa dậm chân vừa cảm thấy khó thở.

“Vậy... Ta muốn thân cận với ngươi thì phải làm sao mới được?” Tiêu Triệt tay chống cằm, cười tủm tỉm nói. Người thiếu nữ 15 tuổi khả ái trước mặt này, căn bản không có nửa điểm uy hiếp “Tiểu cô cô”.

“Hừ... Vậy ngươi phải cưới ta a!” Tiêu Linh Tịch chớp mũi nhếch lên, âm thanh giận dữ nói.

“Uy! nhưng ngươi là tiểu cô cô của ta làm sao có thể cưới ngươi...” Tiêu Triệt âm thanh thấp xuống, ánh mắt ngược lại trừng lớn vài phần.

“Biết vậy còn dám loạn thân! còn dám hôn lên ta ta liền nói cho lão bà ngươi Hạ Khuyển Nguyệt, để nàng ta thu thập ngươi, hừ hừ!” Tiêu Linh Tịch trán ngẩng lên, tràn đầy đắc ý nhìn hắn.

Lúc này, âm thanh Tiêu Hồng lại lần nữa từ bên ngoài truyền đến: “Thiếu gia, chuẩn bị xong chưa? Nên đi Hạ gia đón dâu.”

“Tốt, ta lập tức đi ra ngoài.” Tiêu Triệt nhìn thoáng qua trang điểm của bản thân, chuẩn bị đi ra ngoài. Vừa bước ra hai bước, liền bị Tiêu Linh Tịch một tay giữ chặt, mặt đầy nghiêm túc nói: “Tiểu Triệt! trước khi ngươi đi cưới Hạ Khuyển Nguyệt, hãy đem ước định của chúng ta ngày hôm qua lập lại một lần, một chữ đều không sai, bằng không ta không để cho ngươi đi ra ngoài.”

Ước định ngày hôm qua? Tiêu Triệt vừa hồi tưởng, hơi mang vẻ bất đắc dĩ nói: “Được rồi... Sau khi cùng Hạ Khuyển Nguyệt thành hôn, không được có lão bà quên tiểu cô cô, không thể giảm bớt thời gian ở cùng tiểu cô, đối với lời tiểu cô cô kêu gọi cũng như trước kia có thể gọi đến bất cứ lúc nào... Như vậy là một chữ đều không có sai đúng không?”

“Hi hi, như vậy mới ngoan nha.” Tiêu Linh Tịch miệng lộ ra nụ cười khá ái, nhưng tay kéo Tiêu Triệt vẫn không có buông ra: “Bất quá, vẫn còn một điều nữa, là ta ngày hôm qua quên một điều... Tuy rằng Hạ Khuyển Nguyệt trở thành lão bà của ngươi, thế nhưng, địa vị nàng ta trong lòng ngươi, không thể cao hơn ta! lập tức lập lại một lần, nói mau nói mau nói mau!”

Tiêu Triệt ánh mắt nghiêng đi, nhìn đôi mắt đẹp của nàng nói: “Ngươi hôn ta một cái, ta sẽ đáp ứng.”

“Trừ phi... Ngươi cưới ta?”

“...” Tiêu Triệt bại trận.

“Thiếu gia, còn chưa xong sao?” Qua “Giờ lành” đã định là điều tối kỵ, âm thanh Tiêu Hồng thúc giục một lần từ ngoài cửa truyền đến.

Tiêu Triệt tay đặt ở trên cửa, nhưng không có lập tức đẩy ra, mà là nhỏ giọng nói: “Chuyện này, ta không có biện pháp đáp ứng tiểu cô cô... Bởi vì địa vị tiểu cô cô ở trong lòng ta, một trăm Hạ Khuyển Nguyệt đều không bằng, ta không muốn lấy nàng ta so cùng tiểu cô cô.”

Thanh âm hạ xuống, hắn mới đẩy cửa ra, thân nhiên đi ra ngoài.

Tiêu Linh Tịch đứng yên tại chỗ, ngẩn người một hồi lâu, sau đó khóe môi cong lên một chút, giống tiểu cô nương được tặng kẹo hồ lô đường nhảy nhót đi theo ra ngoài.

Tiêu Triệt đi ra cửa phòng, đội ngũ đón dâu miễn cưỡng được cho là hoa lệ đã chờ ở chỗ đó. Tiêu Hồng hướng hắn cười hòa ái: “Thiếu gia, mời lên ngựa. Trên đường ta đón dâu sẽ toàn lực bảo hộ thiếu gia chu toàn... Đương nhiên ngày đại hôn của thiếu gia, chỉ có chuyện vui không có tai ương gì, hẳn

là cũng không cần lão hủ ra tay.”

“Hong gia, làm phiền.” Tiêu Triệt hướng về phía Tiêu Hồng mỉm cười, trực tiếp nhảy lên ngựa. Lúc này, một âm thanh ôn hòa từ bên tay trái bỗng nhiên truyền đến:

“Xem ra đến vừa kịp lúc. Tiêu Triệt đệ đệ đang muốn đi đón dâu sao? Thật sự chúc mừng chúc mừng.”

Tiêu Triệt hơi thoáng nhường mảy, theo hướng âm thanh vọng đến, nhìn thấy hai thanh niên nam tử hướng về phía hắn chậm rãi đi tới. Nam tử vừa nói chuyện khoảng chừng hai mươi tuổi, dáng người vừa phải, diện mạo rất là phong nhã tuấn mỹ, ánh mắt trong trẻo, vẻ mặt tươi tắn như cây gập gió xuân nimb cười cùng hắn. Phía sau hắn là thanh niên nam tử, diện mạo có chút gầy yếu, tuổi so với hắn có vẻ lớn hơn một ít, cước bộ hắn thủy chung trước sau so với nam tử cách một thân người.

Nhìn bọn họ đến, Tiêu Triệt mỉm cười: “Thì ra là Ngọc Long ca cùng Tiêu Dương ca, các người đến đây, đặc biệt vì ta đưa tiễn sao?”

Tiêu Ngọc Long, con trai độc nhất môn chủ đương nhiệm Tiêu môn Tiêu Văn Hải, năm nay tròn hai mươi tuổi, vô luận diện mạo, thiên phú, cách nói năng, trí tuệ, đều là tồn tại cao nhất trong thế hệ trẻ Tiêu môn. Trước mắt Huyền Lực đã đạt Nhập Huyền cảnh tam cấp, là sự kiêu hãnh của Tiêu Văn Hải, cũng là người được Tiêu môn kỳ vọng cao nhất, nếu không ra cái gì đại ý ngoại, hắn sẽ là tiếp theo nhiệm Tiêu môn môn chủ. Mặc dù có được rất nhiều ánh hào quang trên người nhưng hắn không có một chút ngạo khí, vô luận đối ai đều tao nhã, cho dù đối mặt với một kẻ tàn phế như Tiêu Triệt, hắn cũng luôn luôn ôn hòa có lễ nghĩa, chưa bao giờ lộ ra một chút ý trào phúng, ngược lại thường xuyên biểu hiện ra sự quan tâm đối với việc tồn tại bại hoại của hắn.

Cho tới bây giờ, Tiêu Triệt đối với hắn rất hảo cảm, còn có một chút cảm kích và sùng bái... Đương nhiên, đó là Tiêu Triệt trước kia.

Người phía sau Tiêu Ngọc Long thân phận cũng không đơn giản, cũng không phải Tiêu môn đệ tử phổ thông, mà là tôn tử nhỏ nhất của nhị trưởng lão, Tiêu Dương. Hiện nay mười chín tuổi, Sơ Huyền cảnh cửu cấp, từ nhỏ thường đi theo phía sau Tiêu Ngọc Long, lấy Tiêu Ngọc Long làm chủ định, sai đâu đánh đó. Bất quá hắn đối với Tiêu Triệt, không có thân mật như Tiêu Ngọc Long, tuy rằng đều là cháu của các trưởng lão, nhưng hắn đối với Tiêu Triệt luôn luôn có ý khinh thường. Tiêu Triệt trong lúc ngẫu nhiên chủ động nói cùng hắn một hai câu, hắn hoặc không thèm để ý, hoặc là lỗ mũi ngửa lên rồi hừ hừ hai tiếng.

Là cháu trưởng lão, Tiêu Triệt chẳng những có nhà ở của chính mình, còn có một tiểu viện độc lập, nhưng sân này trừ gia gia Tiêu Liệt cùng tiểu cô cô Tiêu Linh Tịch, bạn bè duy nhất cùng với hắn, bình thường cực kỳ hiếm có người đến, lúc này Tiêu Ngọc Long mang theo Tiêu Dương chủ động đi đến nơi này, mục đích có lẽ để nhìn hắn đi đón dâu.

“Ha ha, đương nhiên.” Tiêu Ngọc Long sang sảng cười, đến gần nói: “Người hôm nay cưới là đệ nhất Minh Châu của Lưu Vân thành chúng ta, đây không chỉ là đại sự của riêng Tiêu môn chúng ta, mà còn là đại sự của toàn bộ Lưu Vân thành. Người có thể lấy được một Minh Châu như vậy, ta là ca ca thật sự vui mừng cùng hâm mộ, đương nhiên, còn có chút hồ thẹn a, ha ha ha ha.”

Tiêu Triệt cũng cười lên: “Ngọc Long ca nói đùa, lấy nhân tài như Ngọc Long ca, nếu là muốn thành hôn, toàn bộ nữ tử ưu tú ở Lưu Vân thành còn không phải mặc cho người lựa chọn.”

“Thiếu gia, chúng ta cần phải đi.” Tiêu Hồng nhắc nhở nói.

“Tiêu Triệt đệ đệ, mau đi đi. Chúng ta nhón chân ngắm trông người đem Lưu Vân thành Minh Châu cưới vào cửa chúng ta.” Tiêu Ngọc Long cười nói.

Tiêu Triệt gật đầu, ngồi ổn định trên ngựa, đội ngũ đón dâu nhất thời ra sân, trong tiếng khua chiêng gõ trống thẳng đến Hạ gia.

Trong nháy mắt Tiêu Triệt rời đi từ trong tầm mắt, Tiêu Ngọc Long trên mặt cười nháy mắt cương ngạnh, sau đó vẻ mặt trở nên vô cùng âm trầm, hắn đột nhiên xoay người, hung hăng nện một bạt tai trên mặt Tiêu Dương, trong miệng phát ra âm thanh trầm thấp: “Phế vật!”

Tiêu Dương bị một bạt tai Tiêu Ngọc Long trực tiếp đánh bay đi ra ngoài, mặt trái cao cao sưng lên, hắn vội vàng lao vào bò lết đến dưới chân Tiêu Ngọc Long, kinh hãi nói: “Ta... Ta rõ ràng đã đem Thí Tâm tán ném vào, khi trước tin tức hẳn bỗng nhiên té xỉu cũng là sự thật... Ta... Ta cũng không biết tại sao như thế này...”

“Hừ!” Tiêu Ngọc Long chau mày, gương mặt nhăn nhó: “Ta tổn kém một khoản lớn như vậy ngay cả Tư Đồ Doãn đều tra không ra kịch độc, người lại cho ta làm thất bại! chẳng lẽ khiến ta trở mặt nhìn Hạ Khuyên Nguyệt gả cho cái tên phế vật Tiêu Triệt kia?”

“Lão đại, tiểu tử kia vừa mới đi ra ngoài, trên đường đón dâu chính là cơ hội của chúng ta... Tuy rằng chúng ta không thích hợp ra mặt, nhưng hoàn toàn có thể xúi giục đám người Vũ Văn gia, còn có vài tên công tử của phủ thành chủ, bọn họ đều thêm nhỏ dãi Hạ Khuyên Nguyệt, đối với Hạ Khuyên Nguyệt phải gả cho Tiêu Triệt chuyện này đều hận ghiến răng, chỉ cần hơi cô động một chút, hơn nữa đi ra khỏi cửa, mọi chuyện đều có thể...”

“Nếu đơn giản như vậy, ta cần tiêu phí nhiều tâm tư như vậy để làm Thí Tâm tán sao?” Tiêu Ngọc Long lạnh lùng cắt lời Tiêu Dương mà nói: “Tiêu Triệt tuy rằng là phế vật, nhưng gia gia hắn Tiêu Liệt lại là Linh Huyền cảnh thập cấp, ở trong thành Lưu Vân không có người có khả năng địch lại, ai dám chọc hắn? phụ thân Hạ Khuyên Nguyệt đối với hôn sự này cũng chưa từng dị nghị, đám công nhân nháo sự, có nghĩa là đồng thời đắc tội Tiêu Liệt cùng Hạ gia, người tính xem Vũ Văn gia cùng vài cái tiểu tử phủ thành chủ kia có dám, thì người nhà bọn họ cũng tuyệt đối sẽ toàn lực ngăn cản... Hơn nữa, người không thấy được lão gia hỏa Tiêu Hồng kia tự mình cùng đi sao? Có hắn ở đó, ai có thể gây chuyện!”

Tiêu Ngọc Long vừa nói, hai tay siết chặt không ngừng phát ra “Ba ba” âm thanh của xương cốt va chạm. Khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Khuyên Nguyệt, cảm thấy mất hồn, một người chưa bao giờ sợ hãi khi gặp chuyện như hắn khi đó lại hồn phi phách tán. Từ lúc ấy, hắn thề đời này nhất định phải

khiến Hạ Khuyh Nguyệt trở thành nữ nhân của hắn.

Nhưng, bây giờ Hạ Khuyh Nguyệt tự nhiên lại gả cho một tên phèn vật ai cũng coi thường trong Tiêu môn Tiêu Triệt, điều này làm hắn không thể cam tâm!

“Lão đại, kỳ thật... Kỳ thật nguoi cũng không cần lo lắng nhiều.”

Tiêu Dương nhìn thoáng qua sắc mặt Tiêu Ngọc Long, thật cẩn thận nói: “Nguoi nghĩ lại xem, theo như tính nết Hạ Khuyh Nguyệt, đối với nhiều nhất đẳng tài tử của Lưu Vân thành đều luôn luôn không để vào mắt, như vậy có khả năng thích tiểu tử Tiêu Triệt kia sao? Nàng gả cho Tiêu Triệt, là bởi vì ước định mười sáu năm trước mà thôi. Ta nghĩ nàng gả vào Tiêu môn, cũng tuyệt đối không có khả năng cho phép tên phé vật như Tiêu Triệt chạm vào một ngón tay của nàng... Mà sau khi nàng gả đến Tiêu môn chúng ta, cơ hội để lão đại tiếp xúc cùng nàng sẽ tăng lên rất nhiều, lão đại tướng mạo thiên phú, cùng phé vật Tiêu Triệt đối lập, thời gian dài, còn sợ không thuyết phục được một Hạ Khuyh Nguyệt hay sao? Đến thời điểm...”

Nghe Tiêu Dương nói, sắc mặt âm trầm của Tiêu Ngọc Long bắt đầu giãn ra một chút, đôi mắt hẹp dài cũng chậm rãi眯 lên, ngón tay hắn điểm chóp mũi, cúi đầu nói: “Lời nguoi nói rất có đạo lý a... Xem ra không độc chết tên phé vật kia vẫn là một chuyện tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Đón Dâu

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lưu Vân thành là tòa thành nhỏ nhất trong Thương Phong đế quốc, nhỏ đến mức không thích hợp gọi là thành, xưng là tiểu trấn có lẽ thích hợp hơn. Lưu Vân thành không chỉ diện tích nhỏ nhất, vị trí địa lý cũng xa xôi nhất, nơi này nhân khẩu, kinh tế, cùng với tổng hợp đẳng cấp Huyền Lực, trong toàn bộ Thương Phong đế quốc đều xếp dưới đáy, cư dân Lưu Vân thành thậm chí thường xuyên tự giễu nơi này là một góc bị lãng quên của Thiên Huyền đại lục. Tâm cơ của Tiêu môn ở trong Thương Phong đế quốc căn bản không thể tồn tại, nhưng ở bên trong Lưu Vân thành lại là một cự đầu hàng thật giá thật.

Hôm nay Lưu Vân thành náo nhiệt khác thường, nguyên nhân tự nhiên là chuyện đại hôn của Tiêu Triệt cùng Hạ Khuyh Nguyệt. Tiêu Triệt cưới vợ thì cũng là chuyện bình thường, hoàn toàn không có người quan tâm, nhưng mà Hạ Khuyh Nguyệt xuất giá, tuyệt đối là đại sự đủ để oanh động toàn bộ Lưu Vân thành.

Hạ gia cũng không phải một gia tộc thuần túy tu Huyền, mà là đại gia thế theo thương nghiệp, tuy rằng tài phú so với trong toàn bộ Thương Phong đế quốc thì không tính cái gì, nhưng mà ở Lưu Vân thành thì tuyệt đối là cự phú số một. Bất quá, như vậy không có nghĩa là Hạ gia lực lượng bạc nhược, có tài phú hùng hậu, tự nhiên mời được một lượng lớn cao thủ đến thủ hộ gia sản. Đương nhiệm gia chủ Hạ gia Hạ Hoảng Nghĩa có hai đứa con, Hạ Nguyên Bá cùng Hạ Khuyh Nguyệt, hai đứa con này đối thương nghiệp lại không hề có hứng thú, ngược lại chăm chú vào tu huyền, Hạ Hoảng Nghĩa đối với chuyện này cũng mặc kệ, chưa bao giờ phản đối. Khi Hạ Khuyh Nguyệt thể hiện ra thiên phú oanh động Lưu Vân thành, hắn lại càng không ngăn cản. Ngược lại bởi vì Hạ Khuyh Nguyệt thiên phú kinh người, Lưu Vân thành các đại gia tộc thường xuyên biểu hiện ra một ít hành động hữu hảo... Tóm lại, Hạ Khuyh Nguyệt như được công nhận là có khả năng đạt tới Địa Huyền cảnh trong tương lai, thậm chí là Thiên Huyền cảnh, đến lúc đó, Hạ gia chẳng những tài phú, thực lực cũng có thể xưng bá ở Lưu Vân thành.

Nhưng mà Hạ gia, lại khiến toàn thành tối mặt khi đem thiên chi kiều nữ gả cho Tiêu Triệt cái loại phé vật không có một nửa điểm tiền đồ, làm không biết khiến bao nhiêu người tức hận... Đương nhiên, phần nhiều là hăm mộ ghen tị.

Hạ gia gả con gái, tự nhiên sẽ không keo kiệt. Tiêu Triệt vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy một thảm đỏ, thảm đỏ này bắt đầu từ cửa lớn Tiên gia, kéo dài về hướng Hạ gia. Khoảng cách Hạ gia và Tiêu gia cũng không tính là quá xa, nhưng là tuyệt không gần, phải hơn mười dặm. Nói cách khác thảm đỏ này ít nhất phải hơn mười dặm trường... Trừ Hạ gia, toàn bộ Lưu Vân thành không có gia tộc nào có bút tích kinh người như thế.

Đội ngũ đón dâu Tiêu gia vừa xuất hiện, ngã tư đường Lưu Vân thành nhất thời náo nhiệt lên, người xem náo nhiệt đứng đầy ngã tư đường hai bên, theo đội ngũ đi trước, âm thanh các loại khe khẽ nói nhỏ truyền vào đến trong tai Tiêu Triệt.

“Xem kia! đó chính là Tiêu Triệt cháu trai Tiêu gia ngũ trường lão Tiêu Liệt, nghe nói trời sinh huyền mạch tàn phế, đời này đều không khả năng đột phá Sơ Huyền nhất cấp.”

“Ngạ, ta lần đầu tiên gặp hắn.”

“Nguoi chưa thấy qua hắn là chuyện bình thường bình thường, có gia gia nguoi bức như vậy, mà mình lại là một phé vật, đối lại là nguoi nguoi còn có mặt mũi thường xuyên đi ra ngoài sao? Ai, Hạ Khuyh Nguyệt cư nhiên gả cho một người như vậy, thật sự là ông trời không có mắt a!”

“Nghe nói năm đó phụ thân hắn Tiêu Ứng cùng Hạ Hoảng Nghĩa là huynh đệ kết nghĩa, thời điểm Hạ Khuyh Nguyệt sinh ra thiếu chút nữa không sống được, may mắn Tiêu Ứng tiêu hao đại lượng Huyền Lực cứu giúp mới bảo trì tính mạng, lúc ấy Hạ Hoảng Nghĩa liền hứa hẹn khi Hạ Khuyh Nguyệt mười sáu tuổi sẽ gả cho con trai Tiêu Ứng làm vợ, không bao lâu Tiêu Ứng rơi vào ám toán, bởi vì Huyền Lực đại lượng tiêu hao, không thể chống cự,

trực tiếp vong thân, Hạ Hoàng Nghĩa càng tự trách... Bây giờ Hạ Khuynh Nguyệt đã mười sáu tuổi, tuy rằng con trai Tiêu Ứng là phế vật, nhưng một đời Hạ Hoàng Nghĩa trọng tình trọng nghĩa, tuyệt không nguyên vì phạm lời hứa hẹn năm đó, bằng không, tên phế vật này như thế nào có thể cưới được Hạ Khuynh Nguyệt.”

“Ai! Hạ Khuynh Nguyệt là Minh Châu của Lư Vân thành chúng ta, Tiêu Triệt nếu bỏ qua thân phận là cháu trai của Ngũ trưởng lão Tiêu môn, quả thực là một đám bùn nhão không đáng kể. Ta so với hắn còn tốt hơn một trăm lần! thế giới này thật sự là rất không công bằng!”

“Nữ thần trong mộng của ta cư nhiên phải gả cho một phế vật như vậy, ta không cam lòng, ta muốn chết a a!”

Trên lưng ngựa, Tiêu Triệt mâu nhuộc hồ sâu, lấp lánh sâu thẳm, thần nghi minh tú, phong độ nhanh nhẹn, một thân đại hồng hỉ phục, tóc dài tung bay ra phía sau hắn, toàn thân đều tản ra một cỗ khí tức phiêu dật xuất trần, bên tai các loại thanh âm nghị luận, các loại ghen tị, không cam tâm, trào phúng, oán hận, hăm dọa, khinh thường ánh mắt tập trung trên người hắn, hắn lại phảng phất là vô tri vô giác, trên mặt thủy chung mang theo vài phần vân đạm phong khinh tươi cười, ngược lại không biết đã hấp hồn bao nhiêu nữ hài tử bằng ánh mắt mê ly như vậy.

Tuy nói Tiêu Triệt Huyền Lực cực kém, nhưng diện mạo tuyệt đối không kém, cho dù so với Tiêu Ngọc Long đều chỉ có hơn chứ không kém. Hơn nữa cực ít đi ra ngoài, Huyền Lực thấp, nhìn rất là trắng trẻo suy nhược... giống như một tiểu bạch kiêu!

Cho nên, vô số thanh niên tài tuấn đối với Tiêu Triệt oán hận ghen tị nghiêng răng, cũng không thể không thừa nhận tự đáy lòng, đối với tướng mạo mà nói, Tiêu Triệt này tựa hồ đúng là xứng với Hạ Khuynh Nguyệt.

“Ta còn cho rằng này Tiêu Triệt hôm nay sẽ ngời kiêu, không nghĩ tới cư nhiên cười ngựa, hơn nữa này khí chất vẻ mặt... Hình như so với lời trong đồn không giống nhau a.”

“Thiết! hắn bị mọi người khinh thường là phế vật, hôm nay cưới Minh Châu của Lư Vân thành chúng ta Hạ Khuynh Nguyệt, đương nhiên là có điều đặc ý, có bao nhiêu đặc ý! còn sợ lộ mặt sao?” Một thanh âm oán hận nói.

“Nghe nói vài đại thiếu gia Vũ Văn gia, còn có công tử nhà thành chủ vẫn điên cuồng đeo đuổi Hạ Khuynh Nguyệt, người nói xem bọn họ có thể đến cướp cô dâu hay không?”

“Quên đi! Tiêu Triệt không tính là gì, nhưng gia gia hắn Tiêu Liệt, là Lư Vân thành đệ nhất cao thủ, thành chủ gặp hắn phải lễ nhượng ba phần. Con của hắn chết đi, để một tôn tử duy nhất, có người đến kiểm chuyện, Tiêu Liệt không nổi giận sao! ai dám chọc đến rồi ro này! huống chi đây cũng không phải là bức hôn, ai dám đến chuyện, sẽ chọc đến toàn bộ Hạ gia. Phòng chừng hiện tại công tử mấy nhà kia đều bị khóa chặt ở nhà rồi.”

Đội ngũ đón dâu đi không nhanh không chậm, hơn mười dặm đường đi gần một nửa canh giờ.

“Tỷ phu!”

Vừa tới gần cửa chính Hạ gia, một tiếng gào thét tăng, một thân ảnh cao lớn trắng kiện bước nhanh hướng Tiêu Triệt chạy tới. Người này nhìn qua tuổi không tính là lớn, nhưng cao ít nhất hai mét có hơn, thân thể cường tráng như man ngư, khi hắn chạy tới mặt đất cơ hồ lay động. Tiêu Triệt nhìn hắn chạy tới gần, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, trừng lớn ánh mắt nói: “Nguyên Bá! chúng ta chỉ không gặp chưa tới một tháng, người sao lại cao lên nhiều như vậy!?”

Nam tử này... Chuẩn xác mà nói là nam hài là đệ đệ của Hạ Khuynh Nguyệt, Hạ Nguyên Bá, năm nay mười lăm tuổi... Không sai, thật sự chỉ có mười lăm tuổi! nhưng nếu chỉ nhìn hình thể hắn một cách đơn thuần, tuyệt đối không ai có thể nghĩ đến hắn năm nay vừa mới tròn mười lăm tuổi! thân cao hơn hai mét... Tiêu Triệt ngồi trên lưng ngựa, đỉnh đầu mới ngang ngang bằng hắn, thể trọng vượt quá 350 cân. Hơn nữa thể trọng Hạ Nguyên Bá tuyệt đối không phải mập giả tạo, cơ nhục trên người hắn đều là gỗ lên, còn mơ hồ có ngấm đen sáng bóng như kim châu, ẩn chứa tương đương lực lượng kinh người. Huyền Lực của hắn chỉ là Sơ Huyền cảnh tứ cấp, chỉ có thể tính thực lực tâm trung, nhưng lại có lực lượng lớn vô cùng, cho dù cùng người Sơ Huyền cảnh lục cấp giao thủ cũng có thể.

Hạ Nguyên Bá là bạn bè duy nhất của Tiêu Triệt, hắn từ nhỏ vẫn kêu Tiêu Triệt tỷ phu, hai người chơi cùng nhau đến lớn. Trước tám tuổi, Hạ Nguyên Bá vẫn gầy teo đen thui, thường xuyên bị người khác khi dễ, sau tám tuổi, Hạ Nguyên Bá giống như ăn nhầm thuốc chiều cao thể trọng tăng nhanh, lượng cơm ăn cùng lực lượng cũng trở nên càng ngày càng kinh người, bây giờ mười lăm tuổi... nếu nhìn một cách đơn thuần nét mặt còn mơ hồ có thể thấy một chút non nớt, nhưng hình thể... thì quả thực chính là cấp bậc quái thú!

Nghe Tiêu Triệt nói, Hạ Nguyên Bá sờ sờ đầu, mặt ngượng ngịu nói: “Hi hi... Ta cũng không có biện pháp a. Cha ta mỗi ngày bắt ta giảm béo, nhưng lại làm ta đói bụng, so giết ta còn khó chịu hơn a.”

“...” Tiêu Triệt không nói gì. Mười lăm tuổi mà đã có hình trạng như vậy, sau khi trưởng thành... Quả thực không dám tưởng tượng a!

Lượng cơm Hạ Nguyên Bá ăn, Tiêu Triệt cũng đã thấy qua nhiều lần, cũng còn may là hắn sinh ra ở Hạ gia, nếu sinh ở một gia đình bình dân, xem chừng đã sớm bị hắn ăn tới tảng gia bại sản.

“Hắc hắc, tỷ phu, hôm nay người sẽ chính thức trở thành tỷ phu của ta.” Hạ Nguyên Bá cười đôn hậu, đối với việc tỷ tỷ gả cho Tiêu Triệt, hắn thực sự vui vẻ, thậm chí luôn mong chờ ngày này. Bởi vì hắn nghĩ, có lẽ bà lợi hại như tỷ tỷ vậy, thì không còn ai dám xem thường Tiêu Triệt.

“Vào nhanh đi, tỷ tỷ bên này đã chuẩn bị xong rồi.” Nói tới đây, Hạ Nguyên Bá vỗ ót: “Nga đúng rồi, ta đi mở cửa.”

Nói xong, Hạ Nguyên Bá chạy về hướng cửa chính Hạ gia, khi hắn chạy rõ ràng giống một tòa núi thịt di động.

Đội ngũ đón dâu tiến vào Hạ gia, vừa vào cửa, Tiêu Triệt liền nhìn thấy Hạ Hoàng Nghĩa nhìn mình mỉm cười, hắc vôi vàng xuống ngựa, đi đến trước người Hạ Hoàng Nghĩa, cung kính hành lễ nói: “Hạ thúc thúc.”

“Ha ha, đến bây giờ, còn gọi ta thúc thúc sao?” Hạ Hoàng Nghĩa ôn hòa cười nói. Hắc dáng người không cao, bộ dáng trung niên cũng có chút mập ra chút ít, cả người nhìn qua thậm chí có chút đôn hậu, nhưng toàn bộ Lưu Vân thành không ai dám xem nhẹ hắn.

Ánh mắt Tiêu Triệt chợt tắt, cung kính nói: “Nhạc phụ đại nhân.”

Đối với Hạ Hoàng Nghĩa, hắn thực sự kính trọng. Bởi vì đó là anh em kết nghĩa với phụ thân hắn. Từ nhỏ đến lớn, hắn nhận vô số ánh mắt lạnh nhạt, nhưng Hạ Hoàng Nghĩa vẫn quan tâm chăm sóc hắn, cho dù hắn trời sinh huyền mạch bị tàn phế, Hạ Hoàng Nghĩa vẫn không vi phạm ước định năm đó cùng phụ thân hắn, khi Hạ Khuynh Nguyệt mười sáu tuổi năm đã chủ động đem nàng gả cho Tiêu Triệt.

“Ha ha, tốt!” Hạ Hoàng Nghĩa gật đầu, thò tay vỗ vỗ bả vai Tiêu Triệt: “Triệt nhi, từ hôm nay trở đi, ta đem Khuynh Nguyệt giao cho ngươi. Tuy rằng ngươi không phải là đại anh hùng gì, cũng không phải quyền quý gì, nhưng ngươi là con trai của Tiêu Ứng, ta có thể thực sự yên tâm đem nữ nhi gả cho ngươi. Phụ thân của ngươi Tiêu Ứng tài năng xuất chúng, trọng tình trọng nghĩa, có thể cùng hắn trở thành huynh đệ, đời này của ta tuyệt không hối hận. Ngươi là con trai Tiêu Ứng, cho dù huyền mạch tổn hại, ta cũng tuyệt không tin tưởng tương lai ngươi là một người bình thường.”

“Đôi xử cho tốt với con gái ta, về phần những lời đồn đãi kia, hãy bỏ qua ngoài tai đi.”

Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ nhúc nhích, sau đó thông thả mà kiên quyết gật đầu: “Nhạc phụ đại nhân, ngươi yên tâm, tuy rằng ta hiện tại bị mọi người khinh thường, nhưng mà Tiềm Long Tại Uyên (Rồng Ẩn Vực Sâu), sẽ có một ngày thức tỉnh, đến lúc đó, ta sẽ khiến những người khinh thường ta, và những kẻ cười nhạo rằng Hạ gia tìm con rể phế vật ngoan ngoãn ngậm miệng.”

Hạ Hoàng Nghĩa nhất thời giật mình... Hắn vốn biết rõ Tiêu Triệt luôn là người yếu đuối, tính tình ôn hòa rất nhiều, còn thường xuyên lộ ra thái độ tự ti. Nhưng hiện giờ lại nói ra những lời nói hùng hồn như vậy, hơn nữa ánh mắt sắc bén, vẻ mặt thần nhiên, ánh mắt càng thâm thúy khiến hắn có một loại cảm giác không thể thấy rõ... Hoàn toàn bất đồng với tư thái suy nhược trong quá khứ.

“Tốt!” Hạ Hoàng Nghĩa gật đầu, lại vỗ vỗ Tiêu Triệt bả vai: “Ta tin tưởng con trai của Tiêu Ứng tuyệt đối sẽ không bình thường như vậy, ta sẽ chờ nhìn thời khắc ngươi Tiềm Long Đằng Uyên. Tốt rồi, Khuynh Nguyệt bên kia đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đại Hôn

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Dưới sự nâng đỡ của hai phù dâu, Hạ Khuynh Nguyệt rốt cục cũng xuất hiện trước mắt Tiêu Triệt. Đầu nàng đội phượng quan đỏ thắm, rèm châu buông xuống đem toàn bộ khuôn mặt che kín, làm cho bất kì người nào cũng không thể thấy rõ dung nhan cùng thân sắc lúc này của nàng. Ba ngàn sợi tóc cứ thế được vắn lên, nâng mặc hi bào đỏ thắm rực rỡ được may bằng Tử Hi Như Ý, lưng váy thắt lại, xiết lấy vòng eo thon thả. Bên hông đeo thắt lưng ngọc Linh Lung, bên dưới thắt lưng rủ xuống những hạt trân châu tinh tế. Chân đeo giày dệt bằng sợi vàng, toàn thân trang điểm hoa lệ trên người nàng càng hiện ra vẻ đẹp rực rỡ đến cực điểm.

Hạ Khuynh Nguyệt được phù dâu nâng đỡ chậm rãi đi tới phía kiệu hoa, mỗi một bước đều nhẹ nhàng tao nhã giống như bước trên mây. Tương tự nữ tử bước đi, mà ở trên người nàng lại như tiên tử điểm vân. Cử chỉ bình thường mà vẫn đẹp không sao tả xiết, khiến Tiêu Triệt trải qua một hồi cảnh đẹp ý vui.

Hạ Khuynh Nguyệt đi tới trước kiệu hoa, hai phù dâu cũng buông tay ra, lui về phía sau. Dựa theo tập tục thành hôn của Đế quốc Thương Phong, tân lang phải chính tay diu tân nương vào kiệu hoa. Tiêu Triệt bước lên trước, hướng về Hạ Khuynh Nguyệt đưa tay ra, Hạ Khuynh Nguyệt cũng nhẹ nhàng chìa tay... Nhưng mà, ngay lúc Hạ Khuynh Nguyệt sắp đặt tay lên bàn tay hắn, một luồng lạnh lẽo thấu xương bỗng nhiên từ tay Tiêu Triệt truyền đến, khiến cho toàn bộ tay phải thậm chí cả cánh tay hắn đều bị nhói đau trở nên cứng ngắt, không thể nhúc nhích nửa điểm. Tay Hạ Khuynh Nguyệt đặt trên bàn tay Tiêu Triệt, thân thể nhẹ nhàng tao nhã tiến vào bên trong kiệu hoa... Trong mắt người khác, nàng giống như đặt tay lên tay của Tiêu Triệt và được Tiêu Triệt nâng vào.

Cảm giác lạnh lẽo trên tay chậm rãi biến mất, Tiêu Triệt buông cánh tay xuống, vẻ mặt hồ hững, không nói một lời. Ngoại trừ cảm giác lạnh lẽo thoáng qua, không còn biểu hiện nào khác, càng không có phát sinh chút tiếng động nào.

Lúc này nếu như vén lên rèm che trên đầu Hạ Khuynh Nguyệt, sẽ thấy bên trong đôi mắt phượng của nàng ẩn dấu vẻ kinh ngạc. Nhưng lập tức lại trở về lạnh lùng.

Tiêu Triệt lên ngựa, đội ngũ rước dâu tức khắc quay lại trở về, đội ngũ đưa hôn của Hạ gia cũng theo sát phía sau, đi thẳng đến Tiêu Môn.

Sau một canh giờ rưỡi, đội ngũ về tới cửa Tiêu gia. Chuyến đi rất dài, nhưng vô cùng thuận buồm xuôi gió, căn bản không xuất hiện chuyện cướp hôn như nhiều người hi vọng, chuyện này ngược lại khiến nhiều người mang tâm trạng thất vọng.

Tiêu Liệt đứng trước cửa từ lâu để nghênh đón khách mời. Đương nhiên, những người tham dự hôn lễ này cơ bản đều là vì Tiêu Liệt cùng Hạ gia mà tới. Lầy tiếng tăm của Tiêu Liệt ở Lưu Vân thành cùng Hạ gia có quan hệ rộng rãi, khách mời hai bên cũng tương đương. Ở ngoài cửa lớn Tiêu gia, người đến xem náo nhiệt nhiều không kể xiết, đem con đường trước mắt chen lấn đến độ nước chảy không lọt. Mà những người này, hiển nhiên đều đến vì muốn chính mắt thấy đệ nhất mỹ nhân Lưu Vân thành xuất giá.

Kiểu hoa Hạ Khuynh Nguyệt chậm rãi ngừng lại, tiếng huyền não bên trong, một góc rèm được vén lên, từ nữ Hạ Đông Linh nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư, đã đến."

Thời gian đã gần buổi trưa, ánh mặt trời đặc biệt tươi đẹp nhu hòa, ánh nắng mềm mại chiếu đến trên người nàng cùng mũ phượng với khăn quàng vai trở nên phá lệ quyến rũ, ngạo nghễ rực rỡ, ánh sáng rạng rỡ xuyên qua khiến người hoa cả mắt. Đầu nàng đội phượng quan, búi tóc cao được tô điểm thêm trăm vàng tinh xảo, phía dưới buông xuống Loan Phượng Kim mỗi bước đều đưa, trên người mặc hi phục Như Ý, thắt lưng gắn hoa văn trên eo, chân đeo giày dệt chỉ vàng, mũ phượng rủ xuống hạt châu như nước chảy, mỗi cử động nhẹ đều đồng đưa theo, lông mày da trắng như tuyết, đôi mắt sáng, đôi môi như ả như hiện, tinh xảo hoàn mỹ. Dù chưa lộ dung nhan, cũng đã như tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp không giống phàm nhân.

Những âm thanh hô hấp không kìm nén được trùng điệp cùng nhau, không biết bao nhiêu người con mắt đắm đắm không rời được, nửa ngày chưa hoàn hồn lại. Đây chính là mỹ lực Hạ Khuynh Nguyệt, chưa lộ dung nhan, chỉ dựa vào khí chất cùng dáng người bất phàm, tựa như tiên nữ từ bức họa đi ra, tuyệt mỹ khiến người ta không dời nổi mắt...

Một dải cái lụa đỏ được Hạ Đông Linh quấn trên tay Hạ Khuynh Nguyệt, mà một đầu kia tự nhiên được thắt trên tay Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt mỉm cười tiêu sái đi về phía trước, dẫn Hạ Khuynh Nguyệt bước qua chậu than, vượt qua yên ngựa, bước qua cửa lớn Hạ gia, thẳng đến đại sảnh.

Tiến vào cửa lớn Tiêu gia, tiếng huyền não bên tai vẫn không giảm. Tiêu Triệt nét mặt không thay đổi, bước chân không dừng lại, hần hần là rất muốn hôn lễ này có thể kết thúc sớm một chút.

Nơi này là đại sảnh chính của Tiêu Môn, có thể có tư cách dùng nơi này để tổ chức hôn lễ, cũng chỉ có môn chủ Tiêu Môn hoặc trưởng lão đứng đầu. Vì hôn lễ này, bên trong trang trí vô cùng hoành tráng. Tầm mắt chiếu tới, xà nhà chạm khắc hình đại bàng được khảm thạch anh, bốn vách tường đều chạm trổ Song Long Hí Châu, bên trên lại khảm viên minh châu quý hiếm, thảm đỏ trải giữa đại sảnh kéo dài đến những bậc thang vàng, kim quang nhàn nhạt, bị trang sức vàng son lộng lẫy ở đại sảnh soi sáng càng thêm óng ánh loá mắt. Đương nhiên, Tiêu Môn sẽ không đồng ý vì Tiêu Triệt bày bố lớn như vậy, những thứ này đều đến từ Hạ gia. Đối với đại hôn của nữ nhi, Hạ Hoàng Nghĩa không keo kiệt chút nào.

Nơi cao nhất đại sảnh, Tiêu Liệt cùng Hạ Hoàng Nghĩa đã ngồi xuống, đầy mặt đều mang ý cười nhìn Tiêu Triệt dẫn Hạ Khuynh Nguyệt đi vào. Ghế từ đàn hai bên thềm được xếp ba hàng hai bên tả hữu, cũng đã ngồi đầy người, môn chủ Tiêu Môn là Tiêu Văn Hải cũng đang ngồi, bên cạnh là bốn Trưởng Lão. Khi Tiêu Triệt mặt mày rạng rỡ tràn ngập gió xuân tiến vào, vẻ mặt bọn họ vẫn như cũ, nhưng sâu trong mắt lại lộ vẻ xem thường.

Tiêu Môn làm tu huyền thế gia, có trục hệ huyền mạch, Tiêu Triệt thế nhưng trời sinh huyền mạch tàn phế, đây quả thực là sỉ nhục của Tiêu Môn. Nếu không phải bởi vì hần là tôn tử của Ngũ Trưởng Lão Tiêu Liệt, đã sớm bị trục xuất khỏi quyền thừa kế Tiêu gia, càng không có khả năng ở lại Tiêu Môn... Hiện tại nếu như người hần cưới không phải thiên kim Hạ gia được chú ý nhất thành Lưu Vân, bọn họ đừng nói tự mình tham dự, ngay cả hỏi đến đều chẳng muốn hỏi.

Đối với Tiêu Triệt, bọn họ nhắc tới hoặc nghe đến cái tên này chỉ có hai chữ "phế vật" chứ đừng nói quan tâm. Tồn tại ở huyền Đại lục, không có thực lực sẽ không có tôn nghiêm, cho dù là ở trong cùng một gia tộc... Đây chính là hiện thực.

Mà những người trẻ tuổi ở Tiêu gia kia đều phi thường nhất quán. Ánh mắt rơi đều rơi trên người Hạ Khuynh Nguyệt, bọn họ đều toát ra ánh mắt mê luyến không thể áp chế, mà lúc dời đến cơ thể Tiêu Triệt, ngọn lửa đó kị như muốn phun trào... Kể cả đời tàn phế này ở Tiêu gia luôn bị đệ tử trong ngoài xem thường, nay bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ tới hần lại cưới được viên minh châu đệ nhất Lưu Vân thành, nhìn hai người nắm lụa đỏ đồng thời bước vào sảnh chính, loại cảm giác đó, quả thực so với cảm giác ăn phải ruồi chết còn khó chịu hơn.

Đại Tổng Quản Tiêu Đức là người chủ trì buổi lễ, nghi thức đại hôn bắt đầu trong tiếng gào thét.

Chủ trì buổi lễ bắt đầu giới thiệu tân lang tân nương, đến phần tuyên đọc quý khách... Tiêu Triệt vẫn vẻ mặt như một, Tâm tình như nước, phản nghị lễ sau đó, hần đã chẳng muốn đi nghe, trong lòng chỉ nghĩ đến một vấn đề...

Ở Hạ gia, lúc Hạ Khuynh Nguyệt sắp cầm lấy tay mình, trong tay đột nhiên truyền tới cảm giác lạnh lẽo là vì cái gì? Chẳng lẽ là một loại huyền công nào đó? Nhưng cả thành Lưu Vân, chưa từng nghe nói qua có loại huyền công như vậy. Hạ Khuynh Nguyệt có thể đạt Huyền Cảnh cấp mười khi mới mười sáu tuổi đã khiến người ta thán phục, quả thực là thiên tài không thể nghi ngờ... Nhưng dựa vào cấp độ mà nói, xét cho cùng vẫn ở sơ cấp Huyền Cảnh, loại cảnh giới này có thể im hơi lặng tiếng mà toát ra hần khí lạnh lẽo, khiến cho toàn bộ cánh tay hần đều hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích... Đến tận cùng loại huyền công nào có thể thực sự tạo ra một sức mạnh đáng kinh ngạc như vậy!

Hoặc... Hạ Khuynh Nguyệt mười sáu tuổi đạt đến Huyền Cảnh cấp mười... Vẫn giấu giếm thực lực sao?

Thanh âm của người chủ trì buổi lễ lúc này đã đình chỉ. Sau một lúc dừng lại, thanh âm chói tai lần thứ hai vang lên:

"Nhất Bái Thiên Địa!"

Suy nghĩ Tiêu Triệt nhanh chóng trở lại, hần liếc nhìn đến người bên cạnh Hạ Khuynh Nguyệt, thân thể đồng thời cùng nàng cúi xuống, cùng bái Thiên Địa.

"Nhị bái cao đường!"

Hai người cùng xoay người lại, quay về phía Tiêu Liệt cùng Hạ Hoàng Nghĩa cung kính cúi đầu. Tiêu Liệt mỉm cười gật đầu, từ ái nhìn Tiêu Triệt rồi cuộc cũng đưa cháu dâu vào cửa, Hạ Hoàng Nghĩa cũng mỉm cười, không có một tia bất mãn nào đối với cuộc hôn sự này.

"Phu thê giao bái!"

Tiêu triệt chuyển hướng xoay về phía Hạ Khuynh Nguyệt, cơ hồ cũng trong lúc đó, thân thể Hạ Khuynh Nguyệt cũng đã chuyển hướng về phía hần... Động tác không hề do dự chút nào. Điều này làm cho đông đảo người trẻ tuổi ở Tiêu Môn trong bí mật nghiêng rằng. Bọn họ đều nghĩ đến Hạ Khuynh Nguyệt tuyệt đối không thể đồng ý gả cho Tiêu Triệt một kẻ tàn phế, đi tới bước này tất nhiên là bị Hạ gia ép buộc. Nhưng để cho bọn họ thất vọng vô cùng chính là mãi cho đến thời khắc này, Hạ Khuynh Nguyệt biểu hiện đều đúng quy củ, không có một ai có thể nhìn ra được dấu vết kháng cự của nàng.

Hai người khom lưng giao bái, một khắc thân thể cúi xuống kia, xuyên thấu qua rèm châu, Tiêu triệt bắt được một ánh mắt lạnh lẽo... Lạnh lẽo giống như không tồn tại một tia cảm xúc.

Đến thời điểm này, vốn nên vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt vô cùng, tiếng cười lớn, tiếng hoan hô. Nhưng trong đại sảnh chỉ có vài tiếng vỗ tay lác đác, lúng túng đến cực điểm.

"Ha ha, Ngũ Trưởng Lão, còn có Hạ lão đệ thực sự chúc mừng." Tiêu Vân Hải lúc này đứng dậy nói, hần năm nay đã tứ tuần, tướng mạo ôn hòa.

"Đích thật là nên hướng Ngũ Trưởng Lão nói lời chúc mừng." Đại Trưởng Lão Tiêu Ly bên cạnh Tiêu Vân Hải không mặn không nhạt tiếp lời, dù là ai, đều có thể nghe được trong lời nói của hần có hàm ý.

Nhị Trưởng Lão Tiêu Bác cũng cười châm biếm, chậm rãi nói: "Ngũ Trưởng Lão có được một cháu dâu như thế, toàn bộ Tiêu Môn chúng ta đều là cảm thấy vinh dự. Hạ gia đời đời theo nghiệp buôn bán, tìm được một con rể như vậy, khà khà, cũng rất tốt. Chúc mừng chúc mừng a."

Trong đại sảnh bầu không khí nhất thời lạnh đi mấy phần, bọn họ miệng nói "Chúc mừng" nhưng bên trong ý tứ trào phúng, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể hiểu rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tuyệt đại phong hoa:

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lúc trước khi Tiêu Ứng còn sống, địa vị Tiêu Liệt tại Tiêu môn có thể nói là không ai có thể sánh cùng, lúc ấy gia chủ Tiêu môn đối với hần rất là cung kính. Nguyên nhân hiển nhiên, chính là Tiêu Ứng biểu hiện ra thiên phú kinh người, khẳng định trong tương lai hần sẽ là một đời mạnh nhất Tiêu môn, ở thế giới này lấy Huyền Lực làm chủ, Tiêu Liệt là phụ thân Tiêu Ứng tự nhiên được mọi người trên dưới trong Tiêu môn tôn sùng. Nhưng Tiêu Ứng gặp chuyện mà chết, Tiêu Triệt đưa cháu trai duy nhất của Tiêu Liệt huyền mạch lại bị tàn phế, tuy rằng trước mắt Tiêu Liệt là Lưu Vân thành đệ nhất cường giả, nhưng con trai chết, cháu trai thì tàn phế, không người nối tiếp, còn ai e ngại hần? Địa vị hần trong Tiêu môn cũng xuống dốc không phanh.

Tiêu Liệt vẫn không tức giận, từ lâu đã hần quen với sự châm chọc khiêu khích của những người này, lạnh nhạt cười, nói: "Cảm ơn các vị đã nỗ lực đến dự hôn lễ, tiệc rượu đã được chuẩn bị nhất định phải uống thêm vài chén."

"Lễ đã xong, uống rượu thì không cần. Trưởng tôn Tiêu Thừa Chí của ta vừa đột phá Sơ Huyền cảnh thất cấp, trong thời gian này không thể chậm trễ, ta phải lập tức tự mình cùng cố cho hần một chút." Tam trưởng lão Tiêu Trạch vừa nói, thân thể cũng đứng lên.

"Thừa Chí đã đột phá Sơ Huyền thất cấp? Mới mười bảy tuổi mà đã có thành tựu như thế, đứa nhỏ này tương lai thật sự là không thể hạn lượng, tam trưởng lão, khó trách người hôm nay mặt mày hồng hào, thật sự là thật đáng mừng a!" Tứ trưởng lão Tiêu Thành cũng cùng đứng dậy, mặt đầy ngạc nhiên hướng về tam trưởng lão chúc mừng.

Mặc dù Tiêu Liệt hàm dưỡng thật tốt, nhưng thần sắc cũng đã ngưng tụ lại một sắc mặt giận dữ. Bốn người này năm đó cùng hần xưng huynh gọi đệ, còn thỉnh thoảng lộ ra cung kính nịnh bợ, nhưng từ khi Tiêu Ứng mất, sau đó Tiêu Triệt bị chứng thực là huyền mạch tàn phế, thái độ bọn người này đối với hần trực tiếp đại biến, trên cơ bản đã sớm không để hần vào mắt. Bình thường bọn họ vô số lần ở trước mặt hần khoe ra nhi tử tôn tử của mình như thế nào, hôm nay, ngay trên lễ đường thành hôn của cháu trai hần, bọn họ vẫn không hề kiêng kỵ châm chọc khiêu khích như thế, dùng thành tựu tôn tử của bọn họ để chọc vào vết thương trong lòng của hần

Bỗng nhiên thấy bầu không khí thay đổi, ông mai Tiêu Đức trong nháy mắt đầu đầy mồ hôi, hần vội vàng lướt qua các trình tự tiếp theo, trực tiếp từ cổ họng quát: “Tân lang tân nương đưa vào động phòng... Các vị khách quý mời dự tiệc!”

Trong lúc bên tai không ngừng lượn lờ tiếng chiêng trống hi nhạc, sau khi tiến hành giao bái chỉ lễ Tiêu Triệt cùng Hạ Khuynh Nguyệt cùng đi vào bên trong Tiêu Triệt tiểu viện dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người. Động phòng là gian phòng Tiêu Triệt bình thường cư ngụ ở đó, đã được trang trí thành một mảnh đại hồng sắc, thảm đỏ thêu hình Long Phượng vờn mây, chữ Song Hi to lớn, mấn thất Hồng Trù, hồng mang, trên đài hai ngọn nến lớn cháy rực rỡ, thân nền khắc hình Tường Long cùng Loan Phượng; Ánh nền lay động ản chiếu như lưu kim Lưu Ly liêm, mấn thất mông lung mộng ảo sắc, đem hi phòng ngăn cách với bên ngoài, rạng rỡ thiêm quang làm cho người ta hoa cả mắt.

Hạ Khuynh Nguyệt được nàng thị nữ Hạ Đồng Linh đưa đến giường ngồi, sau đó Hạ Đồng Linh nhẹ nhàng rời khỏi không một tiếng động, đóng lại cửa phòng. Trong phòng nhất thời một mảnh yên tĩnh, có thể mơ hồ nghe tiếng hít thở của bản thân.

Hạ Khuynh Nguyệt im lặng ngồi ở chỗ đó, vô thanh vô tức. Tiêu Triệt không có tới gần nàng, mà đứng ở cửa, mắt nhìn hướng ngoài cửa, bên trong đôi mắt một mảnh âm trầm.

“Gia gia của mình bị khi dễ như vậy, ngay trong ngày đại hôn của người, trong lòng rất khó chịu, đúng không?”

Bên tai, một thanh âm mềm nhẹ mang theo sự lãnh đạm truyền đến... Tiêu Triệt giật mình, Hạ Khuynh Nguyệt cư nhiên chủ động cùng hắn nói chuyện, điều này làm cho hắn cảm thấy không tưởng, tuy rằng lời của nàng nghe rất chói tai.

Tiêu Triệt nghiêng ánh mắt đi, do dự một chút nói: “Người bỏ mũ phượng xuống đi, thứ đó quá nặng, mang lâu thật không thoải mái.”

Dựa theo tập tục đại hôn ở Thiên Huyền đại lục, mũ phượng tân nương phải do tân lang tự tay tháo xuống, nhưng lúc trước khi nâng tay nàng đã bị “Băng” như vậy, tâm cao khí ngạo như Tiêu Triệt tuyệt không muốn thứ rườm rà như vậy nữa. Đương nhiên, hắn cũng không cho rằng Hạ Khuynh Nguyệt sẽ nguyện ý để hắn lấy mũ phượng xuống.

Hạ Khuynh Nguyệt hơi tạm dừng, sau đó bàn tay trắng nõn nâng lên, mũ phượng trên đầu Lưu Tô bị nàng vô thanh lấy xuống. Nhất thời, một dung nhan tuyệt mỹ đến mức khiến người hít thở không thông đập vào trong tầm mắt Tiêu Triệt. Đôi mắt đẹp nàng nhìn lên, khi tiếp xúc với ánh mắt kia của nàng trong nháy mắt, ánh mắt Tiêu Triệt nhất thời xuất hiện một chút xú dại ra... Đây là một đôi mắt đẹp đến không cách nào hình dung, phẳng phất như toàn bộ thanh u Liễm Diễm Bích Ba trong thiên hạ sở hữu, đều không hề giữ lại ngưng tụ trong con ngươi mộng ảo trước mắt này, cho dù là họa sĩ tài hoa nhất trên đời, dùng những từ ngữ hoa lệ trau chuốt cũng nhất định không thể miêu tả cùng thuyết minh cho được vẻ đẹp của đôi mắt đó. Da thịt nàng như chi như ngọc, tái tuyết khi sương, trong suốt như ngọc, mặt hoa sáng như tuyết trắng mặc dù ánh sáng trong phòng hơi tối, phượng thân như cánh hoa mềm mại nhất thế gian, sóng mũi thẳng tuyệt luân giống như là dùng Bạch Ngọc đẹp nhất trong thiên hạ điêu khắc mà thành, cao ngất trời sinh cao quý cùng ngạo nghễ.

“Quả nhiên... Danh bất hư truyền...” Tiêu Triệt thì thào, nhìn ánh mắt nàng từ đầu đến cuối không hề chớp mắt, hai tròng mắt tuyệt mỹ như là có một lực hấp dẫn vô tận thâm uyên. Hấp dẫn ý thức cùng tư tưởng hắn không ngừng rơi vào trong đó, khó có thể tự kiềm chế.

Tuy hắn và Hạ Khuynh Nguyệt có hôn ước từ nhỏ, nhưng từ lúc tuổi còn nhỏ ngẫu nhiên gặp mấy lần, từ sau mười tuổi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dung nhan thật sự của Hạ Khuynh Nguyệt... Bởi vì Hạ Khuynh Nguyệt cực ít ra ngoài, trong khi đó tự biết huyền mạch tàn phế, trong lòng tràn ngập tự ti ai oán Tiêu Triệt cũng cực ít đi ra khỏi Tiêu môn, chỉ ngẫu nhiên từ trong vài lời nói của người khác, nghe rằng Hạ Khuynh Nguyệt sau khi trưởng thành tuyệt đại tạo nãi, nên trong lòng cũng khát khao phác thảo một bóng hình xinh đẹp mơ hồ.

Khi nhìn thấy dung nhan chân chính của Hạ Khuynh Nguyệt, cái bóng hình xinh đẹp hắn vẫn ảo tưởng trong lòng cũng nháy mắt tan thành mây khói. Bởi vì Hạ Khuynh Nguyệt mỹ lệ, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của hắn, hắn không thể hình dung đây là như thế nào một loại tuyệt đại tạo nãi, mặc dù Tiêu Triệt là người có ký ức hai đời, khi đối mặt với trường dung nhan này, tâm thần cũng xuất hiện một đoạn thời gian mê ly.

Hạ Khuynh Nguyệt được gọi là đệ nhất mỹ nữ Lưu Vân thành, nhưng lúc này cho dù có người ta nói nàng là đệ nhất mỹ nữ của Thương Phong đế quốc, Tiêu Triệt tuyệt sẽ không hề nghi ngờ, hắn không thể tưởng tượng ra còn có dạng tạo nãi nào có thể hơn được phong cảnh mỹ lệ trước mắt. Nữ hài trước mắt, là cùng tuổi với mình, mới mười sáu tuổi, nữ hài ở độ tuổi này còn chưa kịp nở rộ khai toàn bộ mỹ lệ, nếu như thêm vài năm nữa, càng không thể tưởng tượng mỹ lực của Hạ Khuynh Nguyệt sẽ ở loại cảnh giới nào... Có lẽ, đẹp đến cấp độ hư ảo.

Một cái Lưu Vân thành nho nhỏ, vậy mà lại có một nữ hài nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, mà nữ hài này, hôm nay lại trở thành thê tử của hắn... Tiêu Triệt có một loại cảm giác rất không chân thật không thể khống chế.

“Mà người, trong lời đồn, cùng với trong tưởng tượng của ta cũng không giống nhau.”

Hạ Khuynh Nguyệt đứng dậy, một đường cong thân thể cực điểm mê người hiện lộ trong tích tắc khi nàng đứng dậy, nàng đến gần Tiêu Triệt, mâu quang như nước, cánh môi hé mở: “Nghe đồn người huyền mạch bị tàn phế, cả đời chỉ có thể dừng lại ở Sơ Huyền cảnh nhất cấp. Bởi vậy thể chất người gây yếu, tính cách cũng trở nên tự ti yếu đuối, ít khi đi ra ngoài gặp người, hình như người không có bạn bè nào khác ngoài tiểu cô cô Tiêu Linh Tịch của người cùng đệ đệ của ta Nguyên Bá, toàn thân người từ trên xuống dưới duy nhất được cho là ưu điểm, cũng chỉ có diện mạo.”

“Huyền khí của người chẳng những mỏng manh, hơn nữa đục ngầu không chịu nổi, đúng là huyền mạch tàn phế không thể nghi ngờ. Nhưng về tính tình người theo lời đồn, có vẻ là sai biệt.”

Hạ Khuynh Nguyệt đi tới trước người Tiêu Triệt khoảng cách không đến ba bước thì ngừng lại, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn: “Tuy rằng người hiện là cố ý che giấu, nhưng thần thái bên trong của người, rõ ràng lộ ra một loại ngạo nghễ, từ khi ta thấy cái nhìn đầu tiên của người mãi cho đến bây giờ, đều là như thế, so với trong lời đồn là tự ti thì hoàn toàn tương phản. Khi trước ở nhà ta, ta dùng Huyền Lực đóng băng cánh tay người, phản

ứng của người bình tĩnh khiến ta giật mình, nếu không phải cánh tay người nhanh chóng đông cứng lại, ta thậm chí còn hoài nghi có phải huyền công của ta mất đi hiệu lực hay không. Vừa rồi bên trên lễ đường, người cùng với gia gia người Tiêu Liệt bị châm chọc khiêu khích nghiêm trọng như vậy, trên người của người chỉ xuất hiện nộ khí trong nháy mắt, sau đó liền toàn bộ biến mất, biểu tình, tần suất tim đập, đều không có một chút dao động dị thường... Loại tâm cảnh này, cho dù là một trung niên cường giả Linh Huyền cảnh, cũng khó mà làm được!”

“Thậm chí, thời điểm người nhìn ta, ánh mắt si mê, cũng không tan rã!”

“Người huyền mạch tàn phế là sự thật, nhưng tính cách thật sự cùng tâm cảnh của người, lại giấu diếm được mọi người.” Bên trong lời nói nhẹ nhàng Hạ Khuynh Nguyệt, hai tròng mắt thủy chung vẫn nhìn chăm chú vào ánh mắt Tiêu Triệt, đôi mắt này, thâm thúy phảng phất vô biên vô hạn.

Tiêu Triệt trong lòng đột nhiên cả kinh.

Khi Hạ Khuynh Nguyệt tới gần, một cỗ khí tức thiếu nữ làm người say thần mê tràn đầy tại chóp mũi, nhưng Tiêu Triệt cũng không có tâm trạng mà phong bế khứu giác, trong lòng hoàn toàn tràn ngập khiếp sợ. Địch xác, hiện tại hắc địch xác thật ngao nghệ, vô luận khi đối mặt với ai đều là như thế, bởi vì thời điểm hắc ở Thương Vân đại lục, là một người kiêu ngạo đối thiên hạ quần hùng, bất cứ một người trong quần hùng ngày đó, đều là tồn tại tối cao mà toàn bộ Lưu Vân thành không thể chống lại, tuy rằng lực lượng hắc hiện tại yếu tới cực điểm, nhưng tâm tính tuyệt sẽ không vì vậy mà biến hóa, loại ngao nghệ này cũng không phải hắc cố ý bày ra, mà là tự nhiên hiện ra như vậy. Thể chất cùng tình cảnh trước mắt, khiến hắc đem loại cảm giác này cao ngạo cố gắng cất giấu.

Nhưng Hạ Khuynh Nguyệt thấy được, thậm chí trực tiếp đem tâm cảnh hắc một lời nói toạc ra!

Một đường Từ Hạ gia đến Tiêu gia, hắc vẫn cho rằng Hạ Khuynh Nguyệt căn bản đối với hắc khinh thường, chung quy lại một người là Minh Châu trên trời, một kẻ bị vô số người coi rẻ như bùn đất, đây bất quá cũng là sự bình thường. Nhưng không nghĩ tới, nàng từ đầu tới cuối đều quan sát hắc, mà hắc lại không hề nhận ra.

Tiêu Triệt nhìn về phía Hạ Khuynh Nguyệt ánh mắt nhất thời thay đổi, đôi mắt trước mắt này chẳng những mĩ lệ tới cực điểm, còn trong trẻo phảng phất có thể nhìn thấu tâm linh, tâm tư của nàng, cũng kín đáo tinh mẫn khiến hắc không thể không kinh hoàng...

Tại sao! Tiêu Triệt là người có được ký ức hai đời, từng trải qua hai đời, từng đối mặt thiên hạ quần hùng cùng tử vong mà không thay đổi tâm cảnh! lại bị nàng nhìn thấu như thế!

Nàng thật sự chỉ là một nữ hài vừa tròn mười sáu tuổi!?

Một thiếu nữ mười sáu tuổi, làm thế nào có được ánh mắt cùng tâm tư như vậy!

Tiêu Triệt thậm chí có chút hoài nghi, Hạ Khuynh Nguyệt này có phải cũng là xuyên việt đến giống như hắc vậy hay không!

“Người hiện tại ả nham?” Hạ Khuynh Nguyệt âm thanh từ tốn nói.

“Ả nham?” Tiêu Triệt lộ ra một nụ cười có vẻ tự giễu: “Có thể tính là như vậy đi. Bất quá huyền mạch của ta tàn phế là sự thật, ở Thiên Huyền đại lục, huyền mạch tàn phế liền đại biểu cho một đời chỉ có thể ở tầng chót bị mọi người khinh thường, thật sự yếu đuối tự ti hay là trầm mặc ả nham, có phân biệt gì hay sao?”

Ả nham? Ả nham ảm! Tiêu Triệt ngày hôm qua, như là Hạ Khuynh Nguyệt vẫn được nghe tuyệt đối giống nhau như đúc! nhưng mà mặc dù Hạ Khuynh Nguyệt thông minh, cũng không có khả năng nghĩ đến Tiêu Triệt ngày hôm nay so Tiêu Triệt ngày hôm qua hơn đời ký ức! tính tình cùng tâm cảnh cũng theo đó mà thay đổi.

Đôi mắt đẹp của Hạ Khuynh Nguyệt híp lại, bàn tay nhuần ngọc bỗng nhiên nâng lên, vươn ra hai ngón tay, hư không điểm về hướng phía trước ngực Tiêu Triệt. Nhất thời, một cỗ khí tức lạnh lẽo từ trước ngực Tiêu Triệt lan tràn, cho đến khi khuếch tán toàn thân hắc. ngay khi Tiêu Triệt muốn mở miệng hỏi nàng đang làm cái gì, thì cảm giác lạnh lẽo trên người đã biến mất toàn bộ trong nháy mắt, Hạ Khuynh Nguyệt cũng thu hồi ngọc thủ, khẽ nhúc nhích đôi môi như cánh hoa: “Huyền mạch của người đúng là tàn phế, nhưng không phải là Tiên Thiên tàn phế, mà là khi người còn rất nhỏ bị công kích, huyền mạch bị công kích lực lượng trực tiếp hủy diệt!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Băng Vân Tiên Cung

Team: Vạn Yên Chi Sào.

“Bị người cổ tình hủy hoại?” Hai hàng lông mày Tiêu Triệt nhảy dựng mãnh liệt. Từ nhỏ đến lớn, bất kể nghe được từ trong miệng gia gia hắc, hay là lưu truyền bên ngoài, đều là trời sinh hắc huyền mạch bị tàn phế. Ngay cả chính bản thân hắc, hiện tại có được ký ức của Y Thánh truyền nhân sau khi “Trùng sinh”, mới phát giác huyền mạch không trọn vẹn của bản thân mình không phải là Tiên Thiên bất túc.

Hạ Khuynh Nguyệt lại nói ra huyền mạch hần bị tàn phế không phải do Tiên Thiên, mà do sau khi ra đời bị ngoại lực gây thương tích.

Sự thật này, trên dưới Tiêu môn không ai nhìn thấu, Hạ Khuynh Nguyệt chỉ cần vờ vạy vài cái hô hấp thời gian liền thấy rõ ràng thấu đáo.

Nữ nhân này...

“Không sai.” Hạ Khuynh Nguyệt cup hàng lông mi xuống, nhẹ nhàng nói: “Hơn nữa còn ở thời điểm khi nhỏ bị thương nặng, nhưng người nhà của ngươi không phát hiện kịp thời, nên không có tiến hành chữa trị, theo sự trưởng thành của thân thể, chi thể của huyền mạch tàn phế cũng hoàn toàn thành hình.. Tuyệt đối không có khả năng chữa trị!”

Một câu cuối cùng, Hạ Khuynh Nguyệt nói ra vô cùng kiên quyết tự tin. Người trưởng thành nếu như huyền mạch bị hao tổn, sẽ làm Huyền Lực thất thoát lớn, nhưng còn có nhiều loại phương pháp có thể chữa trị. Nhưng thiếu nhi trước thời kỳ trưởng thành trưởng thành, nếu như huyền mạch tàn phế, thì khi huyền mạch trưởng thành, việc tàn phế cũng lấy khởi điểm từ thiếu nhi, càng trưởng thành thì tàn phế càng triệt để, cho tới tuổi bây giờ của Tiêu Triệt, huyền mạch tàn phế cơ bản đã định hình, căn bản không có khả năng chữa trị.

Tiêu Triệt vẻ mặt không thay đổi, rất bình thản nói: “Nói như vậy nhưng không nhất định a.”

Hạ Khuynh Nguyệt nhẹ nhàng liếc nhìn hắn một cái: “Xem ra, ngươi vẫn còn vọng tưởng chữa trị huyền mạch của ngươi?”

“Ta nhất định sẽ chữa trị.” Tiêu Triệt mặt không chút thay đổi nói.

Hạ Khuynh Nguyệt nhìn hắn một cái thâm thúy, từ bên trong ánh mắt hắn, nàng nhìn thấy không chỉ là một loại ngạo nghễ cùng tự tin, còn có ẩn chứa thâm sâu huyền bí. Trong lòng nàng u nhiên thở dài, nhẹ nhàng nói: “... Thiên Huyền đại lục địa vực rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ nhiều không đếm được, có thể thật sự tồn tại kỳ nhân có thể chữa trị huyền mạch của ngươi, ta vừa rồi đích xác không nên nói ra những lời khẳng định như vậy, ngươi cứ cho lời ta nói là của kẻ vô tri là được.”

Mấy câu nói đó, khiến ấn tượng của Tiêu Triệt đối với Hạ Khuynh Nguyệt nhất thời thay đổi trên diện rộng. Hắn chờ một chút, hỏi: “Lúc trước ngươi sử dụng băng lãnh Huyền Lực, là như thế nào? Ta chưa bao giờ nghe nói qua bên trong Lưu Vân thành có người có thể sử dụng loại Huyền Lực này, sư phụ của ngươi, chắc hẳn không phải là người của Lưu Vân thành... Đương nhiên, nếu đây là chuyện riêng tư của ngươi, ngươi có thể không nói.”

Hạ Khuynh Nguyệt trầm mặc thật lâu, ngay khi Tiêu Triệt cho rằng nàng sẽ không nói ra, lại nghe nàng bình tĩnh nói: “Băng Vân quyết.”

“Băng Vân quyết?” cái tên này, khiến Tiêu Triệt nao nao, trong lòng sinh ra cảm giác mơ hồ quen thuộc. Đến khi hắn bỗng nhiên nhớ tới cái tên này đại biểu cho cái gì, sắc mặt nhất thời đại biến, thanh âm không thể khống chế thốt ra: “Băng Vân tiên cung!?!?”

Hạ Khuynh Nguyệt đôi mắt đẹp hơi đổi, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Tiêu Triệt, khi hô lên bốn chữ “Băng Vân tiên cung”, Tiêu Triệt rõ ràng cảm xúc không kiềm chế được, nhưng xem lại nàng, vẫn bình tĩnh như trước, bởi vì ngay cả là thành chủ Lưu Vân thành nếu bỗng nhiên nghe được danh tự này, thì cũng sẽ trực tiếp kinh khiếp toàn thân như nhũn ra, hai chân run lên. Nàng khinh nhiên nói: “Sư phụ của ta, đúng là người Băng Vân tiên cung, ta cũng được coi là đệ tử Băng Vân tiên cung... Chuyện này, toàn bộ Lưu Vân thành chỉ có cha ta biết, ngươi là người thứ hai biết đến. Ta nói cho ngươi... Bởi vì ít nhất trên danh nghĩa ngươi đã là phu quân của ta, xem như ta tôn trọng cơ bản nhất đối với ngươi đi.”

“...” trong nội tâm Tiêu Triệt khiếp sợ thật lâu không thể bình phục. “Băng Vân tiên cung” Bốn chữ này, tựa như một quả bom lớn dội vào nội tâm hắn. Bởi vì đây là một trong bốn tông môn cường đại nhất Thương Phong đế quốc, là thánh địa mà tất cả các huyền giả trong Thương Phong đế quốc khát khao hướng tới, là tồn tại siêu nhiên mà hàng năm hoàng thất của Thương Phong đế quốc phải tiến hành cung phụng!

Thiên Kiếm sơn trang, Băng Vân tiên cung, Tiêu tông, Phần Thiên môn.

Thương Phong đế quốc là nước nhỏ nhất trong bảy nước của Thiên Huyền đại, tổng hợp thực lực cũng thấp nhất, nhưng cho tới bây giờ vẫn không bị các quốc gia khác thôn tính, một bộ phận nguyên nhân rất lớn, là do tứ đại tông môn này. Vài đại quốc kia có thể không kiêng kị thực lực của triều đình Thương Phong đế quốc, nhưng không thể không kiêng kị tứ đại tông môn này.

Tứ đại tông môn này thực lực cao cường không thể nghi ngờ. Họ tuyển nhận đệ tử cũng vô cùng nghiêm khắc, không trọng xuất thân, chú trọng nhất là thiên phú. Toàn bộ huyền giả của Thương Phong đế quốc ngay cả năm mơ cũng khát vọng có thể đi vào tứ đại tông môn này. Có thể bước vào một trong số tứ đại tông môn này, cho dù là đệ tử tầng chót, thì cũng làm cho cả nhà vinh hiển, gà chó lên trời, triều đình cũng sẽ tôn là thượng tầng, thậm chí phong hầu gia tước.

Ở cái Lưu Vân thành nhỏ nhỏ này, chưa bao giờ nghe nói có ai vào được tứ đại tông môn này, cũng không có ai dám ảo tưởng qua. Đối với Tiêu Triệt mà nói, danh tự tứ đại tông môn này như sấm bên tai, lại giống như tồn tại trên trời cao, chưa bao giờ dám hy vọng xa vời có một ngày đụng chạm đến... Không nghĩ tới, lão bà mình vừa cưới về, cư nhiên là đệ tử Băng Vân tiên cung trong tứ đại tông môn bài danh gần với Thiên Kiếm sơn trang!

Tiêu Triệt bằng nhanh nhất tốc độ bình tĩnh trở lại, ngược lại hỏi: “Nếu ngươi là đệ tử Băng Vân tiên cung, vậy Hạ gia các ngươi vì sao không đem chuyện này công khai? Lấy thân phận của ngươi, Hạ gia hoàn toàn có thể ngang dọc ở Lưu Vân thành, tuyệt đối không ai dám chọc. Các gia đình quyền quý, bao gồm cả một nhà thành chủ, đều sẽ tới cửa nịnh bợ, Hạ gia các ngươi tốc độ phát triển cũng sẽ bạo tăng mấy lần.”

“Bởi vì ngươi.” Hạ Khuynh Nguyệt trả lời.

“Bởi vì... Ta?” Tiêu Triệt ngắt ra, lập tức im lặng... Ba chữ này, đã khiến hắn nghĩ tới nguyên nhân.

“Chỉ đơn thuần thân phận Hạ gia chi nữ gả cho ngươì, đã khiến toàn bộ Lưu Vân thành ồ lên. Nếu lấy thân phận đệ tử Băng Vân tiên cung gả cho ngươì, ồ lên, sự việc không chỉ ở cái Lưu Vân thành nho nhỏ này. Vô luận đối với ngươì, hay đối với Hạ gia chúng ta, đều có khả năng tạo thành rất nhiều hậu quả không thể đoán trước. Chung quy, chênh lệch giữa ngươì và ta, thật sự rất xa xôi.” Hạ Khuynh Nguyệt âm thanh nhẹ nhàng, ánh mắt thần nhiên. Tuy rằng chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, cũng đã phiêu diễm loá mắt.

Tiêu Triệt chậm rãi phun ra một hơi: “Vậy ngươì tại sao còn muốn gả cho ta?”

“Nguyên nhân trong lòng ngươì rất rõ ràng... Bởi vì mệnh của ta là do Tiêu bá phụ cứu, ông còn bởi vì cứu ta mà khi tào ngộ ám sát vô lực chống cự, do đó thân vong. Cũng bởi vì ngày đó lúc ta được sinh ra, phụ thân liền đem ta chi hôn cho ngươì, vô luận là vì báo đáp ân tình của Tiêu bá phụ, hay là thuận theo hứa hẹn của phụ thân, ta đều không có lý do không gả cho ngươì.”

Hạ Khuynh Nguyệt nường mắt, mâu quang thanh lãnh giống như Liễm Diễm băng hoa: “Ta sở dĩ nói cho ngươì là ta thuộc về Băng Vân tiên cung, cũng muốn để cho ngươì biết, muốn tu luyện Băng Vân, trước tiên phải Băng Tâm. Băng Vân tiên cung chỉ lấy nữ tử, mà cả đời không thể dính đến tình dục, và cũng không sinh ra tình dục. Tuy rằng ta được gả cho ngươì, nhưng một đời này, ta không khả năng yêu bất luận kẻ nào. Điểm này, ngươì nhất định phải biết.”

“... Cho dù ngươì không phải là người Băng Vân tiên cung, ta cũng không cho rằng ngươì sẽ yêu ta.” Tiêu Triệt tự giễu cười.

Hạ Khuynh Nguyệt chậm rãi lắc đầu: “Có lẽ ngươì hiểu lầm, ta cũng không phải nhìn không nổi ngươì, cũng chưa từng khinh thường ngươì... Sư phụ cũng nói qua cùng ta rất nhiều lần, một người cho dù đạt đến độ cao nào, cũng chỉ có thể nhìn xuống, không thể khinh thị. Huống chi ta cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi. Thiên Huyền đại lục tuy lấy Huyền Lực vi tôn, nhưng cao nhân tinh thông các môn khác như y sư, đan sư, khí sư đồng dạng nhiều vô số kể, huyền mạch tàn phế, cũng không đại biểu là không còn con đường đi khác.”

Tiêu Triệt một trận động dung. Lưu Vân thành chỉ lưu truyền Hạ Khuynh Nguyệt có dung nhan cùng thiên phú, căn bản không người nào biết rằng nàng mặc dù tào nhả nhưng tâm cảnh thì đại đa số người trung niên khó có được.

Mà nàng, chỉ mới mười sáu tuổi... Tiếp qua vài năm nữa, quả thực không thể tưởng tượng. Khó trách được người Băng Vân tiên cung nhìn trúng!

Một nữ tử như vậy vô luận tướng mạo, thiên phú, tâm cảnh đều có thể nói yêu nghiệt, cư nhiên trở thành lão bà của mình, thật là có điểm cảm giác như đang nằm mơ!

Nếu không phải hiện tại bản thân có được hai đời từng trải cùng ký ức, ở trước mặt nàng, tuyệt đối sẽ tự ti ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không dám.

“Cám ơn ngươì nói với ta điều đó...” Tiêu Triệt cảm thán nói, sau đó lời nói thay đổi, ánh mắt trở nên ngưng thực: “Ngươì có thể nói cho ta biết, hiện tại Huyền Lực của ngươì, đến tột cùng là cảnh giới gì hay không?”

Ở mười sáu tuổi có thể đạt được Sơ Huyền cảnh thập cấp, chuyện này tuyệt đối là thiên phú kinh người đủ để oanh động toàn bộ Lưu Vân thành. Nhưng hiện tại, Tiêu Triệt vẫn không tin tưởng Hạ Khuynh Nguyệt thật sự chỉ có Sơ Huyền cảnh thập cấp. Bởi vì ở Lưu Vân thành thiên phú không ai có thể sánh bằng, căn bản còn không xứng lọt vào mắt Băng Vân tiên cung.

Tiêu Triệt đột nhiên hỏi ra vấn đề này, khiến Hạ Khuynh Nguyệt nhất thời trầm mặc xuống, không đáp lại. Nhưng nàng trầm mặc, cũng hiển nhiên tỏ rõ thực lực của nàng chính xác không chỉ là Sơ Huyền cảnh thập cấp.

“Ngươì nên đi mời rượu.” Hạ Khuynh Nguyệt nghiêng đi ánh mắt, chậm rãi nói.

Thanh âm nàng vừa hạ xuống, ngoài cửa một tiếng bước chân chậm rãi tới gần, tiếp theo là thanh âm bình thân truyền đến của lão quân gia Tiêu Hồng: “Thiếu gia, nên đi mời rượu.”

“Hồng gia, ta lập tức đi liền.” Tiêu Triệt đáp ứng một tiếng, cuối cùng nhìn thoáng qua Hạ Khuynh Nguyệt, tiện tay sửa sang lại quần áo, đi ra cửa phòng.

Tiêu Triệt vừa rời đi, trong phòng liền xuất hiện một mảnh băng hoa sáng sủa, bên trong băng hoa, một thân ảnh tuyết trắng lấy phương thức mộng ảo xuất hiện ở trước mặt Hạ Khuynh Nguyệt. Hạ Khuynh Nguyệt hướng về phía trước, khinh liễm thân hình, nhẹ nhàng mà cung kính kêu: “Sư phụ.”

“Khuynh Nguyệt, ngươì đã đạt được mong muốn, nên cùng ta trở về Băng Vân tiên cung đi?”

Thanh âm này rất mềm mại rất đẹp, như mây phiêu miêu, như giũ mềm nhẹ, đủ để cho trái tim lạnh lẽo nhất trên đời hoàn toàn hòa tan.

Hạ Khuynh Nguyệt lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Sư phụ, Khuynh Nguyệt còn muốn ở lại một đoạn thời gian. Vừa đại hôn ta liền rời đi, hẳn sẽ rơi vào vô tận trào phúng càng thêm chói tai, thỉnh sư phụ cho ta một tháng thời gian, ta sẽ lấy một phương thức không thương tổn hân nhất, cũng không để cho người khác lại tiếp tục thương tổn hân mà rời đi.”

Bạch y nữ tử ánh mắt bình thần nhìn nàng, giây lát, chậm rãi gật đầu, hơi cười: “Cũng tốt. Nếu như đã ngoại lệ khiến cho ngươì trở thành đệ tử duy nhất của Băng Vân tiên cung trong vòng trăm năm thành hôn, như vậy hoàn thêm một tháng cũng không sao.”

“Tạ sư phụ thành toàn.” Hạ Khuynh Nguyệt liễm thân, do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Sư phụ, huyền mạch của hân, thật sự không có khả năng chữa trị sao?”

Bạch y nữ tử cơ hồ không hề do dự lắc đầu: “Trên thế giới này, không có điều gì là tuyệt đối... Nhưng ít ra theo ý ta, thì không có khả năng. Khuynh Nguyệt, người có trái tim thiện lương, từ bi, bác ái, như vậy rất tốt. Chỉ là, vì sự lần này thật sự không giúp được người.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đêm Đại Hôn

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Hạ Khuynh Nguyệt không có hỏi lại, lấy trình độ cùng thân phận bạch y nữ tử nếu khẳng định nói “Không có khả năng” như thế, thì đích xác hẳn là một chút khả năng cũng không có.

“Khuynh Nguyệt, ta biết người sốt ruột báo ân, muốn trước khi trở lại Băng Vân tiên cung tận lực hồi báo ân cứu mạng khi mới sinh ra, nhưng người gả cho hần, như vậy là đã đủ rồi. Sau khi người trở về Băng Vân tiên cung, thân phận của người sẽ công khai. Hần khi đó sẽ nhận càng nhiều cười nhạo, nhưng cho dù là như vậy, thân phận hần là phu quân của đệ tử Băng Vân tiên cung. Với thân phận như vậy, ít nhất là trong cái Lưu Vân thành nho nhỏ này, không có người dám chân chính làm thương tổn hần.” Bạch y nữ tử an ủi nói.

Hạ Khuynh Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu: “Hi vọng là như vậy.”

“Hần huyền mạch tàn phế, mà các phương diện khác cũng không có gì nổi bật, cả đời này không có khả năng làm nên chuyện gì. Trong khi người không chỉ thiên tư quốc sắc, trí tuệ thông minh, ngay cả thiên phú, ở Băng Vân tiên cung ta cũng là hiện tượng trăm năm khó gặp, bằng không, cung chủ cũng không vì để người an tâm mà ngoại lệ đáp ứng cho yêu cầu của người cùng hần thành hôn. Hần có thể lấy được người, chính là phúc khí cùng tạo hóa lớn nhất của hần đời này. Người làm được một bước như vậy, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, ngay cả phụ thân hần Tiêu Ứng sống lại, nếu đầy đủ thông minh, ta tin tưởng hần cũng nhất định sớm chủ động giải trừ hôn ước trước kia... Ta đi trước, một tháng sau, ta sẽ đến đón người. Trong lúc này, ta sẽ không đi xa, nếu gặp phải chuyện gì không thể giải quyết, lập tức lấy truyền âm phù báo cho ta biết.”

“Cung tiễn sư phụ.”

Bạch y nữ tử gật đầu, xoay người lại, nhất thời, một dung nhan tuyệt mỹ thanh lãnh hiện ra. Nàng không hề trang điểm son phấn, da thịt lại như tuyết ngọc trắng nõn mềm nhũn, làm cho người khác không tự kìm hãm được nghĩ đến vài chữ “Băng cơ ngọc cốt”, “Tuyệt Nhan chu thần”. Ngũ quan càng tinh xảo, xinh đẹp tuyệt trần tuyệt luân bên trong lộ ra một loại khí chất thánh khiết lãnh ngạo để người đối diện cơ hồ không dám nhìn thẳng, giống như yên hỏa tiên tử đi dạo trên chín tầng trời, không dính một tia khí tức nhân gian vậy.

Nàng đẩy cửa sổ ra sau, thân thể vi hoảng, cùng với băng linh phiêu động, cả người như hóa làm một màn sương biến mất ngay ở chỗ đó.

Tiêu gia đại sảnh, cả sảnh đường khách mời.

“Liễu thất thúc, mời uống rượu.” Tiêu Triệt cung kính đem chén rượu bung đến trước mặt một người trung niên diện mạo nho nhã.

Người được gọi là “Liễu thất thúc” cười ha ha đứng lên, bung chén rượu, uống một hơi cạn sạch, rồi cười nói: “Hiền chất, năm đó ta cùng phụ thân người là huynh đệ chí giao, nay thấy người thành gia, còn cưới được một lão bà tốt như vậy, trong lòng ta thật cao hứng a.”

“Cám ơn Liễu thất thúc.”

“Đại trưởng lão, mời uống rượu.”

Tiêu môn đại trưởng lão Tiêu Ly cầm lấy chén rượu, một uống xong ngụm, sau đó đem ly rượu đặt lại trên bàn, toàn bộ quá trình trừ trong lỗ mũi “Ân” một tiếng, không hề nói thêm một chữ, thậm chí con mắt không có liếc nhìn Tiêu Triệt. Tư thái đó, nghiêm nhiên coi việc uống rượu hần dâng là đã cấp mặt mũi cho hần.

Tiêu Triệt cũng không nói, hướng đi bàn tiếp theo. Mới vừa đi được hai bước, Tiêu Ly liền phun một ngụm nước miếng trên mặt đất, trong miệng phát ra hừ lạnh nói đủ để cho Tiêu Triệt nghe được: “Tiếc cho bông hoa lại lại cắm bãi phân trâu. Ta khinh!”

Tiêu Triệt biểu tình không thay đổi, cước bộ cũng không dừng lại, phảng phất như hoàn toàn không có nghe thấy, chỉ là chỗ sâu trong đôi mắt, ngưng kết một chút băng lãnh ẩn chứa.

Đi đến bên người nhị trưởng lão Tiêu Bác, Tiêu Triệt hơi khom người, nói: “Nhị trưởng lão, Tiêu Triệt kính người một ly.”

Tiêu Bác không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Triệt, ngược lại đem nét mặt già nua nhìn sang Tiêu Dương, trong miệng thần nhiên nói: “Dương nhi, thay ta uống.”

“Vâng, gia gia.” Tiêu Dương không nói lời thứ hai, lấy chén rượu trong tay Tiêu Triệt, “Cô lỗ” Một ngụm rót xuống.

Đối với trường bối dâng rượu, cư nhiên kêu hậu bối của mình uống thay, đây đã không thể coi là khinh thị, mà là nhục nhã trắng trợn. Uống xong rượu Tiêu Dương đem ly rượu buông xuống, trong khi ngồi xuống, ánh mắt lộ ra khinh thường cười nhạo không chút nào che giấu.

Tiêu Triệt không nói gì, khẽ gật đầu, hướng đi bàn tiếp theo. Cùng như vừa rồi vậy, mới vừa đi được hai bước, một tiếng hừ lạnh vang lên: “Hừ, phế vật chính là phế vật, cho dù đặt lên Hạ gia, cũng vẫn là phế vật. Tiêu Liệt lão gia hòa kia, chẳng lẽ còn trông cậy dựa vào cháu dâu mà tiến thân? Ta khinh!”

Trong thanh âm lộ ra khinh thường cùng trào phúng, đương nhiên, còn có ghen tị. Chưa nói đến gia sản Hạ gia, chỉ lấy thiên phú kinh người của Hạ Khuynh Nguyệt, nếu nàng không phải gả cho Tiêu Triệt, mà gả cho tôn tử Tiêu Dương của hắn, hắn có lẽ năm mơ cũng có thể cười ra tiếng.

Tiêu Triệt vẫn như trước làm như hoàn toàn không nghe thấy, mặt mang mỉm cười bước đi.

Tiêu Triệt dâng rượu xong, khi đưa hết tân khách về thì màn đêm đã hoàn toàn buông xuống. Toàn bộ trong quá trình, có người đối với hắn chúc mừng cùng chúc phúc biểu hiện ra tự đáy lòng, nhưng, những người như vậy rất ít rất ít, Tiêu Triệt có thể đếm được trên mười ngón tay. Phần lớn mọi người đối với hắn vẫn thực khách khách khí, chung quy hôm nay là ngày đại hôn hắn, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là khinh bỉ hắn, có người thờ dài, có người đồ kỵ khó chịu, cũng có chút người, đem biểu tình khinh thường đối với phế vật không chút nào che giấu viết ở trên mặt.

Bởi vì huyền mạch hắn tàn phế, cả đời đều không khả năng có thành tựu gì. Cho nên, bọn họ không cần đi kết giao cùng khách khí, thậm chí hoàn toàn không thèm để ý đắc tội hắn, bởi vì cho dù đắc tội, huyền mạch hắn bị tàn phế, hoàn toàn không khả năng có hậu quả gì. Ngược lại có thể ở trước mặt hắn châm biếm không kiêng nể gì, sáng khoái làm li tự mình cảm giác về sự ưu việt, lấy tư thái chí cao cường giả mãn ý nhìn xuống kẻ yếu vĩnh viễn không có khả năng vượt qua bọn họ...

Đây cũng chính là hiện thực cùng thiên tính tuyệt đại đa số nhân loại xấu xí.

“Sớm đi nghỉ ngơi đi.” Tiêu Liệt vỗ vỗ bả vai Tiêu Triệt, mặt đầy ôn hòa cười.

Lúc này Tiêu Triệt đương nhiên không thể không biết dưới tiểu ý của gia gia kỳ thật cất giấu cái gì.

Theo tuổi Tiêu Liệt càng lúc càng lớn, tính tình hắn cũng ngày càng ôn hòa. Khi Tiêu Liệt còn tuổi trẻ tính tình tựa như tên của hắn vậy, chỉ cần ai khiến hắn một phần khó chịu, hắn sẽ khiến đối phương khó chịu hơn thập phần, không có người dám trêu chọc hắn. Tiêu Triệt biết rất rõ ràng, tính tình gia gia càng ngày càng trở nên ôn hòa, cũng không phải bởi vì tuổi trưởng thành khiến tâm tính biến trầm ổn, mà là bởi vì hắn...

Chỉ vì hắn không có gì khác, hắn cần toàn lực thủ hộ tôn tử, hắn phải trở nên ôn hòa, trở nên điệu thấp, cho dù nhận khi dễ vũ nhục, chỉ cần không xúc động điểm mấu chốt, hắn cũng sẽ lấy thái độ ẩn nhẫn cực hạn. Như vậy, cho dù hắn còn sống hay sau khi qua đời, đều không hề có cừu gia, nếu không như vậy, người mà hắn đắc tội muốn trả thù đến trên người tôn tử không hề có Huyền Lực, quả thực dễ như trở bàn tay.

Thân là người có Huyền Lực cao cường nhất ở Lưu Vân thành, từng là nữ tử trưởng lão Tiêu Liệt không ai dám trêu, nay lại là thường xuyên bị bốn trưởng lão khác tùy tiện khi dễ cười nhạo, ngay cả văn bối, đối với hắn cũng không có bao nhiêu cung kính cùng kiêng kỵ.

Nhìn bóng dáng Tiêu Liệt rời đi, trong đầu thoáng hiện kia từng gương mặt phủ đầy cười lạnh cùng khinh thường, Tiêu Triệt hai tay chậm rãi siết chặt, khớp ngón tay dần dần trở nên trắng bệch, trong mắt, phát xạ băng lãnh như đao phong. Tiếp đó, khóe miệng của hắn chậm rãi nhếch lên, hiện ra một màn cười lạnh làm người ta sồn tóc gáy.

Tiêu Triệt tuyệt đối là người mang thù hận, ở Thương Vân đại lục vài năm cuối cùng, trong lòng hắn tràn đầy tất cả đều là cừu hận. Người đối tốt với hắn, hắn sẽ nhớ kỹ, người đối với hắn không tốt, hắn đồng dạng sẽ tạc dạ ghi tâm... có thù tất báo.

“Các ngươi sẽ... Hối hận...”

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng Tiêu Triệt chậm rãi tràn ra, phảng phất như lời nguyên rủa ác độc nào đó.

Thượng thiên nếu cho ta một lần cơ hội tái thế làm người, ta há có thể để gia gia cùng bản thân chịu thụ khi dễ!!

Khi trở lại tiểu viện của mình, trăng tròn đã treo cao trên bầu trời đêm. Tiêu Triệt đi đến góc sân, tay trái hướng về phía trước vờn ra, nhất thời, một chi thủy tiễn từ hắn lòng bàn tay bắn nhanh ra.

Hôm nay ở trên yến hội, hắn tránh không được phải uống khá nhiều rượu. Đến cuối cùng, hắn có bộ dáng say khướt, cơ hồ ngay cả đứng cũng không vững chắc, kỳ thật hắn thanh tỉnh vô cùng, cũng không phải là hắn tiêu lượng cao, mà là bao nhiêu rượu hắn uống xong, đều bị hắn trong nháy mắt toàn bộ chuyển dời đến trong không gian của Thiên Độc châu. Thiên Độc châu đã cùng thân thể hắn hòa hợp một thể, hắn thao túng Thiên Độc châu cũng tự nhiên như thao túng thân thể mình vậy nhẹ nhàng tùy ý.

“Ào ào” Nửa ngày, rốt cuộc đem toàn bộ rượu trong Thiên Độc châu bài ra. Tiêu Triệt nâng lên tay trái dính đầy rượu, bỗng nhiên nhếch miệng cười, đem chỗ rượu đó trực tiếp chụp lên trên mặt, sau đó nín thở một hơi, đem mặt mình làm đỏ bừng, sau đó nghiêng ngả lao đảo, ngã trái ngã phải đầy cửa phòng ra, đi vào tân phòng bên trong.

Cửa phòng bị đẩy ra, một cỗ mùi rượu nhất thời theo hắn vào, khi Tiêu Triệt vào cửa lao đảo một cái, thiếu chút nữa bỏ nhào xuống trên nền đất. Hắn có chút chật vật ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hạ Khuynh Nguyệt. Lúc này Hạ Khuynh Nguyệt đang ngồi ngay ngắn trên giường, đôi mắt đẹp khép kín, phá lệ điềm tĩnh. Ánh nến đỏ ấm đậm chiếu rọi Hoa Nhan tuyệt mỹ của nàng, thêm vài phần mộng ảo cùng kiều mỹ khiến người ta không thể kháng cự.

Tiêu Triệt hai mắt sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười dâm dăng, cước bộ lay động hướng đến Hạ Khuynh Nguyệt: “Hắc hắc hắc hắc, lão bà... Để ngươi... Đợi lâu... Hiện tại... Chúng ta có thể... Động phòng...”

Hạ Khuynh Nguyệt mở to ánh mắt, tay phải hướng về phía trước tùy ý vung lên.

Một cỗ hàn khí băng lãnh không thể kháng cự nhất thời quét qua trước người Tiêu Triệt, trực tiếp đem thân thể hắn ném ra ngoài cửa, mông nện lên nền đất trên sân, suýt nữa đem cái thạch bàn duy nhất đập ngã.

Tiêu Triệt kêu đau một trận, xoa xoa mông mình, phí nửa ngày khí lực mới đứng lên, phần nộ gằm rú: “Dựa vào! ta chỉ đùa một chút, ngươi có cần xuống tay độc ác như vậy không! ta là một người tay trái gà không chặt, ngươi lại ra tay ngoan độc... Chẳng lẽ muốn mưu sát chồng à!”

Phanh!

Cửa phòng lập tức đóng lại.

•Tiêu Triệt hướng về phía trước đẩy, thì phát hiện cửa phòng đã bị đóng chặt.

Tiêu Triệt nhất thời hậm hực... Nữ nhân này, đừng nói đùa giỡn, ngay cả vui đùa một chút cũng không nổi à! Như vậy còn có thể khoái trá ở chung sao?

“Ta thật sự chỉ đùa một chút... Lại nói, ta là một Sơ Huyền cảnh nhất cấp yếu đuối, cho dù có muốn mạo phạm ngươi thì cũng không khả năng à.”

Hạ Khuynh Nguyệt không hề trả lời.

Tiêu Triệt đứng ở trước cửa đợi nửa ngày, như cũ cửa không có nửa điểm dấu hiệu muốn mở ra. Tiêu Triệt tiểu viện chỉ có một gian phòng, đừng nói là phòng phụ, ngay cả phòng chứa đồ cùng chuồng ngựa đều không có. Nếu bình thường, hắn có thể lên lút đi đến chỗ tiểu cô cô ngủ, nhưng tối nay là đêm tân hôn, hắn đi nơi nào đều không thích hợp à.

Một trận gió đêm thổi tới, khiến thân thể Tiêu Triệt không khỏi rụt lui, hắn lại gõ cửa, nhỏ nhẹ nói: “Uy, ngươi đêm nay không phải là thật sự muốn cho ta ngủ ở bên ngoài chứ? Ngươi cũng nên biết, bây giờ bên trong Tiêu môn người đối với ngươi có ý tưởng rất nhiều, đêm động phòng chúng ta, trong lòng bọn họ chắc là sẽ phi thường phi thường không thoải mái. Bất quá, bọn họ cũng xác định vững chắc tin tưởng Minh Châu như ngươi không có khả năng dể ý một kẻ yếu kém như ta vậy, cho nên dù là thành hôn, ngươi cũng không ho ta đụng một ngón tay, hiện tại không khả năng ngủ dưới mái hiên, nếu thật như vậy, chỉ trong chốc lát, xác định vững chắc là sẽ có người vụng trộm tới đây nhìn ta mà chê cười. Nếu như bị bọn họ nhìn thấy ta bị ngươi nhốt bên ngoài phòng, ta liền trở thành trò cười cho bọn họ.”

“Dù như thế nào đi nữa, hiện tại ta cũng là phu quân ngươi, ngươi chẳng lẽ thật sự nhẫn tâm trơ mắt nhìn ta bị bọn họ chê cười?”

Trong phòng như cũ im lặng vô thanh, ngay khi Tiêu Triệt nhin không được muốn đập cửa, cửa phòng đóng chặt rốt cuộc chậm rãi mở ra.

Tiêu Triệt lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vọt đi vào, sau đó “Phanh” đem cửa đóng lại.

Bên giường Hạ Khuynh Nguyệt vẫn duy trì tư thái như trước, tuy rằng chỉ là một tư thế ngồi bình thường, lại hiện ra một loại khí chất mông lung cao quý cùng thanh nhã. Nàng mắt đẹp hơi dỗi, nhìn thoáng qua Tiêu Triệt có chút chật vật, thần nhiên lên tiếng: “Không cho tới gần ta trong vòng năm bước.”

“... Vậy ngươi kêu ta ngủ như thế nào?” Tiêu Triệt khó chịu oa oa miệng. Phòng ở này không gian rất nhỏ, toàn bộ chỉ có một cái giường, một chiếc bàn học, một cái bàn ăn nhỏ, hai ngăn tủ. Toàn bộ phòng từ đông đến tây nhiều lắm cũng khoảng bảy tám bước cự ly. Cự ly ngoài năm bước... Cơ bản là phải lui đến chân tường đối diện giường.

“Ngươi ngủ trên giường đi.” Hạ Khuynh Nguyệt từ trên giường đứng lên.

“Không cần!” Tiêu Triệt quả quyết cự tuyệt, sau đó đặt mông ngồi xuống chỗ góc tường có cự ly xa Hạ Khuynh Nguyệt nhất, nhắm hai mắt lại. Tuy rằng lấy thực lực mà nói, Hạ Khuynh Nguyệt so với hắn mạnh hơn gấp trăm lần, nhưng thân là nam nhân tôn nghiêm, hắn tuyệt không nguyện làm ra chuyện mình ngủ giường để nữ nhân ngủ dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nương tử, nàng đã ngủ chưa?

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lấy được một nương tử đẹp như thiên tiên, đêm tân hôn lại không thể chạm, không thể sờ, ngay cả giường cũng lên không được, chỉ có thể yên lặng ôm đầu gối dựa vào vách tường...

Tiêu triệt rõ ràng cảm thấy thật trời ngời.

Nền đồ sắp tàn, làm cho tân phòng một mảnh ám muội. Trong phòng nhất thời lâm vào yên tĩnh, hai người đều là một thân hồng y, một lạnh lùng điềm tĩnh ngồi ở bên giường, một tội nghiệp núp ở góc tường, chỉ có thể mơ hồ nghe được tiếng hít thở của chính mình.

Qua một hồi lâu, Tiêu triệt rốt cục nhìn không được, mở miệng nói: "Nàng chẳng nhẽ... Thật sự cứ để ta như vậy ở đây qua đêm chứ?"

Hạ Khuynh Nguyệt lông mi khẽ động, thân thể uyển chuyển hơi xoay chuyển, nằm ở trên giường, mào đỏ thắm buông xuống, để Tiêu Triệt chỉ có thể ở ánh nền chiếu rọi dưới nhìn thấy một bóng hình mơ hồ xinh đẹp. Lập tức, Hạ Khuynh Nguyệt tay trắng vung lên, hai viên nền đỏ bị một luồng gió thổi tắt... Khiến cho Tiêu triệt ngay cả bóng dáng đều không thấy được.

"..." Nếu không có khả năng đánh thắng được nữ nhân này, liền bỏ đi đáng đáp lãnh ngạo của nàng, hẳn chẳng nhẽ đến bá vương ngành thượng cung cũng không thể.

"Ta vừa nãy thật sự chỉ đùa giỡn. Đừng nói uống say, toàn bộ buổi chiều ta rượu cũng không uống một chút... Ngay cả chuyện cười đều cười không nổi, thực sự là một chút tình thú đều không có." Tiêu triệt một mặt u oán nói lầm bầm.

"Ta biết chàng không uống say." Hạ Khuynh Nguyệt rốt cục lên tiếng: "Nhưng ta rất buồn nôn nam nhân đại tiểu tiện tùy chỗ."

Tùy chỗ... Đại tiểu tiện?

"Chẳng lẽ... Là lần trước đem rượu bên trong Thiên Độc Châu đổ ra "Ào ào ào" tiếng nước?"

"Ta thao" (Ta XXX đó)!!

Đôi mắt Tiêu triệt trừng lớn, tại chỗ hét ầm lên: "Nàng nói ta tùy chỗ đại tiểu tiện là sao? Con mắt nào của nàng nhìn thấy ta tùy chỗ đại tiểu tiện rồi! Nàng nghe được lúc đó là âm thanh rót rượu của ta! Rót rượu... Rót rượu đó! Ta đường đường là nam nhi bảy thước của Tiêu Môn, làm sao có khả năng làm chuyện không văn hóa không được dạy dỗ như vậy! Nàng có thể xem thường huyền lực của ta, nhưng không thể sỉ nhục đạo đức cùng nhân cách cao thượng của ta!"

Tiêu Triệt gặm một trận dữ dội, qua một lát, nghe được thanh âm Hạ Khuynh Nguyệt thản nhiên: "Ta cũng là đùa giỡn."

"!!!" Tiêu triệt suýt chút nữa máu phun ra ngoài.

Tiêu Triệt phiền muộn ngồi trở lại góc tường, nửa ngày không hề hé răng... Nữ nhân đó lại chỉ đùa giỡn!

Bình thường có thể ngủ thoải mái trên giường, đêm tân hôn thế nhưng chỉ có thể ngủ góc tường... Chỗ này có thể ngủ mới là lạ! Nín nửa ngày, Tiêu triệt rốt cục lần thứ hai lên tiếng: "Khi nào nàng về Băng Vân Tiên Cung? Ngày mai, hay ngày mốt?"

Hạ Khuynh Nguyệt: "!"

Tiêu Triệt nở nụ cười, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Tuy rằng ta đối với Băng Vân Tiên Cung hiểu rất ít, nhưng ít ra còn biết Băng Vân Tiên Cung chỉ chấp nhận nữ tử, hơn nữa cấm chuyện phòng the. Băng Vân Tiên Cung mỹ nữ vô số, nhưng chưa bao giờ nghe nói có người nào thành thân. Mà nàng lại gả cho ta. Xem ra, cho dù là ở bên trong Băng Vân Tiên Cung, thiên phú của nàng vẫn rất kinh người, có thể nói là tuyệt đỉnh thiên tài trăm năm khó gặp. Băng không, Băng Vân Tiên Cung cũng sẽ không bởi vì nàng mà có ngoại lệ."

Hạ Khuynh Nguyệt: "..."

Tiêu Triệt ngẩng đầu lên, nhìn đỉnh đầu một vùng tăm tối, tiếp tục nói: "Bằng cách này, Băng Vân Tiên Cung nhất định sẽ muốn cho nàng tiến vào Băng Vân Tiên Cung trong thời gian ngắn nhất, nơi đó là nơi những kẻ huyền giả bình thường cả đời đều khó mà nhìn thấy cường giả tuyệt thế, có đếm cũng không hết kho báu trên trời dưới đất, với những điều kiện này, huyền lực cùng địa vị của nàng đều trong khoảng thời gian ngắn có thể một bước lên trời. Nàng sẽ sớm rời đi chứ?"

Hạ Khuynh Nguyệt trầm mặc, hồi lâu mới phát ra nhỏ nhẹ thanh âm: "Một tháng."

"Một tháng?" Tiêu triệt trên mặt hiện lên chút kinh ngạc, sau đó khẽ mỉm cười, cúi đầu, thấp giọng nói: "Cảm tạ."

Hạ Khuynh Nguyệt: "?"

"Một tháng này, hẳn là nàng đã vì ta làm nhiều chuyện? Nếu như Băng Vân Tiên Cung bên kia nhất định sẽ không đồng ý cho nàng ở bên cạnh một kẻ vô dụng như ta, làm lỡ thời gian lâu như vậy. Nàng là thiên chi kiêu nữ, lại được Băng Vân Tiên Cung coi trọng, xem ra tương lai năng lực của nàng đã đủ để đạt đến cấp bậc chủ nhân Băng Vân Tiên Cung. Người khác cười ta, châm biếm ta, chưa bao giờ đem ta để vào trong mắt, mà tương lai tất cả Thương Phong đế quốc đều coi thường ta, cho rằng nàng không cam nguyện gả cho ta, còn hết sức giữ gìn tôn nghiêm nam nhân đáng buồn cười này... Tuy rằng ta biết nàng làm như vậy chỉ vì báo đáp phụ thân đã qua đời của ta, nhưng vẫn cảm ơn nàng."

"Không cần." Hạ Khuynh Nguyệt không thể hiện chút cảm xúc nào trả lời. Nhưng trong lòng thì nhẹ nhàng thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn nói những lời kia không hề sai. Sự phụ của nàng lúc tìm được nàng đã nói, thiên phú của nàng cho dù ở Băng Vân Tiên Cung cũng là trăm năm khó gặp. Sự phụ thậm chí

đã nói, đưa nàng vào Băng Vân Tiên Cung bà ấy có lòng tin làm cho nàng khi hai mươi tuổi đột phá Linh Huyền Cảnh, đạt đến Địa Huyền Cảnh... Ngay cả đệ nhất cao thủ Lưu Vân thành Tiêu Liệt cũng không có thể đạt tới cảnh giới đó.

Trước hai mươi tuổi đạt đến Địa Huyền Cảnh... Chuyện này đối với người Lưu Vân Thành mà nói, ngay cả tưởng tượng cũng không dám.

"Trước khi thành thân với nàng, ta vốn tưởng rằng nàng sẽ như đại đa số bọn họ xem thường ta. Nhưng thực tế, nàng tốt hơn nhiều so với ta tưởng tượng. Không chỉ vẻ ngoài xinh đẹp, thiên phú kinh người, ngay cả tính tình cũng rất hiền lành, nữ nhân như vậy, nàng thật sự có thể nói là hoàn mỹ..."

Hạ Khuynh Nguyệt: "..."

"Chà, nàng thiện lương như vậy, nhất định sẽ không muốn nhìn thấy phu quân của nàng đêm tân hôn phải ngủ góc tường có đúng không? Giường của ta hẳn rất lớn, ngủ hai người tuyệt đối sẽ không chật chội..."

Tiêu Triệt lời còn chưa nói hết, một luồng sát khí lạnh lẽo lập tức phả vào mặt, làm cho toàn thân hắn không khỏi run lập cập: "Nếu còn ăn nói linh tinh, ta sẽ đem ngươi ném ra ngoài!"

Tiêu Triệt méo miệng, ngoan ngoãn im lặng, vừa rồi được cái mộng khỏi mặt đất lại phần nộ ngồi xuống lại.

"Có người đến rồi." Hạ Khuynh Nguyệt bỗng nhiên nói.

Qua một hồi lâu, Tiêu Triệt nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, nếu như không phải hắn cố ý dùng toàn lực lắng nghe, tiếng bước chân này hẳn là không cách nào phát hiện được. Chủ nhân tiếng bước chân đầu tiên dừng lại một lúc ở cửa viện, sau đó lại cẩn thận tới gần, đến giữa sân sau thì không hề đi tiếp... Bởi vì trong phòng có một người không có khả năng động đến là Hạ Khuynh Nguyệt, một lúc lâu vẫn ở trong sân lên lên lút lút nhìn xung quanh, lại cẩn thận cẩn thận rồi đi.

Đến đêm khuya, Tiêu Ngọc Long vẫn chưa ngủ. Ánh mắt của hắn trầm thấp nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt thảnh thơi thay đổi.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, Tiêu Dương vội vàng tiêu sái tiến vào. Tiêu Ngọc Long quay người, liếc mắt hỏi: "Thế nào?"

"Cái này..." Tiêu Dương nhìn sắc mặt Tiêu Ngọc Long một chút, cẩn thận nói: "Ta vừa đi xem, Tiêu Triệt hẳn thật giống... Thật giống như không có bị nhốt ở bên ngoài."

"..." Sắc mặt Tiêu Ngọc Long nhất thời tối sầm lại.

Tiêu Dương vô cùng hồi hộp, liền vội vàng nói: "Có điều đại ca không cần lo lắng. Hạ Khuynh Nguyệt đối với Thành Chủ Phủ cùng Vũ Văn công tử đều xưa nay không thêm oán hận lại nhìn, làm sao lại có thể coi trọng tên Tiêu Triệt phế vật kia, hắn không bị đuổi ra, khả năng... Hắn là thương hại hắn, sợ hắn bị cười nhạo... Hắn hiện tại tuy rằng ở cùng một phòng với Hạ Khuynh Nguyệt, nhưng tuyệt đối không thể ở cùng giường, có lẽ còn đang nằm trên đất đây... Nhất định là như vậy."

Tiêu Ngọc Long sắc mặt âm u bất định, ánh mắt của hắn trầm thấp nhìn về phía tiểu viện Tiêu Triệt, hai tay xiết chặt: "Hạ Khuynh Nguyệt là nữ nhân ta muốn, không ai có thể lấy đi! Ngày mai, đem thời gian Tiêu Triệt đi ra khỏi phòng cho ta biết, ta muốn tự mình thăm dò! Tuyệt đối không thể cho hắn đụng vào Hạ Khuynh Nguyệt!"

"Rõ!" Tiêu Dương vội vã trả lời.

Tiêu Triệt ở góc tường lui quá nửa đêm, vẫn không hề buồn ngủ. Hắn mở mắt ra, giơ tay trái lên, nhìn về phía tay trái của chính mình tâm. Trong bóng tối, ánh sáng xanh từ Thiên Độc Châu phát ra đặc biệt nổi bật.

Ở Thương Vân Đại lục, mượn uy lực Thiên Độc Châu, hắn có thể một mình khuấy lên Thiên Hạ Phong Vân, làm cho cả Thương Vân đại lục rung chuyển... Thế nhưng, cũng có thể tiêu hao hết tất cả độc lực!

Bây giờ độc châu cùng thân thể của hắn đã hợp nhất, độc lực của Thiên Độc Châu đã trở thành một phần trên thân thể, nhưng gần như không cảm giác được độc lực tồn tại. Trong các trận truy sát, hắn đều dùng độc lực Thiên Độc Châu giết chết rất nhiều cường giả có sức mạnh độc nhất vô nhị, nhưng cũng tiêu hao vô số sức mạnh Thiên Độc Châu, làm cho độc lực của nó như đèn cạn dầu... Mà tiêu hao và dùng hết lại là hai khái niệm. Dùng hết còn có thể chậm chậm khôi phục, còn tiêu hao dù làm cho nguồn sức mạnh cạn kiệt ngay cả khôi phục cũng không thể.

Thiên Độc Châu lúc này về cơ bản chỉ có thể giải độc, rèn luyện cùng dung hợp năng lực... Đương nhiên, còn có cất trữ đồ.

Bây giờ huyền mạch chính mình tàn phế, độc lực Thiên Độc Châu cũng đã tàn phế, ngay cả thân thể này ở một tòa thành nhỏ chưa bao giờ được người coi trọng. Sau một hồi yên lặng, trong lòng Tiêu Triệt một mảnh mờ mịt... Ta như vậy, không cần nói là thủ hộ gia gia cùng tiểu cô, ngay cả tư cách cũng không có...

Càng không thể chịu đựng chính là... Ngay cả năng lực dạy dỗ nương tử cũng không có!

Nếu có đủ sức mạnh, bước quan trọng nhất hẳn là chữa trị huyền mạch đã bị hủy của mình.

Chữa trị huyền mạch...

Hạ Khuynh Nguyệt nói khẳng định huyền mạch hần không thể khôi phục giống như người bình thường. Nhưng chuyện này với hần mà nói, cũng không phải chuyện không thể nào, bởi vì hần là truyền nhân Y Thánh! Sư phụ từng không chỉ một lần nói với hần, y lý giống như chuyện Nhân Quả, có nhân tất có quả, có họa nạn cũng tất có thầy thuốc. Trên thế gian này, vĩnh viễn không tồn tại loại bệnh không thể trị liệu, chỉ có thầy thuốc không đủ năng lực.

Làm sao chữa trị huyền mạch tàn phế, Tiêu Triệt đã nghĩ cả một ngày. Hần huyền mạch không phải sau khi lớn lên bị hao tổn, mà là lúc sinh đã bị tổn thương, tàn phế triệt để, hoàn toàn không thể dùng biện pháp thông thường để chữa trị. Như vậy, muốn chữa trị, nhất định phải trước tiên phải làm sạch huyền mạch không trọn vẹn, để cho một lần nữa sinh trưởng. Quy trình này cơ bản không khác nào đem huyền mạch không trọn vẹn hủy bỏ, tái tạo lại huyền mạch hoàn chỉnh. Độ khó lớn bao nhiêu trước tiên không cần nói, chỉ cần là nguy hiểm, yêu cầu cực kỳ cao, huyền mạch liền với mạch máu, trong quá trình chỉ hơi bất cẩn một chút sẽ chết ngay tức khắc.

Mà muốn phế bỏ mạch cũ, tái tạo mạch mới, chỉ ít cần ba thứ...

"Nương tử, nàng đã ngủ chưa?" Tiêu Triệt lên tiếng hỏi.

Một lát, không có bất kỳ hồi âm nào.

"Ho khan một cái, nương tử, nàng sẽ không ngủ thật rồi chứ?" Tiêu Triệt lại hỏi thêm lần nữa.

"Ta tên Hạ Khuynh Nguyệt!" Thanh âm Hạ Khuynh Nguyệt bên trong mềm mại và lạnh lẽo.

"Ta biết nàng tên là Hạ Khuynh Nguyệt a." Tiêu Triệt gãi gãi lông mày, rất kỳ quái nói rằng: "Nương tử, ta có chuyện muốn hỏi nàng."

"Gọi ta Hạ Khuynh Nguyệt!", Hạ Khuynh Nguyệt nổi giận.

"Nha, được!" Tiêu Triệt gật đầu, sau đó nghiêm trang hỏi: "Nương tử, nếu như nàng đi Băng Vân Tiên Cung, Thất Huyền Linh Lung Thảo, Mạch Thiên Tinh màu tím, đan điền của huyền thú Địa Huyền Cảnh, ba loại đồ này nàng có biện pháp lấy được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Tinh Ân Thảo

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Tiêu Triệt nói tới ba thứ đó khiến mắt phượng Hạ Khuynh Nguyệt khép hờ tức khắc mở ra: "Người muốn làm gì?"

"Chẳng lẽ nàng thật sự có biện pháp lấy được?" Thấy Hạ Khuynh Nguyệt không trực tiếp phủ định, Tiêu Triệt lập tức tràn đầy hy vọng hỏi.

Hạ Khuynh Nguyệt hơi nhíu mày, chậm rãi nói: "Ta chưa từng nghe nói Thất Huyền Linh Lung Thảo, Huyền đan Địa Huyền thú cần săn giết Địa Huyền Thú mới có thể lấy được, toàn bộ Thương Phong đế quốc có bao nhiêu người thể săn giết Địa Huyền Thú? Băng Vân Tiên Cung cho dù có cũng nhất định ít như lân giác. Mà Mạch Thiên Tinh sắc tím dù có nhiều tiền hơn nữa đều không thể mua được, Tứ Đại Tông Môn đều sẽ vì nó điên cuồng trời đất! Được một viên, đủ để bù đắp được mười mấy năm khô tu. Ba thứ này, không cần nói ta, coi như là Cung chủ cũng ít khả năng đồng thời có được."

Lòng ngực Tiêu Triệt một hồi ngổn ngang trăm mối, sau đó nhắm mắt lại, rất lâu không nói gì.

"Muốn lấy ba thứ này, đến tốt cùng là để làm gì?" Hạ Khuynh Nguyệt chủ động hỏi.

"Chữa trị huyền mạch." Tiêu Triệt thành thật trả lời.

"... Ta không giúp được người." Hạ Khuynh Nguyệt nói, đồng thời nàng cũng không tin ba thứ đó có thể chữa trị huyền mạch. Bằng không, sư phụ của nàng chắc chắn sẽ không thể không biết.

Tiêu Triệt lắc đầu, không thành vấn đề nói: "Ba vật này, xác thực không phải người bình thường có thể lấy được, ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi." Ngừng lại một chút, hần thanh âm nhỏ đi mấy phần nói: "Nương tử, nàng nói sau khi nàng trở lại Băng Vân Tiên Cung, chúng ta còn có thể gặp mặt lại sao?"

"Không cho gọi ta là nương tử! Ta tên Hạ Khuynh Nguyệt!" Hạ Khuynh Nguyệt không thể nhịn được nữa, âm thanh chỉ ít lạnh đi tám độ.

Tiêu Triệt thế nhưng lại không để ý chút nào, tự nhiên nói rằng: "Ta cưới nàng, nàng gả cho ta, chúng ta đã lạy thiên địa, ngàn người chứng kiến, trình tự đều đã làm hết. Hiện tại ta là trượng phu của nàng, nàng là thê tử của ta, ta không gọi nàng là nương tử thì gọi nàng là gì?"

"..." Hạ Khuynh Nguyệt trong một lúc không thể để nói gì, sau một lúc lâu mới hờ hững nói: "Quên đi, theo ý người."

Tiêu Triệt tức khắc nhếch miệng cười... Nương tử này sờ không được cũng không thể chạm vào, nhưng chiếm chút tiện nghi ngoài miệng vẫn còn có thể!

"Nàng vẫn chưa trả lời ta vấn đề vừa nãy đây... Sau khi nàng trở lại Băng Vân Tiên Cung, chúng ta còn có thể gặp mặt sao?" Tiêu Triệt hỏi thêm lần nữa.

"Không." Hạ Khuynh Nguyệt trả lời.

"Cũng tốt!" Tiêu Triệt gật đầu, sau đó đem đầu dựa vào vách tường phía sau, nhắm mắt nói: "Kỳ thực nàng nên sớm về Băng Vân Tiên Cung, không cần lo lắng cho ta. Lấy thiên phú của nàng, vốn cũng không nên lưu lại nơi nhỏ nhỏ Lưu Vân thành này, lại càng không nên bị ta ngáng chân. Sau khi nàng đi rồi, thân phận được công khai, có cái danh đệ tử phu quân Băng Vân Tiên Cung, chỉ ít trong thành Lưu Vân sẽ không có người dám trước mặt làm hại ta, ta cũng sẽ bởi vậy sống càng thêm an nhàn chút... À đúng rồi, ta nạp thêm thiếp nàng không có ý kiến chứ?"

"... Tùy ý." Hạ Khuynh Nguyệt mặt không chút thay đổi nói.

"Chà, này còn tạm được, nếu không thì, nàng đời này cũng sẽ không tiếp tục thấy ta, nếu như không để ta nạp thiếp, ta chỉ còn bước thực sự hưu nàng."

Dù là Hạ Khuynh Nguyệt tâm tính như nước, lúc này cũng mãnh liệt kích động muốn một cước đạp hắn ra ngoài.

Lúc này, nàng chợt thấy Tiêu Triệt đứng dậy, đi ra ngoài cửa, không kìm được hỏi: "Ngươi đi đâu?"

"Ngủ không được, ra ngoài ngắm sao." Tiêu Triệt trả lời, đồng thời trong lòng một trận rên rỉ... Nữ nhân này, thử ở nơi này ngồi chồm hổm cả đêm, ta xem ngươi có thể ngủ không!

Hạ Khuynh Nguyệt không nói thêm gì, Tiêu Triệt đẩy cửa phòng ra, đi ra bên ngoài.

Nửa đêm, vạn vật im lặng. Đứng giữa sân, Tiêu Triệt nhìn khắp trời đầy sao, ánh mắt tuy rằng vẫn kiên nghị, nhưng nơi sâu xa lắng đọng một mảnh suy nghĩ mênh mông.

Ngày đầu tiên hắn trọng sinh trở về, tính cách tuy rằng so với quá khứ có thay đổi hoàn toàn, nhưng thân thể huyền mạch tàn phế, lại làm cho hắn dù có tâm mạnh mẽ đến đâu cũng không cách nào tìm thấy lối thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại.

Nếu như có thể được Thất Huyền Linh Lung Thảo, Mạch Thiên Tinh sắc tía, cùng với một viên Huyền đan của Địa Huyền thú, như vậy hắn còn nắm được năm phần trở lên khả năng chữa trị huyền mạch chính mình, nhưng lấy năng lực hiện tại của hắn, muốn lấy được một món trong ba thứ đó còn khó hơn lên trời.

Nói cho cùng, thể giới dựa trên sức mạnh. Hắn cũng không đủ thực lực,

Muốn thực hiện suy nghĩ trong lòng, chỉ có thể là nói suông.

Ta đến cùng nên làm như thế nào...

Lúc này, một tia rung động nhẹ từ lòng bàn tay trái Tiêu Triệt truyền đến, hắn theo bản năng giơ tay trái lên, bất ngờ nhìn thấy hình vẽ Thiên Độc Châu tỏa ra hào quang nhỏ yếu đang tần suất rất nhanh loe lên.

Đồng tử Tiêu Triệt co lại, bỗng nhiên quay người nhìn về phía phương bắc.

"Chẳng lẽ là..."

Thiên Độc Châu ngoại trừ có độc lực kinh khủng cùng năng lực rèn luyện cường đại, còn có một loại năng lực đặc biệt, đó chính là khả năng cảm nhận các dược liệu có tính độc cao! Nếu có thảo dược có tính độc cao trong phạm vi nhất định, nó nhất định sẽ nhận biết được, sau đó loé lên ánh sáng, chỉ về phương hướng mục tiêu... Nhưng tiền đề, phải là vật liệu cao cấp nhất! Lấy mức độ Thiên Độc Châu, tính độc cao trong mắt nó và trong mắt người thường không phải một trời một vực. Ở Thương Vân Đại lục, hắn tổng cộng chỉ thấy Thiên Độc Châu loé quá sáu lần, mỗi một lần, tìm được đều là loại hiếm thấy không ai bằng!

Ngày đầu tiên trở về Thiên Huyền Đại Lục, Thiên Độc Châu lại cảm ứng như vậy! Chung quanh đây, dĩ nhiên ẩn giấu kỳ trân dị bảo cực kì quý hiếm?

Thiên Độc châu chỉ về phương bắc... Cũng chính là phía sau núi Tiêu Môn.

Tiêu Triệt mặc dù có sân viện riêng, nhưng vị trí lại là toàn bộ bên trong Tiêu Môn..., cũng có thể nói là nguy hiểm nhất. Bởi vì vượt qua tường viện nhỏ này, chính là phía sau núi. Phía sau núi là này đất riêng của Tiêu Môn, trong đó có chút ít huyền thú cấp thấp, thỉnh thoảng sẽ phát sinh chuyện huyền thú vượt qua tường viện xông vào, mà muốn lên vào Tiêu Môn, lên từ sau tường viện rẽ vào phía sau núi cũng là lựa chọn tương đối tốt. Có điều lấy thể lực Tiêu Môn ở Lưu Vân Thành, chỉ ít tới hôm nay vẫn chưa có người nào từng làm như thế.

Tiêu Triệt không chút do dự trực tiếp leo tường mà ra. Tuy rằng mới Huyền Cảnh cấp một, sức mạnh thấp kém, nhưng vượt qua bức tường cao ba tấc vẫn không thành vấn đề.

P phía sau núi yên tĩnh mà âm u, lúc trước Tiêu Triệt sẽ tuyệt đối không có can đảm nửa đêm đi tới nơi này. Có điều trên trời trăng sáng treo cao, đầy sao vô số, ánh sáng ngược lại cũng cũng không quá mức tối tăm. Tiêu Triệt nhìn xung quanh bốn phía, xác định không có người, thả nhẹ bước chân, hướng phương hướng Thiên Độc Châu chỉ mà đi đến.

Dưới ánh trăng, dãy núi phẳng phát được bao phủ bởi một tầng khói mù mỏng manh, thần bí mà nguy hiểm. Cũng không mất nhiều thời gian, Tiêu Triệt đã tới bên dưới chân núi, cũng là tại nơi này, Thiên Độc Châu tỏa sáng đạt đến cao nhất. Tiêu triệt dừng bước lại, cảm thấy rất nghi hoặc... Lẽ nào chính là vùng phụ cận ở đây? Nhưng nơi này rõ ràng là chân núi, các đạo sư Tiêu Môn kia mỗi ngày phải đi qua nơi này. Nếu như sinh trưởng ở nơi này, không cần nói Thiên Địa Bảo, coi như là đạo liệu hơi hơi tốt một chút, cũng đã sớm đã bị phát hiện, đâu còn đợi được hán đến hái

Nhưng Thiên Độc Châu tỏa ra ánh sáng tỏa sáng như vậy, ý nghĩa mục tiêu ngay trong vòng mười bước.

Dựa vào ánh trăng sáng, lông mày Tiêu Triệt nhíu chặt, ánh mắt bắt đầu chậm rãi di động, cẩn thận tìm kiếm mỗi một tấc đất bên cạnh.

Trong tình huống bình thường, càng là đạo liệu quý giá, sẽ càng sinh trưởng ở nơi nguy hiểm, chỗ chân núi này phóng tầm mắt nhìn khắp nơi đều có cỏ tạp, Tiêu Triệt không nhận được bắt đầu hoài nghi có phải Thiên Độc Châu có vấn đề.

Tầm mắt quét một vòng, ngoại trừ cỏ tạp, ngay cả đạo thảo bình thường nhất cũng không tìm thấy. Ngay lúc hán chuẩn bị bỏ đi, khóe mắt của hán bỗng nhiên có một nơi mờ hồ xuất hiện biến hóa

Cảm giác Tiêu triệt bây giờ vô cùng nhạy cảm, hán nhanh chóng ngừng đầu, ngay lập tức nhìn về phía vừa nảy bỗng nhiên xuất hiện cảm giác không đúng. Nơi đó cũng chỉ có một vùng cỏ tạp, bởi vì sinh trưởng ở rìa một tầng đá nên không có bị dẫm đạp. Tiêu triệt đi tới, ngồi xổm xuống một bên khối đá này, ánh mắt nhìn chăm chăm vùng cỏ tạp. Hồi lâu sau, vẫn quan sát không rời mắt... Sức sống loại Tiểu Thảo này rất ngoan cường, nếu không bị tác động, chúng nó có thể phát triển khắp nơi, mọc rễ chung quanh. Mà vùng này rõ ràng không bị dẫm đạp, cỏ tạp xung quanh nhưng chính giữa lại xuất hiện một chỗ trống. Cái chỗ trống này rất nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể mọc lên hai cây Tiểu Thảo trưởng thành, nhưng ở đây lại đặc biệt không bình thường

Một trận gió đêm chậm rãi thổi qua, bên cạnh Tiểu Thảo hơi nhấp nhô, đang lúc này, ánh mắt Tiêu triệt vẫn vững vàng dừng lại nơi "Chỗ trống" kia, bỗng nhiên quỹ dị vô cùng hiện ra hai cây Tiểu Thảo... Nháy mắt thoáng hiện một khoảnh khắc, sau đó lại biến mất không còn hình bóng.

Tiêu triệt con mắt đột nhiên trừng lớn, mừng như điên, hán nhanh chóng vươn tay trái ra, đem Thiên Độc Châu trong lòng bàn tay đến gần chỗ trống kia. Tức khắc, ánh sáng xanh lục hơi yếu tỏa xuống bên dưới, hai cây "Tiểu Thảo" chậm rãi lộ ra chỉ cao bằng hai ngón tay, toàn thân xanh lục, nhìn qua cỏ tạp bên cạnh vô cùng giống nhau.

"Tĩnh Âm Thảo! Đúng là Tĩnh Âm Thảo! Lại còn hai cây!" Tiêu triệt kích động gầm một tiếng, tay trái trực tiếp chụp tới, theo ánh sáng Thiên Độc Châu lóe lên, hai cây Tĩnh Âm Thảo, đã ở trong lòng bàn tay Tiêu triệt.

Càng là đạo liệu bậc cao, hái càng là không dễ, hơi bất cần một chút, có khả năng làm đạo liệu bị hao tổn, nhẹ thì công hiệu giảm nhiều, nặng thì trực tiếp bị hỏng. Nhưng có Thiên Độc châu bên người, bất luận hái cái gì, đều hoàn toàn không cần kiêng kỵ cái này, bởi vì khí tức Thiên Độc Châu sẽ đem mục tiêu hoàn toàn bao bọc, để cho linh khí bên trong một chút cũng không để lộ ra ngoài.

"Thay vì nói kinh hi, chẳng bằng nói là kỳ tích a!" Nhìn hai cây Tĩnh Âm Thảo trong lòng bàn tay chính mình như ẩn như hiện, Tiêu triệt kích động cánh tay đều có chút run. Ở thượng vân Đại lục năm thứ hai mươi bốn, hán cơ hồ du khắp cả thiên hạ cũng tổng cộng chỉ tìm được không quá một cây Tĩnh Âm Thảo, mà trở lại Thiên Huyền Đại Lục ngày thứ nhất, lại một lần tìm được hai cây! Hơn nữa còn ngay ở phía sau núi!

Về ngoài Tĩnh Âm Thảo nhìn qua không khác loại cỏ khác, cơ hồ không cách nào bị chú ý tới. Đồng thời, nó còn có một năng lực vô cùng quý dị... Đó chính là tàng hình! Đã như thế, muốn phát hiện nó khó càng thêm khó. Có điều, lúc trước sư phụ đã nói với hán, Tĩnh Âm Thảo tuy là thiên địa địa bảo, nhưng người biết nó tồn tại rất ít, người thể nhận ra nó, toàn bộ đại lục không vượt quá năm người, mà có thể hoàn toàn lấy được nó, trong thiên hạ chỉ có Thiên Độc Châu!

"Thực sự là ông trời giúp ta, có hai cây Tĩnh Âm Thảo này, chẳng khác nào có sức mạnh quyền uy nhất! Đến lúc rèn luyện ra Tĩnh Âm Đan, bảo toàn sinh mệnh, hại người, giết tiên, cướp sắc, giết người, cướp của... Quả thực muốn làm cái gì đều có thể làm cái đó a!" Đem Tĩnh Âm Thảo cầm trong tay nắm chặt, sau đó đưa vào không gian Thiên Độc Châu, Tiêu triệt lặng lẽ nở nụ cười.

Ánh sáng Thiên Độc Châu, cũng tại lúc này hoàn toàn tắt đi. Tiêu triệt tâm tình thực tốt cũng không có lý do tiếp tục ở lại chỗ này, quay lưng chuẩn bị trở về, mà một khắc khi hán xoay người kia, khóe mắt bỗng nhiên ẩn chứa ánh sáng lạnh không bình thường.

Tiêu triệt vừa muốn bước đi, bước chân lập tức dừng lại, quay đầu nhìn về hướng ánh sáng lạnh lóe lên. Dựa vào ánh trăng mờ ảo, hán chợt thấy, ngay ở nơi không quá năm mươi mét về phía bắc, có một bóng trắng mờ hồ nhìn không rõ.

Đó là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thiếu Nữ Tóc Đỏ

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Đổi lại là một người hơi bình thường một chút, cho dù là có tu vi Huyền Lực không tầm thường đi nữa, dưới tình cảnh như vậy cũng không dám mạo muội tiến về phía trước. Nhưng Tiêu Triệt lại không hề do dự, trực tiếp hướng về phía bóng trắng không bình thường kia mà đi tới.

Khi Tiêu Triệt dần dần đến gần, hần bỗng nhiên phát hiện, đó lại là một người! một người đang nằm im lặng ở chỗ đó!

“Người là ai?” Sau khi mơ hồ nhìn thấy đây đúng là một người, Tiêu Triệt đứng ở chỗ đó, thử lên tiếng thăm dò.

Trong tầm mắt hần bóng người kia không hề có chút phản ứng, cả một tia khí tức một chút động tĩnh đều không có.

Chẳng lẽ là ngất đi? Hoặc là... Chết?

Đây là người nào? Vì sao lại ngã ở nơi này? Khoan đã! nếu như là ban ngày mà ngã vào nơi này, thì tất nhiên sớm đã có người phát hiện, nhưng xem ra trước mắt, hiển nhiên mình chính là người duy nhất phát hiện, nói cách khác người này cũng vừa xuất hiện ở đây không lâu... Sớm nhất cũng là sau khi màn đêm hoàn toàn buông xuống.

Tiêu Triệt không hề chần chờ, bước nhanh qua.

Ngay khi đi đến trước bóng người này, nhờ ánh trăng chiếu rọi, trong một khắc nhìn thấy rõ nàng kia, Tiêu Triệt trực tiếp ngăn ngor ngây ngốc.

Đây đúng là một... Nữ hài tử!

Nữ hài nhìn qua có bộ dáng chỉ mười hai mười ba tuổi, thân thể xinh xắn linh lung như một con mèo nhỏ sợ hãi cuộn mình nằm ở nơi đó, trên người mặc một bộ váy trắng bình thường nhưng hơi rối loạn. Dưới váy lộ ra hai cẳng chân nhỏ nhắn mềm mại tuyết trắng, nhìn kỹ xuống dưới, trên mặt lại có chút vết thương tinh mịn. Một chân nàng mang giày màu đen, một chân khác thì giày lại không biết văng đi đâu, để phơi ra một bàn chân mềm mại như băng liên, từng ngón chân tinh xảo lông lánh trong suốt, như được tạc bằng ngọc.

Nhưng mà để cho người khác phải chú ý là của tóc nàng, nó hiện ra sắc đỏ tươi một cách yêu dị! khoe mắt hần chợt lóe một tia lãnh quang, là do mái tóc của nàng đập vào mắt.

Nữ hài tử? Một nữ hài tử, tại sao lại ở nơi này? Hơn nữa trên người tựa hồ còn có rất nhiều vết thương.

Màu sắc tóc của nàng tại sao kỳ lạ như vậy? Thiên Huyền đại lục có người tóc màu đỏ sinh sống hay sao?

Tiêu Triệt cúi xuống, thò tay nhẹ nhàng lắc lắc bả vai nữ hài: “Tiểu muội muội? Tiểu...”

Mới kêu lên một tiếng, thanh âm Tiêu Triệt liền đột nhiên dừng lại, tay đang lay động bả vai nàng cũng thu hồi nhanh như chớp. Bởi vì cách lớp quần áo mỏng manh, trên tay truyền đến cảm giác hoàn toàn lạnh như băng, không hề có một tia khí tức ấm áp của người sống nên có. Làm cho Tiêu Triệt càng khiếp sợ hơn là, khi hần tiếp xúc đến thân thể nữ hài, rõ ràng cảm giác được một cỗ khí tức kịch độc!

Không sai! là kịch độc... Một loại kịch độc hần chưa bao giờ gặp qua, độc tính mạnh hơn bất kỳ loại kịch độc đáng sợ nào mà hần đã từng biết đến! đáng sợ đến nỗi trong nháy mắt mà hần bàn tay tiếp xúc với Nữ hài, lông tóc toàn thân đều dựng cả lên.

Tiêu Triệt lúc này mới bỗng nhiên kinh hãi phác giác, thâm thực vật bên người nữ hài dưới ánh trăng hiện ra màu sắc u ám, không phải màu sắc xanh mướt... Mà là một loại màu sắc đen kùng bỏ! ngay cả mặt đất, cũng trở thành một mảnh tối đen.

Trong lòng Tiêu Triệt nhất thời nổi lên một trận sợ hãi. Nếu không phải trong người hần có Thiên Độc châu, Vạn Độc bất xâm, trong nháy mắt vừa rồi đụng chạm đến thân thể nữ hài kia, hần đã bị độc chết.

Trên thế giới, Sao lại có loại kịch độc đáng sợ như vậy? Độc vật tối cao trong thiên hạ, không phải là Thiên Độc châu sao? Nhưng cho dù lúc trước ta sử dụng Thiên Độc châu, cũng chưa bao giờ có thể phát ra kịch độc kùng bỏ như thế! thậm chí là kém rất xa rất xa!

Chẳng lẽ trên thế giới này, còn có thứ gì độc hơn so với Thiên Độc châu?

Tiểu cô nương này tại sao lại trúng một loại độc đáng sợ như vậy? Lại còn nằm ở địa phương này?

Vô số nghi vấn hiện lên trong đầu Tiêu Triệt. Nhưng không hề nghi ngờ là, tiểu cô nương này đã chết. Kịch độc như vậy, đừng nói một tiểu cô nương, cho dù là cường giả siêu cấp Thiên Huyền cảnh, cũng sẽ bị phong hầu trong chớp mắt.

Tiêu Triệt thở hổn hển một hơi, sau một chút do dự, lại thò tay đặt lên trên vai nữ hài, đem thân thể nàng chậm rãi dịch chuyển, dưới ánh trăng chiếu rọi diện mạo của nữ hài hiện ra ở bên trong tầm mắt hần, khiến hần ngây người, kinh ngạc nhìn nàng, hồn phách giống như bay đi mất thật lâu không thể hồi thần..

“Sao lại có... nữ hài xinh đẹp như vậy...” trong linh hồn Tiêu Triệt chấn động phát ra một tiếng kêu không thể kìm chế được.

Nữ hài này rất đẹp rất đẹp, đẹp yêu dị, đẹp câu hồn đoạt phách, nếu không phải chính mắt nhìn thấy nàng, Tiêu Triệt căn bản sẽ không tin tưởng một tiểu thiếu nữ như thế có thể phát ra mị lực kinh tâm động phách như vậy.

Tóc đỏ yêu mị, dung nhan như Bạch Ngọc, ngũ quan không chỗ nào không phải là đẹp đến mức tận cùng, kết hợp cùng một chỗ càng hoàn mỹ đến mức

khiến người ta khó có thể tin được. Dung nhan tinh xảo của nữ hài này, khiến Tiêu Triệt lật tung hết ký ức mình đã trải qua, cũng không tìm được một ngôn từ nào để diễn tả. Nhìn nàng một cách gần gũi rõ ràng như vậy, nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác thâm sâu hư ảo... Bởi vì trong tiềm thức hần, căn bản không thể tin được trên thế giới có thể tồn tại một dung nhan hoàn mỹ không tì vết, đẹp tuyệt nhân gian như thế.

Hạ Khuynh Nguyệt là mỹ nữ đệ nhất của Lưu Vân thành, cho dù là ở trong toàn bộ Thương Phong đế quốc, cũng hầu như không có nữ tử nào có khả năng so sánh cùng. Khi thấy dung nhan chân chính của nàng, Tiêu Triệt cũng chỉ thất thần trong một giây ngắn ngủi. Mà khi nhìn đến dung nhan nữ hài này, hần cảm giác được linh hồn bản thân bị dả kích liên tục. Hần chưa từng nghĩ tới, có một ngày bản thân vì dung nhan một người con gái mà sinh ra tâm linh rung chuyển mạnh mẽ không chịu nổi như vậy.

Nàng bây giờ chỉ mới là tiểu cô nương có mười hai mười ba tuổi, nếu trưởng thành tới bằng tuổi Hạ Khuynh Nguyệt... Quả thực không thể tưởng tượng nổi! Đến lúc đó có lẽ, chỉ cần một nụ cười của nàng, liền đủ để làm cho thiên hạ đại loạn.

Nhưng một thiếu nữ dung nhan tuyệt thế như vậy, lại bị người sử dụng kịch độc mà hần chưa từng thấy độc chết, còn là chết ở trên địa bàn Tiêu môn. Tiêu Triệt lúc này không phải nghĩ đến nàng trúng độc tại sao trúng độc, và sao lại có mặt ở địa phương này... Mà là thâm thâm tiếc hận. Đối tuyệt đại mỹ nhân bị tàn nhẫn hủy diệt mà tiếc hận.

Không biết người nào tàn nhẫn, nhẫn tâm xuống tay với nữ hài xinh đẹp như vậy!

Nhìn thoáng qua thăm thực vật cùng thổ địa đã cháy đen chung quanh, Tiêu Triệt do dự trong chốc lát, cũng vươn ra tay trái, đem lòng bàn tay đặt lên bộ ngực lạnh như băng của thiếu nữ, Thiên Độc châu thoáng hiện lên ánh sáng, bắt đầu nhanh chóng tinh lọc trên kịch độc người nàng. Nơi này dù sao cũng là hậu sơn của Tiêu môn, kịch độc trên người nữ hài đáng sợ như vậy, nếu khuếch tán xuống có khả năng đem toàn bộ hậu sơn biến thành tử sơn. Thiên Độc châu tuy rằng độc lực đã gần như biến mất toàn bộ, nhưng năng lực giải độc vẫn còn.

Ánh sáng của Thiên Độc châu trong lòng bàn tay phát ra liên tục, đem kịch độc trên người nữ hài tinh lọc từng chút. Đúng lúc này, Tiêu Triệt bỗng nhiên phát giác trên ngực lạnh như băng của nữ hài lại xuất hiện biên độ phập phồng nhỏ bé. Sau đó, hần nhìn đến ánh mắt nữ hài... Một điểm một điểm chậm rãi mở ra...

Đó là một đôi ánh mắt tối tăm dị thường, theo sóng mắt mỏng manh đung đưa lóe ra tia hắc quang yêu dị đầy nguy hiểm. Trong nháy mắt hai mắt Tiêu Triệt tiếp xúc đến ánh mắt kia, hần có một loại cảm giác toàn thân đang như rơi xuống vực sâu vạn trượng khủng bố... Trong lòng hần vô cùng khiếp sợ! Nữ hài rõ ràng là thân trúng kịch độc, hoàn toàn không còn khí tức, thân thể lạnh như băng, hiển nhiên đã chết hoàn toàn rồi... Bây giờ cư nhiên lại mở mắt!

Vào lúc này tay phải Nữ hài chậm rãi vươn ra, trong lúc Tiêu Triệt khiếp sợ đã chật chệ bắt được cổ tay tay trái hần (thủ đoạn), cánh môi của nàng khẽ nhúc nhích, phát ra thanh âm mỏng manh, mà nội dung thanh âm rõ ràng là...

“Thiên... Độc... Châu...”

Trong lòng Tiêu Triệt lại chấn động, hầu như không dám tin tưởng lỗ tai chính mình! Thiên Độc châu là được hần mang từ Thương Vân đại lục tới, căn bản không phải thuộc về Thiên Huyền đại lục này... Nữ hài lại kêu lên được danh tự Thiên Độc châu! Hay mình nghe lầm? Hay là trùng hợp?

“Tiểu muội muội, người... A!”

Tiêu Triệt kêu lên một tiếng đau đớn, nữ hài mở đôi môi trắng bệch ra, hàm răng cắn vào ngón tay trên tay trái hần.

Ngón tay giữa cùng ngón trỏ ngón Tiêu Triệt nhất thời bị chảy máu, toàn bộ máu tươi chảy ra bị nữ hài hút vào trong miệng, không rơi một giọt xuống đất. Tiêu Triệt đại kinh thất sắc, toàn lực rút tay về... tay nhỏ mềm mại như tuyết trắng của Nữ hài, lại như đai sắt gắt gao nắm chặt tay của hần, Tiêu Triệt dùng lực lượng toàn thân cũng không cách nào tránh thoát. Tròng mắt hần dần dần mở to, hần cảm giác máu huyết toàn thân phảng phất bị một cổ hấp lực không thể kháng cự điên cuồng tràn hướng tay trái, bị nữ hài hút vào trong miệng.

Nàng sao... Hấp... Huyết của ta!?

Đồng tử tối tăm của Nữ hài đã khép kín, tham lam mút vào ngón tay Tiêu Triệt, giống như một em bé đang được cho bú.

Nữ hài đến cùng là...

Rõ ràng là thiếu nữ thân trúng kịch độc, lại có thể làm hần hoàn toàn không thể gãy dựa cùng tránh thoát. Hần cũng đã kiệt lực thử qua vài lần, rốt cuộc buông tay, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng uống máu hần.

Thân thể Tiêu Triệt vốn suy nhược, sau khi mất một lượng lớn máu, đại não của hần bắt đầu xuất hiện cảm giác mê muội ngắn ngủi. Ngay khi hần nghĩ máu trên người mình có thể hay không bị nữ hài này hút khô, thì cảm giác bị mút đến từ tay trái ngón tay bỗng nhiên biến mất, tiểu thủ vẫn nắm chặt cổ tay hần cũng thông thả buông ra.

Tiêu Triệt nhanh chóng trở lui vài bước, sắc mặt âm u nhìn tuyệt mỹ Nữ hài này, vừa rồi nữ hài rõ ràng hấp huyết hần. Nhưng qua thật lâu, nữ hài lại không có bất kỳ động tác nào, bộ dáng nàng giống như khi lần đầu Tiêu Triệt nhìn thấy nàng lẳng lẳng nằm ở chỗ đó, hai mắt khép kín, vô thanh vô tức.

Hô...

Một trận gió đêm lạnh lẽo cuốn tới, ập vào phía sau lưng Tiêu Triệt, rồi cuốn qua thân thể thiếu nữ đang nằm yên ở đó. Gió lạnh cuốn qua, thân thể nữ

hài bỗng nhiên như hóa thành một màn sương theo gió tan ra, hoàn toàn biến mất ở chỗ đó, chỉ để lại chiếc váy trắng bị hư hao nhiều chỗ, một chiếc hài công chúa màu đen, cùng một kẹp tóc hình hồ điệp màu hồng.

Tiêu Triệt: “!!!!”

Tiêu thất!?

Cũng tại lúc này một chút cảm giác khác thường từ hân lòng bàn tay trái truyền đến. Hân trong lòng vừa động, trong mắt lộ ra một thần sắc kinh ngạc, lập tức nhắm mắt lại, thu liễm tinh thần, đem ý thức tiến vào bên trong không gian Thiên Độc châu.

Không gian bí lục trong Thiên Độc châu vốn là trống không vật gì.

Nhưng lần này hân tiến vào, lại thấy một khối thân thể như phấn điêu ngọc mài tuyết trắng đang im lặng phiêu phù ở trước mắt hân.

Tiêu Triệt ánh mắt trừng lớn, sau đó thò tay gắt gao che cái mũi của mình.

Đây là nữ hài vừa rồi bỗng nhiên hút máu hân, lại bỗng nhiên ở trước mặt hân biến mất không thể nghi ngờ. Nhưng khác biệt là... Lúc này nàng bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong Thiên Độc châu toàn thân trên dưới đúng là trần trụi, kiều tiểu ngọc thể không hề che lấp hiện ra tại trước mắt hân.

Nàng hai mắt nhắm nghiền, Tuyết Nhan một mảnh diễm tình. Tóc dài đỏ như máu tự nhiên buông xuống, không gió mà tung bay. Toàn thân da thịt trơn mềm, mịn màng giống như da em bé. Mi như Thúy Vũ, eo như ngọc thúc tổ, hai cái đùi nhỏ bé trắng tấp, như ngọc điêu mài. Tuổi tuy nhỏ, nhưng phần thân trên cũng đã phát triển tương đối, hình dạng hoàn mỹ, hai viên ngọc châu mềm mại tươi mới như măng mùa xuân, đẹp đến làm người ta ghê tởm.

Đây là một khối thân thể chưa trưởng thành, bên trong còn non nớt lại phóng thích một loại mị lực kinh người để người thất hồn tang phách, cơ hồ tự tập toàn bộ hoàn mỹ cực hạn có trên thế gian vào một thân thể này.

Tiêu Triệt lấy định lực thật lớn gian nan dời ánh mắt, che mũi xoay người sang chỗ khác. Nhìn đến nữ hài thân thể kia một khác, một cỗ huyết khí trong người dâng lên cực nhanh, hân tin rằng nếu bản thân tiếp tục nhìn thân thể này, dòng huyết khí này tuyệt đối sẽ phá thể mà ra...

Nàng tại sao không mặc quần áo...

Không đúng! đây không phải trọng điểm!!

Nàng vừa rồi rõ ràng tiêu thất, sao lại xuất hiện ở bên trong Thiên Độc châu! Thiên Độc châu rõ ràng đã dung hợp cùng thân thể ta, chỉ có ta mới có thể không chế, không có cho phép của ta, nàng làm sao lại xuất hiện ở nơi này...

Chẳng lẽ... Là vì hấp huyết của ta?

Cái này đến tột cùng là chuyện gì?

Đại não Tiêu Triệt một mảnh hỗn loạn, cho dù hân trải qua hai đời, vẫn hoàn toàn không thể suy nghĩ được là đã phát sinh chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nếu như người không phải là tiểu cô của ta

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Ý thức của Tiêu Triệt rời khỏi Thiên Độc Châu, nhật lên y phục nữ hài rơi trên mặt đất, sau khi tỉnh lọc kịch độc phía trên về lại Thiên Độc Châu, lấy tốc độ nhanh nhất cầm xiêm y lên che trên người nữ hài, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nữ hài này đến cùng là ai? Vì sao sẽ xuất hiện ở nơi này? Vì sao muốn hút máu của mình? Vì sao biết được Thiên Độc Châu? Lại thế nào tiến vào trong Thiên Độc Châu?

Mấy vấn đề này, Tiêu Triệt đều hoàn toàn không nghĩ ra được đáp án.

Hân yên lặng nhìn chăm chú nữ hài thật lâu, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên trên môi nàng, đầu ngón tay lập tức truyền đến một chút cảm giác ấm áp, không còn lạnh như băng như trước nữa, hơi thở mỏng manh cũng đều lướt qua ngón tay hân.

Những thứ này, đều rõ ràng là dấu hiệu của sinh mệnh.

“Tiểu muội muội?” Tiêu Triệt lắc thân thể của nàng, lên tiếng kêu.

Bất luận ở thời đại nào, tướng mạo của nữ nhân vĩnh viễn là vũ khí tư bản hùng hậu và mạnh nhất. Nếu đây không phải là một thiếu nữ xinh đẹp như tinh tinh, mà là một người quái dị liếc mắt nhìn một cái ói ba ngày thì Tiêu Triệt tuyệt đối sẽ không chút do dự dùng một cước đá nàng ra khỏi Thiên Độc Châu. Nhưng nữ hài này, chẳng những khắp nơi lộ ra thần bí, vừa rồi còn cắn ngón tay hắn, mạnh mẽ hút máu hắn, khiến hắn bị hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh, còn quý dị xuất hiện trong Thiên Độc Châu, mà khi Tiêu Triệt đối mặt với nàng, nghĩ đến lại không phải nguy hiểm vừa rồi, mà là một cảm giác thương tiếc không thể áp chế. Bởi vì nữ hài này thật sự rất xinh đẹp, xinh đẹp làm cho người ta hoàn toàn không thể liên hệ hai từ “Nguy hiểm” cùng nàng.

Thay vì nói đây là bản tính nam nhân, chi bằng nói là tiện tính của đại đa số nam nhân.

Tiêu Triệt kêu gọi một hồi lâu, nữ hài cũng không hề đáp lại. Hắn lui ra phía sau vài bước, im lặng nhìn chăm chú vào nàng.

Nữ hài này, tuyệt đối không tầm thường..... Tiêu Triệt thầm nghĩ trong lòng. Dựa theo vết thương trên người nàng và y phục rách nát không chịu nổi lúc này, độc trên người nàng cũng không phải là không cần thận lấy dính, mà là bị người khác làm ra. Theo tuổi tác của thiếu nữ này, muốn độc giết nàng, độc bình thường nhất liền đủ rồi, nhưng đối phương lại dùng loại độc mà ngay cả hắn cũng cảm giác kinh sợ thật sâu.

Người có thể bỏ ra loại kịch độc này, nhất định là một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Càng đáng sợ hơn, toàn thân nữ hài này lấy dính kịch độc như vậy, thế nhưng còn chưa có chết!!

Như vậy, nữ hài này làm thế nào? Cứ để cho nàng ngủ ở trong Thiên Độc Châu sao?

Tiêu Triệt suy nghĩ một lúc lâu, lặng lẽ rời khỏi Thiên Độc Châu, để nữ hài lại trong đó. Tuy rằng lúc này nữ hài này hút máu của hắn, nhưng dường như đó là hành vi vô ý thức, nữ hài tử xinh đẹp như vậy, thế nào cũng không phải là người ác gì đi? Lui một vạn bước nói, liên tính là người ác, tuổi tác như vậy, còn có thể mang đến nguy hiểm uy hiếp gì sao?

Cũng không biết lúc nào nàng sẽ tỉnh lại.

Làm hết sức tinh lọc độc trên mặt đất một phen, Tiêu Triệt bắt đầu đi trở về. Đêm khuya vắng người, chỉ có thể nghe được tiếng giẫm chân của mình. Cách bức tường sau của Tiêu Môn chưa đến một trăm bước, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người đang ngهنh diện đi về phía hắn.

Tiêu Triệt bỗng dừng lại bước chân, nhìn về phía trước..... Muốn như vậy, là ai lên đi đến nơi này?

Bóng người đối diện cũng đồng thời phát hiện hắn, dừng bước lại, cảnh giác hỏi: “Là ai?”

Giọng nói này, khiến Tiêu Triệt lập tức tròn mắt, thất thanh nói: “Tiểu cô?”

“Hà?” Bóng người đối diện thở nhẹ một tiếng, bước nhanh chạy tới gần, dưới ánh trăng hiện ra khuôn mặt xinh đẹp thanh tú, chính là Tiêu Linh Tịch. Thấy rõ Tiêu Triệt, mắt đẹp của nàng trừng lớn: “Tiểu Triệt? Sao ngươi lại ở chỗ này!”

“Ta.....” Tiêu Triệt gãi gãi đầu: “Buổi tối ngủ không được, liền ra ngoài ngắm sao.”

“Ngắm sao? Đêm nay chính là đêm tân hôn của ngươi, ngươi không cùng Hạ Khuynh Nguyệt của ngươi động..... Hừ, động phòng, thế nhưng chạy đến chỗ này ngắm sao!” Tiêu Linh Tịch cầm lấy cánh tay Tiêu Triệt, về mặt hôn dỗi tức giận: “Ngươi không biết nơi này rất nguy hiểm sao? Thường thường sẽ xuất hiện Huyền thú công kích người, tối như vậy nói không chừng còn có thể có người xấu xâm nhập nơi này, ngươi không cần thận dụng phải thì làm sao bây giờ? Ta đã nói qua với ngươi rất nhiều lần, không có ta và gia gia đi cùng, liền tính là ban ngày, cũng tuyệt đối không thể một người tới chỗ này. Ngươi vậy mà..... Lại không nghe lời của ta!”

Vừa nói, Tiêu Linh Tịch còn tức giận véo một cái không nhẹ không nặng trên cánh tay Tiêu Triệt, bày tỏ khiển trách.

“A! đau đau đau đau!” Tiêu Triệt liên tục không ngừng kêu đau, cầu xin tha thứ: “Tiểu cô, ta biết sai rồi, lần sau nhất định không dám.”

“Còn muốn có lần sau!” Tiêu Linh Tịch tròn trừng đôi mắt đẹp.

“..... Tuyệt đối không có lần sau! Sau này có muốn đến phía sau núi, nhất định sẽ gọi tiểu cô đi cùng.” Tiêu Triệt lời thề son sắt nói. Lại nói, nếu không phải ký ức của hắn nhiều hơn một đời, cũng tuyệt đối không dám một mình đến chỗ này vào buổi tối.

“Vậy còn không sai biệt lắm..... Không được có lần sau!”

“Vậy..... vì sao tiểu cô lại tới nơi này? Đêm đã trễ thế này.” Về mặt Tiêu Triệt đầy nghi hoặc hỏi ngược lại.

“Ta.....” Giọng nói của Tiêu Linh Tịch nhỏ hẳn đi, trong mắt hiện ra một chút mờ mịt: “Không biết vì sao, đêm nay luôn ngủ không được, sau đó phát hiện đêm nay có rất nhiều sao sáng, liền muốn đến phía sau núi ngắm sao một chút.”

Tiêu Triệt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, mỉm cười nói: “Trước kia, ta và tiểu cô thường xuyên lên chạy đến phía sau núi ngắm sao đó..... Còn thường xuyên bị gia gia phát hiện, sau đó răn dạy một trận.”

“Ừ.” Tiêu Linh Tịch lên tiếng trả lời, nhẹ giọng nói: “Ta cũng nghĩ tới những việc này, cho nên muốn thử một chút cảm giác ra ngoài ngắm sao một

mình..... Bởi vì về sau, ta có lẽ đều chỉ có thể một người, không thể lại cùng Tiểu Triệt ngắm sao nữa.”

“Hả? Vì sao?”

“Ngủ đi! Bởi vì Tiểu Triệt thành hôn rồi! Sau này, đương nhiên buổi tối đều phải ngủ cùng với phu nhân Khuynh Nguyệt của ngươi, đâu còn có thể lên cùng ta chạy đến phía sau núi ngắm sao chứ.” Tiểu Linh Tịch chuyển mắt liếc nhìn hắn một cái, cánh môi cũng không nhịn được khẽ cong lên.

“Sẽ không đâu! Chỉ cần tiểu cô nguyện ý, vô luận lúc nào, ta đều nguyện ý bồi tiểu cô tới chỗ này ngắm sao..... Ngươi xem! Hiện tại ta không phải cùng tiểu cô đó sao?” Tiểu Triệt cười nói.

“Ngươi còn nói nữa! Đêm tân hôn, thế nhưng một người lén lút đến phía sau núi..... nha! Ngươi sẽ không phải bị Hạ Khuynh Nguyệt đuổi ra ngoài đó chứ?” Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiểu Linh Tịch đầy giận dữ, dậm chân một cái: “Hừ, thật là quá đáng, ta đi tìm nàng ta!”

“Không cần phải để ý đến nàng ta.” Tiểu Triệt cầm lấy tay Tiểu Linh Tịch thật chặt: “Ta không phải bị nàng ta đuổi ra ngoài, là tự ta muốn đi ra ngoài. Có lẽ là ta không cẩn thận dự cảm được gặp được tiểu cô ở chỗ này....., chúng ta còn đi đến chỗ kia.”

“Hả.....”

Dắt tay Tiểu Linh Tịch, đón lấy hơi lạnh của gió đêm, Tiểu Triệt dẫn nàng chạy chậm về phía địa phương quen thuộc kia.

Đây là một đỉnh đồi núi khá thấp, mặt trên phủ kín cỏ non mềm mại. Tiểu Triệt và Tiểu Linh Tịch sánh vai tựa vào nhau, thích ý tắm mình trong gió đêm thanh thoảng thổi qua, trong lòng một mảnh bình lặng an hòa.

“Vốn cho rằng, sau khi Tiểu Triệt thành hôn, ta sẽ mất đi một nửa Tiểu Triệt to xác, Hạ Khuynh Nguyệt xinh đẹp như vậy, hết thấy đều tốt hơn ta, ta sợ sau khi ngươi có nàng, sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng, thời gian để ý ta trở nên rất ít rất ít.” Nhìn lên bầu trời đêm, gọn sóng lòng lạnh trong mắt Tiểu Linh Tịch càng sáng hơn những ngôi sao kia.

“Thật là, tiểu cô vậy mà không tin tưởng ta một chút nào.” Tiểu Triệt tràn đầy u oán phản bác: “Rõ ràng lúc buổi sáng ta mới nói qua, ở trong lòng ta, một trăm Hạ Khuynh Nguyệt, so ra đều kém tiểu cô. Tiểu cô bức ta..... không đúng, là đặt ước định với ta, ta thật sự nhớ rất rõ, cũng nhất định sẽ cam tâm tình nguyện tuân thủ.....”

“Sau khi thành hôn với Hạ Khuynh Nguyệt, không thể có phu nhân quên tiểu cô, không thể giảm bớt thời gian ở cùng một chỗ với tiểu cô, đối với tiểu cô cho gọi phải theo gọi mà đến giống như trước kia. Còn có một điều, tuy rằng Hạ Khuynh Nguyệt trở thành phu nhân của ta, nhưng địa vị của nàng ta ở trong lòng ta, nhất định sẽ không cao hơn tiểu cô..... Cam đoan một chữ cũng không sai!”

“.....” Về mặt Tiểu Linh Tịch ngáy ngốc, ánh mắt một chút một chút trở nên mờ lung mê ly: “Những cái này, ta biết kỳ thật rất quá đáng, ta cũng chỉ là..... Chỉ là nói ra cho vui, ngươi thật sự vẫn luôn đặt ở trong lòng sao?”

“Đương nhiên rồi.” Tiểu Triệt không chút do dự gật đầu: “Bởi vì tiểu cô và gia gia, là người quan trọng nhất trong sinh mạng của ta, những người khác, bất kể ai đều kém hơn. Tiểu cô, ta cam đoan với ngươi, cho dù ta thành hôn, ngươi vĩnh viễn đều sẽ không mất đi ta, tựa như ta vĩnh viễn đều không hề vọng mất đi tiểu cô vậy.”

“Hi.....” Tiểu Linh Tịch cười vui vẻ, hai tay nàng ôm chặt lấy cánh tay Tiểu Triệt, khẽ tựa đầu vào bờ vai của hắn: “Quả nhiên Tiểu Triệt của ta ngoan nhất, nghe lời nhất.”

Một áng mây đen từ không trung trôi qua, tạm thời che đi trăng tròn, ánh sáng, nhất thời tối sầm đi.

“Tĩnh ra, đã thật lâu chúng ta..... ừm, giống như đã vài tháng không ra ngoài ngắm sao rồi. Lúc còn nhỏ, vô luận mùa đông hay mùa hè, chúng ta đều thường xuyên lên chạy đến. Nhớ rõ có một lần vào buổi tối mùa đông, cũng là ở địa phương này, vốn bầu trời có thật nhiều sao, chúng ta ngắm thật lâu, tựa vào nhau bất tri bất giác liền ngủ..... Kết quả, đêm đó vậy mà tuyết lại rơi, chúng ta ngủ nên đều bị đông cứng, lúc cha tìm được chúng ta, chúng ta đều đã biến thành hai người tuyết nhỏ. Sau lại nung hòa lò khoảng hai ngày, uống thật nhiều thuốc đắng mới khôi phục lại. Cha rất tức giận, nhưng lại không nổi đánh ta, lại càng không nổi đánh ngươi, sau đó thân thể chúng ta tốt lên, liền phạt chúng ta đi quét sạch một đồng tuyết lớn.”

Tiểu Triệt nở nụ cười, tiếp lời nói: “Kết quả, chúng ta mới quét một lát, liền ở trong tuyết chơi tiếp, còn đắp thành một người tuyết lớn rất giống gia gia, khiến gia gia dở khóc dở cười, gia gia khẽ cười, liền quên trừng phạt chúng ta.”

“Ừ! Cha vẫn luôn là như vậy, bình thường nhìn qua rất hung dữ, nhưng chưa bao giờ nổi bỏ được đánh chúng ta một chút, chỉ biết giả bộ dọa chúng ta sợ, vô luận chuyện gì, chỉ cần làm nũng một chút, liền sẽ ngoan ngoãn thuận theo chúng ta.” Trên mặt Tiểu Linh Tịch lộ ra nụ cười âm áp.

“Có một lần cũng không như vậy.” Nụ cười của Tiểu Triệt trở nên ái muội: “Chính là cái năm lúc ta mười hai tuổi, ngươi mười một tuổi, gia gia vì ngươi mà sửa sang lại một tiểu viện, để ngươi về sau không thể ngủ cùng với ta nữa. Ta nhớ rõ lần đó, mỗi ngày ngươi đều khóc lớn thật lâu đi cầu gia gia, thậm chí còn giận dỗi không ăn cơm, nhưng gia gia lại vô cùng cường ngạnh, chính là không để ngươi cùng ngủ một giường với ta..... Thời gian lâu dài, ngươi cũng chỉ phải ngoan ngoãn nghe lời.”

“Này..... Đó là bởi vì lúc ấy tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều không hiểu!” Tiểu Linh Tịch khẽ véo nhẹ bả vai Tiểu Triệt một cái: “Có một vài chuyện, dù sao thì sau khi nữ hài tử lớn lên mới biết được, hừ.”

“Chuyện gì?” Tiểu Triệt mở to mắt, đầy mặt nghi hoặc.

“Chính là..... Chính là sau khi nam hài tử và nữ hài tử lớn lên thì không thể tiếp tục ngủ cùng một chỗ! Mới không tin người không biết!” Nghĩ đến chuyện phát sinh trước đó sự, Tiêu Linh Tịch lại bổ sung một câu: “Còn có, không thể lại hôn bậy bạ giống như trước đây!”

“Như vậy à...” Ánh mắt Tiêu Triệt khẽ nghiêng qua, nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người tươi đẹp dưới ánh sao của Tiêu Linh Tịch, nhẹ nhàng đưa mặt tới gần: “Nhưng, ta lúc nào cũng muốn hôn người, làm sao bây giờ?”

“Vây, người cưới ta!” Tiêu Linh Tịch khẽ ngẩng mặt lên, vẻ mặt đắc ý nói.

“Nếu người không phải tiểu cô ta, ta nhất định cưới người.” Tiêu Triệt không chút suy nghĩ nói.

“.....”

Nói xong câu đó, Tiêu Triệt lập tức ngó ra tại chỗ, vẻ mặt Tiêu Linh Tịch cũng cứng lại, ngơ ngác nhìn hấn..... Giống như đồng thời bị ma pháp định thân.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nguy hiểm mông lung

Team: Vạn Yên Chi Sào.

“Cái đó..... Tiểu cô, sao người lại dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn ta?” Bỗng nhiên cảm giác được không khí có chút lúng túng, Tiêu Triệt ghen một lúc lâu sau, thật cẩn thận nói.

Tiêu Linh Tịch ngây ngốc thật lâu, lúc này mắt đẹp mới nhẹ run lên một chút, vội vàng tránh mắt đi, cúi đầu, khẽ gất: “Vừa rồi người nói vậy, sẽ không sợ bị phu nhân Khuyên Nguyệt của người nghe được à.”

Tiêu Triệt giả vờ giả vịt nhìn quanh một phen, sau đó về mặt vô tội nói: “Chung quanh dường như không có người nào khác nha, có gì phải sợ chứ. Bất quá liên tính bị nàng ta nghe được, một chút ta cũng không có gì phải sợ. Người cũng không phải không rõ ràng, nàng ta thật ra cũng không phải thật tâm muốn gả cho ta, ta cũng giống vậy, không phải thật tâm muốn cưới nàng ta. Nếu nàng ta là tiểu cô, ta.....”

“Không cho nói..... Không cho nói nữa!”

Tiêu Linh Tịch vươn tay ra, dùng lực đè lên bờ môi của hấn, mạnh mẽ ngăn lại lời hấn định nói ra. Qua một hồi lâu, nàng mới thả tay xuống, lại nghiêng thân mình tựa vào trên vai Tiêu Triệt lần nữa, yếu ớt nói: “Tiêu Triệt, tuy rằng ta nhỏ hơn người một tuổi, nhưng ta chính là tiểu cô hàng thật giá thật của người, có một vài thứ, có thể đối với nữ hài tử khác thì nói ra được, còn với ta thì không thể nói ra..... Cả đời..... Đề không thể..... Ta biết trong lòng người thật sự từng nghĩ như vậy..... Là đủ rồi.....”

Hai câu nói cuối cùng, giọng nói của Tiêu Linh Tịch trở nên rất thấp rất thấp, trong giọng nói nhỏ nhẹ, mang theo một chút chua xót và thê lương làm cho tâm người nghe vỡ vụn.

Dây cung trong lòng Tiêu Triệt run lên bần bật, hấn không nói gì thêm, nhắm mắt lại, im lặng nghe tiếng hô hấp và tim đập của nữ hài bên cạnh.

“Lúc còn nhỏ, bề ngoài ta vừa gầy, vừa đen, lại còn rất thấp, bọn họ đều bảo ta vịt con xấu xí, luôn thích giễu cợt ta, khi dễ ta.....” Tiêu Linh Tịch dựa sát vào hấn, trong miệng phát ra tiếng như nói mê: “Chơi với ta, chỉ có Tiểu Triệt, lúc có người khi dễ ta, Tiểu Triệt luôn xông lên đánh nhau với bọn họ, cường ép bọn họ phải rời đi, bản thân cũng mình đầy thương tích..... Khi đó trên người Tiểu Triệt nhận lấy nhiều vết thương như vậy, gần như đều là bởi vì ta. Ta thói quen, cũng rất thích hưởng thụ cảm giác được Tiểu Triệt bảo hộ, cũng cho rằng có thể như vậy dưới sự bảo vệ của Tiểu Triệt.....”

Lời nói của Tiêu Linh Tịch, khiến Tiêu Triệt nghĩ tới Tiêu Linh Tịch lúc còn bé, khi đó quả thật nàng như nàng miêu tả vậy, vừa đen vừa gầy lại vừa lùn, là một “Vịt con xấu xí” chân chính, nhưng bởi vì nàng là tiểu cô của hấn, làm nam sinh, lại lớn hơn nàng một tuổi, mình luôn như sứ mệnh liều mạng bảo hộ nàng..... Ai có thể nghĩ đến, nữ mười tám đại biến, vịt con xấu xí lúc trước, hiện giờ đã biến thành đại mỹ nhân, trong Tiêu Môn không biết có bao nhiêu nam tử thanh niên đối với Tiêu Linh Tịch khát vọng thêm nhỏ dãi.

“Sau này, Tiểu Triệt bị tra ra huyền mạch tàn phế, ta liền khổ tu Huyền Lực..... Bởi vì đã đến lúc ta nên bảo hộ Tiểu Triệt. Khi đó, ta còn là cho rằng, vô luận là Tiểu Triệt bảo hộ ta, hay ta bảo hộ Tiểu Triệt, kỳ thật đều giống nhau, đều có thể luôn luôn ở cùng nhau..... Cho đến khi ta từ từ lớn lên, ta mới biết được, Tiểu Triệt sẽ cưới thê tử, mà ta cũng phải thành thân, lúc đó, chúng ta hoàn toàn không thể giống như trước kia..... Hơn nữa, tất cả nữ hài tử trong thiên hạ, Tiểu Triệt duy nhất không thể cưới chính là ta, tất cả nam hài tử trong thiên hạ, ta duy nhất không thể gả, chính là Tiểu Triệt.....”

Tiêu Triệt: “.....”

“Qua một thời gian dài như vậy, ta cho rằng ta đã hoàn toàn tiếp nhận. Hôm nay Tiểu Triệt thành hôn, ta cũng thật cao hứng, thế nhưng, từ sáng sớm đến

tối, tâm trạng của ta vẫn luôn giống như mắc phải thứ gì đó, khó chịu nói không nên lời, muốn ngủ, lại như thế nào đều không ngủ được..... Mà Tiểu Triệt, vừa rồi người lại nói với ta vậy..... Ta có chút vui vẻ, lại thật khó chịu..... Ta đến cùng là làm sao.”

Lòng ngực Tiểu Triệt phập phồng phồng phồng một chút, lại vẫn không nói gì, lúc này, hắn cũng hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Cái cảm giác mông lung nguy cơ giữa hắn và Tiểu Linh Tịch kia, có lẽ là theo thời gian cũng đã sinh ra. Mà khi bọn họ ý thức được đây là một loại cảm giác rất nguy hiểm, tuy rằng hai người vẫn sớm chiều ở chung như trước, nhưng chưa từng bóc trần một chút nào, ngược lại ở trong lòng lại cố hết sức dằn đến bên trên tinh thần.

Không có ký ức một đời tại Thương Vân Đại lục kia thì tính cách của hắn nghiêng về tự ti yếu đuối, liền tính đến chết, cũng chỉ sẽ trốn tránh, không có khả năng vào một ngày nào đó sẽ nói ra. Cho đến khi hoàn toàn vùi dập loại cảm giác này. Tiểu Linh Tịch..... Ít nhất trước hôm nay, nàng chưa từng biểu lộ qua một lần. Nhưng Tiểu Triệt hôm nay đã không phải Tiểu Triệt ngày hôm qua, hắn nói ra câu nói long trời lở đất kia, cũng làm cho Tiểu Linh Tịch mơ mơ màng màng, vào đêm khuya ở phía sau núi không có những người khác, không thể tự kiềm chế nói ra lời mà nàng vốn tưởng rằng vĩnh viễn không thể nào nói ra.

Nhịp tim của Tiểu Triệt bắt đầu xuất hiện đôi chút hỗn loạn, chớp mũi người hơi thở thiếu nữ khiến hắn lòng say thần mê, hắn đưa cánh tay phải ra, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Tiểu Linh Tịch. Thân thể Tiểu Linh Tịch khẽ run, lại không giãy dụa, nhắm mắt lại, lặng lẽ dựa toàn bộ sức nặng thân thể vào trên người hắn.

Thân thể thiếu nữ mềm mại nhu nhược không xương, ôn hương nhuyễn ngọc, làn da mềm mại trắng mịn cách mấy lớp y phục vẫn khiến cho tâm thần người ta lay động. Tiểu Triệt dùng sức ôm không dám quá lớn, để tránh không cẩn thận kinh sợ hoặc khinh nhờn nàng. Lập tức, hắn lại cảm giác được một đôi tay ngọc lạng lẹ quấn quanh thắt lưng hắn, cũng chủ động ôm càng ngày càng chặt, một mùi hương không biết từ đâu mà đến cũng tràn ngập chớp mũi hắn, tới tận sâu trong nội tâm.

Được đến Tiểu Linh Tịch chủ động khiến Tiểu Triệt tiêu tan thấp thỏm trong lòng, mở tay trái ra vòng ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Tiểu Linh Tịch, nhưng lúc tâm thần bình tĩnh, cánh tay hắn hạ xuống hơi sai lệch, cảm giác truyền vào lòng bàn tay lại là một khối tròn no đủ mềm mại.

“A.....”

Trong miệng Tiểu Linh Tịch phát ra một tiếng rên rì. Tâm thần Tiểu Triệt cũng rối loạn, vội vàng muốn lấy tay ra, nhưng một bàn tay mềm mại của Tiểu Linh Tịch đã bắt được tay trái của hắn trước, Tiểu Triệt vốn tưởng rằng nàng muốn gạt bỏ cái bàn tay không cẩn thận khinh nhờn đến nàng đi, nhưng..... bàn tay như ngọc của nàng lại cứ nắm lấy bàn tay hắn dừng lại ở nơi đó, không dời đi, cũng không để hắn lại lộn xộn. Cách bộ ngực cao vút ngạo nghễ, Tiểu Triệt vẫn có thể cảm giác được nhịp tim cuồng loạn của nàng rất rõ ràng.

Tiếng hít thở của Tiểu Linh Tịch trở nên nặng nề, một màu hồng phấn đã sớm lan từ khuôn mặt như ngọc tới cằm cổ trắng bóc. Nàng nhắm mắt lại thật chặt, vùi đầu vào lồng ngực hắn, không nhúc nhích, dường như đang cố gắng chứng minh mình đã ngủ.

Tiểu Triệt cũng nhắm mắt lại, không nhúc nhích, không nói tiếng nào, lặng im dựa sát vào nàng như vậy. Lúc này, bọn họ đều không muốn tiếp tục nói cái gì nữa..... Bởi vì như vậy sẽ quấy nhiễu đến giấc mộng yên tĩnh không có bất cứ người ngoài nào quấy rầy này.

Đêm càng ngày càng thâm, lúc Hạ Khuynh Nguyệt tìm đến bọn họ, bọn họ vẫn duy trì cái tư thế kia như trước, nhưng đã ngủ thật say.

Hạ Khuynh Nguyệt ra ngoài tìm Tiểu Triệt. Vốn tưởng rằng hắn chỉ đi ra ngoài hóng mát một chút, trong khoảng thời gian hắn đi ra ngoài “Hóng mát” này, nàng ta cũng xuống giường, trải tấm thảm ở một góc xó xỉnh kia, để sau khi hắn trở về có thể ngủ yên ở đó. Nhưng qua thật lâu, hắn lại vẫn chưa trở về.

Hơn nữa dựa theo hướng tiếng vang trước đó mà phán đoán, dường như là hắn trèo tường ra phía sau núi Tiêu Môn.

Với Huyền Lục mỏng manh Sơ Huyền cấp một của hắn, hơn nửa đêm một người đi ra phía sau núi nhưng thật lâu chưa về..... Rốt cuộc Hạ Khuynh Nguyệt vẫn không kiềm chế được, ra ngoài tìm hắn. Vì thế, liền thấy được một màn khiến nàng ta tròn tròn mắt.

Hôm nay là ngày đầu tiên nàng ta và Tiểu Triệt chính thức ở chung, trên đường hắn nghênh đón về Tiêu Môn, tư thái của hắn bình tĩnh mang theo ngạo nghễ, ở trong lễ đường, hắn ăn nhấm phần nộ và hận ý, ở trong tân phòng, tuy rằng miệng hắn các lời nói hèn hạ ti tiện, nhưng biểu tình và mê mang trong ánh mắt không ngừng lay động, không cam tâm và thất thần, thậm chí còn có cô đơn nàng ta xem không hiểu.....

Nhưng lúc này, hắn và Tiểu Linh Tịch dựa sát vào nhau, lại ngủ vô cùng an ổn. Khóe miệng chỉ khẽ cong lên một độ cung rất nhỏ rất nhỏ, lại có thể nhìn thấy rõ ràng một nụ cười ấm áp, ngũ quan của hắn hoàn toàn giãn ra, vẻ mặt thả lỏng, giống như đứa trẻ con ngủ yên tĩnh an hòa ở trong lòng mẫu thân.

Trong lòng Hạ Khuynh Nguyệt bỗng nhiên nổi lên một loại cảm giác không quá thoải mái..... Đương nhiên, đây không phải đại biểu nàng có cảm tình gì với Tiểu Triệt, mà là: Dù sao nàng ta và Tiểu Triệt đã trở thành phu thê. Tuy rằng nàng ta vẫn luôn cho rằng cuộc hôn nhân này đối với nàng mà nói chỉ là hình thức, danh phận phu thê đối với nàng mà nói cũng chỉ là xưng hô đơn thuần, vô luận tồn tại hay không đều không thể dấy lên một chút gợn sóng trong nội tâm nàng ta, thế nhưng, có vài thứ, cũng không phải trong ý thức của người cho rằng sẽ như thế nào thì cảm giác trong lòng liền sẽ như thế đó, nhất là đối với loài động vật nữ nhân càng nghiêng về cảm tính hơn, trừ phi người này không có tâm.

Dù sao nàng ta và Tiểu Triệt đã là phu thê, tuy rằng trong lòng không quan trọng sự se duyên này, nhưng sự thật việc Tiểu Triệt trở thành trượng phu của nàng ta vẫn rõ ràng khắc ở trong tiềm thức của nàng, nếu là trượng phu, chính là nam nhân của một mình nàng ta, mà hiện tại, trong đêm tân hôn, trượng phu của nàng ta lại cùng nữ hài tử khác dựa vào nhau cho đến lúc đi vào giấc ngủ, trên mặt còn mang theo vẻ mặt ấm áp thỏa mãn..... Trong tiềm thức của nàng ta sẽ tự nổi lên loại phản ứng này khiến nàng ta không quen.

Mặc dù nữ hài tử này là tiểu cô của hắn.

Loại cảm giác không thoải mái này khiến tâm tư bình tĩnh không chút gọn sóng như mây của nàng ta xuất hiện một chút khó chịu, loại cảm giác khó chịu này khiến nàng ta lập tức kinh sợ, nhanh chóng ngưng thần hồi tâm, qua một hồi lâu, cảm giác khó chịu mới dần dần biến mất, nội tâm cũng đã một mảnh sáng tỏ.

Nàng ta không quấy rầy Tiêu Triệt và Tiêu Linh Tịch, thả nhẹ bước chân, không tiếng động rời đi.

Một lát sau, Hạ Khuyên Nguyệt lại chậm rãi quay lại, chẳng qua trong tay ôm một tấm thảm đỏ thẫm không mỏng không dày, nàng ta cẩn thận đắp vào trên người Tiêu Triệt và Tiêu Linh Tịch, lại không tiếng động rời đi lần nữa.

.....

Khi Tiêu Triệt tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng, Tiêu Linh Tịch rúc vào trong lồng ngực hắn vẫn còn ngủ say, tướng ngử rất là đáng yêu ngọt ngào..... Nếu có thể không nhìn một mảng nước miếng trước ngực Tiêu Triệt kia.

Theo ý thức dần dần thanh tỉnh, chuyện đêm qua cũng từng màn xuất hiện ở trong đầu Tiêu Triệt. Tuy rằng trải qua một đêm, bả vai ẽ mỏi đến chết lặng, nhưng hắn không dám khê động dậy, để tránh quấy rầy đến giấc ngủ của Tiêu Linh Tịch, cũng vào lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện tấm thảm đỏ thẫm đắp trên người mình.

“Ngọa..... Tào.....” Đưa tay cảm lên tấm thảm này, một tiếng gầm nhẹ mất không hề phun ra từ trong miệng Tiêu Triệt..... Đây rõ ràng chính là tấm thảm mới chuẩn bị tốt ngày hôm qua, được trải trên giường mới tại phòng tân hôn kia.

Tiêu Triệt ngẩng đầu, nhìn về phía tiểu viện của mình, trong lòng thở dài một hơi..... Đêm tân hôn, chẳng những không ở phòng tân hôn, còn ra ngoài ngủ cùng nữ nhân khác một đêm, nương tử mới cưới còn tự mình chạy tới đưa thảm.....

Kịch bản này..... Thật con mẹ nó kích thích!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tiêu Tông Gửi Thư

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Sáng sớm, bầu trời vừa sáng, môn chủ Tiêu Môn Tiêu Vân Hải đang say ngủ bên trong bị một loạt tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức: "Môn chủ! Môn chủ, người tỉnh chưa?"

Tiêu Vân Hải mở mắt ra, liếc mắt nhìn ra ngoài, cau mày nói: "Mới sáng sớm, có chuyện gì?"

"Vâng... Là Tiêu... Tiêu Tông! Thư của Tiêu Tông!" Ngoài cửa truyền đến âm thanh kích động run rẩy.

"Cái gì? Tiêu Tông?"

Môn chủ Tiêu Môn ở Lưu Vân Thành có thể nghênh ngang mà đi, nhân vật cao cao tại thượng này lại giường như bị dao nhọn đâm vào móng, cả người từ trên giường nhảy lên, phản ứng quá mức kịch liệt khiến hắn suýt nữa từ trên giường trực tiếp rơi xuống mặt đất. Tay chân bận bịu khoác quần áo, tóc cũng không kịp chải, bằng tốc độ nhanh nhất xông tới mở cửa, một phát bắn ra ngoài cửa Tiêu Môn, nhìn đệ tử trợn mắt lên quát: "Người nói Tiêu Tông? Người nói là Tiêu Tông phải không?"

"Là! Là Tiêu tông, chính xác hoàn toàn!" Tiêu Môn đệ tử không lưu loát nuốt từng ngụm nước bọt, dùng sức gật đầu, sau đó vội vàng đem thư trên tay đưa ra trước mặt Tiêu Vân Hải: "Trong thư, là thiên ưng ấn của Tiêu Tông! Ở toàn bộ Thương Phong đế quốc, vẫn chưa có người nào dám giả mạo ký hiệu độc nhất Tiêu Tông này."

Khi ánh mắt nhìn chăm chăm vào thiên ưng ấn trên thư, Tiêu Vân Hải toàn thân run lên, đột nhiên đem thư vò tới, sau đó dùng hai tay kịch liệt run rẩy vò vàng mà cẩn thận đem phong thư xé ra, lấy ra giấy mỏng bên trong.

Tiêu Tông, mặc dù cùng họ với Tiêu Môn, nhưng lại khác nhau một trời một vực! Tiêu Môn tuy có thể miễn cưỡng ở Lưu Vân Thành xưng bá, nhưng ở Thương Phong Đại Lục, căn bản chỉ là một cái tên vô danh. Mà Tiêu Tông là một trong tứ tông môn mạnh nhất Thương Phong đế quốc! Cùng Thiên Kiếm Sơn Trang, Băng Vân Tiên Cung, Phần Thiên Môn nổi danh. Mà Tiêu Môn ngay cả tư cách ngược nhìn cũng không có.

Nói thẳng ra, một gã sai vặt bên trong Tiêu Tông cũng không thèm để mắt đến Môn chủ Tiêu Môn.

Trong thời điểm đó Tiêu Môn cùng Tiêu Tông cũng có một ít quan hệ. Bởi vì một trăm sáu mươi năm trước Tiêu Biệt Ly sáng lập Tiêu Môn ở Lưu Vân Thành chính là người của Tiêu Tông... Chính xác hơn mà nói, là một kẻ bị ruồng bỏ, nghe đồn là con trai một trưởng lão. Chỉ có điều, Tiêu Biệt Ly là người được sinh ra khi trưởng lão kia say rượu mất lý trí cưỡng gian một nô tì của Tiêu Tông, hần từ nhỏ dung mạo không xuất chúng, tư chất lại kém, còn rước lấy nhiều lời đồn đãi khó nghe, khiến cho vị trưởng lão kia vô cùng mất mặt, khi hần thành niên, huyền lực càng thua kém những huynh đệ cùng thế hệ, tiếp tục ở lại Tiêu Tông sẽ chỉ làm trưởng lão kia càng thêm hổ thẹn, vậy nên tùy tiện tìm cơ hội đưa hần phái đến nơi chó ăn đá gà ăn sỏi Lưu Vân Thành nhỏ nhỏ này, giúp hần thành lập Tiêu Môn, từ đây không quan tâm cũng không hỏi, đoạn tuyệt với Tiêu Tông.

Thế nhưng Tiêu Biệt Ly vẫn lấy làm kiêu ngạo vì được sanh ra ở Tiêu Tông, một đời khổ tu huyền lực, hy vọng có thành tựu, sau đó một ngày được Tiêu Tông tán thành mà trở lại Tiêu Tông. Nhưng mong muốn này mãi cho đến một ngày kia hần chết đi cũng không thể thực hiện. Khi hần chết rồi, nguyện vọng này cũng từng đòi một truyền xuống Tiêu Môn, trở thành mục tiêu cuối cùng ngàn đời của Tiêu Môn. Đặc biệt là mỗi một đời Môn chủ Tiêu Môn, tất cả hy vọng chỉ có thể dựa vào chút huyết thống trong thân thể tạo lập quan hệ với Tiêu Tông, dù cho chút ít quan hệ cũng tốt. Chỉ là đã nhiều năm như vậy, bên trong Tiêu Môn chưa từng có ai có thể thực hiện nguyện vọng này. Tiêu Tông đối với bọn họ mà nói giống như trăng trong gương hoa dưới nước, căn bản là không có hy vọng.

Nhưng ngày hôm nay, Tiêu Tông lại chủ động truyền tin! Chuyện này làm sao không khiến Tiêu Vân Hải mừng rỡ như điên, kích động như ở trong mơ.

Xem xong từng chữ từng chữ nội dung bức thư, Tiêu Vân Hải đã đỏ cả mặt, hô hấp hỗn loạn, hần vươn ngón tay, run rẩy chỉ về bên ngoài, thanh âm khàn khàn nói: "Nhanh.... Nhanh đi thông báo các trưởng lão lập tức đến phòng nghị sự! Nói cho bọn họ biết chuyện này có liên quan đến tương lai Tiêu Môn chúng ta, chuyện đại sự cần thương lượng... Nhanh đi!"

"A... Vâng!" Đệ tử Tiêu Môn vội vã trả lời, không ngừng chạy đi.

Tiêu Triệt ôm chăn đỏ thắm, rón ra rón rén đẩy cửa ra, lúc đi vào trong phòng mình lại phát hiện Hạ Khuyển Nguyệt đã mặc y phục chỉnh tề ngồi ở bên giường, mặt tỉnh như nước không hề giận dữ nhìn hần.

Tiêu Triệt lập tức đem chăn ném về phía bàn,

Mặt không đỏ tim không đập hỏi: "Nuông tử, dậy sớm như vậy a, tối hôm qua có ngủ ngon không?"

"Không định nói cho ta biết tối hôm qua ngươi đi đâu ư?" Hạ Khuyển Nguyệt đôi mắt đẹp híp lại, nhàn nhạt hỏi.

"Không cần thiết." Tiêu Triệt duỗi eo một hồi, quay về gương bắt đầu chải tóc: "Bởi vì ta biết nàng khẳng định không có hứng thú."

Hạ Khuyển Nguyệt: "..."

Tuy rằng đêm qua ở sau núi cùng gió mát trăng thanh ngủ, nhưng sáng sớm sau khi tỉnh lại, tinh thần lại tốt đến kì lạ. Đem quần áo tóc tai chỉnh lại, khôi phục hình tượng hoàn mỹ, Tiêu Triệt đứng lên nói: "Đi thôi, sáng sớm ngày thứ nhất phải đi thỉnh an gia gia... Chuyện này nàng sẽ không từ chối chứ?"

Hạ Khuyển Nguyệt không nói gì, đứng dậy và bước ra khỏi phòng. Tiêu Triệt nhún vai một cái, bước nhanh đi theo.

Tiêu Liệt mỗi ngày đều dậy rất sớm, ngày hôm nay cũng không ngoại lệ. Mới vừa vào tiểu viện Tiêu Liệt đã nhìn thấy gia gia đang đứng ở trong sân thưởng hoa, nhìn thấy Tiêu Triệt cùng Hạ Khuyển Nguyệt vai song vai đi vào, ôn hòa nở nụ cười: "Các con đã tới rồi."

Dưới cái nhìn của Tiêu Liệt, Tiêu Triệt nhanh chóng đưa tay đem tay nhỏ Hạ Khuyển Nguyệt nắm lại. Tay Hạ Khuyển Nguyệt mềm mại ấm áp, có lẽ là bởi vì tu hành Băng Vân, còn mơ hồ mang theo một tia mát mẻ. Hạ Khuyển Nguyệt toàn thân cứng đờ, vừa muốn mạnh mẽ đem Tiêu Triệt đánh văng ra, nhưng chạm phải ánh mắt Tiêu Liệt, nàng chỉ có thể cố gắng nhịn xuống, tùy ý để Tiêu Triệt cầm lấy tay của mình đi về hướng Tiêu Liệt.

Cha của nàng đối với Tiêu Liệt vẫn rất kính trọng, nàng cũng giống như thế. Nàng có thể ở trước mặt Tiêu Triệt biểu lộ cảm xúc, nhưng nếu như ngay ở trước mặt Tiêu Liệt mạnh mẽ hất tay Tiêu Triệt ra, có thể tưởng tượng được sắc mặt Tiêu Liệt sẽ khó coi đến mức nào.

Cái tên đệ tiện này...

"Gia gia, ngày hôm nay lại dậy sớm như vậy." Tiêu Triệt nắm Hạ Khuyển Nguyệt đi tới, rất là tự nhiên hướng về phía Tiêu Liệt hành lễ.

"Khuyển Nguyệt thỉnh an gia gia." Hạ Khuyển Nguyệt nhẹ nhàng hạ thấp người, tư thái dịu dàng đoan trang. Bàn tay như tuyết lần đầu tiên bị một nam tử cầm tay, lại còn một tên đệ tiện vô liêm sỉ, làm cho nàng vừa buồn bực lại bất đắc dĩ. Nếu như không phải lo lắng Huyền Khí chấn động sẽ làm lão nhân có Linh Huyền Cảnh phát hiện, nàng nhất định sẽ dùng Băng Vân đem Tiêu Triệt đóng băng khiến hần nhe răng trợn mắt.

"Ha ha, các ngươi cũng dậy rất sớm." Nhìn dáng vẻ Tiêu Triệt cùng Hạ Khuyển Nguyệt thân mật như vậy, Tiêu Liệt trên mặt lộ ra vui vẻ: "Triệt nhi, Khuyển Nguyệt, tuy rằng mười sáu tuổi thành hôn xác thực có chút sớm, nhưng cuối cùng cũng coi như chấm dứt được tâm sự trong lòng ta. Khuyển Nguyệt, tình hình của Triệt nhi con cũng nên biết, thẳng thắn mà nói, việc kết hôn này đích thật là oan ức cho con. Bất quá chúng ta sẽ dùng hết khả năng bù đắp. Hiện tại, nguyện vọng lớn nhất của ta đó là có thể nhìn thấy các ngươi sống hạnh phúc."

Hạ Khuyển Nguyệt còn chưa đáp lại, Tiêu Triệt liền giành nói trước: "Gia gia! Tiêu Triệt con là cháu của người, thiên hạ chỉ có nữ nhân không xứng với con, nào có oan ức nàng? Nếu tiến vào cửa Tiêu gia ta, đầu tiên đương nhiên phải hiếu kính gia gia, sau đó hầu hạ con thật tốt. Một điểm còn làm không được, quả quyết hưu nàng đi, Khuyển Nguyệt nuông tử, nàng nói có phải không?"

"..." Lúc này nếu như không phải Tiêu Liệt đứng trước mặt, Hạ Khuyển Nguyệt tuyệt đối sẽ dùng Băng Vân làm đông miệng tên Tiêu Triệt đáng ghét

này.

"Ha ha ha ha." Tiêu Liệt một trận cười to, bắt đầu đi lắc đầu, sùng nịch nhìn Tiêu triệt: "Ngươi cái tên này, Khuynh Nguyệt vừa mới vào cửa, ngươi lại bắt nạt nàng như vậy. Khuynh Nguyệt, con đừng nghe hắn nói lung tung, Triệt nhi tiểu tử này từ nhỏ miệng lưỡi không thành thật. Sớm như vậy, các ngươi ăn cơm chưa? Biết các ngươi sẽ đến, lão Hồng đã sớm đưa thức ăn tới, lại đây cùng nhau ăn cơm đi."

"Vâng gia gia... Đúng rồi, có gọi tiểu cô tới hay không?"

"Nàng từ nhỏ đã tham ngủ, vẫn còn sớm cũng không cần làm phiền nàng."

Trong phòng trên bàn ăn đã được sắp xếp song, Tiêu triệt tay vẫn không thả ra, sắc mặt Hạ Khuynh Nguyệt vẫn nỗ lực duy trì tự nhiên vai sóng vai ngồi ở một bên bàn ăn. Tiêu Liệt ngồi đối diện, móng vừa đặt xuống tới ghế tựa, có tiếng bước chân vội vàng từ ngoài truyền đến, sau đó là tiếng thờ dõc:

"Ngũ Trưởng Lão! Ngũ Trưởng Lão có ở đây không?"

"Chuyện gì?" Tiêu Liệt xoay người, lông mày nhíu lại.

"Môn... Môn chủ có lệnh, xin mời các vị trưởng lão lập tức đi phòng nghị sự, có liên quan đến tương lai Tiêu Môn, chuyện đại sự cần thương lượng, cần phải lập tức đi tới!"

"..." Tiêu Liệt đứng lên, lấy áo khoác từ tây Tiêu Hồng, nhìn sang Hạ Khuynh Nguyệt nói: "Xem ra là có chuyện gấp, các ngươi ăn trước đi, không cần chờ ta."

Trong ký ức Tiêu Liệt, chưa bao giờ có lệnh triệu tập từ sáng sớm như vậy, gia gia thậm chí không kịp ăn mặc chỉnh tề, nhanh chóng rời đi.

Tiêu Liệt vừa rời đi, Tiêu Triệt tay liền nhanh như tia chớp buông tay Hạ Khuynh Nguyệt, thân thể cũng "Vèo" về phía sau, mày kiếm hơi nghiêng, nghiêm mặt nói: "Khuynh Nguyệt nương tử, nàng thông minh như vậy, nhất định rõ ràng chuyện ta nắm tay nàng chỉ là vì để gia gia yên tâm vui vẻ, tuyệt đối không có ý tứ khác. Tuy rằng ta lúc trước không hỏi qua ý kiến của nàng, nhưng nàng khẳng định cũng sẽ không tức giận phản đối, đúng không?"

Hạ Khuynh Nguyệt sắc mặt lập tức chuyển sang lạnh lẽo, nàng lạnh lùng nói: "Ngươi còn dám tùy tiện chạm vào thân thể của ta, ta sẽ không khách khí với ngươi."

"Này! Nàng chắc không làm thật!" Tiêu Triệt giương mắt nhìn nàng, khuôn mặt hậm hực: "Cũng chỉ là cầm tay một chút mà thôi, nàng lại sẽ thật sự tức giận... Chúng ta là phu thê, coi như nàng chỉ là vì báo ân mới gả cho ta, đó cũng là phu thê. Nếu là phu thê, không cần nói sờ tay, sờ nơi khác cũng đều là bình thường... Không đúng, chuyện này! Nàng mới gả cho ta không tới một ngày, lại lãnh đạm như vậy, đêm tân hôn còn không cho ta ngủ cùng giường, hiện tại chỉ là cầm tay một lúc, lại tức giận đến như vậy... Ô hô, ta đây đến cùng đã cưới một nương tử thế nào vậy, quả thực so với cưới một nữ vương còn quá đáng hơn."

"..." Tính tình của Tiêu triệt càng ngày càng khiến Hạ Khuynh Nguyệt cảm thấy khó hiểu. Lần đầu gặp gỡ hắn cảm thấy hắn một vẻ hồ hững cao ngạo, từ từ lại cảm thấy hắn tâm lý không tầm thường, thậm chí còn mang một điểm thần bí, không chỉ một lần cho nàng cảm thấy đây không phải một thiếu niên mười sáu tuổi, mà là nam tử trưởng thành từng trải qua tang thương... Ngoại trừ những lúc không để ý để lộ tâm tính thật

Mà bây giờ, hàng này rõ ràng rất vô liêm sỉ xâm phạm nàng, rồi lại không chút nào giác ngộ, trái lại giống như đứa trẻ ở đây kêu oan chơi xấu, ngang ngạnh biến nàng từ người bị hại thành người có lỗi, làm cho nàng trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười, ngay cả trong lòng ngực tức giận cũng tiêu tán hơn nửa.

"Quên đi, ngồi xuống ăn cơm." Hạ Khuynh Nguyệt mặt mũi nói.

"Nói vậy đúng là nương tử Khuynh Nguyệt không tức giận rồi hả? Khả khả, lúc này mới giống nương tử ngoan mà, đến ăn nhiều một chút!" Tiêu triệt lập tức mượn cơ này, lại ngồi trở lại bên cạnh Hạ Khuynh Nguyệt, đem đĩa bánh đậu xanh gấp vào bát cho Hạ Khuynh Nguyệt.

"..." Hạ Khuynh Nguyệt bắt đầu cảm giác chuyện mình thỉnh cầu sư phụ được ở bên cạnh hắn một tháng là quyết định sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiêu Ngọc Long

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Tiêu Triệt cùng Hạ Khuynh Nguyệt ăn xong điểm tâm, Tiêu Liệt mới vội vã trở về, trên mặt tràn ngập nghiêm nghị trước nay chưa từng có, còn có chút kinh ngạc chưa tan biến.

"Gia gia, đã xảy ra chuyện gì?" Tiêu Triệt vội vã đứng lên hỏi.

"Một việc lớn, đối với Tiêu Môn mà nói có thể nói là chuyện vô cùng trọng đại." Tiêu Liệt nói, nhưng lại nhún mày: "Có điều, chuyện này với chúng ta cũng không có quan hệ lớn."

"Chuyện quan trọng? Vậy là chuyện gì?" Tiêu Triệt càng thêm kinh ngạc.

"Là Tiêu Tông."

"Tiêu Tông?" Lần này không chỉ có Tiêu Triệt, ngay cả Hạ Khuyên Nguyệt cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

"Nửa giờ trước, môn chủ bỗng nhiên nhận được một phong thư đến từ Tiêu Tông, trong thư nói Tiêu tông lập tức sẽ có một nhóm người đến nơi này, hơn nữa đi đầu còn là đứa con nhỏ nhất đương nhiệm tông chủ Tiêu Tông, Tiêu Tuyệt Thiên!" Tiêu Liệt chậm rãi nói.

"..." Tin tức này làm Tiêu Triệt trầm mặc một lát, nói: "Nếu như đây là thật, có vẻ có hơi không hợp tình lý. Tiêu Môn chúng ta mặc dù hơn trăm năm trước có huyết thống với Tiêu Tông, nhưng Tiêu Tông đối với Tiêu Môn chúng ta xưa nay đều xem thường, hơn trăm năm không có bất kỳ lui tới nào, trong Tiêu Tông căn bản cũng sẽ không có ai đem Tiêu Môn nhỏ nhỏ này để ở trong lòng, làm sao bỗng nhiên phái người tới nơi này? Muốn nói có mưu đồ... Tiêu tông quyền thế che trời, có thể mưu đồ chúng ta cái gì? Muốn nói làm ân huệ, thì càng không thể nào."

Tiêu Liệt lắc đầu, nói: "Đương nhiên không phải là không có nguyên nhân. Tiêu Môn chúng ta do tổ tiên Tiêu Biệt Ly sáng lập, chính bởi vì thiên tư thực sự quá kém mà bị Tiêu Tông trục xuất, mà cha của người đó là trưởng lão Tiêu Tranh chấp pháp đường của Tiêu Tông, trước đây không lâu, Tiêu Tranh mất, người đang sắp chết, suy nghĩ trong lòng sẽ không còn theo đuổi một đời công danh lợi lộc, hẳn nhớ tới Tiêu Biệt Ly con trai mình, hơn một đời không thấy, trong lòng cũng rất hối hận, liền lưu lại di ngôn, hi vọng Tiêu Tông có thể sau khi hắn chết, tìm tới đời sau của Tiêu Biệt Ly, tìm người trẻ tuổi tuyển chọn một người có thiên tư tốt nhất mang về Tiêu Tông bồi dưỡng, cũng coi như là bù đắp chuyện năm đó đối với Tiêu Biệt Ly coi thường cùng trục xuất."

Người thường tuổi thọ cũng chỉ trăm năm, nhưng huyền lực đến cảnh giới nhất định, sống mấy trăm tuổi hoàn toàn không thành vấn đề. Có người nói sau khi đột phá Vương Huyền Cảnh, tuổi thọ có thể được ngàn năm. Tiêu Liệt nghe xong, đầu tiên là suy tư, sau đó thoải mái, không trách Tiêu Tông bỗng nhiên sẽ chủ động đến đây, hóa ra có lý do như vậy. Xem ra người đã chết Tiêu Tranh ở Tiêu Tông vẫn có địa vị nhất định, chỉ ít Tiêu Tông tôn trọng di ngôn của hắn. Hắn cũng sáng tỏ vì sao Tiêu Liệt lại nói bọn họ không có liên quan. "Chọn một người có thiên tư tốt nhất về Tiêu Tông bồi dưỡng"... Người thiên tư tốt nhất này dù gì cùng Tiêu Triệt cũng không có nửa điểm liên quan.

Nhưng, có thể tưởng tượng được, các trưởng lão khác sau khi lấy được tin tức này, trong lòng mong đợi đến cỡ nào dâng trào. Được mang về Tiêu Tông bồi dưỡng? Đó là ý nghĩa gì chứ? Nếu như con trai của bọn họ hoặc đời cháu có người nào được vừa ý, sau đó mang về Tiêu Tông, vậy hoàn toàn trong một đêm từ con giun trong bùn trở thành rồng trên mây! Cũng là một bước lên trời, không cần nói ở Tiêu Môn, ở toàn bộ Lưu Vân Thành, cũng không cần kiêng kỵ ai ngênh ngang mà đi, ai dám không phục, nói ra hai chữ "Tiêu Tông", ngay cả thành chủ cũng nửa cái rằm không dám thả.

Tiêu Liệt sắc mặt nhìn rất điềm tĩnh, nhưng nỗ lực che dấu mất mát không tránh khỏi con mắt Tiêu Triệt. Bên trong Tiêu Môn không có một người nào không ôm ấp hi vọng với Tiêu Tông, ngay cả trước kia hắn cũng như thế. Mà lần này Tiêu Tông phái người đến, Tiêu Môn tồn tại tới nay đây là lần duy nhất được vinh dự này, bởi vì chỉ ít có thể chân chính tiếp xúc được với người Tiêu Tông. Ai trong Tiêu Môn đều sẽ có một chút hy vọng xa vời. Nhưng duy nhất Tiêu Liệt, hy vọng xa vời cũng không dám có. Bởi vì người Tiêu Tông sẽ vừa ý như thế nào đi nữa cũng không tới phiên Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt mở miệng, muốn nói một lời an ủi đến gia gia, nhưng đứng đó nửa ngày, một chữ đều không thể nói ra. Hẳn tình trạng huyền mạch rõ ràng như vậy, cho dù nói hoa lệ êm tai, thì có ích lợi gì?

"Tuy rằng cùng chúng ta không lên quan gì, nhưng như vậy cũng tốt, Tiêu Tông mặc dù lớn như trời, nhưng chúng ta coi như đi nơi nào cũng chỉ có thể là người thấp kém nhất, so với ở tại đây Lưu Vân Thành tự tại an bình vẫn tốt hơn." Tiêu Liệt cười thoải mái ngồi vào bàn ăn: "Nào, cùng gia gia nhanh một chút ăn xong."

.....

Tiêu Liệt từ sân đi ra, Tiêu Triệt nhất thời cảm giác được toàn bộ bầu không khí Tiêu Môn đều đã xảy ra biến hóa rõ ràng. Bình thường thời gian này, đã có không ít người tập luyện buổi sáng, nhưng lúc này phóng tầm mắt nhìn, cũng chỉ có thừa thớt mấy bóng người, mà đại đa số bước chân vội vã, trên mặt còn mang theo hưng phấn.

"Xem ra ai cũng muốn có thể leo lên cành cây cao Tiêu tông này, có điều một bước lên trời thật sự có làm được không? Cũng không muốn mình xem coi như thật sự đi tới Tiêu Tông, phỏng chừng cũng chính là một kẻ cấp thấp nhất." Tiêu Triệt không mặn không nhạt nói.

"Đồ kị sao?" Hạ Khuyên Nguyệt mặt không chút thay đổi hỏi.

"Tuyệt đối không có!" Mới vừa nói xong, Tiêu Triệt lúc này mới phản ứng lại bên cạnh mình là Hạ Khuyên Nguyệt một chút cũng không thua kém đệ tử Tiêu Tông và Băng Vân Tiên Cung, không thêm đoái hoài nói: "Nàng không giống như bọn họ... Quên đi, coi như ta chưa nói."

Hạ Khuyên Nguyệt không quan tâm hắn, bước chân đi, rõ ràng mỗi bước rất chậm rãi, cũng đã vượt qua Tiêu Triệt bảy, tám người, lại một bước, đem khoảng cách Tiêu Triệt càng xa hơn. Bước chân Tiêu Triệt đình chỉ, tràn đầy kinh ngạc nhìn dáng đi tao nhã, lại như huyền ảnh của Hạ Khuyên Nguyệt, nói nhỏ: "Lẽ nào đây chính là trong truyền thuyết Băng Vân Tiên Cung 'Băng phân tuyết vũ bước'? Nữ nhân này huyền lực quả nhiên không chỉ là mới ở huyền cảnh đơn giản như vậy."

"Hừm! Đây không phải Tiêu Triệt lão đệ sao!"

Một thanh âm từ bên phải truyền đến, Tiêu Triệt quay đầu, nhìn thấy Tiêu Dương đang đi về phía mình. Tên Tiêu Dương này lúc ở trước mặt hắn đều mũi vênh lên trời, đối với hắn căn bản đều tỏ ra khinh thường, chủ động chào hỏi, vẫn là lần đầu tiên.

"Tiêu Dương ca, sớm như vậy a." Tiêu Triệt xoay người, một mặt ôn hòa chào hỏi.

"Thực sự là đứng dịp, ta đây đang muốn đi tìm ngươi, không nghĩ tới ở đây gặp được." Tiêu Dương đi tới, cười ha hả nói.

"Tiêu Dương ca tìm ta có chuyện gì chăng?" Tiêu Triệt bày ra gương mặt kinh ngạc.

"Đúng vậy." Tiêu Dương gật đầu: "Thật ra là Ngọc Long đại ca nói ta tới gọi ngươi, hắn nói ngươi nhỏ tuổi nhất trong số chúng ta, dù gì cũng là ngày đầu tiên sau khi thành hôn, làm huynh đệ đồng môn làm sao cũng phải cùng ngươi ăn mừng một hồi. Hơn nữa ngày hôm qua tiệc cưới quá nhiều người, uống cũng không đủ thỏa thích, vừa vận thừa dịp sáng nay cùng uống chút rượu, ăn điểm tâm sáng, thế nào? Có thời gian không?"

Biểu cảm của Tiêu Dương khiến Tiêu Triệt lét lét cười thầm khinh bỉ, gật đầu nói: "Đương nhiên, đi thôi."

Sân viện của Tiêu Ngọc Long so với Tiêu Triệt ít nhất phải lớn hơn gấp bốn, năm lần, bố trí vô cùng xa hoa, lại có thêm người hầu riêng.

Có một mái đình ở giữa sân, trong đình trên cái bàn tròn đã dọn xong rượu và món điểm tâm. Tiêu Ngọc Long bung chén rượu lên, một mặt tao nhã cười: "Tiêu Triệt đệ, ngươi cưới vợ là viên minh châu đệ nhất Lưu Vân Thành chúng ta, một lần nữa phải cảm tạ ngươi. Ta đây kẻ làm ca ca này xem ra cũng phải cố gắng."

"Cảm tạ Ngọc Long ca." Tiêu Triệt cũng bung chén rượu lên, khuôn mặt xúc động đỏ chót: "Kỳ thực... Kỳ thực nói đến chuyện ta thành hôn việc nhỏ này không đáng nhắc tới, việc nên chúc là ta nên hướng về Ngọc Long ca nói mới đúng."

"Ồ vậy sao?" Tiêu Ngọc Long mặt lộ vẻ ngờ vực, mỉm cười nói: "Chúc mừng ta? Ta đây thật có chút nghe không hiểu rồi."

Tiêu Triệt tỏ vẻ nghiêm trọng nói: "Lẽ nào Ngọc Long ca không biết chuyện Tiêu Tông sẽ phái người đến đây, sau đó chọn ra người trẻ tuổi có thiên tư tốt nhất mang về Tiêu Tông sao? Ở Tiêu Môn chúng ta người trẻ tuổi, bản về thiên phú, địa vị, tướng mạo cùng đối nhân xử thế, ai có thể so sánh với Ngọc Long ca? Vì lẽ đó lần này người được mang về Tiêu Tông, nhất định là Ngọc Long ca không còn ai khác, đây mới là hi vọng lớn."

"Đúng! Không sai, lần này Tiêu Tông sẽ tuyển chọn, nhất định chính là đại ca! Có đại ca ở đây người khác đừng hòng mơ tới." Tiêu Dương cũng vội vàng nói. Tư chất của hắn ở Tiêu Môn trên chỉ trên trung đẳng một chút, đối với Tiêu Tông chuyện này, biết mình chẳng có mấy phần phân lượng hắn không dám có ý kiến gì, bên trong Tiêu Môn có khả năng nhất không thể nghi ngờ chính là Tiêu Ngọc Long. Mà hắn những năm này vẫn đi theo Tiêu Ngọc Long, nếu như Tiêu Ngọc Long có thể đi vào Tiêu Tông, đối với hắn cũng là có lợi mà không hại, hắn thậm chí bắt đầu vui mừng những năm này vẫn nịnh bợ Tiêu Ngọc Long quả thực là lựa chọn chính xác.

Tiêu Ngọc Long lắc đầu, khiêm tốn nói: "Các ngươi quá đề cao ta, chúng ta ở Tiêu Môn có nhiều huynh đệ ưu tú như vậy. Bàn về huyền lực, ta may mắn xem như là số một, nhưng bản về tư chất, ta đâu không dám so bì, bất quá ta sẽ cố gắng hết sức. Nào, Tiêu Triệt đệ, vì chuyện vui hôm qua của ngươi cùng ly."

Tuy rằng lời nói tỏ ra bình thường, nhưng sâu trong mắt Tiêu Ngọc Long đã nóng rực điên cuồng hơn bất kỳ ai.

Một chén rượu vào bụng, sắc mặt Tiêu Triệt trở nên đỏ ửng. Tiêu Dương vào lúc này đem tình hình trước mắt thu lại, một mặt cười nói rằng: "Tiêu Triệt đệ, ngày hôm qua thành hôn, lại là đệ nhất mỹ nữ của Lưu Vân thành, điểm phúc này thật đúng là khiến huynh đệ bọn ta hâm mộ chết. Ngày hôm qua tư vị động phòng... Khả khả, nhất định là rất thoải mái chứ?"

Tiêu Ngọc Long bung chén rượu lên, mặt mỉm cười, nhưng ánh mắt như cũ dán mắt vào biểu hiện của Tiêu Triệt, muốn nhìn hắn lộ ra vẻ mặt lúng túng. Nhưng, ngay một khắc Tiêu Dương hỏi xong, Tiêu Triệt hai mắt lại tỏa ánh sáng, trên mặt lộ ra ý cười đậm tã mà nam nhân đều hiểu, đầu hắn ngoảnh về phía Tiêu Dương, hạ thấp giọng, cười hắc hắc nói: "Đó là! Khả khả khả hắc... Tiêu Dương ca, ta nói cho ngươi biết, nữ nhân này quả nhiên mùi vị không tệ, Hạ Khuyên Nguyệt bình thường nhìn qua kiều ngạo tựa như không tước, nhưng vừa lên giường, hoàn toàn trở thành dâm phụ a, âm thanh đó, mùi vị đó, thật thoải mái! Khả khả khả hắc..."

Tiêu Triệt vừa nói, híp mắt lại, mặt lộ vẻ đỏ ửng, hoàn toàn về mặt say sưa.

Bình...

Chén rượu trong tay Tiêu Ngọc Long bị trực tiếp bóp nát, nát từng mảnh vụn rơi xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiêu Đại Thiểu Tìm Chết

Team: Vạn Yên Chi Sào.

“Ân? Ngọc Long đại ca? Người bị làm sao vậy?” Tiêu Triệt vội vàng đứng dậy, ra vẻ hoảng sợ.

Tiêu Ngọc Long trên mặt lộ ra một nụ cười cương ngạnh thập phần khó coi, hất ném chén rượu trên tay ra ngoài: “Không có việc gì, là do ta không cẩn thận, không không chế tốt lực đạo.”

Sắc mặt Tiêu Dương so với Tiêu Ngọc Long cũng không tốt hơn chút nào, khó coi như là vừa ăn phải một con ruồi, vừa nghe Tiêu Ngọc Long nói, hất vội vàng tiếp lời: “Ta biết, nhất định là mấy ngày này Huyền Lực của Ngọc Long đại ca lại có đột phá mới. Trong khoảng thời gian vừa đột phá này, đích xác sẽ ngẫu nhiên xuất hiện tình huống Huyền Lực tăng phúc không thể khống chế tốt.”

“Nguyên lai là như vậy!” Tiêu Triệt làm như bưng bình đại ngộ, vội vàng nói: “Ngọc Long đại ca như thế lại có đột phá, thật sự là chúc mừng! nghe nói Ngọc Long ca ba tháng trước đã đạt tới Nhập Huyền cảnh tam cấp, cho đến lúc này mới ba tháng, mà lại có đột phá! thật không hổ là thiên tài cao nhất đời này của chúng ta. Xem ra lần này người được Tiêu tông lựa chọn, ngoài Ngọc Long đại ca ra, thì không ai có khả năng a.”

Tiêu Ngọc Long sắc mặt run rẩy một chút, hất đứng dậy, đè nén rung chuyển trong lòng, giọng cười nói: “Tiêu Triệt đệ khen quá lời. Vừa rồi thật sự là vừa đột phá, Huyền Lực có chút sôi trào, ta cần phải lập tức củng cố một chút, hiện giờ không thể tiếp tục chiêu đãi người rồi...”

“Không sao không sao!” Tiêu Triệt vội vàng vẫy tay, ra vẻ hiểu chuyện gật đầu: “Đương nhiên việc Ngọc Long ca củng cố Huyền Lực là quan trọng hơn... Như vậy, ta không tiếp tục quấy rầy Ngọc Long ca. Cảm tạ Ngọc Long ca hôm nay đã có lòng mời, chờ thêm vài ngày Ngọc Long ca được Tiêu tông lựa chọn, ta nhất định là người đến trước cửa chúc mừng đầu tiên.”

Nói xong, Tiêu Triệt cũng rất lễ phép rời đi. Tiêu Dương cũng làm bộ cùng với hất rời đi, sau khi nhìn thấy Tiêu Triệt đã đi xa, hất lại vội vàng quay ngược trở về, vừa vào cửa, liền nhìn thấy một gương mặt âm trầm đến đáng sợ của Tiêu Ngọc Long.

“Đại ca... Việc này...” Nhìn sắc mặt Tiêu Ngọc Long, Tiêu Dương nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng nom nớp lo sợ tiến lên.

“A!” Tiêu Ngọc Long rống lên một tiếng, rồi như nổi điên đem toàn bộ ấm trà trên bàn rượu hất xuống, vỡ nát thành bụi phấn, sau đó hung hăng đập một cước, đem thạch bàn đập ngã xuống đất. Hai tay hất xiết chặt, thờ hồn hên, trong mắt phóng xạ cơ hồ muốn bốc cháy lên lòng đỏ kị cùng hận hóa, trong miệng phát ra thanh âm vô cùng trầm thấp: “Không phải người nói với ta là... Hạ Khuynh Nguyệt... Tuyệt đối sẽ không cho tên phế vật Tiêu Triệt kia chạm vào nàng sao!!”

Tiêu Ngọc Long rất ít khi không kiềm chế được cảm xúc, trạng thái của hất lúc này khiến da đầu Tiêu Dương run lên, lưng phát lạnh, thanh âm hốt hoảng nói: “Nhất định... Nhất định là tiểu tử Tiêu Triệt kia nói láo... Nói láo! Hạ Khuynh Nguyệt... Căn bản không có khả năng coi trọng tiểu tử kia!”

“Rầm chó!” Tiêu Ngọc Long gầm nhẹ nói: “Tên phế vật Tiêu Triệt kia có mấy cân mấy lượng ta còn không biết sao? Hất dám ở trước mặt ta biểu diễn? Người cho ta là người mù sao?”

Tiêu Ngọc Long có nhãn lực tương đương thành phủ. Hất đã biết Tiêu Triệt mười sáu năm, tự nhận là đối với Tiêu Triệt toàn bộ hất đều nắm rõ như lòng bàn tay. Hất vô cùng tin tưởng là Huyền Lực cực yếu, tính cách yếu đuối tự ti nhân tình dao động những chuyện này tuyệt đối không có khả năng tránh được ánh mắt hất. Mà vừa rồi khi Tiêu Dương hỏi hất, vô luận ánh mắt, biểu tình, động tác thân thể theo bản năng... Căn bản không có một tia một hào làm ra vẻ hay dấu vết nguy trang.

Hạ Khuynh Nguyệt là nữ nhân hất thề nhất định phải có, có thể để bọn họ thành hôn, một mặt là bắt đắc dĩ, mặt khác, là do hất tin tưởng cho dù Hạ Khuynh Nguyệt gả cho Tiêu Triệt, cũng không khả năng ủy thân với Tiêu Triệt, ngược lại là tạo điều kiện thuận lợi cho bản thân hất. Nhưng không nghĩ tới, ngày thứ hai thành hôn, hất lại thấy kết quả, cư nhiên là Hạ Khuynh Nguyệt đã bị Tiêu Triệt thân cận!!

Trong lòng hất lúc này phần nộ, ghen tị cùng oán hận, cơ hồ khiến lồng ngực hất muốn nổ tung.

Tiêu Dương rụt cổ đứng ở nơi đó, ho một tiếng cũng không dám. Trước đây Tiêu Ngọc Long là nhân tuyển được lựa chọn để tiếp nhận vị trí môn chủ Tiêu môn tiếp theo, hất ở trước mặt Tiêu Ngọc Long vẫn phải thành thành thật thật, hiện tại Tiêu Ngọc Long có khả năng trở thành người được Tiêu tông lựa chọn, hất lại càng không dám có một chút ý phản nghịch.

Qua hồi lâu, Tiêu Ngọc Long vẫn còn thờ hồn hên, có thể nghĩ chuyện này đối với hất đã kích lớn biết bao nhiêu. Hất bỗng nhiên trầm giọng nói: “Sau khi Tiêu Triệt rời nơi này thì về đi nơi nào?”

“Đi... Đi đông viện. Khả năng... Có thể là đi đến nhà bếp.” Tiêu Dương cẩn thận trả lời.

Tiêu Ngọc Long nhíu mày, trên mặt như phủ mây đen, hất cúi đầu nói: “Ta vẫn cho rằng Hạ Khuynh Nguyệt có dung nhan khuynh thành cùng với thiên phú tuyệt thế, thì tất nhiên sẽ có tôn nghiêm cùng cao ngạo hơn nhiều so với nữ nhân khác, không ngờ, một tên phế vật mà mọi người đều khinh thường của Tiêu môn lại có thể lọt vào mắt nàng!”

Tiêu Ngọc Long hừ lạnh một tiếng, vung mạnh tay, bước nhanh đi về hướng ngoại viện. Tiêu Dương vừa muốn đuổi theo, bỗng nhiên lập tức nhận ra hất đang muốn đi nơi nào, lập tức ngoan ngoãn dừng lại, sau đó chậm rãi thò tay lau trên mồ hôi lạnh trán.

Tiêu Triệt rời khỏi tiểu viện của Tiêu Ngọc Long, một đường không nhanh không chậm hướng đến nhà bếp lấy một phần ăn sáng, sau đó ung dung đi về hướng sân viện Tiêu Linh đang ở, nếu lại gần hẳn, sẽ nghe trong miệng hắn đang lầm bầm lầu bầu lải nhải nói: “Tiêu Ngọc Long hóa ra hiện tại chắc là chạy tới chỗ tiểu viện của ta? Ngờ... Hy vọng Khuynh Nguyệt lão bà là sẽ đánh gãy một chân của hắn đi? Hay là đánh gãy hai cái đùi hắn... Ân, hay là hủy cả ba chân đi?”

Đến tiểu viện Tiêu Linh Tịch, cửa phòng vẫn đóng chặt, Tiêu Triệt hướng về phía trước gõ cửa: “Tiểu cô cô, ta mang điểm tâm đến đây.”

Cửa phòng mở ra, Tiêu Triệt đi vào, sau đó “Phanh” đóng lại.

Tiêu Linh Tịch ngồi dựa trên bàn, hai tay chống cằm, mí mắt buông xuống, bộ dáng mệt mỏi vô thần. Tiêu Triệt đem điểm tâm đặt lên bàn, đứng trước mặt nàng lung lay: “Tối hôm qua ngươi không có ngủ sao?”

“Ồ...” Nghe Tiêu Triệt nhắc tới “Tối hôm qua”, Tiêu Linh Tịch kêu một tiếng nhỏ ô, đem cả khuôn mặt dấu ở trong bàn tay: “Còn nhắc tối hôm qua... lúc Hạ Khuynh Nguyệt đưa thăm, nhất định thấy được toàn bộ... Làm sao bây giờ làm sao bây giờ... Thật sự không còn mặt mũi gặp người khác, ô ô ô...”

“Đừng có khoa trương như vậy chứ?” Tiêu Triệt xoa xoa giữa trán, ngồi ở bên người nàng, cười nói: “Yên tâm đi. Ngươi là tiểu cô cô của ta nha, chúng ta cho dù rúc vào cùng nhau ngủ thì có vấn đề gì?”

“Cũng chính bởi vì ta là tiểu cô cô ngươi...” Tiêu Linh Tịch có chút phát điên đầu lắc lư: “Còn có... Tối hôm qua tay ngươi vẫn luôn đặt ở của ta... Của ta... Ô... Tóm lại nàng nhất định là thấy được! nếu nàng nói cho người khác thì phải làm sao... Phải làm sao...”

“Ngươi cứ yên tâm, nàng tuyệt đối sẽ không nói cho người khác. Lại nói, ngươi là tiểu cô cô của ta nha, trong lúc ngủ không cần thận dụng lên ngực tiểu cô cô thì cũng có gì ghê gớm đâu.” Tiêu Triệt rất bình tĩnh nói.

“Ngươi ngươi ngươi... Đừng có nói nữa!” Tiêu Linh Tịch càng thêm dùng lực lắc đầu, cả khuôn mặt đều đã đỏ bừng. Đem qua bởi vì là ở trong chỗ bóng tối, hơn nữa tâm thần mê ly, mới làm ra hành động như vậy, lúc này nhớ lại, nàng thậm chí cảm giác bản thân mình ở cái thời điểm kia nhất định là điên rồi.

“Ta 100% xác định, Cho dù Hạ Khuynh Nguyệt có thấy được, cũng tuyệt đối sẽ không đi nói ra ngoài, cũng hoàn toàn sẽ không hướng... Ân, Không hướng như ngươi tưởng tượng mà suy nghĩ đâu. Được rồi, mau ăn điểm tâm đi, để lâu nó nguội.” Tiêu Triệt có chút buồn cười an ủi nói. Đối với cùng một sự kiện, tâm tư của nữ hài, so với nam nhân là không đồng dạng như vậy.

“Úc...” Tiêu Linh Tịch cuối cùng cũng đem gương mặt cười bỏ ra khỏi hai bàn tay, nước mắt ròng ròng bắt đầu ăn điểm tâm mà Tiêu Triệt mang đến.

Đúng như Tiêu Triệt dự đoán, Tiêu Ngọc Long sau khi đi ra ngoài, liền đi thẳng đến tiểu viện hắn. Khi bước vào tiểu viện, hắn liếc mắt nhìn liền thấy được Hạ Khuynh Nguyệt đang đứng tại giữa sân viện.

Hạ Khuynh Nguyệt đứng yên ở trong sân viện như một khóa Thạch Lư dưới tàng cây, hai tay nâng lên, thần sắc im lặng mà nghiêm túc, hiển nhiên là đang tĩnh tu Huyền Lực. Tóc đen thật dài của Nàng tự nhiên xõa xuống hai vai, dưới ánh nắng sớm phản xạ nhu nhuận quang hoa. Trên gương mặt tuyệt mỹ, hai đường mày liễu tinh tế cong cong, giống như Thúy Vũ Tân Nguyệt, đôi mắt bình tĩnh giống như thủy tinh trong sáng, lưu động mộng ảo sáng rọi. Một thân áo hồng, dáng người như ẩn như hiện đường cong tinh tế ôn nhu, làm nổi bật ngưng chi như Bạch Ngọc ôn nhuận tế hoạt tuyết phu.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Ngọc Long gần gũi ngay mặt nhìn thẳng Hạ Khuynh Nguyệt tuyệt đại tao nhã như thế, trong nháy mắt kia, hắn hoàn toàn giạt mình, toàn bộ tâm thần đều bị hình ảnh tuyệt mỹ trước mắt này chiếm lấy, ngay cả toàn bộ phiền thiên địa như là trong một cái chớp mắt bị nhan sắc này hoàn toàn che lấp.

Thấy Tiêu Ngọc Long đến, nhưng Hạ Khuynh Nguyệt tư thế không đổi, hai tròng mắt như cũ nhìn thẳng phía trước, trong miệng lạnh nhạt lên tiếng: “Tiêu Triệt không có ở đây.”

Thanh âm thanh lãnh đậm mạc, lại như tiên âm dễ nghe len lỏi vào trong tim, Tiêu Ngọc Long lúc này mới hồi thần, nhưng kinh diễm cùng mê luyến trong mắt thì không thể áp chế, hắn lập tức đem bản thân điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, hướng Hạ Khuynh Nguyệt nhẹ nhàng thi lễ, mỉm cười: “Xin chào Hạ tiểu thư, tại hạ Tiêu Ngọc Long, có thể coi là huynh trưởng của Tiêu Triệt đệ.”

Hạ Khuynh Nguyệt cũng không phải là một người quá mức lãnh ngạo, đối phương tao nhã có lễ tư thái cùng thanh âm khiến nàng ghé mắt, hơn nữa cái tên Tiêu Ngọc Long này, nàng cũng không phải chưa từng nghe nói qua, chung quy, hắn là con trai của môn chủ Tiêu môn đời này. Mà ngay nàng ghé mắt, chuẩn bị lễ phép đáp lại, lại thấy được trong mắt Tiêu Ngọc Long dâng động mê luyến... Còn có dâm tà!

Nhất thời, mí mắt nàng khẽ nhúc nhích, một tia hao cảm sinh ra đối với nam nhân vừa rồi lễ phép nho nhã kia trong nháy mắt chuyển thành chán ghét. Tuy rằng ở trước mặt nàng Tiêu Triệt hắn thường xuyên nói những lời khó nghe khiến nàng mấy lần tâm sinh nộ khí, nhưng ít ra, nàng chưa bao giờ từ trong mắt hắn nhìn thấy thứ dâm tà, như là tên Tiêu Ngọc Long này...

Tiêu Linh Tịch thanh âm bình tĩnh nhất thời mang theo thêm vài phần lãnh ý, nội dung càng vô cùng đơn giản: “Tiêu Triệt không có ở đây.”

Đối với sự lãnh đạm rõ ràng của Hạ Khuynh Nguyệt, Tiêu Ngọc Long dường như cũng không để ý, gật đầu nói: “Thật là không may. Bất quá từ trước đã nghe mỹ danh Hạ tiểu thư, có thể gặp được Hạ tiểu thư, cũng không tính là một chuyện tay không.”

Khi nói chuyện, động tác, vẻ mặt, ánh mắt, thanh âm của Tiêu Ngọc Long đều điều chỉnh đến một trạng thái hoàn mỹ, đem mọi lực tự thân phát huy đến cực hạn. Hắn tự tin bản thân mình so Tiêu Triệt tốt hơn ít nhất trăm ngàn lần, Hạ Khuynh Nguyệt ngay cả Tiêu Triệt có thể coi trọng, bản thân mình ra

tay, nàng sao có thể kháng cự.

“Ta bận tu luyện, xin lỗi không rảnh tiếp đãi.” Ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt bình tĩnh, trong thanh âm đã mang theo một chút không kiên nhẫn.

Mỹ nhân chân chính thì cho dù là bất kỳ tư thái hay vẻ mặt, đều làm cho người ta thấy đẹp. Nhìn Hạ Khuynh Nguyệt giống như Thiên Tiên hóa thân, Tiêu Ngọc Long ánh mắt càng ngày càng nóng cháy, trong đó kỳ lạ cũng càng ngày càng tăng... Một tiên nữ trong chốn nhân gian này, cư nhiên trở thành thê tử của cái tên phế vật Tiêu Triệt kia, còn là bị hấn làm lần đầu tiên! quả thực... Tàn phá vu vật, không thể chấp nhận không thể tha thứ!

“Nghe nói năm nay Hạ tiểu thư năm vừa mới mười sáu tuổi, đã có tu vi Sơ Huyền cảnh thập cấp, Ngọc Long vô cùng nể phục và say mê. Ta tin rằng khi Hạ tiểu thư bằng tuổi của ta, nhất định sẽ hơn ta rất nhiều.” Tiêu Ngọc Long thu liễm cảm xúc, đẩy mặt ôn hòa nói: “Bất quá Sơ Huyền thập cấp cùng Nhập Huyền nhất cấp tuy rằng chỉ chênh lệch có một đẳng cấp, nhưng nếu không được chỉ dạy, cũng rất khó mà vượt qua. Thiên tư của ta tuy rằng không dám so sánh cùng Hạ tiểu thư, nhưng làm người từng trải, đối với việc đột phá Sơ Huyền cảnh cũng có một chút tâm đắc, không bằng, ta cùng Hạ tiểu thư luận bàn trao đổi một phen như thế nào?”

Nói xong, Tiêu Ngọc Long mặt mỉm cười hướng về phía trước, hai tay tập trung Huyền Lực, hướng đôi tay như tuyết trắng của Hạ Khuynh Nguyệt cầm lấy.

Tuy rằng Hạ Khuynh Nguyệt thiên phú kinh người, nhưng chung quy vẫn là Sơ Huyền cảnh. Tiêu Ngọc Long đã là Nhập Huyền cảnh tam cấp, hoàn toàn có tư cách chỉ đạo Hạ Khuynh Nguyệt... Đương nhiên, đó là tự hấn cho rằng như vậy.

Thấy Tiêu Ngọc Long chẳng những mắt lộ ra dâm tà, còn động tay, bên trong mắt đẹp Hạ Khuynh Nguyệt nhất thời chột lóe một tia sắc mặt giận dữ, đột nhiên vùng tay, lẳng không đẩy về hướng Tiêu Ngọc Long.

Thấy ngọc thủ của Hạ Khuynh Nguyệt lại chủ động đưa đến, trong mắt Tiêu Ngọc Long lộ ra sắc mặt vui mừng, hấn vừa muốn chop tới, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ cực lớn trùng kích lực làm hấn không thể kháng cự hung hăng đánh vào ngực hấn, khiến hấn kêu lên một tiếng, thân thể trực tiếp bay ngược đi ra ngoài, ở trên không trung đảo một vòng, đầu cắm xuống trước, ngã xuống đất trong tư thế chó ăn phân, đồng thời gây mất cả hai cái răng cửa.

Tiêu Ngọc Long ở bên trong Tiêu môn địa vị cực cao, nữ tử từ gả cho Tiêu môn cho dù lọt vào Tiêu Ngọc Long đùa giỡn, cho dù có thể đánh lại, cũng tuyệt đối không dám ra tay tổn thương hấn. Nhưng bối cảnh Hạ Khuynh Nguyệt là gì? Sau lưng Nàng có Băng Vân tiên cung, đừng nói đánh hấn ngã gục, ngay cả lấy mạng hấn cũng có thể, thân phận đệ tử Băng Vân tiên cung công bố ra, Tiêu Vân Hải đánh rắm cũng không dám, có khi còn phải lộ ra miệng cười chịu nhận lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ta Là Thần Y, Nàng Tin Không?

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Hạ Khuynh Nguyệt không phải mới ở Sơ Huyền Cảnh, Tiêu Triệt rất rõ ràng, nhưng Tiêu Ngọc Long đương nhiên sẽ không biết. Hạ Khuynh Nguyệt nổi lên cơn giận, vừa nãy chỉ ít cũng dùng bảy phần huyền lực, nhìn Tiêu Ngọc Long ngã xuống đất, nàng thu hồi tay về, lạnh nhạt nói: "Xem ra Tiêu đại thiếu gia cũng không phải kì tài gì, mời trở về đi."

Tiêu Ngọc Long nằm trên mặt đất hồi tưởng lại... Hấn vốn tưởng rằng chính mình vào Chân Huyền Cảnh, đùa giỡn Hạ Khuynh Nguyệt chỉ cần một bàn tay, cũng không nghĩ tới vừa mới đối mặt, hấn còn chưa kịp phản ứng lại xảy ra chuyện này, cả người vô cùng chặt vật ngã trên mặt đất, hấn trợn mắt lên, bất ngờ nhìn thấy hai chiếc răng cửa đầy máu rơi trên mặt đất.

Tiêu Ngọc Long vội vã từ trên mặt đất đứng lên, khuôn mặt một trận co giật, hấn biết đáng về mình hiện tại có cỡ nào chặt vật. Có thể nói lấy thân phận Tiêu Môn đại thiếu gia của hấn, đời này chưa từng thảm hại như vậy... Lại còn trước mặt nữ nhân hấn ngưỡng mộ nhất, khát vọng lấy được nhất. Có điều Tiêu đại thiếu dù sao cũng là Tiêu đại thiếu, hấn gắng gượng đem máu mửa trong miệng nuốt xuống, trên mặt gắng gượng lộ ra vẻ ôn hòa tuần nhã cười: "Hạ tiểu thư có Sơ Huyền Cảnh quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ vừa nãy tiện tay thăm dò, đúng là có chút coi thường, như vậy, lần này, Hạ tiểu thư cần phải chú ý."

Bị mất hai cái răng cửa, Tiêu Ngọc Long lúc nói chuyện trong miệng bị lọt gió. Nói xong, hấn đã giơ hai tay lên, trực tiếp đem huyền lực toàn thân đều điều động lên... Hấn rất ngây thơ cho rằng, vừa nãy sở dĩ ăn thiệt lớn hoàn toàn là do chính mình tùy ý ra tay, mà Hạ Khuynh Nguyệt không chút lưu tình ra tay toàn lực gây nên. Lấy Chân Huyền Cảnh của hấn, làm sao có khả năng không đối phó được với Sơ Huyền Cảnh của Hạ Khuynh Nguyệt!

Tiêu Ngọc Long bước chân về phía trước, lại đan chéo về phía sau ba bước, hai tay cùng đưa ra, thẳng đến cánh tay Hạ Khuynh Nguyệt mà phóng. Hành động của hấn ta khiến Hạ Khuynh Nguyệt ghê tởm, kiên nhẫn biến mất, cánh tay phải vùng ra, theo hồng y bay lượn, một luồng huyền lực mang chút lạnh lẽo tàn nhẫn lướt qua mặt Tiêu Ngọc Long.

Cỗ huyền lực này cũng không có tạo ra băng, nhưng cũng đủ làm Tiêu Ngọc Long không thể trụ được.

"Àm" một tiếng, má phải Tiêu Ngọc Long trực tiếp lún xuống, cả người bay về phía sau giống như con quay xoay trên không trung chỉ ít phải bảy, tám vòng, sau đó nặng nề rơi xuống sàn, ba cái răng cũng bị rụng xuống, hai cái rơi ở trên mặt Tiêu Ngọc Long.

"Chuyện này kết thúc, không tiễn." Hạ Khuynh Nguyệt mắt nhìn thẳng, lời nói như băng hàn.

Toàn bộ má phải Tiêu Ngọc Long đỏ chót như nhuộm máu. Hiện tại, hắn coi như kẻ ngốc cũng hiểu rõ ràng hắn vào Chân Huyền Cảnh căn bản sẽ không đủ đầu Hạ Khuynh Nguyệt. Hắn bưng má phải đau nhức đứng lên, có chút sợ hãi nhìn Hạ Khuynh Nguyệt, thở hổ hển, không nói một câu, lão đảo nghiêng ngã rồi đi.

Tiêu Ngọc Long thẳng đường đi tới dược phòng, vừa muốn vào cửa, lại phát hiện Tiêu Triệt vừa vặn từ bên trong đi ra, tay trái cầm bình thuốc, tay phải cầm cái bọc. Vừa nhìn thấy Tiêu Ngọc Long, Tiêu Triệt lập tức nhiệt tình chào hỏi: "Ngọc Long ca, ngươi làm sao tới nơi này? Ai nha! Ngọc Long ca, mặt của ngươi... Đây này chuyện này... Đã xảy ra chuyện gì?"

Nhìn thấy Tiêu Triệt, Tiêu Ngọc Long cắn răng một cái, hừ lạnh một tiếng, vọt thẳng vào dược phòng. Trong giây lát, bên trong truyền đến thanh âm khiếp sợ của Tiêu dược sư: "Đại thiếu gia... Ngươi này này chuyện này... Là ai lớn mặt như thế, lại hạ độc thủ với ngươi như vậy!"

"Không sao... Lúc ở sau núi luyện công không cần thận giả xuống..." Tiêu Ngọc Long giọng nói lộ ra đau đớn. Hắn đương nhiên không có mặt mũi nói ra mình là bởi vì đùa giỡn Hạ Khuynh Nguyệt mà bị Hạ Khuynh Nguyệt giáo huấn.

"Đây còn nói không sao! Xương gò má vỡ vụn, hàm răng rơi mất năm cái, còn có ba cái bị nứt chỉ ít cũng một nửa... Những thứ này đều là không có cách nào hồi phục lại a..."

Tiêu Triệt vẫn chưa đi quá xa, âm thanh thảm thiết truyền tới làm sống lưng hắn một trận lạnh lẽo.

Nữ nhân này... Ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi!

Độc chết mình tám chín phần do Tiêu Ngọc Long làm, vốn là muốn mượn tay Hạ Khuynh Nguyệt trước tiên cho hắn chút bài học nhỏ... Nhưng bài học này có phải chỉ chút ít không? Quả thực là muốn đánh chết a!

Nghĩ đến ngày hôm nay sáng sớm chính mình còn lấy gia gia làm bia đỡ để cầm tay nàng,

Tiêu Triệt không kìm hãm được rung mình một cái.

Lúc trở lại tiểu viện của mình, Hạ Khuynh Nguyệt đang lẳng lặng đứng trong sân. Nhìn thấy hắn trở về, nàng nhàn nhạt lên tiếng: "Tiêu Ngọc Long đã tới."

"A, ừ, cái này ta biết. Vừa ở dược phòng gặp hắn." Tiêu Triệt cẩn thận liếc mắt nhìn sắc mặt Hạ Khuynh Nguyệt, rất cẩn thận nói.

Hạ Khuynh Nguyệt không để ý tới hắn, hơi nhắm mắt, xung quanh cơ thể tỏa ra một tầng hàn khí lạnh lẽo.

"Khuynh Nguyệt nương tử, ta có thể hỏi nàng một vấn đề được không?" Tiêu Triệt tiến lên một bước mở miệng nói.

"?" Hạ Khuynh Nguyệt không có động tĩnh gì.

"Huyền lực của nàng rốt cuộc ở cấp độ nào vậy?" Có thể đem Tiêu Ngọc Long biến thành dạng như vậy, chỉ ít cũng vào Địa Huyền Cảnh! Mười sáu tuổi vào Địa Huyền Cảnh... Chuyện này nếu như truyền ra, Lưu Vân Thành muốn nổ tung rồi.

Hạ Khuynh Nguyệt vẫn không có động tĩnh gì, hoàn toàn không có dấu hiệu trả lời hắn.

Bị không để ý tới gương mặt Tiêu Triệt ngàn ngập sầu não, xem đáng về Hạ Khuynh Nguyệt, hắn lặng im tu luyện huyền công Băng Vân Quyết của Băng Vân Tiên Cung. Hắn không tiếp tục nói nữa, cầm trên tay gì đó hướng xuống đất để xuống, ngã người về phía sau, hai tay ôm ngực, nhìn Hạ Khuynh Nguyệt yên tĩnh.

Lúc này như trở lại thời khắc trước đây.

Ngày trước Hạ Khuynh Nguyệt thường vào giữa đêm bên trong khuê phòng tu hành Băng Vân Quyết, ngoại trừ lúc sư phụ của nàng sẽ tình cờ ở bên chỉ điểm nàng, những thời gian khác đều là một người một nơi an tĩnh, tuyệt không có người khác quấy rối... Chớ đừng nói bị một nam tử hai mắt trừng trừng nhìn.

Nàng tuy rằng nhắm mắt yên tĩnh, tập trung tư tưởng, toàn thân Băng Vân Quyết lưu chuyển, nhưng vẫn như cũ cảm giác được Tiêu Triệt luôn đứng ở nơi đó nhìn nàng, hơn nữa vẫn xem, vẫn xem... Ánh mắt cơ hồ không dời. Ánh mắt gai góc quét qua mỗi một vị trí trên cơ thể nàng hết lần này đến lần khác, làm cho nàng căn bản không có cách hoàn toàn tĩnh tâm, toàn thân không dễ chịu... Dù sao, nàng vẫn chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi, muốn nàng tâm tĩnh như nước thật là làm khó bản thân.

Rõ ràng khoảnh khắc này, Tiêu Triệt vẫn đứng ở nơi đó ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng. Hạ Khuynh Nguyệt rốt cục không thể kiềm chế được, đôi mắt đẹp mở ra, liếc mắt lạnh lùng nói: "Ngươi nhìn ta làm cái gì!"

"Chờ nàng chủ động nói chuyện cùng ta a." Tiêu Triệt bày ra vẻ mặt vô tội nói.

"..." Hạ Khuynh Nguyệt bỗng nhiên có một ý nghĩ thôi thúc muốn giết hấn.

"Ho khan một cái, kỳ thực ta có chuyện quan trọng rất muốn cùng nàng nói, vừa nãy lại sợ quấy rối nàng luyện công, vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là chờ." Tiêu Triệt đứng lên, khuôn mặt chân thành.

"... Chuyện gì?" Hạ Khuynh Nguyệt khắc chế giận dữ nói.

"À, là như thế này." Tiêu Triệt về mặt trở nên nghiêm túc, hấn tiến lên trước vài bước, đi tới trước mặt Hạ Khuynh Nguyệt, chậm rãi mà nói: "Sáng sớm ngày hôm nay, lúc ta cầm tay nàng... Ai ai! Không được động thủ! Ta đây là đang nói chính sự, chính sự a!" Nhìn thấy con người Hạ Khuynh Nguyệt lộ ra sát khí, Tiêu Triệt vội vã rút lui vài bước, về mặt cũng biến thành bắt đầu đề phòng... Vừa nãy Tiêu Ngọc Long bị giáo huấn không hề nhẹ a... Cuối cùng cũng coi như Hạ Khuynh Nguyệt không động thủ thật, Tiêu Triệt thở phào một hơi, nói tiếp: "Lúc nắm tay nàng, ta thuận tiện thử dò mạch tượng, phát hiện rất có vấn đề, vô cùng có vấn đề."

Lời nói của hấn không làm cho ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt mây may gọn sóng... Căn bản không tin.

Tuy rằng sáng sớm hôm nay lúc bị hấn cầm tay, xác thực cảm giác được hấn đang lên sờ cổ tay nàng, nhưng toàn bộ Lưu Vân Thành đều biết hấn bị suy nhược, đâu biết dò mạch tượng.

Nhưng Tiêu Triệt tiếp tục nói làm cho Hạ Khuynh Nguyệt trong lòng hơi chấn động.

"Mỗi ngày đến canh ba, nàng đều từ trong giấc mộng tỉnh lại? Hơn nửa nửa giờ sau khi tỉnh lại toàn thân bên trong lạnh lẽo, tứ chi đau nhức."

Hạ Khuynh Nguyệt ánh mắt hơi động, theo bản năng nói: "Làm sao người biết?"

Tiêu Triệt tiếp tục nói: "Còn có, từ khi tu luyện Băng Vân Quyết, mỗi lần huyền lực đột phá, sau đó khoảng hai hoặc ba ngày có phải toàn thân đều lạnh lẽo, tứ chi đau nhức, ăn cơm không trôi, đêm ngủ không yên?"

Ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt lần thứ hai xao động kịch liệt... Bởi vì Tiêu Triệt lời nói, không sai chút nào!

"Còn có..." Tiêu Triệt đi theo bước chân Hạ Khuynh Nguyệt, đi thẳng đến hướng cửa viện, mãi đến khi nửa người bị chặn ngoài cửa viện, mới nghiêm mặt nói: "Lần trước... Ừ... A... Nguyệt sự của nàng có phải chậm bảy, tám ngày không?"

Hạ Khuynh Nguyệt: "!"

Không cảm nhận được sát khí Hạ Khuynh Nguyệt tỏa ra, lúc này Tiêu Triệt mới cẩn thận từng li từng tí từ ngoài cửa viện tiến sát lại: "Lần này tin tưởng ta được không?"

"Người làm sao mà biết được?" Hạ Khuynh Nguyệt hơi nhui mày nói.

"Mạch tượng!"

"Người biết xem mạch tượng sao?"

"Nếu ta nói ta là thần y, nàng có tin không?" Tiêu Triệt chân thành nói.

"Nếu muốn kể truyện cười, đi tìm của tiểu cô đi." Hạ Khuynh Nguyệt mặt không cảm xúc tránh đi ánh mắt.

Tiêu Triệt đương nhiên sẽ không hi vọng Hạ Khuynh Nguyệt tin tưởng, nàng nếu như tin đó mới có quý: "Đây đều là các triệu chứng bệnh nghiêm trọng, nàng không hỏi một chút về cách điều trị sao?"

"Không cần." Hạ Khuynh Nguyệt lạnh lùng lên tiếng: "Băng Vân Quyết là huyền công có một không hai của Băng Vân Tiên Cung, ảo diệu vô tận. Mà mới tu Băng Vân Quyết, thân thể khó có thể thích ứng hàn khí sẽ ít nhiều xuất hiện phản ứng. Ở Băng Vân Tiên Cung này, người người đều hiểu rõ, hết thầy sư tỷ muội, thậm chí sư tổ của sư phụ, đều như vậy. Băng Vân Quyết đạt đến cảnh giới nhất định, những phản ứng này tự nhiên sẽ biến mất toàn bộ."

"Đúng vậy, nàng nói không có sai." Tiêu Triệt rất tán thành gật đầu, sau đó cười ha hả nói: "Bất quá ta cũng rõ ràng tại sao vừa vào Băng Vân Tiên Cung nhất định phải cấm dục rồi... Bởi vì nữ nhân ở Băng Vân Tiên Cung cho dù có nam nhân cũng căn bản không thể có con. Chuyện này truyền đi sẽ tổn hại bộ mặt Băng Vân Tiên Cung biết nhường nào, chuyện bí mật đáng xấu hổ này vĩnh viễn được giấu kín

Lông mày Hạ Khuynh Nguyệt nhíu lại, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nàng lần đầu tiên đối với Tiêu Triệt sinh ra cảm giác thật sự tức giận: "Câm miệng! Ta có thể tha thứ cho người ăn nói linh tinh... Nhưng tuyệt không cho phép người sỉ nhục sư môn của ta! Người nếu tiếp tục nói thêm nửa lời, ta tuyệt không tha thứ!"

Tiêu Triệt cẩn thận từng li từng tí một, đáng dấp sợ hãi rụt rè lúc này bây giờ lại không hề tỏ ra sợ hãi, thay vào đó là cười nhạt, thần nhiên nói: "Ta nói không hề sai, ta rất rõ ràng. Ta còn có thể nói cho nàng biết... Huyền lực càng mạnh, tuổi thọ thì lại càng dài. Nhưng, từ mạch tượng trên, ta có thể cực kỳ xác định, huyền lực dù tương tự, tuổi thọ của người Băng Vân Tiên Cung so với những môn phái khác ngắn hơn một phần ba, thậm chí hơn thế nữa!"

"Ta nói sai sao?"

Những lời Tiêu Triệt nói như giáng một tiếng sét bên tai Hạ Khuynh Nguyệt làm cho đôi mắt mỹ lệ kia trong khoảnh khắc co lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ngân Châm Loại Bỏ Hàn Khí

Team: Vạn Yên Chi Sào.

"Người nghe ai nói?" Hạ Khuynh Nguyệt nhăn lông mày hỏi, trong lòng một hồi kinh ngạc. Huyền lực ngang nhau, Băng Vân Tiên Cung tuổi thọ lại so với môn phái khác ngắn hơn rất nhiều, đây là một sự thật tàn khốc, mà điều này cho dù ở bên trong Băng Vân Tiên Cung cũng là bí mật, vẫn bị các đời chủ nhân Băng Vân Tiên Cung giấu đi. Bởi vì Băng Vân Tiên Cung huyền lực cực cao, người bên trong Tiên Cung tuổi thọ cũng tính là dài, cho nên, sự thực này cũng không dễ bị phát hiện ra.

Hạ Khuynh Nguyệt sở dĩ biết là do sự phụ của nàng sau một lần không chú ý nói ra, cũng nói cho nàng biết đây là thiếu hụt lớn nhất của Băng Vân Quyết, yêu cầu nàng không được tiết lộ cho người khác ngay cả sư tỷ sư muội. Mà bây giờ, Tiêu Triệt lại nói ra điều đó.

"Ta muốn trở thành cung chủ Băng Vân Tiên Cung, loại 'Thiếu hụt' này ta nhất định sẽ dùng phương pháp đàn áp, không cho người ngoài biết. Người cảm thấy ta có thể coi trọng lời nói của người sao?" Tiêu Triệt mỉm cười nói: "Ta thật sự chỉ từ mạch tượng trên thu được kết luận như vậy, không còn gì nữa. Nhìn phản ứng của nàng hẳn là điều ta nói là đúng."

"Ta không tin!" Hạ Khuynh Nguyệt quả quyết lắc đầu. Thông qua một mạch tượng lại có thể suy luận ra bí mật quan trọng mà Băng Vân Tiên Cung vẫn giấu diếm bấy lâu? Quả thực hoang đường! Nếu như đơn giản như vậy, Thương Phong đế quốc thần y vô số, bí mật này của Băng Vân Tiên Cung đã truyền khắp thiên hạ từ không biết bao nhiêu năm trước.

Nhưng Tiêu Triệt mới vừa nói hết thấy, đều là thẳng đến trọng điểm, không hề sai lệch. Điều này làm cho Hạ Khuynh Nguyệt không thôi kinh hoàng trong lòng.

"Ta biết nàng không tin." Tiêu Triệt cầm lấy thuốc dưới đất ẩm cùng các bọc, đi vào trong phòng: "Đi theo ta."

Ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt đặt vào thứ hắc đang cầm trong tay, hơi do dự một lúc rồi theo hắn đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

"Ngồi xuống." Đem thuốc cùng gói bọc gì đó vừa để xuống, Tiêu Triệt lấy khẩu khí ra lệnh hướng về Hạ Khuynh Nguyệt nói.

"Người muốn làm gì?" Hạ Khuynh Nguyệt trong mắt lộ ra tia nghi hoặc nhìn hắn.

"Đương nhiên là giúp nàng điều trị."

"Không cần." Hạ Khuynh Nguyệt trực tiếp lắc đầu.

"Có cần hay không, nàng tốt nhất phải thử sau hẵng kết luận..... Đây! Chẳng nhẽ nàng ngay cả thử cũng không dám thử thử?"

Tiêu Triệt đem thứ trong tay mở ra, lấy ra một chiếc hộp màu bạc. Hắn thở dài, trên mặt hiện lên không ít mất mát cùng thất vọng: "Ta biết lời của ta nói nàng căn bản cũng không tin. Nhưng ít ra, ta không có năng lực hại nàng, cũng không có lý do hại nàng. Ta sáng sớm đi tới được phòng lấy về những thứ này, chỉ muốn vì người điều trị mà thôi. Nếu thấy hiệu quả, tự nhiên là chuyện tốt, nếu như không có hiệu quả, nàng cũng không tổn thất gì... Nàng đã không tin, thử cũng không muốn thử, quên đi, là ta vọng tưởng."

Tiêu Triệt thấy Hạ Khuynh Nguyệt ngần ra, hẳn là trong lòng sinh ra chút áy náy..... Xác thực, lúc trước hắn nói, cùng chuyện sắp làm, cũng là vì giúp nàng điều trị, mà cũng không phải hướng đến nàng đòi lấy cái gì hoặc đưa ra yêu cầu gì. Cũng như chính hắn từng nói, căn bản không có lý do hay khả năng hại nàng..... Không cần biết kết quả sẽ ra sao, nếu mình trực tiếp từ chối, thật sự có chút quá đáng.

Hạ Khuynh Nguyệt trong lòng lặng lẽ thở dài, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Triệt: "Người muốn điều trị thể nào?"

"..... Nàng đồng ý chữa trị rồi hả?" Tiêu Triệt liếc nhìn nàng, lại hừ nhẹ một tiếng đem mặt đưa tới.

Hắn lúc này giống như tiểu hài tử giận dữ làm cho Hạ Khuynh Nguyệt nhất thời đỏ mặt khóc đỏ cười, âm thanh cũng chậm lại: "Ta muốn xem người sẽ điều trị thể nào."

"Oa, lúc này mới ngoan mà." Khi Tiêu Triệt quay mặt lại, đã mang về mặt cười híp mắt. Làm cho Hạ Khuynh Nguyệt hơi sững sờ..... Tên tiểu tử này, tốc độ trở mặt cũng thực sự quá nhanh rồi!

"Đưa tay ra."

Tiêu Triệt ngồi trước mặt Hạ Khuynh Nguyệt, Hạ Khuynh Nguyệt theo lời cúi hai tay ra, đặt xuống bàn, tay áo đỏ được kéo đến khuỷu tay, lộ ra hai cánh tay ngọc như tuyết.

Tiêu Triệt đem chiếc hộp màu bạc mở ra, bên trong có mấy chục cây dài nhỏ như tơ.

"Ngân châm..... Lẽ nào ngươi muốn dùng châm cứu?" Hạ Khuynh Nguyệt mắt đẹp hơi nhíu lại.

"Chà? Nàng biết thuật châm cứu sao?" Tiêu Triệt có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái. Ban đầu ở Thương Vân Đại lục, toàn bộ Đại lục biết thuật châm cứu gộp lại cũng không đến mười người, trong đó có cả hân và sư phụ của hân Y Thánh. Có điều ở Huyền Đại lục, đây là một loại y thuật được sử dụng rộng rãi, ở được phòng Tiêu Môn đều có thể tìm được một bộ châm cứu.

"Đương nhiên biết. Ta còn biết, thuật châm cứu cực kì đòi hỏi sự thành thạo, phải mất mười mấy năm mới có thành tựu nhỏ, mấy chục năm mới có khả năng thành công. Tới bây giờ ta chưa từng nghe nói người học được y thuật, chứ đừng nói là châm thuật. Hơn nữa, trong phòng của người, cũng căn bản không có mùi vị của thuốc. Người rốt cuộc muốn làm cái gì?" Trong ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt vẫn lộ ra nghi hoặc cùng đề phòng.

Tiêu Triệt lấy ra một cái ngân châm, hai ngón tay khẽ cầm dưới đáy ngân châm..... Mà lúc Tiêu Triệt cầm ngân châm, Hạ Khuynh Nguyệt vô cùng bất ngờ, ngân châm lúc nằm trong tay Tiêu Triệt thực sự có một cảm giác hài hòa không thể nói, như thể ngân châm này trời sinh chính là trong tay hân. Cảm giác này thật kì diệu không kể xiết, nhưng lại chân thực rõ ràng.

Tiêu Triệt mở bình nhỏ ra đổ vào ngân châm, miệng nói: "Ta sẽ không đùa giỡn với châm cứu, nàng lập tức sẽ biết thôi. Đương nhiên, nếu như nàng cảm thấy không khỏe, hoặc cảm giác ta chỉ đùa giỡn, nàng có thể ngăn ta lại bất cứ lúc nào."

"Thứ trong bình kia là gì?" Ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt chuyển hướng về phía bình thuốc nhỏ.

"Nước hoa đỏ bình thường." Tiêu Triệt thân nhiên trả lời, ánh mắt rơi trên tay Hạ Khuynh Nguyệt, tay trái rút ngân châm.

Động tác Tiêu Triệt cực nhanh đến nỗi Hạ Khuynh Nguyệt cũng không kịp phản ứng lại. Mà lúc Tiêu Triệt đem tay trái thu hồi, ngân châm giữa ngón tay đã không còn, ở cổ tay phải của nàng đã bị cắm một cây ngân châm..... Chính xác cắm vào huyệt Dương Trì.

Không hề đau, thậm chí có thể nói không có cảm giác. Nếu như không phải nàng nhìn ngân châm nhất định sẽ không biết ngân châm đã đâm vào cổ tay mình lúc nào. Sắc mặt Hạ Khuynh Nguyệt biến sắc..... Nhanh? Không, đây không phải nhanh! Mà là thành thạo! Đạt đến trình độ kinh người, có thể nói vô cùng thành thạo!

Cây ngân châm thứ hai đã bị Tiêu Triệt cầm lên, thấm một ít nước hoa, tới gần tay phải Hạ Khuynh Nguyệt, cổ tay hơi run lên, ngân châm thứ hai đã đâm chính xác vào huyệt Dương Cốc. Tiếp theo là thứ ba, thứ tư, tương ứng đâm vào bên trong Trung Huyệt và Hợp Cốc.

Sau tay phải, bốn cây ngân châm lại lần lượt đâm vào các huyệt Dương Trì, Dương Cốc, Trung Huyệt cùng Hợp Cốc bên tay trái, mỗi lần đâm, động tác nhanh đến nỗi Hạ Khuynh Nguyệt chỉ có thể nhìn thấy thoáng một bóng mờ. Trong lòng nàng kinh ngạc, cũng theo từng cây ngân châm đâm vào mà bất ngờ nói tiếp bất ngờ.

Nàng không biết Tiêu Triệt "Điều trị" có hiệu quả hay không, nhưng hân thủ pháp lại thành thạo mê hoặc như vậy, đến nỗi Hạ Khuynh Nguyệt căn bản không cách nào tin tưởng nó thực sự được sử dụng bởi một thiếu niên mười sáu tuổi.

"Hai tay thả lỏng, hô hấp vững vàng, tuyệt đối không nên vận huyền lực."

Thanh âm Tiêu Triệt bên tai nàng vang lên. Nàng cũng phối hợp hân, hai tay thả lỏng, bình thản. Lúc này, nàng bỗng nhiên cảm giác được cả hai tay bị ngưng tụ khí tức lạnh như băng, sau đó như tìm được nơi thoát ra, nhanh chóng dâng tới tứ huyệt Dương Trì, Dương Cốc, Trung Huyệt, Hợp Cốc.....

Đột nhiên, trên đỉnh tám cây ngân châm, một màn sương trắng chậm chạp dâng lên, trong đó bao hàm hàn khí khiến nhiệt độ chung quanh nhanh chóng giảm xuống. Cảm thấy kinh mạch bên trong chuyển động loạn lên, hàn khí nhanh chóng xuất ra sương trắng, Hạ Khuynh Nguyệt sắc mặt thay đổi đột ngột.

Sương trắng bay lên mất nửa tuần nhang sau đó mới hoàn toàn đình chỉ. Tiêu Triệt vào lúc này bỗng nhiên đưa tay ra, hai tay dứt khoát, chỉ như huyền ảnh, trong nháy mắt, tám cây ngân châm đâm vào Hạ Khuynh Nguyệt đã trở về tay hân, sau đó được hân để vào trong một cái hộp khác.

"Hàn khí này so với ta tưởng tượng còn nặng hơn. Thật may nàng gặp ta." Tiêu Triệt nhỏ giọng nói thầm một tiếng, sau đó đem ngân châm cất vào trong hộp, thuận miệng nói: "Khuynh Nguyệt lão bà, hiện tại hai tay cảm giác thế nào?"

Hạ Khuynh Nguyệt giờ hai tay lên, con ngươi khẽ gọn sáng. Nhẹ nhõm, dễ chịu, ấm áp..... Đây chính là cảm giác hai tay nàng lúc này. Giống như được giải phóng khỏi thứ gì đó nặng nề. Lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp của bàn tay cùng cánh tay sau khi nàng tu luyện Băng Vân Quyết, ngược mắt nhìn Tiêu Triệt, kinh ngạc nói: "Đây là thế nào?"

"Kỳ thực rất đơn giản, ta chỉ đem hai tay của nàng giải phóng hàn khí, thuận tiện đem kinh mạch bị ngưng tụ khơi thông mà thôi." Tiêu Triệt hơi hột nói: "Huyền công của Băng Vân Tiên Cung có thể làm cho huyền khí trở nên lạnh lẽo, do đó uy lực tăng mạnh. Huyền khí lạnh lẽo sở dĩ càng mạnh mẽ là bởi vì hàn khí có thể hại người..... Dịch nhân là người, mình cũng là người, hại người trước, cũng tất nhiên đã thương mình đầu tiên. Đây là một đạo lý vô cùng dễ hiểu."

"Sáng sớm hôm nay lúc chạm bàn tay của nàng phát hiện nhiệt độ thấp hơn nhiều so với người bình thường. Có lẽ người ở Băng Vân Tiên Cung cho rằng người tu luyện Băng Vân Quyết gặp hiện tượng này đều là bình thường. Nhưng từ góc độ y học, nhiệt độ như vậy có thể bình thường mới là lạ! Bình thường lúc bất động huyền lực, huyền lực bên trong huyền mạch sẽ không ảnh hưởng bản thân. Mà một khi triển khai, khí tức Băng Vân Huyền thông suốt toàn thân, theo thời gian tất sẽ làm tổn hại chính mình! Nàng tu luyện Băng Vân Quyết hẳn là không được bao nhiêu năm, nhưng lượng lớn hàn khí đã rót lục phủ, ngũ tạng, huyết dịch, cốt tủy, đan điền, hơn nữa càng để lâu càng nhiều, lâu dần đối với nội tạng toàn thân đều tổn thương nghiêm trọng, không ngăn mệnh mới là lạ! Sản sinh những phản ứng tiêu cực đó càng không thể coi là bình thường."

Hạ Khuyết Nguyệt: "....."

"Mặt khác, dưới hàn khí, rất nhiều kinh mạch trên người cũng sẽ bởi vì nhiều lần co giật mà bế tắc, đối với triển khai huyền khí sẽ có ảnh hưởng tương đối lớn. Bây giờ nàng thử đem huyền lực vận chuyển tới hai tay, xem xem trước đây khác nhau ở chỗ nào." Tiêu Triệt nghiêm túc nói.

Tiêu Triệt càng nói chậm rãi, nói có lý, có chứng cứ, đến nơi đến chốn, có nguyên nhân hậu quả, hơn nữa đạo lý rất dễ hiểu, kẻ ngốc cũng có thể nghe hiểu. Hơn nữa phản ứng của Hạ Khuyết Nguyệt căn bản không thể nào nghi vấn hay cãi lại.

Lúc nói chuyện Tiêu Triệt mặt nghiêm nghị, thể ngưng trong lòng lại cẩn thận chịu đựng..... Bởi vì những gì hắn nói là thật, nhưng dù là gì đi chăng nữa..... Cũng trở nên vô nghĩa!

Hàn khí tích tụ gây tổn thương thân thể là thật, bế tắc kinh mạch cũng là thật..... Nhưng nếu như Băng Vân Quyết thật sự như hắn nói, tất cả Băng Vân Tiên Cung đều giả dối! Đừng nói đứng ở đỉnh cao Thương Phong Đại lục, phỏng chừng từ 800 năm trước đều không tồn tại được nữa rồi. Tu hành Băng Vân Quyết một quãng thời gian, thân thể hoàn toàn thích ứng Băng Vân Quyết, như vậy, hàn khí trong cơ thể mặc dù vẫn làm tổn thọ, nhưng sẽ không tiếp tục hại thân thể, ngược lại sẽ trở thành trợ lực, kinh mạch bị bế tắc sẽ tự nhiên thông suốt.

Nhưng Hạ Khuyết Nguyệt mới tu luyện Băng Vân Quyết ba, bốn năm, tự nhiên không thể đến mức độ "Hoàn toàn thích ứng". Lấy lời nói của hắn kết hợp cảm giác chính mình cho tới nay, hơn nữa cảm giác sau khi "Chữa trị", lời giải thích của Tiêu Triệt căn bản không sai.

"Chữa trị" chỉ là có. "Thiếu hụt" của Băng Vân Quyết cũng tương tự chỉ là một cái có. Hắn muốn làm gì, chỉ có chính hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thông Huyền

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nghe xong lời Tiêu Triệt nói, Hạ Khuyết Nguyệt thử ngưng tụ huyền lực trong hai tay. Nhất thời, trong lòng nàng chấn động, bởi vì huyền lực ngưng lại giữa hai tay nhiều hơn trước kia nhiều lắm, tốc độ, cũng nhanh chừng gần hai ba thành.

Nhìn phản ứng của Hạ Khuyết Nguyệt, Tiêu Triệt thỏa mãn gật đầu:

- Có phải cảm thấy thông suốt nhanh chóng không ít? Nếu như dẫn hàn khí toàn thân người, thông kinh mạch, khi nàng không sử dụng Băng Vân Quyết nhiệt độ cơ thể sẽ không khác người bình thường, tất cả phản ứng tiêu cực đều sẽ không xuất hiện, tốc độ thi triển huyền lực sẽ nhanh gấp gần một nửa. Hơn nữa, từ nay về sau, tốc độ tu luyện Băng Vân Quyết của nàng, cũng sẽ nhanh hơn ít nhất ba thành! À, ta chỉ tùy tiện nói một chút, nàng cứ tùy ý nghe một chút là được, dù sao nàng cũng không có khả năng để ta làm như thế.

Tiêu Triệt vừa nói, lại bắt đầu thu đồ lấy từ trong bọc sự phòng lại.

- Người vừa nói... Tốc độ tu luyện Băng Vân Quyết, sẽ nhanh hơn ba thành?

Hạ Khuyết Nguyệt bất thành linh nghiêng đầu. Câu nói này của Tiêu Triệt, khiến cho nàng hoàn toàn khiếp sợ, khiếp sợ đến muốn tin tưởng, nhưng lại không thể tin.

Một viên đan dược có thể khiến cho một người trong thời gian một hai năm tiến vào cảnh giới nhanh hơn trên dưới một hai thành, là vật báu hiếm thấy thiên hạ ai cũng sẽ không nghi ngờ, đủ khiến cho xuất hiện tranh đoạt gió tanh mưa máu. Mà ý tứ trong lời nói của Tiêu Triệt... Là vĩnh viễn gia tăng ba thành!

Câu nói này, đâu chỉ khiếp sợ người ta! Nếu một món đồ vật nào đó, hoặc một điều kiện nào đó có thể khiến tốc độ tu luyện huyền lực của một người vĩnh viễn gia tăng cao khoảng ba thành, như vậy, Hạ Khuyết Nguyệt không chút nghi ngờ, quần hùng thiên hạ chen chúc mà ra, toàn lực cướp đoạt.

Tiêu Triệt gật đầu:

- Đúng vậy, tùy nàng tin hay không.

Dáng vẻ “Người thích tin hay không” của Tiêu Triệt ngược lại khiến Hạ Khuynh Nguyệt tin tưởng thêm vài phần, hơn nữa cảm giác sau khi được hân tri liệu càng là sự thật do chính mình cảm nhận, đối mặt với giọng điệu nhẹ nhàng bằng quơ nói ra khiếp sợ người của hắn, nàng dĩ nhiên không cách nào sinh ra quá nhiều chất vấn. Cảm giác này k hiển cho chính nàng cũng cảm thấy kinh ngạc sâu sắc. Băng Vân Tiên Cung cường đại từng sống ngàn năm ở Thương Phong đại lục, đều chưa từng nghe nói tới tồn tại phương pháp có hiệu quả kinh người như thế, trong Lưu Vân thành nho nhỏ này, thiếu niên huyền mạch tàn phế, mới chỉ có mười sáu tuổi, nhưng lại nói ra lời khẳng định như thế... Nhưng lại khiến cho nàng không thể không chế ngậm tin tưởng.

Hạ Khuynh Nguyệt nói:

- Nếu quả thật có hiệu quả như ngươi nói... Vì sao ngươi lại nói ta không đồng ý để cho ngươi làm?

Khóe miệng Tiêu Triệt vênh lên, nghiêm trang nói:

- Cái này... Rất đơn giản, chính nàng ngậm lại liền rõ ràng. Muốn xua tan hàn khí toàn thân và mạch lạc bị ngưng kết, nhất định phải thi châm trên người, đã thi châm trên người, đương nhiên phải cởi áo, ít nhất phải lộ cả phía sau lưng ra cho ta... Nàng ngay cả tay cũng không đồng ý để cho ta chạm vào, sẽ đồng ý cởi áo ở trước mặt ta?

Hạ Khuynh Nguyệt: “...”

Tiêu Triệt mỉm cười nói với Hạ Khuynh Nguyệt:

- Được rồi, ngân châm đã dùng, ta cũng về được sự phòng đi. Không cần cảm tạ ta, dù sao nàng là lão bà của ta. Tối ngày hôm qua hơn nửa đêm nàng chạy tới đưa thăm cho ta, ta làm những chuyện nàng cho nàng, cũng là nên làm.

Nhìn bóng lưng Tiêu Triệt thu dọn đồ đạc, sắc mặt Hạ Khuynh Nguyệt thay đổi, tiếp sau đó cuối cùng lại chủ động mở miệng:

- Hàn khí tồn đọng trong cơ thể ta, ta vẫn biết. Băng Vân Quyết sơ kỳ sẽ ngưng tụ một phần kinh mạch, ta cũng biết. Nếu phân tán hàn khí, khơi thông kinh mạch, đúng là có khả năng giải trừ khó chịu cho cơ thể, cũng có một chút trợ giúp đối với thi triển huyền lực... Nhưng cái đó có liên quan gì đến tăng tốc độ tu luyện huyền lực lên?

- Chuyện này đề cập đến y lý rất phức tạp, vô cùng phức tạp, cho nên ta không muốn nói quá nhiều, hơn nữa cho dù ta nói, nàng cũng không thể nghe hiểu.

Tiêu Triệt hàm hàm hồ hồ nói, mồ hôi lạnh trên trán cũng suýt chút nữa xuất hiện... Hắn vốn tưởng rằng lời nói lúc trước và châm cứu đã thành công dọa Hạ Khuynh Nguyệt sống người, không nghĩ tới nàng vẫn lòng tràn đầy nghi ngờ hỏi ra, hơn nữa hỏi thẳng vào điểm mấu chốt... Bởi vì tăng tốc độ tu luyện lên, và hàn khí, kinh mạch gì đó, đúng là một chút liên quan cũng không có.

Cũng may Hạ Khuynh Nguyệt không tiếp tục truy vấn, ngay khi Tiêu Triệt cuộn bao lại, Hạ Khuynh Nguyệt mở miệng lần nữa:

- Mấy thứ này ngươi học được từ đâu? Lấy thủ pháp châm cứu vừa rồi của ngươi, hoàn toàn có tư cách gia nhập Y Dược tông môn cường đại! Nếu ngươi thật sự có những năng lực như lúc trước ngươi nói, như vậy không cần nói tới Lưu Vân thành nho nhỏ này, toàn bộ Thương Phong đại lục đều sẽ biết tên của ngươi, sao ngươi lại luôn không có tiếng tăm gì, ngược lại chỉ có danh phế vật.

Gia nhập Y Dược tông môn? Tiêu Triệt rất khinh thường bĩu môi, sau đó lại quay mặt lại, bình tĩnh nói:

- Những thứ này, đều là sư phụ của ta dạy cho ta?

- Ngươi... Sư phụ?

Chân mày Hạ Khuynh Nguyệt khẽ động, nàng chưa từng nghe nói tới Tiêu Triệt có sư phụ gì.

- Sư phụ của ta là một y giả vĩ đại, cả đời hành y tế thế, cứu sống vô số. Khi ta còn rất nhỏ, liền gặp được ông ấy. Ông ấy dạy ta vọng vấn chẩn thiết (bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y), châm chỉ chích mà thôi, dạy ta y lý dược lý độc lý, dạy ta biết bách dược bách độc bách trùng bách thảo khắp thiên hạ. Ta là người truyền thừa duy nhất của ông ấy, đối với ta ân trọng như núi, cả đời khó báo... Nhưng trước đây không lâu, lại rời xa ta mà đi, khiến cho ta không cách nào truy tìm... Đây chính là vì sao ta có một chút y thuật, về phần chuyện khác, nàng đừng hỏi nhiều. Chuyện của sư phụ, ta không muốn nhắc tới nhiều. Hơn nữa y thuật này của ta, đừng nói cho người ngoài, ngay cả gia gia và tiểu cô của ta cũng không biết, xem như trừ bản thân ta ra, nàng là người duy nhất biết.

Nhớ tới sư phụ đã mất, trên mặt Tiêu Triệt không cách nào tự kiềm chế lại hiện lên vẻ đau thương và tưởng nhớ. Đây là tình cảm chân thực nhất của hắn, không có một chút giả dối và làm ra vẻ. Chân thật này, cũng khiến cho Hạ Khuynh Nguyệt bị lây nhiễm rất nhiều, hoàn toàn tin tưởng lời Tiêu Triệt nói, khẽ nói:

- Có thể khiến cho ngươi ở tuổi nhỏ như thế lại có được châm thuật thành thạo đến kinh người, xem ra, sư phụ của ngươi nhất định là một y giả thật vĩ đại.

Tiêu Triệt vô cùng kiên quyết nói:

- Là y giả vĩ đại nhất trên thế giới, không ai bằng!

Đáng vẻ của Tiêu Triệt, khiến nghi ngờ trong lòng Hạ Khuynh Nguyệt không tự chủ mất đi vài phần, nàng hơi do dự, sau đó cuối cùng hạ quyết tâm:

- ... Vậy, người xác định người nói sẽ khiến cho tốc độ tu luyện của ta vĩnh viễn tăng lên ba thành... Là thật?

Tiêu Triệt xoay người, về mặt kinh ngạc nhìn nàng:

- Nếu ta nói ra khỏi miệng, liền sẽ không nhục y danh của sư phụ ta. Hừ? Nàng không phải... Muốn thử một chút chứ?

Hạ Khuynh Nguyệt khề thờ phào nhẹ nhõm, hơi nghiêng mắt đi:

- Người xác định chỉ cần lộ lưng.

Mắt Tiêu Triệt sáng rực lên, mặt tiến lại gần phía trước, cười tủm tỉm nói:

- Nàng muốn lộ toàn bộ cũng có thể...

Hai hàng chân mày của Hạ Khuynh Nguyệt khề nhíu, cổ tay áo đỏ khề vung, một cơn gió lạnh đột nhiên nổi lên khiến toàn thân Tiêu Triệt sợ run. Nàng đi tới bên giường, trong miệng thần nhiên nói:

- Bắt đầu đi, để ta nhìn xem y thuật của người có phải thần kỳ giống như người nói không... Nhưng mà, nếu như người dám có ý niệm nào khác, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Tiêu Triệt nở nụ cười như tên trộm:

- Một cái tái của nàng có thể đánh chết ta, cho dù ta muốn, cũng không dám.

Hộp ngân châm và nước ép xích dương hoa lại lấy ra, sau đó đi tới bên giường, về mặt nghiêm túc nói với Hạ Khuynh Nguyệt đã ngồi trên giường:

- Cởi áo ra!

Ba chữ thật thuần khiết, lại bị Tiêu Triệt nói ra có cảm giác như ác bá bức bách nữ nhân đàn hoàng.

Có thể nghĩ, Hạ Khuynh Nguyệt luôn băng thanh ngọc khiết, kiêu ngạo như thanh liên nghe được ba chữ kia trong lòng sẽ có phản ứng như thế nào.. Nhưng mà, tốc độ tu luyện vĩnh viễn tăng ba thành, hấp dẫn này thật sự quá lớn. Lớn đến có thể nói cho dù là huyền giả nào đều khó có khả năng kháng cự! Bởi vì nếu quả thật thành công, liền ý nghĩa thiên phú ngộ tính ngang nhau, huyền công huyền kỹ ngang nhau, hoàn cảnh tài nguyên ngang nhau, tiến cảnh tu luyện ba năm, tương đương với đối phương tu luyện bốn năm! Sau trăm tuổi, tiến cảnh vượt qua đối phương ba mươi năm!

Tiêu Triệt cũng đoán chuẩn xác cho dù muốn thoát y, Hạ Khuynh Nguyệt cũng sẽ không thể lựa chọn cự tuyệt. Bởi vì Hạ Khuynh Nguyệt hiển nhiên là nữ hài theo đuổi huyền lực rất cao, bằng không, nàng cũng sẽ không thể không ngại hậu quả đoạn tình đoạn dục mà gia nhập vào Băng Vân Tiên Cung.

Nếu quả thật theo như lời hắn nói, như vậy, như vậy trả giá lớn hoàn toàn xứng đáng... Huống chi, chỉ vền vẹn chính là lộ lưng mà thôi. Hạ Khuynh Nguyệt nghĩ như thế, quay lưng về phía Tiêu Triệt, ngực khề phập phồng, trái tim đã như gương phẳng, nàng nhắm mắt lại, cúc áo cởi bỏ, xiêm y đỏ thắm từ vai thorn cánh tay ngọc của nàng chậm rãi chảy xuống, nhất thời, lưng ngọc mỹ nhân hồng phấn tinh tế, trắng chói mắt, không hề che giấu hiện ra ở trước mắt Tiêu Triệt.

Nàng kéo chăn gấm, che trước ngực mình, kéo áo đỏ xuống che lại trước ngực đầy đặn mê người, đường cong lưng ngọc như nước lộ ra, quả nhiên là gây không lộ xương, xinh đẹp vô song. Da thịt vai gầy càng thêm nõn nà, như mỡ trơn, Tiêu Triệt nhìn ánh mắt thẳng tắp, ngẩn người.

Hạ Khuynh Nguyệt nhắm mắt lại, lạnh lùng lên tiếng:

- Lập tức bắt đầu! Không được có ý niệm khác!

“Thân thể nữ nhân, không phải để cho phu quân mình nhìn sao.” Tiêu Triệt cẩn thận nói thầm một câu, sau đó ngậm miệng lại, cầm lấy ngân châm, khoanh khắc khi ngân châm vào tay, thần sắc của hắn cũng trở nên ngưng trọng lên.

Cảm nhận được Tiêu Triệt ở phía sau đã hô hấp trở nên vững vàng, Hạ Khuynh Nguyệt vừa định mở miệng nói gì lại không nói nữa, khề nhắm mắt. Tuy rằng đến bây giờ nàng vẫn có phần không dám tin tưởng Tiêu Triệt nói là sự thật... Nhưng hấp dẫn của tốc độ tu luyện gia tăng ba thành, cho dù có chút khả năng nhỏ bé, cũng không ai có thể cự tuyệt.

Tiếng gió khề động, theo cổ tay Tiêu Triệt vung lên, một cây ngân châm đã nhẹ nhàng điểm vào huyệt Thiên Tông trên lưng ngọc của Hạ Khuynh Nguyệt, ngón tay không hề đụng tới da thịt của nàng.

Tiêu Triệt bắt đầu vận tay như bay, từng cây lại từng cây ngân châm được hắn cầm lấy, nhanh chóng mà chính xác đâm lên lưng Hạ Khuynh Nguyệt, nhanh đến chỉ có thể thấy một loạt hư ảnh liên tục chớp lên.

Hạ Khuynh Nguyệt nhắm hai mắt lại, toàn bộ lực chú ý đặt ở trên lưng, nàng bắt đầu nhận thấy được, mỗi một cây ngân châm đâm vào, sẽ kèm theo huyền khí nhẹ nhàng. Phát hiện này, khiến trong lòng Hạ Khuynh Nguyệt nhất thời khề động...

Nàng rất rõ ràng tình huống thân thể của Tiêu Triệt, huyền mạch hắc tuyền phế chỉ có thể dừng lại ở sơ huyền cảnh giới cấp một, hắc có khả năng thi triển ra, cũng chỉ là huyền khí tối cơ bản nhất, tối nhỏ bé nhất. Mà mỗi một cây ngân châm đâm vào phía sau lưng, cùng với huyền khí là nhỏ bé đối với nàng mà nói, nhưng đối với huyền lực của Sơ huyền cảnh giới cấp một mà nói, lại gần như là cường độ cực hạn!

Nàng không biết vì sao Tiêu Triệt muốn trong ngân châm bí mật mang theo huyền lực. Nhưng mà, đây rõ ràng có ý nghĩa mỗi một châm hắc đâm ra, đều dùng hết toàn lực.

Tám châm trên tay lúc trước, bởi vì hoàn thành quá nhanh, lực chú ý của nàng đều tập trung trên thủ pháp của Tiêu Triệt, tất cả cũng không nhận thấy được một điểm này. Lúc này phát hiện ra, khiến cho nàng trong khoảng thời gian ngắn trong lòng không cách nào bình tĩnh.

Lúc này, sau lưng nàng đã đâm vào hai mươi ba châm, tốc độ của Tiêu Triệt, rõ ràng đã chậm lại. Nếu lúc này Hạ Khuyên Nguyệt quay đầu, sẽ thấy sắc mặt hắc đã hơi đỏ, mồ hôi đầy đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vậy Có Thể Thú Vị...

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Hai mươi mấy châm đầu, Tiêu Triệt khống chế rất thoải mái, mà từ khi trên trán hắc xuất hiện mồ hôi, tay trái lấy châm của hắc cũng xuất hiện run rẩy rất nhỏ, động tác, rõ ràng cũng chậm rất nhiều. Lúc trước một hô hấp có thể đâm một châm, dần dần trở nên cần nhiều lần hô hấp... Sau ba mươi châm, càng lần sau lâu hơn lần trước.

Nếu Hạ Khuyên Nguyệt quay đầu, sẽ chú ý đến khi Tiêu Triệt châm kim, luôn dùng tay trái. Hắc không phải người thuận tay trái, càng không phải tay trái của hắc sẽ thi triển càng thêm thành thạo hơn tay phải, mà bởi vì trong lòng bàn tay trái của hắc sáng lên thiên độc châu.

Mỗi một lần ngân châm đâm vào, thiên độc châu trong lòng bàn tay hắc sẽ hơi lóe sáng một lần. Lực lượng của thiên độc châu theo ngân châm im hơi lặng tiếng xuyên vào trong thân thể Hạ Khuyên Nguyệt. Đương nhiên, lực lượng này tuyệt đối không phải là lực độc, mà là một lực lượng tinh lọc. Thiên độc châu có năng lực tinh lọc vạn độc trên thế gian, mà “Độc” này không chỉ là độc đoạt mệnh, cũng bao gồm tai hại trong cơ thể, hoặc tạp chất dư thừa. Chỉ có điều, đây lại không giống với tẩy tủy phạt kinh. Mà sử dụng năng lực này của thiên độc châu, mới là mục đích chủ yếu nhất của hắc hôm nay hao hết tâm tư muốn châm kim cho Hạ Khuyên Nguyệt.

Xua tan hàn khí, khơi thông kinh mạch chính là tiện thể và nguy trang, hắc chân chính muốn làm, là “Thông huyền” vì Hạ Khuyên Nguyệt!

Một phút đồng hồ đi qua... Mười phút đi qua... Một khắc (mười lăm phút) đi qua...

Từng trận hàn khí theo từng cây ngân châm chậm rãi bốc lên, vền vền hai khắc đi qua, trên lưng Hạ Khuyên Nguyệt đã đâm vào tròn năm mươi bốn châm. Lúc này tay Tiêu Triệt cuối cùng xuất hiện tạm dừng, nhưng chỉ dừng lại không đến nửa phút, lại bắt đầu đưa tay, hai tay cùng múa, một cây ngân châm vô cùng nhanh chóng bị hắc cắm xuống trên lưng Hạ Khuyên Nguyệt. Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, vền vền năm mươi bốn cây ngân châm trên lưng Hạ Khuyên Nguyệt theo đó biến mất toàn bộ.

Lưng ngọc của Hạ Khuyên Nguyệt vẫn tròn bóng trắng như tuyết như cũ, như bạch ngọc vô cùng tinh thuần, dưới thủ pháp cực cao của Tiêu Triệt, không để lại một chút dấu vết.

Tiêu Triệt thu ngân châm, thở phào nhẹ nhõm thật dài:

- Có thể...

Một khắc khi ngân châm được rút ra toàn bộ, Hạ Khuyên Nguyệt lại có cảm giác giống như bỗng nhiên bay vào thiên đường toàn thân ấm áp và thoải mái không nói nên lời, khiến cho nàng giữa lúc hoảng hốt có phần không dám tin tưởng đây lại là thân thể của nàng.

Nàng kéo xiêm y về, lập tức vận chuyển huyền lực một chút, khi thúc giục Băng Vân Quyết, nàng trực tiếp bị giật mình, bởi vì huyền lực của nàng gần như theo ý niệm của nàng trong nháy mắt được điều động, tốc độ và độ khoan khoái lưu chuyển trong người, phải vượt qua lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Tu luyện Băng Vân Quyết gần bốn năm, nàng vẫn thường xuyên xuất hiện tình huống không cách nào hoàn toàn khống chế, mà lúc này, cảm nhận được lưu động của Băng Vân Quyết trong người, nàng hoàn toàn xác định, lúc này trạng thái thân thể, đã có thể khống chế hoàn toàn Băng Vân Quyết. Tốc độ tu luyện Băng Vân Quyết, cũng tự nhiên theo đó mà gia tăng thêm một tầng!

Vốn không ôm bao nhiêu hy vọng, ở trước mặt kết quả như thế lòng nàng tràn đầy kinh hỉ, đồng thời cũng hoảng sợ thật sâu... Kinh hãi theo như lời Tiêu Triệt nói, lại thật sự thực hiện được! Hơn nữa hiệu quả dường như còn tốt hơn hắc nói!

Nàng tin tưởng, trạng thái thân thể bây giờ của mình nếu được sự phụ nhìn đến, tất nhiên cũng sẽ chấn động!

- Hiện giờ... Tin rồi?

Giọng Tiêu Triệt vang lên bên tai nàng, nhưng lại có vẻ khàn khàn và suy yếu khác thường. Hạ Khuynh Nguyệt từ trong con chấn kinh trở lại, nhìn về phía Tiêu Triệt, nhìn thấy hắn đang vô lực dựa trên giường, cái trán, còn có quần áo toàn thân cũng đã bị mồ hôi ướt nhẹp, sắc mặt càng thêm tái nhợt dọa người, giống như mới vừa sinh một trận bệnh nặng.

Nghĩ đến huyền khí trút vào theo mỗi một châm, trong lòng nàng bỗng nhiên xuất hiện chút cảm giác đau đớn... Một cảm giác giống như kim đâm. Cảm giác này khiến nỗi lòng nàng xuất hiện một chút hỗn loạn, bởi vì nàng thể mà lại sinh ra cảm giác đau lòng không nên có với người chỉ có thân phận với nàng, mà không có khả năng có quan hệ gì.

Ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt phức tạp nhìn hắn:

- Tin... Ta tin tưởng người thật sự là vị thần y. Hóa ra mọi người Lưu Vân thành xem thường người, lại có năng lực kinh người như vậy... Nhưng mà, người biết rõ ràng, ta không có tình cảm với người, một tháng sau, cũng sẽ vĩnh viễn rời khỏi người... Tại sao muốn lộ những thứ này ra trước mặt ta? Cho ta ân huệ bao lớn, còn vì ta mà... Liệu mạng như vậy?

Ân huệ... Đây mới thật sự là một ân huệ vô cùng vĩ đại.

Tiêu Triệt thoát lực thở hắt ra, nhưng vẻ mặt mỉm cười:

- Ba nguyên nhân. Gần như tất cả mọi người xem thường ta, nàng cũng có đủ tư cách xem thường ta. Nhưng mà nàng không có, ngược lại luôn cố hết khả năng bảo vệ tôn nghiêm đáng thương của ta... Đêm hôm qua, nàng vì lo lắng cho ta mà ra cửa tìm ta, còn yên lặng đưa thắm cho ta... Người đối xử tốt với ta, ta vĩnh viễn chỉ biết đối xử rất tốt với người đó!

Hạ Khuynh Nguyệt: "..."

- Nguyên nhân thứ hai... Dù sao nàng cũng là lão bà của ta.

Hạ Khuynh Nguyệt chu môi, lại không cách nào mở miệng.

Nụ cười trên mặt Tiêu Triệt trở nên ái muội:

- Nguyên nhân thứ ba, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất... Ta cảm thấy sau khi nàng cởi áo có dáng vẻ chắc rất đẹp mắt.

"..." Khi Tiêu Triệt bị ỏi đùa giỡn nàng, nàng luôn mắt lạnh mà nhìn, nhưng lần này, nhìn nụ cười bị ỏi trên khuôn mặt tái nhợt của hắn, nàng lại như thể nào cũng không thể tức giận được.

Tiêu Triệt đưa tay, chỉ vào bình thuốc hắn mang đến:

- Giải thích xong rồi. Khuynh Nguyệt lão bà, đi đổ thuốc trong bình thuốc kia ra uống vào.

Hạ Khuynh Nguyệt liếc mắt nhìn hắn một cái thật sâu, không hỏi đây là thuốc gì, đi qua, đổ thuốc bên trong ra, một ngụm uống vào.

- Đây chẳng qua là lần điều trị đầu tiên. Nếu như muốn về sau luôn bảo trì trạng thái bây giờ của nàng, tổng cộng cần 'Điều trị' bảy lần. Sáu ngày tiếp theo, còn cần mỗi ngày một lần. Thời gian, tốt nhất là ba giờ sáng, bởi vì đây là thời điểm âm khí nặng nhất trong một ngày, hiệu quả điều trị tốt nhất. Đương nhiên, tiếp tục hay không, quyền quyết định ở nàng.

Nói xong lời này, Tiêu Triệt mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Thể lực của hắn, thật sự đã cạn kiệt nghiêm trọng, cũng không phải giả vờ.

- Người nghỉ ngơi thật tốt đi.

Ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt trở nên phức tạp, nàng khẽ nói xong, đi ra ngoài cửa, sau đó không tiếng động đóng kín cửa phòng.

Đứng ở trong viện, Hạ Khuynh Nguyệt nâng hai tay lên, nhìn lòng bàn tay của mình, trong mắt hoàn toàn mộng lung.

Hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Ít nhất, ta luôn luôn nhìn lầm hắn rồi... Người cả Lưu Vân thành, cũng đều nhìn lầm hắn rồi...

"Phù phù... Thể chất thân thể hiện giờ quá kém, thông huyền mà thôi, thiếu chút nữa mất chết..."

"Nếu sự phụ biết ta lại muốn đổi phương cởi áo, không biết có thể tức đến nhảy từ trên thiên đường xuống giáo huấn tay một chút không... Dù sao... Từ khi ta mười ba tuổi đã thi châm cách quần áo... Mười lăm tuổi có thể nhắm mắt thi châm cách quần áo.. Phù phù... Ngủ..."

...

Từ khi nhận được thư Tiêu tông gửi đến, toàn bộ Tiêu môn liên tục đắm chìm trong không khí cực đoan khác thường. Môn chủ, trưởng lão, nghị trưởng mỗi ngày vội vàng vàng, từ sáng đến tối chuẩn bị công việc nghênh đón, e sợ có một chút sơ sẩy bỏ sót. Mà người trẻ tuổi càng như đánh máu gà liều mạng tu luyện, nằm mộng cũng muốn có thể trong vài ngày này bỗng nhiên đạt đến đột phá, sau đó tăng khả năng bản thân được dẫn vào Tiêu tông...

Chỉ có điều, những chuyện này hiển nhiên không có liên quan gì đến Tiêu Triệt, hắn gần như được cho là người thanh nhàn nhất Tiêu môn.

Một ngày này, ở sau núi Tiêu môn.

Đây là một khu nghĩa trang của Tiêu môn mở ra ở sau núi. Người trong Tiêu môn sau khi chết đi, đa số đều sẽ chôn ở đây.

Tiêu Liệt lặng lẽ đứng trước một mộ bia, tóc bạc bao hàm tang thương và bi thương khẽ bay theo gió, tiếng gió gào thét, thê lương từng cơn.

Trên mộ bia này, điêu khắc hai chữ “Tiêu Ứng”.

“... Ứng nhi, ta biết giấc mộng từ nhỏ của con, đó là có thể hoàn thành tâm nguyện của tổ tiên, trở về Tiêu tông, trọng chấn nhất mạch bị vứt bỏ này của chúng ta. Hiện giờ, cơ hội như vậy cuối cùng đã đến, chính là... Trễ tròn mười sáu năm.”

Ánh mắt Tiêu Liệt mông lung, cứng ngắc đứng ở đó, trong miệng phát ra từng tiếng lẩm bầm phảng phất như vô ý thức...

“Ta biết, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, con vẫn còn có rất nhiều cực kỳ nhiều vướng bận... Triệt nhi từ nhỏ huyền mạch tàn phế... Như vậy cũng tốt, tuy rằng nhất định cả đời tầm thường, nhưng tùy theo tự nhiên, liền sẽ không có tranh đấu và thù hận. Hiện giờ, Triệt nhi cũng đã thành gia, hy vọng hắn vẫn có thể luôn yên yên ổn ổn sống qua ngày như thế... Tuy rằng hắn không phải thân sinh, nhưng là các con dùng tính mạng, và tính mạng của nhi tử tới bảo vệ, ta cũng sẽ cố hết khả năng của ta, bảo vệ bình an của hắn...”

Cạch!

Một tiếng gãy rất nhỏ truyền vào trong tai Tiêu Liệt, khiến cho hắn chợt hoảng hốt, nháy mắt từ trong thất thần hoàn hồn, quay đầu quát khẽ:

- Ai?

Theo tiếng hô quát này của hắn, bóng dáng Tiêu Ngọc Long từ phía sau một cây to lớn trong nghĩa trang đi ra, hắn nhìn Tiêu Liệt, rõ ràng sùng sốt, tới trước vài bước, dùng một lễ văn bái tiêu chuẩn:

- Ngọc Long bái kiến ngũ trưởng lão... Không nghĩ tới ngũ trưởng lão thế mà lại ở trong này? Có phải Ngọc Long quấy rầy đến ngũ trưởng lão rồi không?

Ánh mắt Tiêu Liệt rối loạn... Vừa rồi lòng hắn rơi vào trong bi thương, một lần thất thần, thế mà lại không phát hiện có người đến gần đây. Cũng không biết Tiêu Ngọc Long này có nghe được vừa rồi hắn lẩm bầm lầu bầu không. Hắn nhíu mày nói:

- Ngọc Long, ngươi tới đây làm gì?

Tiêu Ngọc Long vội vàng nói:

- Ngày mai sứ giả Tiêu tông sẽ đến, phụ thân cho rằng đây là một chuyện lớn sẽ thay đổi vận mệnh của Tiêu gia, theo lý nên đi báo cho thái gia gia đã mất, cho nên đề cho ta tiến đến... Vô ý quấy rầy đến ngũ trưởng lão, Ngọc Long có sai.

- Vậy vừa rồi ngươi có nghe thấy ta nói gì không?

Giọng Tiêu Liệt bỗng dưng lạnh xuống, một khí thế vô hình đột nhiên đè ép về phía Ngọc Long.

Thực lực linh huyền cảnh giới cao nhất phong thích khí tràng, Tiêu Ngọc Long làm sao có khả năng thừa nhận được, sắc mặt của hắn trắng bệch, vội vàng lắc đầu;

- Ngọc Long cũng vừa vặn đến đây, nếu không phải mới vừa rồi ngũ trưởng lão lên tiếng, ta cũng không phát hiện ra ngũ trưởng lão, càng không nghe được ngũ trưởng lão nói cái gì... Nếu ngũ trưởng lão không muốn bị quấy rầy, Ngọc Long lập tức rời đi!

Từ trên biểu cảm của Tiêu Ngọc Long, Tiêu Liệt cũng không nhìn ra sơ hở gì, trong lòng cũng hơi thả lỏng, khí thế thu hồi, sắc mặt hòa hoãn một chút:

- Thôi, cũng không có chuyện gì. Ngày mai sứ giả của Tiêu tông sẽ đến, ngươi là người có khả năng được chọn trúng nhất, đến lúc đó, ngươi có hy vọng lớn nhất chấn hưng nhất mạch này của chúng ta.

Tiêu Ngọc Long khiêm tốn nói:

- Ngũ trưởng lão nói quá lời, Ngọc Long ngu ngốc không dám nhận.

Tiêu Liệt gật đầu một cái với hắn, không ở lại chỗ này, xoay người rời đi.

Mà sau khi hấn rời đi, biểu cảm của Tiêu Ngọc Long dần trở nên vì diệu. Tay phải hấn đặt dưới cằm, nhú mày nói nhỏ:

- Chẳng lẽ... Nếu là thật, vậy có thể có thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cùng Giường Cùng Gối

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Quen thuộc là một thứ rất đáng sợ, nó sẽ vô tình làm xáo trộn trái tim của một người.

Lúc đón dâu, Tiêu Triệt muốn dìu Hạ Khuynh Nguyệt, bị nàng tàn nhẫn đóng băng cánh tay. Lần đầu tiên gọi nàng "Lão bà", làm cho nàng suyt chút nữa nổi trận lôi đình, lần đầu tiên dặt tay nàng, Tiêu Triệt cũng có thể cảm giác được sát khí lạnh lẽo ấy.....

Mà chỉ trong mấy ngày, câu "Khuynh Nguyệt lão bà" Tiêu Triệt gọi càng ngày càng trôi chảy, nàng nghe cũng quen tai, mặc kệ trong lòng nàng nghĩ như thế nào, nhưng ở bề ngoài tóm lại đã hoàn toàn tiếp nhận cách gọi này. Không nói đến bị hấn cầm tay, ngay cả ở trước mặt hấn cời xiêm y cũng không quá khó xử.

Mấy ngày nay, Tiêu Triệt chắc chắn phải ngủ ở góc tường, có điều trên sàn nhà được trải thảm dày, cũng coi như ngủ không phải khó chịu. Mà mỗi khi đến rạng sáng canh ba, hấn chủ động tỉnh lại, dùng ngón châm giúp nàng tiến hành "Chữa trị". Mỗi ngày nay, nàng càng ngày càng cảm nhận rõ ràng được sức khỏe của mình có thay đổi lớn.

Ánh sáng mờ mờ, Hạ Khuynh Nguyệt lưng trần vẫn như ngọc, da trắng hơn tuyết. Tiêu Triệt cảm ngón châm trong tay, đầu ngón tay bay lượn, không lâu lắm đã ra mồ hôi. Nửa giờ sau, lại một lần "Thông Huyền" xong xuôi, Tiêu Triệt cắt tất cả ngón châm, hít một hơi thật dài, hư thoát bên dưới (triệu chứng hạ đường huyết do mất máu, mất nước), đầu óc bỗng nhiên choáng váng, thân thể trực tiếp ngã vào tấm lưng trần Hạ Khuynh Nguyệt, một cảm giác ấm áp mềm mại không thể tả được nhất thời truyền đến ngực hấn.

Hạ Khuynh Nguyệt đột nhiên mở mắt ra, trong con ngươi thoáng qua tia giận dữ, nàng vừa muốn đem Tiêu Triệt đánh văng ra, bỗng nhiên cảm nhận được khí tức vô cùng suy yếu của hấn lúc này..... Yếu ớt hơn bất kì lần nào trước đây.

Hạ Khuynh Nguyệt thu hồi huyền lực, chỉ dùng lực khí rất nhỏ đem Tiêu Triệt đẩy ra, sau đó trong nháy mắt kéo xiêm y lên, quay lại đưa tay giữ lấy cơ thể Tiêu Triệt, nhìn hấn hỏi:

- Ngươi làm sao vậy?

Sắc mặt Tiêu Triệt tái nhợt không nhìn thấy một tia máu, hai con mắt cũng là nửa mở nửa khép, dường như khí lực mờ mắt cũng không còn. Hấn hơi lắc đầu, suy yếu nói:

- Không có chuyện gì..... Chỉ là khí lực cùng tinh lực đều có chút..... Tiêu hao quá độ mà thôi..... Để ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Hạ Khuynh Nguyệt con ngươi khẽ động, trong lòng xuất hiện lần nữa cảm giác đau đớn. Lần thứ nhất vì nàng mà châm cứu, hấn toàn thân thoát lực. Mà một lần thoát lực, đầu có dễ dàng tu luyện lại. Nhưng mấy ngày nay, hấn mỗi ngày đều châm cứu cho nàng, mỗi một châm, đều phải dùng tới Huyền khí cực hạn nhất của hấn. Thân thể của hấn vốn rất yếu, liên tục suy yếu như vậy..... Làm sao đủ khả năng chịu đựng được. Chuyện này rất dễ với thân thể hấn tạo ra tổn thương mãi mãi.

- ..... Ngươi không cần vì ta mà liều mạng như vậy.

Ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt phức tạp nói.

Tiêu Triệt nhếch nhếch miệng, nở nụ cười:

- Không, nàng có tư cách..... Bởi vì nàng là..... Là lão bà ta lấy về!

Hạ Khuynh Nguyệt: "....."

Tiêu Triệt nhắm mắt lại, chậm rãi duy trì khí lực, dùng thanh âm rất nhẹ nói:

- Tuy rằng, nàng gả tới chỉ vì báo ân, chưa bao giờ coi ta là phu quân của nàng. Nhưng ta không có biện pháp không coi nàng là lão bà. Trừ phi ta bỏ nàng, bằng không, đối nữ nhân của mình, đây là một trong những điều cơ bản nhất mà nam nhân phải làm.....

Nói xong những câu này, ngực Tiêu Triệt một luồng ấm áp..... Cứ như vậy đi! Ngay cả ta cũng thấy cảm động, ta không tin trong lòng nữ nhân này ngay

cả một chút cũng không có!

Một lúc lâu sau, vẫn không nghe thấy Hạ Khuynh Nguyệt nói gì, mờ mắt ra, thở khẽ mấy hơi, mang theo vẻ mặt đáng thương nói:

- Khuynh Nguyệt lão bà, ta hiện tại đi không được. Nàng có thể hay không..... Đem ta đỡ đến bên kia đi.

Ánh mắt của hắn, ra hiệu hướng về góc tường..... Chỗ ngủ vốn dĩ của hắn.

Hạ Khuynh Nguyệt nhìn tấm thảm trên mặt đất một chút, cảm giác đau đớn trong lòng lại mơ hồ sâu hơn mấy phần, nàng lắc đầu một cái, quay người chuyển hướng bên giường:

- Ngươi ngủ trên giường đi, ta ngủ nơi đó.

Vừa nghe như vậy, Tiêu Triệt lập tức nóng nảy, không biết khí lực ở đâu ra, dùng tốc độ nhanh nhất đưa tay bắt được cánh tay Hạ Khuynh Nguyệt:

- Không được! Tuyệt đối không được! Tuy rằng nàng mọi mặt đều mạnh hơn ta..... Nhưng ta là nam nhân, nàng là nữ nhân! Ta thân là một người đàn ông, làm sao có thể làm ra chuyện mất mặt như vậy, để nữ nhân của mình ngủ dưới đất! Nàng nếu như ngủ nơi đó, ta tình nguyện ngủ ngoài sân!

Âm thanh rất gấp, càng là lộ ra một loại kiên quyết không cách nào phản bác lại. Nói xong, hắn còn giẫy giụa đứng dậy, làm bộ muốn xuống giường.

Sắc mặt Hạ Khuynh Nguyệt nhất thời hiện ra một loại biểu tình phức tạp, nàng khẽ cắn môi, lúc sau rốt cục cũng quyết định, đưa tay đem thân thể Tiêu Triệt yếu ớt diu về phía trong giường, sau đó kéo lên chăn đỏ thắm, đồng thời trườn lên mình và người Tiêu Triệt.

- Không cho chạm vào ta.

Hạ Khuynh Nguyệt nằm xuống mép giường, quay lưng lại với Tiêu Triệt, không cho hắn nhìn thấy vẻ mặt mình lúc này.

Tiêu Triệt yên lặng nở nụ cười, hắn nhanh chóng dùng tư thế ngủ thoải mái nhất. Đắc ý nhắm hai mắt lại:

- Yên tâm đi. Lấy huyền lực của ta, có nghĩ cũng không thể làm gì nàng..... Hô, cùng giường cùng gối..... Như vậy, mới xem như phu thê mà.....

- Một môi quá..... Khuynh Nguyệt lão bà, ta ngủ trước nhé..... A, ngày mai để tiểu cô làm cho ta làm một phần canh gà tuyệt đại bổ mới được..... A.....

Thanh âm Tiêu Triệt càng ngày càng nhỏ, đợi khi tiếng nói càng nhỏ dần, hô hấp cũng đã trở nên đặc biệt vững vàng..... Đã một môi quá độ mà ngủ thiếp đi.

Hạ Khuynh Nguyệt lặng lẽ xoay người lại, nhìn khuôn mặt Tiêu Triệt gần trong gang tấc, ánh mắt một trận phức tạp đến vô cùng rung động.....

Từ khi bắt đầu gia nhập Băng Vân Tiên Cung, nàng đã quyết tâm cả đời cấm dục, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ cùng nam tử cùng giường mà ngủ. Nàng cũng tự thuyết phục rằng sẽ không để cho chuyện đó xảy ra. Thời điểm trước khi gả cho Tiêu Triệt, nàng thậm chí sẽ không cho phép Tiêu Triệt may mắn đụng chạm chính mình.....

Nhưng bây giờ, nàng thế nhưng lại cùng hắn ngủ trên giường lớn, hơn nữa trong lòng dĩ nhiên không có quá nhiều cảm giác không thể tiếp thu được.....

Ta đây rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ là bởi vì cảm giác áy náy đối với hắn?

Có lẽ vậy.....

Tâm tư lo lắng nghĩ ngợi, vô thức, nàng cũng chìm vào giấc ngủ. Không có bất kì cảnh giác nào với người đàn ông nằm bên cạnh mình, nhanh như vậy có thể ngủ, điều đó có ý nghĩa trong tiềm thức nàng đối với Tiêu Triệt đã không có bất kỳ đề phòng cùng bài xích.

Tận hưởng cảm giác hạnh phúc, Tiêu Triệt vẫn ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại. Khi mờ mắt ra, Hạ Khuynh Nguyệt đã không còn bên cạnh, trong phòng cũng không có hình bóng của nàng.

Tuy rằng nghĩ ngợi cả đêm, nhưng trên người vẫn cảm giác vô cùng mệt mỏi. Tiêu Triệt ngồi dậy, nặng nề thở ra một hơi, tự nhủ: "Như vậy, thân thể mệt mỏi chông chênh, ta thật là quá mức cậy mạnh. Có điều, cũng chỉ có như vậy, mới có thể làm cho nàng chủ động giúp ta tìm ba thứ đồ đó."

Tiêu Triệt xuống giường, thay đổi một bộ y phục, khi cởi áo khoác ra, hắn cảm thấy dây chuyền treo trên cổ một lúc, nhất thời run lên một hồi..... Ngày thứ nhất khi hắn trọng sinh trở về, ký ức trùng điệp khiến hắn nghi vấn lớn đối với sợi dây chuyền này. Bởi vì ở Thương Vân Đại lục kiếp trước, trên cổ của hắn cũng có một sợi dây chuyền, hơn nữa hiện tại cùng hắn đeo trên người giống như đúc! Dây chuyền tựa hồ là làm bằng bạc, có thể từ giữa mở ra, sau đó lộ chiếc gương nhỏ có hai mặt, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, không có chỗ đặc biệt nào khác.

Ở Thương Vân Đại lục, sư phụ nói cho hắn biết, lúc nhặt được hắn, trên cổ đã mang sợi dây này. Mà cái này trên người hắn bây giờ cũng được đeo trên người hắn từ khi mới sinh. Gia gia nói cho hắn biết, đây là phụ thân Tiêu Ưng hắn không biết lấy từ đâu được, sau khi hắn sinh liền đeo trên người hắn, cũng chính là di vật phụ thân để lại.

Hai đời..... Dây chuyền giống nhau như đúc..... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Thay xong y phục, ý thức Tiêu Triệt tiến vào bên trong Thiên Độc Châu. Thế giới bên trong màu xanh biếc, nữ hài tóc đỏ vẫn duy trì tư thái ban đầu an tĩnh bình bình ở nơi đó, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hai ngày nay, hắc bóng gió hỏi gia gia cùng Hạ Khuynh Nguyệt có nơi nào tồn tại người mái tóc màu đỏ hay không, lấy được câu trả lời đều là "Chưa từng nghe nói", điều này làm cho Tiêu Triệt đối với thân phận cô bé này sinh ra hiếu kỳ cộng nghi hoặc. Có điều, hắc cũng không đem chuyện nữ hài nói cho bất luận người nào.

Thay đổi một thân y phục nhẹ nhàng, thân thể một phen khoan khoái, trong mũi Tiêu Triệt bỗng nhiên truyền đến một luồng mùi thơm mê người, trong nháy mắt khiến hắc nuốt nước bọt. Hắc men theo mùi vị, liếc nhìn cái bát để lên bàn, hoá tốc xông tới, mở ra cái nắp, một luồng nhiệt khí đi kèm mỹ vị câu người chậm rãi bốc lên.

- Canh gà tuyết..... Hô! Vẫn là tiểu cô tốt nhất!

Tiêu Triệt nhất thời bụng đói cồn cào, cầm lấy thìa liền điên cuồng ăn. Ăn được gần một nửa lúc, cửa phòng bị đẩy ra, Tiêu Linh Tịch một thân váy vàng cười tươi rồi tiêu sái tiến vào, nhìn thấy tương ăn Tiêu Triệt, nài nỉ hơi cong môi, nói:

- Ô? Canh gà? Thơm quá a! Còn giống như có mùi vị tuyết tốt, Tiểu Triệt, ai làm cho con canh gà vậy? Hừ hừ, lại còn không nói cho ta, một mình ở đây ăn vụng!

Tiêu Linh Tịch làm cho Tiêu Triệt bỗng chốc sững sờ:

- Tiểu cô, lẽ nào cái này không phải người đưa tới?

- Đương nhiên không phải!

Tiêu Linh Tịch nói xong, ánh mắt trở nên quái dị lên:

- Bên trong Tiêu Môn, chẳng lẽ còn có người làm canh gà cho con, ngoại trừ ta, hừ..... Ngoài ra cũng chỉ có thể là Khuynh Nguyệt! Xem ra, quan hệ phu thê các con tương đối tốt hừm.

Trong lời nói Tiêu Linh Tịch, rõ ràng mang theo một chút thương tâm. Tiêu Triệt để thìa xuống, nói nhỏ:

- Nàng..... Làm sao có khả năng..... Sẽ nấu canh gà cho con.....

Này căn bản không thể xảy ra!

- Hừ! Bất kể là ai làm cho con, ngược lại con vốn thích uống canh gà, toàn bộ uống cạn như vậy..... Ta là tới nói cho con biết, người Tiêu Tông buổi chiều sẽ đến, hiện tại toàn bộ Tiêu Môn đều chuẩn bị, thời điểm con đến cũng nhất định phải cẩn trọng một chút, tuyệt đối không nên mạo phạm người Tiêu Tông.

Tiêu Linh Tịch rất nghiêm túc nói.

- Biết rồi mà, dù sao cũng không ra khỏi cửa, ngược lại bọn họ cũng không thể tuyển chọn con.

Tiêu Triệt tỏ ra không sao cả.

- Không ra khỏi cửa là không được.

Tiêu Linh Tịch hướng về phía hắc quơ quơ ngón tay ngọc trắng như tuyết, nghiêm mật nói:

- Nghe Môn chủ nói, Tiêu Tông tới chính là đại thiếu gia muốn thăm duyệt tất cả mọi người trong Tiêu Môn chúng ta..... Một người cũng không thể thiếu! Đến thời điểm đó, ngàn vạn không thể mất lễ nghi.

- Cái này thì càng không cần lo lắng, tiểu cô cũng không phải không biết, con luôn luôn...am hiểu lễ phép.

Tiêu Triệt cười trả lời, sau đó lại bắt đầu cúi đầu ăn không ngừng.

- Được rồi. Vậy ta đi trước hỗ trợ, con uống xong canh gà rảnh rồi thì đến đó được rồi.

Tiêu Linh Tịch nói xong, quay lưng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Biến Đổi Mạnh (1)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Tiêu Linh Tịch vừa rời khỏi không lâu, Hạ Khuynh Nguyệt liền trở về. Hôm nay nàng thay một bộ đồ đỏ, thay vào đó là một bộ váy lụa màu thủy lam, phía trên thêu hoa văn phượng hoàng đơn giản, cầm trên tay chiếc khăn lam bảo thạch, hai tai đeo bông tai treo minh châu, trên cổ trắng đeo một chuỗi ngọc màu xanh ngọc, lộ ra da thịt chỗ cổ trắng bóng như tuyết, trong suốt giống như có thể nhìn thấu xương, vẻ mặt xinh đẹp, vô cùng tuyệt mỹ.

Trước mắt Tiêu Triệt lập tức sáng ngời, trực tiếp nhìn đến ngây ngốc. Tiên lạc phạm trần, nói chẳng phải là cảnh đẹp tuyệt thế như vậy sao...

Hạ Khuynh Nguyệt từ ngoài cửa đi vào, mỗi một bước đều nhẹ nhàng tao nhã giống như dẫm trên đám mây, dung nhan như tuyết cổ trắng nõn nà không chỗ nào không đẹp tới cực điểm, càng lộ ra vẻ cao quý và lạnh lùng làm cho người ta tự biết xấu hổ... Mặc cho ai nhìn đến nàng, đều không tin tưởng nàng chỉ là một nữ thương nhân ở một thành nhỏ xa xôi, mà sẽ cho rằng nàng là hoàng nữ cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn.

Tiêu Triệt nhìn hoa mắt choáng váng một trận, trong lòng càng cảm thán muôn vàn... Nơi duy nhất nàng có thể thay quần áo, cũng chỉ có căn phòng này! Bản thân lúc đó nhất định đang ngáy khò khò, thế mà lại bỏ lỡ cảnh tượng cực đẹp khi nàng thay quần áo! A a a, quả thật không thể tha thứ!!

- Xiêm y màu lam, thích hợp với nàng hơn màu đỏ.

Tiêu Triệt nhìn nàng, cảnh đẹp ý vui rất nhiều, tán thán tự đáy lòng nói.

Đối với ca ngợi của hắn, Hạ Khuynh Nguyệt không hề động dung. Nhìn thoáng qua ấm nước trên bàn đã trống không, nàng đi qua cầm lấy, liền định đi ra ngoài.

- Là nàng làm canh gà?

Tiêu Triệt lên tiếng hỏi.

- Không dễ uống?

Hạ Khuynh Nguyệt đưa lưng về phía hắn, lạnh như băng nói. Nhưng chỗ sâu trong đôi mắt, lại thoáng qua một chút tình cảm vì điều mà nàng không thể lý giải được.

- Uống rất ngon, ta mới biết được, hóa ra nàng làm canh cũng lợi hại như vậy.

Tiêu Triệt cười nói, hắn đứng dậy, đuổi thất lưng, nghiêm túc nói:

- Vì báo đáp canh gà của Khuynh Nguyệt lão bà, tối hôm nay, ở trên giường ta nhất định... Sẽ càng thêm ra sức.

...

Đối với ngôn ngữ đùa giỡn thường xuyên này của hắn, Hạ Khuynh Nguyệt đã tập mãi thành thói quen, mặt không chút thay đổi nói:

- Xế chiều hôm nay, bên Tiêu tông kia sẽ có người tới. Đi đầu chính là con nhỏ nhất của tông chủ Tiêu tông, tên là Tiêu Cuồng Vân, ta nghe sư phụ nói, tu vi huyền lực của Tiêu Cuồng Vân này có thể coi là bình thường ở cấp Tiêu tông trẻ tuổi, thanh danh bên ngoài cực kém, nhưng do vì là con nhỏ nhất, cực kỳ được sủng ái, Lưu Vân thành không ai có thể chọc được hắn. Có thể không chạm mặt với hắn, liền cố hết sức tránh đi.

- Tiêu Cuồng Vân? Được, ta đã biết, cảm ơn Khuynh Nguyệt lão bà nhắc nhở.

Tiêu Triệt cười tủm tỉm nói.

...

Hôm nay, là ngày người Tiêu tông đến.

Tin tức người Tiêu tông muốn đến ảnh hưởng đầu chi một Tiêu môn, toàn bộ Lưu Vân thành cũng nhận đến ảnh hưởng vĩ đại tương đương.

Lưu Vân thành, ở mọi phương diện, đều là tầng thấp nhất của Thương Phong đế quốc, mà Tiêu tông, chính là cao nhất tới cao ở Thương Phong đế quốc, giữa hai bên trong đó kém không biết bao nhiêu tầng. Người của Tiêu tông... Lại còn là nhi tử của Tông chủ đích thân tới đây, tính chất hoàn toàn giống như đệ Hoàng đế tới nhà nông dân hèn mọn nhất, toàn bộ Lưu Vân thành bị hơi thở khấn trương bao phủ. Một số người âm thầm mong chờ, hy vọng có thể nghĩ cách đặt lên một chút quan hệ với Tiêu tông, càng nhiều người hơn chính là hoảng sợ trong lòng, biết được xế chiều hôm nay chính là thời gian sau này của bọn họ đến, đều ở nhà đóng cửa không ra, e sợ không cẩn thận xúc phạm đến đối phương... Người Tiêu tông muốn giết bọn họ, quả thật không khác gì giẫm chết con kiến trên đất. Pháp lệnh, là câu chuyện cười đối với bọn họ.

Trong ngoài đại viện Tiêu môn thu dọn ngay ngắn chỉnh tề, chung quanh không nhiễm một hạt bụi. Đình viện hào hoa nhất, lớn nhất Tiêu môn mà Tiêu Vân Hải luôn sống trong đó hai ngày trước đã trải qua một lần tu chỉnh quét dọn, ngay cả ga giường đệm chăn đồ đều thay mới toàn bộ, còn bản thân Tiêu Vân Hải đã chuyển vào tiểu viện bên cạnh. Ngay cả bữa ăn mấy ngày tiếp theo, Tiêu Vân Hải đều tự mình sắp xếp... Mặc dù một chút đầu mề

trần, nhưng trong lòng lại vô cùng hưng phấn! Bởi vì hắn có mùi phần nắm chắc lần này Tiêu tông lựa chọn chính là nhĩ tử của hắn Tiêu Ngọc Long! Đến lúc đó nhĩ tử của hắn một bước lên trời! Bản thân hắn, cũng trở thành trong Lưu Vân Thành... Không! Là trong phạm vi mấy trăm dặm là bá chủ không người dám chọc!

Bắt đầu từ mười giờ sáng, Tiêu Vân Hải liền tự mình dẫn dắt các trưởng lão, nghi trượng đứng chờ ở cửa, chuẩn bị nghênh đón, bọn họ đợi đến giữa trưa... Rồi đến... Buổi chiều... Cho đến gần xế chiều, một đệ tử Tiêu môn mới mờ mờ thấy đầu chạy trở về, hét lên từ xa:

- Môn chủ! Đến... Đến rồi! Người của Tiêu tông đến... Khí thế kia... Tuyệt đối là Tiêu tông không sai!

Tất cả mọi người thân chấn động, Tiêu Vân Hải lập tức cất bước ra ngoài cửa, gầm nhẹ nói:

- Nhanh! Lập tức thông báo xuống chuẩn bị sẵn sàng, chỗ nào làm không tốt chậm trễ khách quý, tất nhiên không tha thứ! Các vị trưởng lão, lập tức theo ta đi nghênh đón từ xa!

Dưới Tiêu Vân Hải một đường chạy như bay, trực tiếp nghênh đón ra hơn một dặm, cuối cùng nhìn thấy trong tầm mắt một hàng bốn người không nhanh không chậm đi về phía bọn họ.

Trong bốn người, đi trước nhất là một nam tử thanh niên, nhìn qua miễn cưỡng có hai mươi tuổi, mặc hoa lệ, dáng người trung đẳng, tướng mạo thường thường, trên khuôn mặt hơi trắng lộ ra một chút vàng như nến, tướng mạo miệt mài quá độ. Chỉ vào diện mạo mà nói, đây tuyệt đối là một mặt hàng ném vào trong đám người cũng tìm không ra, nhưng chính là trên khuôn mặt phổ thông như vậy, lại viết đầy kiêu căng và ngạo mạn. Khi hắn đi để hai tay sau lưng, hai mắt nhìn lên trời, đối với người đi đường đi ngang qua ngay cả ánh mắt cũng không hạ xuống, giống như nhìn nhiều một cái chính là bản hai mắt của mình.

Theo sát phía sau hắn là một lão giả mặc toàn thân đồ đen, sắc mặt trầm ổn như nước. Phía sau nữa, là hai người thanh niên cũng một thân đồ đen giống vậy, trên vai của bọn họ, chia ra thêu một đồ án phi ưng màu bạc.

Tiêu Vân Hải hít sâu một hơi, bước nhanh đến nghênh đón, hai tay ôm quyền, thân thể nghiêng về trước, cung kính cẩn thận hỏi:

- Xin hỏi, bốn vị có phải là khách quý đến từ Tiêu tông?

Nam tử thanh niên đi phía trước nhất dừng bước chân lại, ánh mắt thoáng liếc nhìn bọn họ một cái, hí nửa mắt lại nói:

- Không sai, bản công tử là Tiêu Cuồng Vân Tiêu tông.

Tư thái của Tiêu Vân Hải nhất thời trở nên càng thêm cung kính, kinh sợ nói:

- Hóa ra là bốn vị khách quý, thật tốt quá! Chúng ta đợi đã lâu. Bì nhân là môn chủ đương nhiệm của Tiêu môn ở Lưu Vân thành, năm vị phía sau ta, là năm vị trưởng lão đức cao vọng trọng nhất trong Tiêu môn. Bốn vị khách quý vì Tiêu môn chúng ta đường xa mà đến, chúng ta vô cùng cảm kích và hoảng hốt.

- Vô nghĩa không cần nhiều lời.

Ánh mắt Tiêu Cuồng Vân tùy ý nhếch lên trên người năm trưởng lão, sau đó lười biếng vẩy vẩy tay:

- Dẫn đường phía trước đi.

- Dạ dạ! Mời.

Tiêu Vân Hải vội vàng gật đầu, sau đó khom người, tự mình dẫn đường phía trước, đi trở về Tiêu môn.

- Không biết vị tiền bối này là...

- Tiêu Mạc Sơn.

Lão giả đồ đen thân nhiên nói. Một gương mặt già nua không chút tình cảm nào, như từ thi.

Tiêu Vân Hải không dám nói chuyện, trong lòng hoàn toàn nghiêm túc. Tu vi huyền lực của Tiêu Cuồng Vân này hắn còn có thể cân nhắc, nhưng từ trên người Tiêu Mạc Sơn này, hắn thể mà lại không phát hiện ra một chút tồn tại của tu vi. Tình huống này, hoặc là Tiêu Mạc Sơn không hề có tu vi, hiển nhiên, điểm này không hề có khả năng. Hoặc là, tu vi huyền lực của hắn ta vượt xa hắn, vốn không phải hắn có khả năng trông nhìn.

Khi trở lại Tiêu môn, cửa đã đứng một nhóm lớn người, nhìn thấy dáng vẻ cung kính của Tiêu Vân Hải ở phía trước, trong lòng bọn họ lập tức hồi hộp, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người nam tử thanh niên có dáng vẻ cuồng ngạo, sau đó bắt đầu chen lấn lên.

- Xin hỏi vị này chính là công tử từ Tiêu tông tới?

Một nam nhân trung niên dáng vẻ phát tướng xông lên trước, cung kính nói.

- Người là ai?

Tiêu Cuồng Vân liếc nửa con mắt nhìn hấn.

- Tại... Tại hạ chính là thành chủ Lưu Vân Thành này, bí danh Tư Đồ Nam, nghe nói khách quý Tiêu tông đến, đặc... Đặc biệt tới đón tiếp.

Tư Đồ Nam nói đến đoạn sau, cũng bắt đầu trở nên run rẩy, trên trán cũng đổ mồ hôi lạnh. Hấn thân là thành chủ Lưu Vân, đại nhân vật coi như cũng từng gặp không ít, nhưng đại nhân vật hấn từng gặp, ở trước mặt công tử Tiêu tông cái rắm cũng không tính. Nam từ trước mắt có dáng vẻ ngạo khí dung mạo bình thường, nhưng muốn làm cực khổ chết hấn, cũng chính là chuyện một câu nói.

- Bí nhân Vũ Văn Bạt, là bạn tốt nhiều năm của Tiêu môn, đặc biệt đến... Đặc biệt đến chiêm ngưỡng phong thái của công tử Tiêu tông một phen, cũng kèm theo quà tặng, mong Tiêu công tử xin vui lòng nhận cho.

Gia chủ Vũ Văn gia nổi danh cùng Tiêu môn ở Lưu Vân thành cũng liền bước lên trước, tỏ vẻ cung kính, trong tay còn nâng một hộp ngọc khéo léo tinh xảo.

Tiêu Cuồng Vân liếc nhìn qua hộp ngọc kia, vung tay một cái với hai người phía sau:

- Thu.

Một người phía sau lập tức tiến lên một bước, mặt không tỏ vẻ gì cầm hộp ngọc trong tay.

Thấy đại thiếu Tiêu tông này lại thu quà tặng của hấn, vẻ mặt Vũ Văn Bạt vui mừng. Người khác muốn đặt chút quan hệ với Tiêu tông cũng liền tiếp chen chúc nhau trình lên đại lễ bản thân mang tới... Tiêu Cuồng Vân ai đến cũng không cự tuyệt, thu toàn bộ, sau đó liếc mắt nhìn, không chút để ý nói:

- Các người đều lui ra, hiện giờ cũng đã muộn, có chuyện gì, ngày mai lại nói.

- Đúng đúng! Tiêu công tử trào non lợi tuổi đến đây, nhất định sớm mỗi một. Chờ Tiêu công tử nghỉ ngơi xong, ngày mai chúng ta lại đến.

Tư Đồ thành chủ vội vàng gật đầu nói.

Đám người như thế mới tản đi.

Tiêu Vân Hải và ngũ trưởng lão cung kính đưa Tiêu Cuồng Vân vào Tiêu môn, Tiêu Vân Hải nói trước:

- Bốn vị khách quý Tiêu tông một đường bốn ba, nghĩ đến đã mỗi một, có muốn nghỉ ngơi trước một chút không? Nhà gian đều đã chuẩn bị xong.

- Không cần, xương cốt của ta còn chưa mảnh mai như vậy.

Ánh mắt Tiêu Cuồng Vân quét nhìn Tiêu môn một cái, khỏe miệng khẽ nhếch, lộ ra vẻ hèn mọn không hề che giấu, sau đó nhàn nhạt nói:

- Nếu không phải Tiêu Tranh trưởng lão tạ thế, ta còn không biết có chỗ như vậy. Nghe nói tổ tiên nơi này là phế vật bị Tiêu tông chúng ta đuổi ra ngoài, nhưng dù là phế vật, cũng là từ Tiêu tông ra ngoài, kể cả là phế vật Tiêu tông không cần, ở nơi này vẫn có thể làm bá vương, qua nhiều năm như thế, có thể phát triển thành như vậy, cũng tạm được đi.

- Dạ dạ, nhận khích lệ của Tiêu công tử.

Đối mặt với Tiêu Cuồng Vân khinh bỉ xem thường trắng trợn, Tiêu Vân Hải luôn gật đầu cảm ơn, nào dám có nửa phần phản bác.

- Người chết lớn nhất, ta đã đến nơi này, cũng là vì ứng với nguyện vọng của Tiêu Tranh trưởng lão. Mục đích, đã nói rõ với các người ở trong thư. Buổi sáng ngày mai, để tất cả mọi người ở trong tộc các người tập hợp trong viện này, một người không được thiếu, ta sẽ tự chọn lựa người dẫn về Tiêu tông.

Nói đến câu sau cùng, Tiêu Cuồng Vân ngẩng đầu lên thật cao, giống như hạ thánh chỉ phúc trách thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Biến Đổi Mạnh (2)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

- Vâng! Sáng mai, tất cả mọi người trong Tiêu môn sẽ tập hợp đủ ở đây, cam đoan một người sẽ không thiếu.

Tiêu Vân Hải vội vàng cam đoan nói.

- Được rồi! Thời gian của chúng ta rất quý giá, chỉ có một ngày mai, ta không hy vọng sẽ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Tiêu Cuồng Vân thân nhiên nói, sau đó lại ngừng đầu:

- Đã đến đây rồi, các ngươi lại là đời sau của Tiêu Tranh trường lão đức cao vọng trọng, lễ này, ít nhiều cũng phải ra. Tiêu Bát, đưa lễ vật lên đi.

Người được gọi là Tiêu Bát tiến lên trước một bước, mặt không tỏ vẻ gì đưa một cái hộp gỗ đến trước mặt Tiêu Vân Hải. Hai tay Tiêu Vân Hải run run nhận lấy, khuôn mặt kinh hoàng:

- Tạ... Tạ lễ dày của Tiêu tông, thật sự vô cùng cảm kích.

- Đồ vật trong này tên là "Thông huyền tán", có thể thông nhuận huyền mạch, khiến cho tốc độ tu luyện của người ta trong thời gian nhất định gia tăng trên phạm vi lớn. Cũng có tác dụng chữa trị rất tốt đối với huyền mạch bị hao tổn vì các loại nguyên nhân. Thứ đồ này cho dù ở Tiêu tông chúng ta, cũng là đan dược tương đối không tệ.

Ngụ ý... Ở Tiêu tông là đan dược không tệ, ở chỗ các ngươi, vậy là cấp bậc tiên đan.

- Có tác dụng chữa trị rất tốt đối với huyền mạch bị hao tổn vì các loại nguyên nhân

... Câu nói này khiến Tiêu Liệt vẫn luôn trầm mặc không nói sắc mặt đột nhiên xao động, mắt lộ ra ánh sáng khác thường, nhưng lập tức lại lặng lẽ than thở một tiếng, thần sắc ảm đạm xuống.

Tiêu Vân Hải cẩn thận thu hồi hộp gỗ, về mặt cảm kích nói:

- Nếu là đan dược của Tiêu tông, hiệu quả kia nhất định vượt qua tưởng tượng của chúng ta, đại ân của Tiêu công tử, Tiêu môn chúng ta thật sự không biết nên báo đáp như thế nào... Vậy, Tiêu công tử đã không cần nghỉ ngơi, không bằng để người mang theo mấy vị du ngoạn trong Tiêu môn chúng ta, hoặc trong Lưu Vân thành một phen được không? Tuy rằng chỉ là một thành nhỏ, nhưng có nhiều chỗ, có lẽ có thể cho các vị hai mắt tòa sáng.

Thấy Tiêu Cuồng Vân không lắc đầu, Tiêu Vân Hải liền vội đưa tay kéo Tiêu Ngọc Long qua:

- Đây là khuyển tử Tiêu Ngọc Long, tuổi xấp xỉ Tiêu công tử, không bằng để khuyển tử mang các vị đi dạo có được không?

Tâm tư của Tiêu Vân Hải vô cùng rõ ràng, dùng hết khả năng trước đó để cho Tiêu Ngọc Long xen lẫn quen mặt trước Tiêu Cuồng Vân, như vậy, khả năng hẳn được mang về Tiêu tông sẽ tiến thêm một bước, nếu như có thể chiếm được ấn tượng tốt của Tiêu Cuồng Vân, nói không chừng ở trong Tiêu tông có thể nhận được chiếu cố của Tiêu Cuồng Vân, từ đó một bước lên mây...

- Tại hạ Tiêu Ngọc Long, có thể gặp được phong thái của mấy vị khách quý Tiêu tông, thật sự là may mắn suốt đời.

Tiêu Ngọc Long tiến lên trước, mặt lộ vẻ khiêm nhường.

Tiêu Cuồng Vân quét nhìn Tiêu Ngọc Long, không chút để ý:

- Được rồi, vậy mang chúng ta đi dạo đi. Sống lâu ở nơi lớn, nhìn nơi nhỏ cũng không tồi. Tất cả các ngươi giải tán đi, ta không thích bị quá nhiều người đi theo, lúc nên tìm các ngươi, tự nhiên sẽ tìm các ngươi.

- Dạ dạ!

Tiêu Vân Hải vội vàng gật đầu lên tiếng trả lời:

- Các vị có gì cần, cứ việc phân phó người nơi này, Ngọc Long, cần phải chiêu đãi tốt mấy vị khách quý.

- Vâng, phụ thân.

Tiêu Vân Hải và ngũ trường lão cung kính rời đi. Thời gian mấy người Tiêu tông đến trễ hơn bọn họ dự đoán, như vậy chính sự, tự nhiên dời tới ngày mai.

Tiêu Ngọc Long đứng bên cạnh Tiêu Cuồng Vân, cong thắt lưng, thể hiện ra tư thái tương đối hèn mọn, mặt mỉm cười:

- Tiêu công tử, mặc dù Lưu Vân thành này nhỏ, nhưng thứ nên có căn bản vẫn có. Không biết Tiêu công tử muốn xem cảnh đẹp, món ăn ngon trước, hay là... Mỹ nữ đây?

Nhìn nụ cười mập mờ trên mặt Tiêu Ngọc Long, mắt Tiêu Cuồng Vân sáng rực lên, trên mặt cũng lộ ra nụ cười dâm dăng:

- Là nam nhân, ngươi nói ta nên đi xem cái gì trước?

Từ khuôn mặt lộ ra vàng như nến kia, Tiêu Ngọc Long nào không biết hắn là mặt hàng gì, hắn lập tức cười hắc hắc, nói:

- Tiêu công tử vừa thấy chính là chân nam nhân! Nếu là chân nam nhân, đương nhiên đi xem thứ chân nam nhân thích! Mặc dù Lưu Vân thành chúng ta

chi là thành nhỏ, nhưng Thiên Hương lâu trong thành chúng ta cũng nổi tiếng xa gần, có không ít người thậm chí không tiếc mấy trăm dặm mền mộ danh tiếng mà đến, chúng ta trước hết vào đó đi dạo chứ?

- Tiểu tử ngươi rất thức thời.

Tiêu Cuồng Vân nhìn thẳng vào Tiêu Ngọc Long, nhếch môi lên:

- Đi thôi.

Bước chân Tiêu Ngọc Long di chuyển, đi ở phía trước dẫn đường, khi bọn họ sắp dời đi, trong tầm mắt Tiêu Ngọc Long, bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng nữ hài xinh đẹp.

Dáng người nữ hài duyên dáng động lòng người, dáng người rất đẹp, từ xa nhìn lại, thân thể duyên dáng của nàng thật sự khó có thể hình dung, dưới váy dài xanh da trời, mơ hồ có thể thấy được hai chân nhỏ xinh thon dài. Theo bước đi thong thả của nàng, quần áo khẽ bay, dáng người là lướt tinh tế lúc ẩn lúc hiện, đường cong hoàn mỹ thất lung, ngực, mông xinh đẹp khôn kể, tỏa ra mị lực câu hồn không gì sánh kịp, cùng tới thái độ kiêu ngạo siêu trần thoát tục.

Miệng Tiêu Cuồng Vân mở lớn, cả người đứng ở đó, ánh mắt nhìn bóng dáng uyển chuyển từ xa kia, trong mắt hồn, hấn gần như cho rằng mình nhìn thấy Lạc Thủy nữ thần trong truyền thuyết. Giống như cảm thấy cái nhìn chăm chú của hấn, nữ hài nghiêng mặt qua, lạnh lùng nhìn hấn một cái, liền quay đầu đi, đi vào trong viện. Mà dung nhan của nàng, từ cái thoáng nghiêng đầu kia đã ấn vào trong tầm mắt của Tiêu Cuồng Vân, khiến cho thân thể hấn run lên, phảng phất như xương cốt toàn thân đều mềm nhũn.

Cho đến khi Hạ Khuynh Nguyệt biến mất thật lâu trong tầm mắt của hấn, hấn vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Khi Hạ Khuynh Nguyệt không hợp thời xuất hiện, trong lòng Tiêu Ngọc Long liền "Lộp bộp" một tiếng, cầu nguyện nàng đừng nên bị Tiêu Cuồng Vân nhìn đến, nhưng cực kỳ bất hạnh, Tiêu Cuồng Vân đã nhìn thấy được, hơn nữa lộ ra phản ứng của đại đa số nam nhân khi lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo chân thật của Hạ Khuynh Nguyệt... Không, thậm chí còn muốn khoa trương hơn một chút, trái tim hấn nhất thời run rẩy... Trong thành Lưu Vân nhỏ này, nữ nhân bị Tiêu Cuồng Vân nhìn trúng sao có thể chạy trốn được không? Mà một khi bị Tiêu Cuồng Vân coi trọng, đồng thời cũng ý nghĩa rằng cả đời này của hấn khó có khả năng lại được đến Hạ Khuynh Nguyệt.

Nhưng lập tức, hấn cắn răng một cái, đứng ở bên người Tiêu Cuồng Vân, đưa tay quơ quơ trước mặt hấn, nhỏ giọng nói:

- Tiểu công tử?

- Nữ hài kia... Nữ hài kia là ai? Là ai?

Thần sắc Tiêu Cuồng Vân rung chuyển, giọng nói đều trong kịch động run run:

- Trên thế giới này... Vẫn còn có nữ nhân xinh đẹp như vậy! Thê thiếp của ta... Nữ nhân ta từng chơi đùa... Cộng lại đều kém nàng... Tiên nữ... Quả thật là tiên nữ...

Tiêu Cuồng Vân kích động hưng phấn đến đã nói năng lộn xộn, ánh mắt nóng rực gần như muốn bốc cháy lên. Tiêu Ngọc Long điều chỉnh xong tâm tình, mặt mỉm cười nói:

- Nàng ấy tên là Hạ Khuynh Nguyệt, là đệ nhất mỹ nữ của Lưu Vân thành ta, thật là nhân vật như tiên nữ.

- Hạ... Khuynh Nguyệt. Hạ? Nói như vậy, nàng không phải là người của Tiêu môn?

- Đúng!

Tiêu Ngọc Long gật đầu, hai mắt híp lại, từng chữ rõ ràng nói:

- Nàng ấy không phải là người Tiêu môn chúng ta, là nữ nhi của phú thương đệ nhất Lưu Vân thành chúng ta, ba ngày trước vừa mới đến Tiêu môn chúng ta, gả cho Tiêu Triệt tôn tử của ngũ trưởng lão.

- Cái gì? Gả cho người khác?

Sắc mặt Tiêu Cuồng Vân lộ ra vẻ thất vọng, nhưng trong nháy mắt sau đó chuyển biến thành đồ kỵ và dục vọng mãnh liệt đến cực điểm:

- Thế mà lại đã gả mất rồi! Còn gả cho Tiêu môn các người... Quả thật buồn cười! Nhân vật như tiên nữ như vậy, sao tôn tử của một trưởng lão nhỏ nhỏ của Tiêu môn các người có khả năng xứng với!!

- Đúng! Tiêu công tử nói quá đúng!

Tiêu Ngọc Long lập tức lên tiếng trả lời phụ họa:

- Tiên nữ như vậy, cũng chỉ có Tiêu công tử nhân trung chi long mới xứng đôi. Tiêu công tử có điều không biết, nàng ấy gả cho người mặc dù là tôn tử trưởng lão, nhưng là đại phế vật đệ nhất của Tiêu môn chúng ta... Hấn từ nhỏ huyền mạch tàn phế, cho đến bây giờ, cũng mới là sơ huyền cảnh giới cấp

một mà thôi, hoàn toàn chính là sỉ nhục của Tiêu môn chúng ta.

- Cái... Gì?

Sắc mặt Tiêu Cuồng Vân trở nên xanh mét, hai tay đều run lên:

- Mỹ nhân như thế, lại gả cho rác rưởi như vậy! Đây quả thật không thể tha thứ... Không thể tha thứ!

- Nữ nhân như vậy, nên thuộc về Tiêu Cuồng Vân ta! Sao một rác rưởi Tiêu môn có thể xứng với!!

Tiêu Cuồng Vân bị lòng đố kỵ thiêu đốt, gầm nhẹ một tiếng, liền đi thẳng về phía tiểu viện Hạ Khuynh Nguyệt vừa mới đi vào.

Hắn vừa mới đi được hai bước, một giọng nói già nua rất nặng nề ở phía sau hắn vang lên:

- Thiếu gia, lần này Tông chủ phái người đi ra, cũng là một loại lịch lãm đối với người. Tông chủ đã cố ý dặn dò người, không thể làm ra chuyện gì vũ nhục uy tín của Tiêu tông! Nhất là cường đoạt thể nữ của người ta.

Tiêu Cuồng Vân dừng bước, đẩy mắt đục hỏa và không cam lòng, nhưng cũng đành hoàng tử tế dừng bước.

Tiêu Ngọc Long nghi ngờ liếc mắt nhìn lão giả tên Tiêu Mặc Sơn này... Xem ra, hắn ta không chỉ đi cùng bảo vệ Tiêu Cuồng Vân mà đến, chính là giám thị của hắn, một câu nói trực tiếp dọa sững Tiêu Cuồng Vân. Hơn nữa từ trong lời nói của hắn ta, Tiêu Cuồng Vân này hiển nhiên đã từng làm không ít lần chuyện cường đoạt thể nữ của người khác.

Ánh mắt Tiêu Ngọc Long thay đổi, bước nhanh đuổi tới bên người Tiêu Cuồng Vân, hạ thấp giọng nói:

- Tiêu công tử... Đây, nếu ngài xem trọng Hạ Khuynh Nguyệt kia, nhưng cũng không nhất định phải dùng sức mạnh đoạt, phương pháp, ngược lại có rất nhiều.

- Phương pháp? Phương pháp gì?

Tiêu Cuồng Vân quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Tiêu Ngọc Long lập tức tiến tới bên lỗ tai hắn, nhanh chóng rỉ tai một phen với hắn. Khi hắn nói hết lời, ánh mắt Tiêu Cuồng Vân bỗng chốc phát sáng lên, khoe miệng, cũng nhanh chóng lộ ra ý cười âm thầm.

- Chuyện này ta cũng vừa mới lấy được tin tức, chưa hề nói với bất kỳ ai, không nghĩ tới chính là dễ dàng đến giúp Tiêu công tử, thật sự không thể tốt hơn.

Nhìn nụ cười âm thầm xấu xí lộ ra trên mặt Tiêu Cuồng Vân, Tiêu Ngọc Long sinh lòng chán ghét, nhưng trên mặt lại ngoan ngoãn cười theo.

- Tốt lắm, vô cùng tốt.

Tiêu Cuồng Vân chậm rãi gật đầu.

- Thoạt nhìn, Tiêu công tử dường như tương đối yêu thích mỹ nữ. Thật ra, ở Tiêu môn chúng ta, mỹ nữ không chỉ có một mình Hạ Khuynh Nguyệt.

Giọng Tiêu Ngọc Long thật thấp nói:

- Ngũ trưởng lão Tiêu Liệt có một nữ nhi, năm nay mới chỉ có mười lăm tuổi, cũng có dáng vẻ quốc sắc thiên hương, không kém Hạ Khuynh Nguyệt bao nhiêu... Không biết Tiêu công tử có hứng thú không?

- Mười lăm tuổi... Không khác tiền nữ vừa rồi lắm?

Hai mắt Tiêu Cuồng Vân mạnh mẽ trừng lớn, phóng ra ánh sáng như của sói.

Vừa thấy ánh mắt của hắn, Tiêu Ngọc Long biết tiếp theo nên làm như thế nào, hắn lại dựa sát vào Tiêu Cuồng Vân một chút, hạ thấp giọng nói:

- Nếu Tiêu công tử có hứng thú, chuyện này càng dễ như trở bàn tay, phương pháp càng đơn giản, chỉ cần...

Tiêu Ngọc Long tiến tới bên tai Tiêu Cuồng Vân, lại thì thầm một phen.

- Ha ha ha ha! Ha ha ha ha...

Tiêu Cuồng Vân cười thoải mái, âm thầm trong mắt càng tăng lên:

- Sau khi trở về, ta thật sự nên ra sức cảm ơn cha ta, thế mà lại để cho ta một lần chạm vào hai tuyệt sắc nhân gian... Ta quả nhiên không phí công chạy xa như vậy.

Ánh mắt của hắn chuyển về phía Tiêu Ngọc Long, chậm rãi ngẩng đầu:

- Người tên là... Tiêu Ngọc Long đúng không?

- Dạ dạ! Tại hạ là Tiêu Ngọc Long.

Tiêu Ngọc Long tỏ vẻ kích động, phảng phất như Tiêu Cuồng Vân có thể nhớ kỹ tên của hắn chính là vinh hạnh rất lớn đối với hắn.

- Người đó, tốt lắm, rất tốt. Nếu hai chuyện này đều làm xong, sau khi trở lại Tiêu tông, người hãy ở bên cạnh ta đi.

Tiêu Cuồng Vân hí mắt nói.

Toàn thân Tiêu Ngọc Long run lên, kích động mở to hai mắt, sau khi phản ứng kịp:

- Phích!

Tiêu Ngọc Long quỳ gối ở trước mặt Tiêu Cuồng Vân, nặng nề đập đầu một cái:

- Ngọc Long tạ đại ân của Tiêu công tử! Nếu có thể đi theo bên cạnh Tiêu công tử, Ngọc Long nhất định trung thành tận tâm, toàn tâm toàn ý hầu hạ tốt Tiêu công tử!

Kết quả này, khiến Tiêu Ngọc Long kinh hãi đến trong lòng điên cuồng nhảy lên... Có thể được dẫn vào Tiêu tông, liền là đại hỷ sự một bước lên trời. Mà có thể đi theo bên người nhi tử Tông chủ, đó càng là một khái niệm hoàn toàn bất đồng, Tiêu Ngọc Long lúc trước có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Biến Đổi Mạnh (3)

Team Vạn Yên Chi Sào.

Tiêu Liệt vốn ôm chờ mong với người từ Tiêu tông tới, nhi tử tông chủ Tiêu tông, nói vậy chắc là nhân vật như thần long trên trời.

Nhưng vừa nhìn thấy, chính là thất vọng. Hắn không nhìn thấy khí thế, phong độ, hàm dưỡng và ngạo nghễ thích hợp mà đệ tử trực hệ tông môn nên có, nhìn cũng chỉ có ngạo mạn tự cao tự đại và vẻ âm hiểm trong ánh mắt làm cho người ta không thoải mái, nghiễm nhiên là một ăn chơi trác táng lớn lên dưới nuông chiều từ bé và trong ninhet. Nhưng cẩn thận ngắm lại, hắn cũng bình thường trở lại... Dù sao, một Tiêu môn nho nhỏ, Tiêu tông vốn không có khả năng để vào mắt, sao lại phải thật sự phái một “Đại nhân vật” đến. Một thân phận “Nhi tử tông chủ”, cũng chỉ ngoài mặt tỏ vẻ coi trọng Tiêu Tranh đã chết mà thôi.

Tiêu Linh Tịch vừa khéo đi đưa cơm cho Tiêu Liệt, tràn đầy tò mò dò hỏi:

- Cha, vừa rồi nghe bọn họ nói cha và môn chủ đi xa nghênh đón người Tiêu tông, sao nhanh như vậy đã trở về? Người Tiêu tông đã tới sao? Bọn họ có đáng về gì? Có phải trên khí thế đặc biệt dọa người không?

Lời của Tiêu Linh Tịch khiến cho hắn nghĩ tới lão già đi theo phía sau Tiêu Cuồng Vân, gật gật đầu:

- Người của Tiêu tông, đương nhiên sâu không lường được. Nhưng mà, Tịch nhi, mấy ngày người của Tiêu tông ở trong này, con có hết sức không tiếp xúc với bọn họ, người thanh niên đi đầu không phải người lương thiện gì. Có thể tránh liền tránh đi.

- Há?

Tiêu Linh Tịch rất nghi hoặc chớp chớp mắt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu:

- Con đã biết rồi cha, thật ra con hơi sợ bọn họ, dù sao, bọn họ là người Tiêu tông, nhất định siêu cấp siêu cấp lợi hại.

- Cho dù tò mò, cũng cố hết sức đừng tới gần bọn họ.

Tiêu Liệt lại dặn dò một phen, khẽ hít một hơi, tâm sự nặng nề đi vào trong viện.

- Cha? Nhìn qua cha có tâm sự gì? Chẳng lẽ phát sinh đại sự đặc biệt gì sao?

Biết cha chính là nữ nhi, đáng về tâm sự đầy cõi lòng của Tiêu Liệt, Tiêu Linh Tịch liếc mắt một cái liền nhìn ra, hơi khàn trương hỏi.

Tiêu Liệt ngẩn ra, sau đó lắc lắc đầu:

- Không có chuyện gì...

Dừng lại một chút, nghĩ đến nếu như mình không nói ra, nữ nhi tâm tư tình tứ này nói không chừng cả một ngày sẽ không yên tâm, đành phải chậm rãi nói ra:

- Người của Tiêu tông tới đây mang theo một phần lễ vật, tên là “Thông huyền tán”, nghe Tiêu Cuồng Vân kia nói, thông huyền tán này có tác dụng chữa trị huyền mạch bị tổn hại rất tốt. Cho nên...

- A! Có thể chữa trị huyền mạch tổn hại? Thật vậy sao?

Tiêu Liệt còn chưa nói xong, Tiêu Linh Tịch đã kích động đến lớn tiếng kinh hô, hai bàn tay nhỏ bồng chốc nắm chặt vạt áo. Chữa trị huyền mạch của Tiêu Triệt, cho tới nay đều là nguyện vọng lớn nhất của nàng, vài năm này, nàng luôn cùng Tiêu Liệt nỗ lực tìm kiếm đủ loại biện pháp có khả năng. Lời nói này của Tiêu Liệt, không khác nào tiên âm trên trời đối với nàng mà nói.

- Đan dược của Tiêu tông, hiệu quả đan dược tầm thường tuyệt đối không thể sánh bằng, có lẽ thật sự có thể phát huy hiệu quả ngoài dự đoán.

Nói tới đây, thần sắc Tiêu Liệt âm trầm xuống:

- Chính là, tác dụng chủ yếu nhất của thông huyền tán, là trong thời gian nhất định tăng nhanh tốc độ tu luyện huyền lực. Hiện giờ, mấy người môn chủ đều coi “Thông huyền tán” này là chí bảo, muốn để cho bọn họ dùng “Thông huyền tán” trên người Triệt nhi mà bọn họ không coi là gì cả... Hy vọng thật sự xa vời.

Về mặt Tiêu Linh Tịch ngưng trọng, lời Tiêu Liệt giống như một chậu nước lạnh đập tắt toàn bộ hưng phấn vốn có của nàng, nàng cắn môi, kiên quyết nói:

- Cho dù dùng biện pháp gì, nhất định phải tranh thủ thông huyền tán tới đây. Tiêu Triệt mới không phải không là gì! Hắn là người cần thông huyền tán nhất!

- Ta sẽ dốc hết toàn lực tranh thủ.

Nhìn vẻ mặt của nữ nhi, Tiêu Liệt thở dài một tiếng thật dài. Nhưng trong lòng vô cùng rõ ràng hy vọng tranh thủ thông huyền tán tới đây nhỏ bao nhiêu... Hoặc nói, kia vốn chính là chuyện không có khả năng.

...

Màn đêm buông xuống,

- Hôm nay ta nhìn thấy Tiêu Cuồng Vân của Tiêu tông.

Trong phòng ánh nến lay động, Hạ Khuynh Nguyệt ngồi bên giường, nhẹ nói.

- A... Là người như thế nào?

Tiêu Triệt hắt xì một cái, tùy tiện hỏi, dáng vẻ không hề quan tâm.

- Người cũng như tên.

Nghĩ đến ánh mắt Tiêu Cuồng Vân nhìn nàng, chân mày Hạ Khuynh Nguyệt khẽ nhíu, trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét. Sự phụ của nàng nhắc đến bốn nhi tử của tông chủ Tiêu tông với nàng, ba nhi tử khác đều coi là nhân trung chi long.

Chỉ có tứ nhi tử này, là bao cò mười đủ mười, nhưng vẫn được... Tông chủ sủng ái nhất, có lẽ nguyên nhân chính là hắn nhỏ tuổi nhất, lại là nhi tử duy nhất do chính thất sinh ra.

- Thật bình thường thôi, người mà Tiêu tông có thể phái tới đây, tùy tiện dùng đầu óc suy nghĩ cũng sẽ biết là mặt hàng gì. Nhưng mà dù sao cũng không liên quan gì đến ta, nhiều lắm ngày mai cùng đi theo qua sân khấu.

Tiêu Triệt nhún nhún vai nói, sau đó chân mày khẽ động, sắc mặt biến thành ngưng trọng lên, ngừng đầu hỏi:

- Khuynh Nguyệt lão bà, nàng nói nàng thấy được hắn? Như vậy có phải hắn cũng nhìn thấy nàng rồi không?

- Không sai... Sao vậy?

Hạ Khuynh Nguyệt liếc mắt.

Tiêu Triệt nâng tay sờ cằm, bỗng nhiên nói:

- Trước nàng nói hẳn là một mặt hàng có thanh danh cực xấu, mặt hàng này... A, Khuynh Nguyệt lão bà, nếu ta đoán không sai, sự phụ của nàng chắc ở gần Lưu Vân thành đi?

- ... Làm sao ngươi biết?

Trên mặt Hạ Khuynh Nguyệt thoáng qua vẻ ngạc nhiên.

Tiêu Triệt không giải thích, tỏ vẻ thành thật nói:

- Đã như vậy, nghĩ cách liên hệ với sự phụ của nàng đi, để cho nàng ấy tốt nhất ngày mai đến đây...

Suy nghĩ một chút, thần sắc của hắn trở nên nhẹ nhõm hơn:

- Nếu sự phụ của nàng đã ở gần đây, đoán chừng cũng không có chuyện lớn gì, ngủ.

Chân mày nhỏ của Hạ Khuynh Nguyệt thâm thúy nhíu lên, tỉ mỉ suy tư trong chốc lát, lại nghĩ đến ánh mắt Tiêu Cuồng Vân nhìn nàng lúc chiều, cuối cùng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tiêu Triệt, thần sắc nhất thời thay đổi, theo bản năng đưa tay nắm truyền âm phù hình dáng một quả băng ở bên hông.

Nhìn Tiêu Triệt sắp xếp trái thảm ở góc tường, trông mắt nàng nhấp nháy, môi mấp máy liên tục nhiều lần, mới cuối cùng phát ra âm thanh:

- Đến trên giường ngủ.

- Hả?

Tiêu Triệt xoay người lại, trừng lớn mắt nói:

- Khuynh Nguyệt lão bà, nàng nói cái gì?

Hạ Khuynh Nguyệt trực tiếp xoay mặt đi, không muốn để cho hắn nhìn thấy vẻ mặt của mình vào lúc này, lạnh như băng nói:

- Không nghe thấy thì thôi!

- Nghe thấy! Sao có thể không nghe thấy!

Tiêu Triệt vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc, ném thảm trên tay đi, nhanh chóng nhào lên trên giường, cười hi hi nhìn Hạ Khuynh Nguyệt:

- Khuynh Nguyệt lão bà, đêm nay nàng ngủ bên trong hay là bên ngoài?

“...” Hạ Khuynh Nguyệt không nói gì, tay như tuyết vung lên, phát tất tất cả nến đỏ trong nháy mắt. Trong phòng nhất thời hoàn toàn tối đen, trong lòng nàng cũng vụng trộm thở phào nhẹ nhõm, đưa tay kéo Tiêu Triệt vào bên trong, kéo thảm lên, đắp trên người hai người, nghiêng người nằm xoay lưng về phía Tiêu Triệt, giọng lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng suy nghĩ quá nhiều, ta chỉ vì tiện cho ngươi lúc ba giờ sáng điều trị thân thể giúp ta... Không được làm chuyện ngươi không nên làm! Bằng không không bao giờ cho ngươi lên giường ngủ nữa!

- Tuân lệnh, lão bà đại nhân thân ái!

Tiêu Triệt kéo chăn, ngửi mùi cơ thể thiếu nữ còn lưu lại trên đó, ngây ngất nói.

Hiện giờ một ngày cũng bị Tiêu Triệt gọi hơn mười lần “Lão bà”, từ hờn giận ban đầu, đến bây giờ đã chẳng những nghe vô cùng tự nhiên, đồng thời còn khiến cho nàng có một cảm giác “Ta là lão bà của hắn” không cách nào nói rõ. Biến hóa vì điều này khiến cho nàng hoảng hốt, càng khiến cho nàng mờ mịt. Nàng nhắm mắt lại, nỗ lực không thêm nghĩ đến những chuyện khiến cho lòng nàng hỗn loạn nữa, không quá bao lâu, liền trong yên tĩnh tiến vào giấc ngủ.

Thời gian bất tri bất giác đến ba giờ sáng, đây là khoảng thời gian tối nhất trước bình minh, toàn bộ Tiêu môn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thể ngẫu nhiên nghe thấy tiếng con muỗi vo ve.

Trong bóng tối, trong viện của Tiêu Linh Tịch truyền đến tiếng “Kẹt...” rất nhỏ, cửa phòng đóng chặt theo tiếng động từ từ mở ra, một bóng đen bé nhỏ chậm rãi thăm dò, nhìn chung quanh một lát, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhưng bóng đen này vẫn không thể bước ra khỏi cửa viện, một bóng xám cao lớn bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt nàng, tiếng thiếu nữ hét hoảng vang lên, theo sau đó, là giọng nói nghiêm túc nỗ lực đè thấp: “Tịch nhi, đã trễ như vậy, con định đi đâu?”

- A! Lão... Cha!

Bóng đen bị giật mình kéo khăn che mặt trên mặt xuống, lộ ra gương mặt thiếu nữ làm rung động lòng người, chính là Tiêu Linh Tịch. Nhìn Tiêu Liệt đột ngột xuất hiện trước mặt nàng, nàng nhất thời hoảng hốt:

- Con... Con... Con...

“Haizz!” Tiêu Liệt thở ra một hơi thật dài, thấp giọng nói:

- Tịch nhi, con định đi trộm thông huyền tán, đúng không?

- Con... Con...

Tiêu Linh Tịch cúi đầu, ấp a ấp úng.

- Con là nữ nhi thân sinh của ta, trong lòng con nghĩ cái gì, ta còn có thể không rõ ràng sao?

Tiêu Triệt lại thở dài một tiếng, tiến lên phía trước vỗ vỗ bả vai nữ nhi:

- Buổi chiều lúc ta rời đi, ta đã cảm thấy ánh mắt của con không thích hợp, cho nên lo lắng qua đây canh chừng... Quả nhiên, con thâm ôm tâm tư đi trộm thông huyền tán... Tịch nhi, con thật hồ đồ, con có biết như vậy rất nguy hiểm không? Thông huyền tán kia không phải đồ tầm thường, nó là quà tặng Tiêu tông đưa tới, nếu hành tung của con bị phát hiện, vậy là xúc phạm người có quyền thế ở Tiêu tông, đến lúc đó bốn người của Tiêu tông muốn trừng phạt con, đừng nói ta, ở trong Lưu Vân thành này, vốn không có ai cứu được con.

Tiêu Linh Tịch cúi đầu, cắn môi:

- Con... Chuyện đó, con đều biết đến. Nhưng mà... Nhưng mà... Tiêu Triệt hẳn rất đáng thương, hẳn rõ ràng tốt như vậy, nhưng vẫn bị người chê cười, bị người xem thường, bị mọi người cho là phế vật, nếu hẳn có thể chữa trị huyền mạch, như vậy, hẳn liền sẽ không bị người cười nhạo nữa, sẽ không kém bất cứ kẻ nào...

Tiêu Liệt há miệng thở dốc, đau kịch liệt chọt lóe lên trên mặt rồi biến mất.

- Con thường nghĩ, vì sao huyền mạch bị phế bỏ lại là tiểu Triệt, mà không phải là con... Thế giới này, thật sự quá không công bằng với hắn... Cha, cha biết không? Mỗi khi con nhìn thấy tiểu Triệt bị người ta cười nhạo, còn giả bộ đáng vẻ chẳng hề để ý đến ngược lại an ủi con, trong lòng con khổ sở cỡ nào... Nếu có thể chữa trị huyền mạch cho hắn, con cho dù là làm kẻ trộm... cho dù là nhận phải trừng phạt chết đi, con cũng trăm lần bằng lòng...

Nói ra xong, trong mắt Tiêu Linh Tịch đã tràn đầy nước mắt, hai tay nàng che gò má, cuối cùng nhịn không được nức nở lên.

Trên mặt Tiêu Liệt rung động kịch liệt, nhìn nữ nhi khóc rung rức, trong lòng hắn cũng chua xót. Hắn nhẹ giọng an ủi:

- Tịch nhi, ta biết con một lòng vì Triệt nhi, nhưng mà, con làm như vậy không nói đến hậu quả, hộp thông huyền tán kia sau khi Tiêu Vân Hải lấy đến không hề giao cho bất cứ kẻ nào, chắc là bản thân mang trên người, lấy năng lực của con, làm sao có thể trộm đồ từ chỗ Tiêu Vân Hải được. Nghe lời, quay về đi ngủ đi. Chuyện thông huyền tán, ta sẽ cố hết sức nghĩ cách, tuy rằng những năm này ta thật sự không tranh giành, nhưng ở Tiêu môn, cuối cùng vẫn còn có quyền phát ngôn nhất định, chuyện tranh thủ đến thông huyền tán không phải không còn hy vọng. Việc ngốc nghếch này, về sau không thể làm lại, lỡ như con thật sự gặp chuyện không may... Về sau, ai tới chiếu cố và bảo vệ Triệt nhi?

Câu nói cuối cùng của Tiêu Liệt, nhẹ nhàng va chạm vào trái tim mềm mại của Tiêu Linh Tịch, khiến trong lòng nàng bỗng nhiên hoảng sợ một trận... Đúng vậy! Nếu ta không thành công, còn bị bắt, nhận được trừng phạt rất lớn, tiểu Triệt nên làm gì bây giờ...

- Con... Con đã biết.

Tiêu Linh Tịch cúi bộ đồ đen trên người, quăng sang bên cạnh, lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, tỏ vẻ áy náy nói:

- Cha, xin lỗi, con lại làm chuyện điên rồ khiến cha bận tâm. Con hiện giờ liền ngoan ngoãn đi ngủ, không làm chuyện này nữa... Cha, cha cũng mau đi về nghỉ ngơi một chút đi... Con cam đoan sẽ không đi trộm thông huyền tán nữa.

- Ha ha, nghe lời là tốt rồi.

Tiêu Liệt gật gật đầu, ôn hòa cười. Nhưng lúc gần đi, vẫn lo lắng nhặt bộ đồ đen trên đất lên mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Biến Đổi Mạnh (4)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Hôm nay có thể nói là một ngày náo nhiệt nhất từ trước đến nay của Tiêu môn.

Sáng sớm, ngoài đại môn Tiêu môn đã bị vây quanh thành chặt như nêm cối. Gia tộc có thể được xưng tụng là quyền quý trong Lư Vân thành, ở trong này đều có thể nhìn thấy, hơn nữa căn bản đều là người chủ trì cao nhất. Người tuy nhiều, nhưng không có ai dám lớn tiếng ồn ào, đều cố hết sức nhỏ giọng xì xào bàn tán, e sợ quấy nhiễu đến đại nhân vật đang ở trong Tiêu môn.

- Từ lâu đã nghe nói thủy tổ của Tiêu môn đến từ Tiêu tông, hóa ra lại là thật.
- Tiêu môn này bỗng chốc có thể thăng chức rất nhanh, về sau nên làm tốt quan hệ với Tiêu môn.
- May mà trước kia không có lỗi với Tiêu môn, bằng không thật sự sẽ phải ăn ngủ không yên.
- Lão Mộc, sao ngươi cũng tới rồi?

- Haizzz, tất cả mọi người tranh trước chỉ sợ đến sau, ta cũng không có cách nào không đến. Bọn họ vì có thể bầu vùi quan hệ, ta vì phòng vạn nhất. Bằng không tiểu tổ tông đến từ Tiêu tông kia lỡ như hỏi và kiểm kê Lư Vân thành có bao nhiêu đại gia tộc, sau đó phát hiện Mộc gia ta không có ai đến, mọi móc gi đó, trên dưới cả nhà ta đây chịu không nổi.

Đại môn của Tiêu môn luôn khép chặt, bọn họ cũng đều dè dặt cẩn trọng chờ, không có một ai dám rời đi.

Một lần chờ này, liền chờ đến chín giờ sáng.

Khi trời còn chưa sáng, trên bãi đất trống trung tâm Tiêu môn đã dựng lên một đài cao, di chuyển xong bàn và đủ loại dụng cụ. Tám giờ sáng, Tiêu môn vang lên lệnh tập hợp khẩn cấp gấp rút, trong lúc nhất thời bóng dáng người trong Tiêu môn di chuyển, tất cả mọi người vọt tới địa điểm tập hợp trước tiên, không đến thời gian một phút đồng hồ, trong Tiêu môn cho dù nam nữ lão ấu toàn bộ tập hợp trước vị trí, không thiếu một người.

Hôm nay, chính là ngày trọng đại nhất của Tiêu môn. Sẽ phát sinh chuyện gì, bọn họ đều biết rất rõ ràng, tuyệt đại đa số mọi người đều có khuôn mặt kích động và chờ mong. Cho dù một vài người thiên phú bình thường, cũng trong lòng hy vọng xa vời có khả năng được người của Tiêu tông nhìn trúng.

Tiêu Triệt vốn là người trình diện cuối cùng, hần nắm tay Hạ Khuynh Nguyệt không nhanh không chậm đi tới, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của người toàn trường. . . Đương nhiên, nếu như chính là một mình hần, đoán chừng người nguyện ý nhìn nhiều hần hai mắt cũng không có, mấu chốt là Hạ Khuynh Nguyệt bên người hần!

Dáng người vô cùng uyển chuyển, dung nhan khuynh thế khuynh thành, mọi người dường như thấy được bích ba tiên tử tuyệt mỹ vô song đang chậm rãi đi về phía bọn họ. Nhất là nam tử trẻ tuổi, ánh mắt đồng loạt trở nên đại ra, trái tim cuồng loạn, có người khoe miệng đã chảy nước miếng xuống mà không biết.

Trái lại Tiêu Triệt bên người nàng. . . Về mặt hơi trắng nhợt, mí mắt sụp xuống, hai mắt vô thần, bước chân vô lực. Đi được chẳng qua mấy chục bước, nhưng lại đánh ngáp ba cái, có vẻ mệt mỏi buồn ngủ, dáng vẻ chuyện phòng the quá độ.

Hử? Chuyện phòng the quá độ. . .

Chợt nghĩ đến chuyện này, lại nhìn thấy hần và Hạ Khuynh Nguyệt đang nắm tay, không ít người cắn chặt răng, thân thể run cầm cập lên, trong mắt tản ra không cam lòng và đố kỵ nồng đậm. Nghĩ đến thiên tư quốc sắc như thế, nữ thân bọn họ tha thiết ước mơ hoàn toàn bị phế vật mà bọn họ xem thường mỗi ngày đè dưới thân mà phiến vân phúc vũ (mây mưa), bọn họ phẫn nộ và ghen tỵ đến ngực gần như muốn nứt ra.

Tiêu Triệt ngủ gật không tỉnh, dáng vẻ mỗi một không chịu nổi không phải giả vờ, nhưng đương nhiên không phải chuyện phòng the quá độ gì. Ba giờ sáng tỉnh lại chăm cứu điều trị cho Hạ Khuynh Nguyệt, mệt đến nửa chết nửa sống, sáng tỉnh mơ lại bị gọi dậy, hần có thể có tinh thần mới là lạ đó. Ngay cả bọn họ đang nắm tay, cũng xác định vững chắc không thể do Hạ Khuynh Nguyệt chủ động. Mà khi đi tới, Tiêu Triệt bỗng dưng nắm lấy, trước mặt bao nhiêu người, Hạ Khuynh Nguyệt cũng không thể không chút khách khí tránh ra, hơn nữa mấy ngày nay bị hần nắm tay cũng thành thói quen, đành phải mặc kệ.

- Bên trong Tiêu môn cái gì cũng tốt, nhưng còn dư thừa một phế vật chướng mắt!

Khi Tiêu Triệt đi ngang qua người một thanh niên, một giọng nói châm chọc đủ để cho hần nghe rõ ràng truyền đến theo bên người hần. Tiêu Triệt thoáng liếc mắt nhìn, nhìn thấy Tiêu Thừa Chí trưởng tôn của tam trưởng lão Tiêu Trạch đang nhìn về phía trước, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhạo không hề che giấu, trên mặt rõ ràng còn mang theo ghen tỵ cố hết sức che giấu.

Những lời này hần nói ra phía trước, nhưng ngay cả tên gốc cũng biết hần đang giễu cợt Tiêu Triệt, trong lúc nhất thời chung quanh vang lên tiếng cười, một đám đệ tử thanh niên mang theo ánh mắt trêu tức nhìn về phía Tiêu Triệt.

- Thừa Chí ca, mới vừa rồi là ngươi nói chuyện với ta sao?

Bước chân của Tiêu Triệt khẽ dừng lại, hỏi Tiêu Thừa Chí, trên mặt treo nụ cười vô hại với cả người lẫn vật.

- A, Tiêu Triệt đệ hiểu lầm, mới vừa rồi ta nói chuyện với phế vật, Tiêu Triệt đệ hỏi như vậy, chẳng lẽ cho rằng mình là phế vật?

Tiêu Thừa Chí xoay người lại, cười tủm tỉm nói. Khi ánh mắt chạm đến dung mạo tuyệt mỹ như tuyết của Hạ Khuynh Nguyệt, một trận cuồng nhiệt khó nén trong mắt.

- À! Thì ra là thế!

Tiêu Triệt tỏ vẻ búng tỉnh gật đầu, sau đó kéo tay Hạ Khuyh Nguyệt:

- Hóa ra không phải nói ta. Khuyh Nguyệt lão bà, ta mau trở lại vị trí của mình thôi... Chắc chắc, nhìn từng con cóc đáng thương mơ ước muốn ăn thịt thiên nga, ta ngược lại tình nguyện làm phế vật mỗi ngày ôm thiên nga ngủ, Khuyh Nguyệt lão bà, nàng cảm thấy như thế nào?

- Người nói... Cái gì!!

Tiêu Thừa Chí đột nhiên xoay người lại, về mặt âm trầm

- Hử?

Tiêu Triệt dừng bước, về mặt kinh ngạc nhìn hắn:

- Thừa Chí ca, người làm sao vậy? Ta mới vừa nói chính là con cóc, sao người lại có phản ứng kỳ quái như thế. Chẳng lẽ Thừa Chí và con cóc trong miệng ta còn có sâu xa đặc biệt gì sao?

- Người!!

Tiêu Thừa Chí tức giận lên, môi cũng run run, lại một chữ không thể nói ra.

- Khuyh Nguyệt lão bà, chúng ta vẫn đi nhanh lên đi. Con cóc nóng này cũng sẽ cắn người, lỡ nhĩ bị thứ đồ như vậy cắn một phát, chẳng phải ghê tởm chết sao.

Tiêu Triệt vừa nói, vừa kéo Hạ Khuyh Nguyệt tránh xa xa.

Cơ thịt trên mặt Tiêu Thừa Chí co quắp một trận, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu ở ngay tại chỗ.

- Triệt nhi, Khuyh Nguyệt, đến đây.

Trong đám người, Tiêu Triệt nhanh chóng nhìn thấy Tiêu Liệt đang vẫy tay với hắn, Tiêu Linh Tịch đã ở bên cạnh Tiêu Liệt. Hắn và Hạ Khuyh Nguyệt bước nhanh tới.

Hạ Khuyh Nguyệt được Tiêu Triệt thi châm mấy lần, cho dù là thể chất, hay sắc mặt đều xảy ra biến hóa cực lớn. Thể chất không nói đến, sắc mặt nàng càng thêm mềm mại hồng hào, xinh đẹp chói người, nhưng biến hóa sắc mặt này ở trong mắt Tiêu Liệt lại có một kiểu lý giải khác, lại nhìn đáng về Tiêu Triệt rõ ràng là về suy nhược, Tiêu Liệt hạ giọng, cười ha hả nói:

- Triệt nhi à, thân thể còn đang phát dục, chuyện nam nữ này, cần phải cố gắng tiết chế, bằng không thân thể sẽ không gánh nổi.

- Hà?

Tiêu Triệt trở mặt, sau đó phản ứng kịp, đành phải ngượng ngừng gật đầu:

- Cái này... Cháu đã biết, về sau nhất định tiết chế... Tiết chế... A!

Kêu đau một tiếng, bàn tay nhỏ hắn nắm kia đột nhiên dùng móng tay hung hăng bấm lên mu bàn tay của hắn một cái. Hạ Khuyh Nguyệt quay mặt qua chỗ khác, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút hồng nhợt chậm rãi lan tràn lên trên gò má nàng.

Hử hử hử? Nàng thế mà lại sẽ đỏ mặt...

Tiêu Triệt vừa định nhỏ giọng giải thích, bỗng nhiên lại nghe răng trợn mắt một trận... Là tay nhỏ bé của Tiêu Linh Tịch hung hăng nhéo một cái lên cánh tay bên trái của hắn.

- Tiểu cô, vì sao nhéo cháu?

Tiêu Triệt nhìn về phía Tiêu Linh Tịch, về mặt uất ức nói.

- Hử!

Cánh môi Tiêu Linh Tịch nhếch lên cao cao, cũng quay mặt qua chỗ khác, tức giận không để ý đến hắn.

- Tiêu công tử đến!!

Lúc này, một tiếng hô to rõ từ phía trước truyền đến. Đám người thoáng chốc yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều chuyển về phía phát ra âm thanh, muốn nhìn thấy phong thái của người Tiêu tông. Không bao lâu, một nam tử thanh niên quần áo đẹp đẽ quý giá, thần thái ngạo nghễ trong đám người vây quanh đi tới bên này, phía sau Tiêu Mặc Sơn nửa bước không rời, Tiêu Văn Hải tự mình dẫn đường phía trước, cho dù là về mặt, tư thái đều cung kính, không

hề có một chút chậm trễ.

Dưới hướng dẫn của Tiêu Vân Hải, Tiêu Cuồng Vân đi lên đài cao được dựng lên, ngồi trên ghế thái sư chính giữa nhất, ánh mắt của hắn quét nhìn người trong Tiêu môn phía dưới, thần sắc kiêu căng giống như đế vương nhìn xuống vạn dân. Một lát sau, hắn gật gật đầu với Tiêu Vân Hải, ý bảo có thể bắt đầu.

- Tiêu tông này đến chính là đại nhân vật kia? Không nói gì khác, diện mạo này cũng quá xấu xí đi. Gien của đại tông môn không phải rất cường đại sao... A? Hay là không phải thân sinh.

Tiêu Triệt ở đó nho nhỏ nói thầm.

- Một trăm cộng lại đều kém tiểu Triệt!

Tiêu Linh Tịch cũng phụ họa nói. Vừa nói xong, mới nhớ tới còn đang giận hắn, lại vội vàng “Hừ” một tiếng, quay mặt qua chỗ khác không để ý đến hắn.

- Triệt nhi, Tịch nhi, không nên nói lung tung.

Tiêu Liệt thấp giọng nói.

- A.

Tiêu Triệt lên tiếng trả lời, không mở miệng nữa.

- Người của Tiêu môn, đều đến đông đủ sao?

Ánh mắt Tiêu Cuồng Vân khép hờ, chậm rãi mở miệng, giọng nói hữu khí vô lực. Nhưng hai mắt lại cấp tốc chuyển động, tìm bóng dáng tiên nữ nhìn thấy ngày hôm qua trong đám người, cùng với nữ hài không kém tiên nữ bao nhiêu trong miệng Tiêu Ngọc Long.

- Đã xác nhận, đều đến đông đủ, tuyệt đối một người cũng không thiếu.

Tiêu Vân Hải tỏ vẻ nghiêm túc nói.

- Tốt lắm!

Tiêu Cuồng Vân gật đầu, sau đó ánh mắt liếc về phía đại môn:

- Đứng ngoài cửa, là những ai?

- Bẩm Tiêu công tử, bọn họ đều là người nhà quyền quý ở Lưu Vân thành, sáng sớm hôm nay đã tụ tập ở đây, ngóng xem có thể nhìn thấy phong thái của Tiêu công tử.

Tiêu Vân Hải hạ thấp người đáp lại.

- Là như vậy à.

Tiêu Cuồng Vân gật đầu, sau đó giơ tay lên, nói:

- Nếu là khách, cũng không thể để cho bọn họ cứ luôn chờ ở ngoài, để cho tất cả bọn họ vào đi. Chuyện ngày hôm nay để cho người ngoài Tiêu môn chứng kiến cũng là chuyện tốt, tránh cho đến lúc đó có người nói ta thiên vị.

Tiêu Vân Hải vội vàng vỗ mông ngựa (nịnh hót) một cái:

- Tiểu công tử không hổ là nhi tử của tông chủ Tiêu tông, tuổi trẻ như vậy còn có thể rộng lượng như thế, thật sự khiến cho ta kính nể xấu hổ... Tiêu Đức, nhanh đi mời các khách nhân tiến vào.

Đại môn mở ra, người quyền quý hô mưa gọi gió ở Lưu Vân thành một đám thần thái câu nệ, trật tự chỉnh tề đi đến. Mỗi người đều mang theo lễ trọng. Trong những người này, Tiêu Triệt còn nhìn thấy Hạ Hoảng Nghĩa phụ thân của Hạ Khuynh Nguyệt.

- Được rồi, như vậy hiện giờ có thể bắt đầu.

Tiêu Cuồng Vân thẳng thắt lưng trên từ trên ghế, cuối cùng bày ra một tư thế ngồi coi như bình thường, nhìn phía dưới, thần nhiên nói:

- Ta tên Tiêu Cuồng Vân, đến từ Tiêu tông. Đại danh của Tiêu tông, các ngươi chắc hẳn rất rõ ràng. Tại Thương Phong đế quốc này, còn không có chuyện gì Tiêu tông ta không quyết định được. Mà các ngươi, cũng chắc cảm thấy quang vinh, bởi vì tuy hơi lẫn lộn yếu kém, nhưng các ngươi cũng coi như nhất mạch của Tiêu tông. Tổ tông của Tiêu môn các ngươi, là nhi tử của một trưởng lão Tiêu tông chúng ta. Chẳng qua lúc trước tuy tổ tiên các ngươi là nhi tử của trưởng lão, nhưng sinh với nữ bộc, thân phận đệ tiện cũng thôi đi, thiên phú huyền lực cũng thật sự quá yếu. Là phế vật, không xứng ở lại Tiêu tông. Do đó tổ tiên của các ngươi bị vị trưởng lão kia đuổi đến đây, do đó có Tiêu môn các ngươi.

Tiêu Cuồng Vân nói lời này cực kỳ chói tai, không hề che giấu khinh thường toàn bộ Tiêu môn, thậm chí là người sáng lập Tiêu môn chút nào. Nghe được mà một vài người trong Tiêu môn thầm nhủ mây, nhưng lại không ai dám phát tác.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Biến Đổi Mạnh (5)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Tiêu Cuồng Vân thật ngông cuồng, mà ở trong Tiêu môn này, hắn cũng thật sự có vốn đề ngông cuồng. Đừng bảo hắn nói chói tai, cho dù hắn mắng tát cả mọi người của Tiêu môn là chó, trên dưới Tiêu môn cũng phải đành hoàng tử tể nghe, tuyệt đối không có ai dám phản bác một câu, nói không chừng sẽ còn có người phối hợp vẫy vẫy đuôi.

- Trước khi Tiêu Tranh trưởng lão tạ thế, nhớ đến tình phụ tử, lưu lại di ngôn. Hy vọng tìm được các ngươi, cũng mang một người tuổi còn trẻ tư chất tốt nhất mang về Tiêu tông bồi dưỡng.

Tiêu Cuồng Vân cầm lấy một quyển danh sách Tiêu Vân Hải chuẩn bị suốt đêm, nhìn khắp bốn phía, ngạo nghễ nói:

- Hôm nay, ta đích thân kiểm định, chỉ chốc lát nữa, người được ta gọi lên, liền đến trước mặt ta bày ra huyền lực của ngươi. Nhưng mà, tiêu chuẩn phán định tư chất cũng không phải độ mạnh yếu của huyền lực, mà là nhìn căn cơ và tiềm lực!

- Trước khi đến đây, gia phụ để cho ta mang đến một viên thông huyền tán, người được lựa chọn chẳng những có thể được mang về Tiêu tông, còn có thể nhận đến thông huyền tán này làm phần thưởng! Đan được tốt, chỉ có nhân tài đủ tư chất xứng đáng hưởng dụng, dùng trên người rác rưởi, chỉ lãng phí!

Nói đến đây, ánh mắt Tiêu Cuồng Vân nhìn về phía Tiêu Vân Hải:

- Tiêu môn chủ, lấy thông huyền tán ra đi. Tuy rằng đây là quà tặng cho Tiêu môn các ngươi, nhưng thưởng cho người có tư chất tốt nhất, ngươi có dị nghị gì không?

Lời Tiêu Cuồng Vân nói, cho dù là vợ vắn, Tiêu Vân Hải cũng không dám có toan tính gì. Nhưng nghe lời hắn nói, sắc mặt Tiêu Vân Hải bỗng chốc trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, hắn không đi chuyển đi lấy thông huyền tán, mà đứng ở đó, trong miệng nói quanh co một phen.

- Sao thế?

Sắc mặt Tiêu Cuồng Vân nhất thời âm u:

- Tiêu môn chủ, ngươi không phải không bỏ được thông huyền tán này chứ?

- Không phải, đương nhiên không phải.

Tiêu Vân Hải vội vàng lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi:

- Chính là... Chính là...

- Chính là cái gì?

“Phịch” một tiếng, Tiêu Vân Hải trực tiếp quỳ một chân trên đất, hai tay run lên, vẻ mặt sợ hãi nói:

- Ta... Ta đáng chết... Thông huyền tán hôm qua Tiêu công tử tặng, ta đặt vào được sự phòng của Tiêu môn, cũng cần dặn người được sự phòng nhất định phải bảo quản. Nhưng mà... Nhưng mà sáng nay, người của được sự phòng bỗng nhiên chạy tới nói với ta, thông huyền tán đặt ở được sự phòng thể mà lại... Thể mà lại không cánh mà bay!

Lao xao — Đám người phía dưới nhất thời hỗn loạn, huyền não một trận.

Trộm bảo vật Tiêu tông mang đến... Ai lại có lá gan lớn như vậy!

“Hừ?” Tiêu Triệt hơi nhíu mày, trong lòng nghi hoặc một phen... Lấy hiểu biết mười mấy năm của hắn về Tiêu Vân Hải, hắn ta là người tương đối cẩn thận. Lấy tính cách của hắn ta, sau khi nhận được bảo vật do Tiêu tông mang đến, thể mà lại không mang theo trên người, ngược lại giao cho được sự phòng, chuyện này có phần không hợp tình hợp lý... Phải biết rằng được sự phòng chỉ có một mình Tiêu Cổ, mà hắn ta tập trung vào y thuật gần như không hề có huyền lực gì, được sự phòng cũng bởi vì vậy mà được coi là nơi phòng ngự yếu nhất trong Tiêu môn.

Hơn nữa, thông huyền tán là do Tiêu tông mang đến, cho dù có người thêm nhỏ dãi, ít nhất cũng nên đợi sau khi người của Tiêu tông đi rồi mới động thủ, tại sao cổ tình lựa chọn thời điểm nguy hiểm như vậy... Cho dù trộm đến tay, lại có mạng dùng sao?

Tiêu Liệt chấn động toàn thân, đột nhiên liếc mắt nhìn về phía Tiêu Linh Tịch, lại phát hiện Tiêu Linh Tịch cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Tiêu Liệt, Tiêu Linh Tịch vội vàng dùng sức lắc đầu, tỏ vẻ không có một chút liên quan đến năng. Lúc này Tiêu Liệt mới thu hồi tầm mắt, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

- Cái... Gì!!

Tiêu Cuồng Vân chợt bật dậy từ trên ghế, sắc mặt biến thành vô cùng nghiêm nghị, toàn thân sát khí tận trời, hần nhìn Tiêu Vân Hải, hung tợn nói:

- Người nói là... Thậm chí có người đi trộm hộp thông huyền tán này?

- Bị nhân bảo hộ không chu toàn, xin Tiêu công tử trách phạt.

Tiêu Vân Hải cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ và lo sợ không yên.

- Buồn cười!

Tiêu Cuồng Vân hung hăng hít vào một hơi, ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, hiển nhiên giận tới cực điểm:

- Quà tặng của Tiêu tông chúng ta thế mà lại có người dám trộm... Được! Rất tốt! Ta thật sự xem thường Lưu Vân thành này! Các người thật đúng là... Lớn mặt!

Tức giận và sát khí của Tiêu Cuồng Vân gần như tràn toàn bộ trên dưới Tiêu môn, khiến cho mọi người lạnh cả sống lưng, trong lòng co giật, thở mạnh cũng không dám thở, đầu càng không ngừng cúi thấp xuống, chỉ sợ bị Tiêu Cuồng Vân để mắt.

Tiêu Triệt khép hờ mắt, khóe mắt nhìn chằm chằm vào ánh mắt Tiêu Cuồng Vân, ít lâu sau, hần chọc chọc Tiêu Liệt, nhỏ giọng hỏi:

- Gia gia, ngày hôm qua môn chủ có đắc tội Tiêu Cuồng Vân sao?

Tiêu Liệt ngẩn ra, sau đó lắc đầu:

- Tiêu Vân Hải luôn luôn cẩn thận, không đến mức đó.

- Vậy cũng kỳ quái.

Tiêu Triệt sờ cằm, nói thật nhỏ:

- Phần nộ của Tiêu Cuồng Vân này rõ ràng là giả vờ, nếu như môn chủ đắc tội hần, hần vì bị trộm mà ghét bỏ môn chủ, giải thích này không sai. Nếu không phải... Chẳng lẽ Tiêu Cuồng Vân đang tự diễn trò khi sao?

- ... Đừng nói lung tung.

Tiêu Liệt không nghe rõ hần đang nói cái gì, thấp giọng nhắc nhở:

Ánh mắt Tiêu Cuồng Vân độc ác, sắc mặt âm trầm như mây đen:

- Ngày hôm qua lúc ta lấy thông huyền tán ra, chung quanh chỉ có người của Tiêu môn, ta nghĩ, người Tiêu môn các người sẽ không ngốc đến truyền bá chuyện nhận được đan dược cao cấp vào trong lỗ tai người ngoài. Hơn nữa lực phòng bị của Tiêu môn các người ở trong Lưu Vân thành này cũng coi như không kém, muốn xông vào tương đương với không dễ dàng... Như vậy, chính là trong Tiêu môn các người có trộm trong nhà!

Lời Tiêu Cuồng Vân nói khiến cho mọi người trong Tiêu môn biến sắc, tiếng bàn luận xôn xao càng lớn thêm. Tiêu Vân Hải cũng vội vàng gật đầu:

- Vâng! Tiêu công tử mình giám, khi biết thông huyền tán bị trộm đi, ta cũng nghĩ đến là người trong Tiêu môn ăn trộm. Tiêu Cổ của được sự phòng tuổ gần sáu mươi, luôn không tranh sự đòi, vốn không có dục vọng gì với thông huyền tán, cho nên chắc không phải do hần ta biến thủ, người khác, có lẽ đều có hiềm nghi.

- Hừ! Chính là Tiêu môn, ở trong Tiêu tông chúng ta vốn không đáng nhắc tới! Một hạ nhân tùy tiện nhất trong Tiêu tông chúng ta, có thể đơn thương độc mã tiêu diệt cả nhà các người! Lần này chúng ta hạ mình xuống đây, ngàn dặm bốn ba đến Tiêu môn các người, là cho các người thể diện và ân trạch lớn bằng trời... Mà các người, lại cho ta đây một kinh hi sao mà lớn! Đây quả thật đánh vào mặt tông môn Tiêu thị chúng ta!

Đánh vào mặt tông môn Tiêu thị... Tội danh vô cùng cường đại này khiến cho mặt Tiêu Vân Hải bỗng chốc như màu đất.

Mắt Tiêu Cuồng Vân như rắn độc, đảo qua lần lượt trên từng khuôn mặt, người bị ánh mắt đụng vào không khỏi nhanh như chớp cúi đầu, không ai dám nhìn thẳng vào hần... nhưng đây hoàn toàn không phải do ánh mắt của Tiêu Cuồng Vân có bao nhiêu sắc bén, hoặc khí tức của hần mạnh mẽ bao nhiêu, chỉ vì sau lưng hần có một Tiêu tông to như vậy mà thôi.

Ánh mắt Tiêu Triệt chuyển đến trên mặt Tiêu Vân Hải, sắc mặt cũng trở nên thêm thâm trầm, hần dùng giọng nói chỉ có mình mới có thể nghe được than nhẹ: “Đáng vẻ này của Tiêu Vân Hải, thế nhưng cũng là giả vờ... Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?”

Trí nhớ hai đời của Tiêu Triệt, lại thêm một đời ở Thương Vân đại lục, hần đã trải qua vô số thiện ác ảm lạnh, qua vô số bên bờ sinh tử, từ tiểu dân thị tỉnh đến bá chủ thiên hạ, biết người càng vô cùng nhiều. Tầm nhìn sắc bén của hần, cho dù là huyền giả cường đại sống mấy trăm tuổi cũng không nhất định có thể so sánh.

Tiêu Cuồng Vân lại nhìn chung quanh một vòng, âm điệu bỗng nhiên hòa hoãn xuống:

- Thôi, tuy rằng thật đáng buồn, nhưng ta cũng không đáng tức giận với các người nơi địa phương nhỏ này. Người trộm thông huyền tán kia, cho người mười lăm giây, bản thân ngoan ngoãn đứng ra, sau đó giao thông huyền tán ra, ta có lẽ có thể nể tình vì phạm lần đầu, dễ dàng tha thứ cho một lần! Nếu còn khăng khăng một mực, cũng đừng trách ta không khách khí.

- Tiêu Bát, bắt đầu tính giờ!

Tiêu Cuồng Vân nói xong, hừ lạnh một tiếng, ngồi trở lại trên ghế. Nam tử thanh niên mặc đồ đen ở bên trái hần đã tiến lên phía trước một bước, dùng giọng nói trầm thấp bắt đầu đọc giây.

Tiêu Vân Hải vội vàng xoay người, lớn tiếng nói:

- Nghiệt súc trộm thông huyền tán kia, người có nghe không! Tiêu công tử khoan dung độ lượng thoáng mở một đường, còn không nhanh chóng lẹ đường biết quay lại, đi lên tạ tội! Bằng không đừng nói Tiêu công tử, trên dưới Tiêu môn chúng ta, tất nhiên sẽ không tha thứ!

- ... Mười hai... Mười một... Mười... Chín...

Nam tử đồ đen được gọi là Tiêu Bát máy móc đọc con số.

Tất cả người Tiêu môn quay đầu nhìn người bên cạnh mình, ồn ào suy đoán rốt cuộc là ai to gan lớn mật lại dám trộm đồ Tiêu tông mang đến. Tuy rằng trong miệng Tiêu Cuồng Vân nói “Dễ dàng tha thứ”, nhưng nhìn ánh mắt hần, cho dù là ai cũng không tin sau khi chủ động nhận tội sẽ nhận được “Dễ dàng tha thứ” của hần.

- ... Bốn... Ba... Hai... Một... Đã hết giờ!

Giọng Tiêu Bát dứt lời, sau đó lui về sau một bước. Tiêu Cuồng Vân lại một lần nữa đứng lên, ánh mắt của hần âm u, nở nụ cười lạnh:

- Ta đã cho người cơ hội, người vẫn không biết suy xét, vậy đến lúc ta bắt được, cũng đừng trách ta xuống tay vô tình! Tiêu Cửu!

- Vâng!

Theo tiếng hô quát của Tiêu Cuồng Vân, một nam tử thanh niên đồ đen khác tiến lên phía trước một bước, sau đó lập tức giơ tay lên, trong lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ một dòng xoáy huyền lực.

- Tiêu môn chủ, thông huyền tán bị trộm đi cùng hộp đựng, đúng không?

- Vâng, là cùng bị trộm đi.

Tiêu Vân Hải gật đầu, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, giống như không rõ vì sao hần lại muốn hỏi như vậy.

- Rất tốt... Trên hộp đựng thông huyền tán đó, có thêm ấn ký huyền lực chỉ thuộc về Tiêu tông chúng ta — Thiên ưng ấn! Chỉ cần thôi động huyền lực độc môn của Tiêu tông chúng ta, có thể nhanh chóng cảm ứng được chỗ bên cạnh thiên ưng ấn!

Tiêu Cuồng Vân vừa mới dứt lời, tay Tiêu Cửu bỗng nhiên buông ra, trong miệng gầm nhẹ một tiếng “Ồ bên kia”, sau đó thân hóa thành cuồng phong, nhanh như tia chớp phóng về phía bên phải, tốc độ của hần cực nhanh, trong nháy mắt liền biến mất trong tầm mắt mọi người.

- Ha ha, xem ra đã tìm được.

Tiêu Cuồng Vân cười lạnh, chỗ sâu trong đôi mắt, thoáng qua một chút tự mãn thật sâu... Giống như vô cùng hài lòng với màn biểu diễn vừa rồi của mình.

- Thật tốt quá, không hổ là Tiêu tông, quả nhiên một giọt nước cũng không lọt.

Tiêu Vân Hải cũng lộ vẻ vui mừng, sau đó sắc mặt lại âm trầm, nghiêm túc nói:

- Tiêu công tử, tính chất chuyện này quá mức ác liệt, không những chọc cho Tiêu công tử phẫn nộ, cũng khiến cho Tiêu môn chúng ta mất hết mặt mũi. Cho nên lát nữa cho dù tóm ra kẻ trộm là ai, kể cả là nhi tử của ta, Tiêu công tử cũng không cần cố kỵ điều gì, cần phải nghiêm trị!!

- Hừ! Đó là đương nhiên, đụng đến người Tiêu tông ta, chưa bao giờ có kết cục tốt!

Lúc này, một trận gió mạnh thổi qua, Tiêu Cửu đã chạy về, trong tay cầm một hộp gỗ, thiên ung ấn phía trên hộp gỗ còn ngấm sáng lên, mà hộp gỗ này, chính là hộp ngày hôm qua Tiêu Cuồng Vân giao cho Tiêu Vân Hải, bên trong đựng thông huyền tán.

- Thiếu gia, đã tìm được.

Tiêu Cửu giao hộp gỗ vào trong tay Tiêu Cuồng Vân, sau đó không tiếng động lui về phía sau.

Tất cả tiếng bàn luận xôn xao đều dừng lại, chung quanh trở nên một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, không khí hoàn toàn đông lạnh. Tất cả mọi người trừng lớn mắt, ngừng thở, chờ xem người gan lớn đến dám đi ăn cắp thông huyền tán rốt cuộc là ai... Bọn họ có thể đoán được, kết cục của người kia sẽ bị thảm đến cỡ nào.

- Tiêu Cửu, hộp này, người tìm được ở đâu?

Tiêu Cuồng Vân cười lạnh nói.

- Viện số 66, dưới gối đầu của chủ phòng.

Mặt Tiêu Cửu không biểu cảm, trả lời rõ ràng từng chữ.

Viện số 66..

Mọi ánh mắt bỗng chốc tập trung về một phương hướng, khó có thể tin nhìn thiếu nữ dường như đã bị dọa ngốc.

Khi nghe mấy chữ "Viện số 66", cả người Tiêu Linh Tịch đều ngây ngốc ở đó, nhìn từng đôi mắt chuyển hướng về phía nàng, bước chân nàng lui về phía sau, hoảng hốt lắc đầu, thất thanh nói:

- Không phải ta... Không phải ta!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Biến Cố

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Sân viện thứ 66 chính là tiểu viện của Tiêu Linh Tịch. Cũng bởi vì con số này cực kì dễ nhớ, nên hầu như mọi người trong Tiêu Môn biết rõ. Khi nghe được Tiêu Cửu nói ra "Sân viện thứ 66", ngay lập tức nghĩ đến chủ nhân của nó.

Đám đông tự động tách ra, đem vị trí Tiêu Linh Tịch cô lập, khiến cho nàng đơn phương độc mã bại lộ trước mắt tất cả mọi người. Tiêu Liệt hoàn toàn biến sắc, Tiêu Triệt nhú mày lại, biểu hiện lập tức trở nên cực kỳ âm trầm, bước lên trước, chắn trước mặt Tiêu Linh Tịch, một con thịnh nộ trong lồng ngực âm âm bành trướng như muốn nổ tung.

Lúc Tiêu Cửu hô lên mấy câu "Viện 66" này, Tiêu Triệt đã hoàn toàn

sáng tỏ cảm giác không yên tâm đến tận cùng là cái gì!

Trước mặt đám đông, Tiêu Cuồng Vân không tìm thấy vị trí của Tiêu Linh Tịch. Mà lúc này, hiển nhiên nhìn thấy rõ ràng, trong nháy mắt, hai mắt bỗng nhiên sáng lên, phóng ra tia nhìn như sói ác. Cô bé này nhìn qua so với Hạ Khuynh Nguyệt còn nhỏ hơn một ít, là thiếu nữ theo đúng nghĩa, nhưng đã mất ngọc mào ngài, thanh tú bức người, một khuôn mặt cười dịu dàng ôn nhu, đặc biệt là con mắt của nàng, tuy rằng lúc này bị kinh hoàng cùng hoảng sợ, nhưng vẫn như hồ nước trong vắt, trong suốt mà quyến rũ mê người.

Tiêu Cuồng Vân nuốt xuống từng ngụm nước bọt, trái tim một hồi rung động..... Tiêu Ngọc Long quả nhiên không có gạt ta! Tiêu Linh Tịch này tuy rằng sắc đẹp kém một chút so với Hạ Khuynh Nguyệt, nhưng chỉ một chút mà thôi, khẳng định mùi vị tuyệt đối sẽ không kém. Hơn nữa đội nàng trưởng thành, không chắc kém hơn Hạ Khuynh Nguyệt..... Hắn đến nơi chìm không thêm đề trứng này (ý chỉ nơi hoang vu hẻo lánh), lại gặp được hai nữ nhân quốc sắc thiên hương như vậy, chuyện này quả thật là ông trời không bạc đãi ta đoạn đường lận lợi như vậy mà!

Tiêu Cuồng Vân bắt đầu cảm thấy chuyện lúc trước mình từ chối tới Tiêu Môn quả thực là quyết định ngu xuẩn đến cực điểm..... Cũng còn tốt, cuối cùng không cách nào chống cự mệnh lệnh của phụ thân mà ngoan ngoãn đến nơi này.

- Tiêu Linh Tịch..... Tại sao lại là người!

Nhìn Tiêu Linh Tịch, sắc mặt Tiêu Vân Hải đầu tiên là kinh ngạc, sau đó chuyển sang khiếp sợ, gương mặt khó có thể tin tưởng.

- Không phải ta! Môn chủ..... Thật sự không phải là ta!

Tiêu Linh Tịch dùng sức lắc đầu, sợ xanh mặt lại. Nàng đem qua xác thực có ý định ăn cắp Thông Huyền Tán, nhưng bị Tiêu Liệt ngăn cản, nàng liền ngoan ngoãn trở về phòng đi ngủ..... Chuyện Thông Huyền Tán bị ăn cắp, nàng căn bản không liên quan.

- Hừm, không ngờ tới kẻ có gan trộm lại là một tiểu nha đầu.

Tiêu Cuồng Vân âm dương quái khí nói:

- Như ta mới vừa nói, bắt kẻ là ai, đều không thể tha!

- Ôi! Tiêu Linh Tịch, ngươi làm sao..... Có thể hồ nháo như vậy, làm ra loại chuyện gan to bằng trời đến thế! Lạ Thông Huyền Tán này, là chỉ bảo Tiêu Tông ngăn chặn đưa tới a! Ngươi như vậy ta..... Biết làm thế nào cho phải đây?

Tiêu Vân Hải nặng nề thở dài, đáng vẻ vô cùng đau đớn đến cực điểm.

- Môn chủ! Không phải ta, thật không phải là ta trộm! Nhất định..... Nhất định là hiểu lầm! Thật không phải là ta!

Tiêu Linh Tịch liên tục lắc đầu, gò má đã là hoàn toàn trắng bệch.

Tiêu Cuồng vân giận dữ, lạnh lùng nói:

- Thông Huyền Tán này phát hiện ở dưới cái gối ngươi, không phải ngươi trộm, chẳng lẽ chính nó có cánh bay qua sao? Tiểu cô nương, ta đã cho ngươi cơ hội nhận tội, là ngươi không biết nắm lấy, hiện tại chứng cứ xác thực, lại có vô số người trong ngoài Tiêu Môn tận mắt chứng kiến, ngươi còn muốn chối cãi? Xem ra, không sử dụng trọng hình, ngươi là sẽ không thừa nhận!

"Sử dụng trọng hình" bốn chữ này khiến Tiêu Linh Tịch toàn thân lao đảo, nếu không phải Tiêu Triệt vội vã chống đỡ nàng, nàng đã ngã xuống mặt đất. Tiêu Triệt hai tay xiết chặt, những ngón tay tiếng "Lách cách" vang lên, nhìn chăm chăm Tiêu Cuồng Vân, toàn thân tỏa ra sau khi sống lại lần nữa..... Sát khí!

- Tiêu công tử xin bớt giận!

Tiêu Vân Hải vội vàng tiến về trước, đột nhiên quỳ một chân trên đất, trên mặt mang theo ý khẩn cầu:

- Tiêu Linh Tịch nàng ăn cắp đồ vật Tiêu Tông xác thực tội không thể tha, thế nhưng..... Thế nhưng nàng bản tính tuyệt đối không xấu, ở Tiêu Môn vô cùng được mọi người yêu thích, nàng ăn cắp Thông Huyền Tán, cũng vì có nỗi khổ tâm trong lòng.....

- Nỗi khổ tâm trong lòng? Nỗi khổ tâm đó là gì?

Tiêu Cuồng Vân mặt đen lại nói.

Tiêu Vân Hải liếc nhìn Tiêu Linh Tịch cùng Tiêu Triệt, sắc mặt đau xót nói:

- Tiêu Linh Tịch là nữ nhi duy nhất của Ngũ Trưởng Lão Tiêu Môn, mà nàng có một chất nhi lớn hơn một tuổi, tên là Tiêu Triệt. Chất nhi của nàng rất bất hạnh, bẩm sinh huyền mạch tàn phế..... Tiêu Triệt lại không còn phụ mẫu, huyền mạch tàn phế, cũng coi như nửa đời bị phá hủy. Tiêu Linh Tịch đối với Tiêu Triệt cực kỳ bảo vệ, vẫn luôn tìm kiếm phương pháp có thể chữa trị huyền mạch cho hắn..... Những chuyện này, bên trong Tiêu Môn, thậm chí cả Lưu Vân Thành, đều biết rõ ràng, tất cả mọi người đang ngồi đây có thể chứng minh. Tiêu Linh Tịch sợ đi gan lớn làm ra chuyện ăn cắp Thông Huyền Tán, khả năng là nàng nghe nói Thông Huyền Tán có thể chữa trị huyền mạch, do sốt ruột cứu chất nhi, phạm vào chuyện gan to bằng trời này.

Tiêu Vân Hải một bộ dáng vẻ khúm núm trước mặt Tiêu Cuồng Vân, không ít người trong bí mật khinh bỉ. Nhưng lúc này, trong lòng tất cả mọi người đối với Tiêu Vân Hải cũng sinh ra một loại kính nể tự đáy lòng..... Vì giữ gìn con cháu Tiêu Môn, Tiêu môn chủ của chúng ta cho dù đối mặt thịnh nộ của Tiêu Tông, vẫn một mực khẩn cầu tha tội, nói chuyện hợp tình hợp lý, thậm chí không tiếc quỳ một chân trên đất.

Chỉ có Tiêu Triệt đang tức giận cười lạnh..... Tiệt mục vừa rồi không chèn vào đâu được! Ở bề ngoài vì Tiêu Linh Tịch cầu xin, kì thực lại đem tội danh chụp vào Tiêu Linh Tịch! Nếu như hắn là người ngoài cuộc, có lẽ hắn cũng tin tất cả những thứ này đều do Tiêu Linh Tịch gây nên.

- Hóa ra có chuyện như vậy.

Nghe xong lời Tiêu Vân Hải, Tiêu Cuồng Vân sắc mặt hòa hoãn không ít, hắn thân nhiên nói:

- Hừ, Bản công tử cũng không phải người lòng dạ độc ác, nếu nàng phạm vào sai lầm lớn như vậy cũng là vì cứu chất nhi, niệm tình cảm này, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nhận sai bồi tội, ta ngược lại thật ra có thể căn nhắc.....

- Không phải ta! Thật sự không phải là ta trộm!

Tiêu Linh Tịch dùng sức lắc đầu, nàng cắn chặt hàm răng, mang chút thanh âm khàn khàn hét lên:

- Nếu như là ta làm, ta nhất định sẽ thừa nhận..... Nhưng Thông Huyền Tán thật không phải là ta trộm! Ta càng không biết nó tại sao lại xuất hiện ở

phòng của ta..... Nhất định nhầm lẫn! Môn chủ, xin người tin tưởng ta, thật không phải là ta!

Tiêu Linh Tịch khóc lóc thảm thiết, chẳng những không khiến bọn họ thay đổi sắc mặt, trái lại làm nền cho Tiêu Vân Hải..... Nàng là người duy nhất có lý do lên Thông Huyền Tán, Thông Huyền Tán cũng tìm ra từ phòng nàng, dựa vào như vậy có thể định ra tội danh của nàng. Mà Tiêu Vân Hải không tiếc nguy hiểm cùng tôn nghiêm vì nàng cầu xin, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, khiến người ta cảm động, nàng thế nhưng vẫn như cũ không chịu thừa nhận..... Ở trong mắt người ngoài, nàng căn bản là không biết phân phải trái.

Tiêu Cuồng Vân sắc mặt vừa hòa hoãn lần thứ hai trầm xuống, hắc cùi lạnh nói:

- Uẩn khúc ở đâu? Thông Huyền Tán chính là người Tiêu Tông tự tay tìm được trong phòng của người, theo ý của người chẳng lẽ do người Tiêu Tông cố ý vu oan hãm hại một tiểu cô nương Tiêu Môn nhỏ nhỏ như người sao?

Câu nói này chứng tỏ Tiêu Cuồng Vân tức giận mười phần..... Đường đường Tiêu Tông, lại cố ý hãm hại người Tiêu Môn ở trong mắt bọn họ cận kề cũng không bằng? Bất cứ ai nghe đều là trò cười.

Lúc này, Đại trưởng lão Tiêu Môn là Tiêu Ly đứng lên, chỉ vào Tiêu Linh Tịch lạnh lùng nói:

- Tiêu Linh Tịch! Người phạm vào tội lớn như vậy, làm cho cả Tiêu Môn phải hổ thẹn, Môn chủ còn đích thân vì người cầu xin, ngay cả Tiêu công tử cũng từ khinh phát lạc (xử lý nhẹ nhàng), mà người còn không biết điều! Người thực sự là..... Làm cho chúng ta quá thất vọng rồi!

- Ai, đâu chỉ là thất vọng, quả thực đau lòng đến cực điểm a.

Nhị Trưởng Lão Tiêu Bác lắc đầu, vẻ mặt thương xót nói:

- Uống phí Môn chủ khổ sở cầu xin, nàng lại..... Haizz! Tiêu Linh Tịch, Tiêu Tông như thế nào, chẳng lẽ còn oan uổng người sao? Biết sai có thể sửa, việc thiện lớn lao như thế, mà người bộ dáng này, khiến cho chúng ta trước mặt bằng hữu ở Lưu Vân Thành thật mất mặt.

- Ta..... Các người..... Các người..... Nhìn từng ánh mắt vô tình lạnh lùng, thân thể Tiêu Linh Tịch run rẩy, nước mắt đảo quanh, đầu óc trống rỗng, căn bản không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Lúc này, Tiêu Triệt dùng tay khẽ véo nhẹ tay nhỏ bé của nàng, đứng bên cạnh, dùng âm thanh chỉ có nàng mới có thể nghe được ôn hòa nói:

- Tiểu cô, không cần phải sợ..... Hiện tại trước tiên không cần nói chuyện, bởi vì hiện tại bất luận nói cái gì đều vô dụng rồi. Bọn họ có tin hay không không liên quan, ta mãi mãi tin tưởng tiểu cô..... Chuyện còn lại, giao cho ta.

"Chuyện còn lại..... Giao cho ta.....". Hắc huyền lực thấp kém, thân thể gầy yếu, là do nàng bảo vệ lớn lên, mà cuối cùng một bộ thân thể suy nhược che ở trước mặt nàng, nói ra lời đơn giản, nàng hoảng loạn, bất lực, tâm trạng lạnh lẽo càng nhanh chóng trở nên yên ổn ấm áp..... Phảng phất nhớ tới khi còn bé, lúc nàng chịu bất nạt hắt hủi là từ đằng xa lao tới, che ở trước mặt nàng, dùng tay hất, chân, hàm răng cho là vũ khí hung ác nhất, không để nàng phải chịu một chút xú thương tổn.....

Tiểu Triệt..... Nàng trong lòng nhẹ nhàng ni non.....

"Ho khan một cái....." Tiêu Triệt lên trước vài bước, giả ho vài tiếng, thành công hấp dẫn chú ý của mọi người, hắc khê khom người, một mặt mỉm cười nói:

- Tiêu công tử, còn có ba vị bằng hữu Tiêu tông từ đường xa mà đến, thứ cho ta tự giới thiệu mình một chút..... Ta chính là chất nhi Tiêu Linh Tịch, Tiêu Triệt ở trong mắt tất cả mọi người không có gì. Liên quan chuyện mất trộm Thông Huyền Tán lại được tìm về, ta có mấy vấn đề muốn hỏi Môn chủ một chút, không có vấn đề chứ?

- Nha..... Người chính là phế vật nổi danh Lưu Vân Thành?

Tiêu Cuồng Vân liếc hắc hắc một chút, khinh thường cười gằn một tiếng:

- Người không phải muốn vì tiểu cô nhà người giải vây chứ? Ha ha, cũng tốt, ta ngược lại muốn xem xem người có thể hỏi được chuyện gì.

- Triệt nhi!

Sắc mặt Tiêu Liệt tái nhợt từ lâu nhẹ nhàng lên tiếng, lấy được câu trả lời chắc chắn, nhưng Tiêu Triệt sau lưng lại làm ra động tác im lặng.

- Tốt lắm!

Tiêu Triệt gật đầu, ánh mắt chuyển hướng đến Tiêu Vân Hải:

- Môn chủ, liên quan với Thông Huyền Tán, ta có mấy vấn đề cũng muốn hỏi.....

Không đợi Tiêu Vân Hải đáp lại, Tiêu Triệt đã tự hỏi:

- Vấn đề thứ nhất..... Môn chủ bất luận huyền lực tu vi hay tâm cảnh, ở Tiêu Môn chúng ta tài năng xuất chúng, tính cách càng trầm ổn cẩn thận, bằng

không, cũng không thể trở thành Môn chủ Tiêu Môn. Điểm này, trên dưới Tiêu Môn, thậm chí cả Lưu Vân Thành mọi người đều biết. Như vấn đề vừa rồi,..... Không đúng, lấy tính cách Môn chủ luôn cẩn thận, khi chiếm được chỉ bảo Tiêu Tông đưa tới, việc đầu tiên phải mang theo bên người, bởi vì chỉ có mang theo bên người, mới an toàn nhất..... Nhưng Môn lại đem nó đặt ở dược phòng, cái này có thể nói là nơi không an toàn nhất. Chuyện này, Môn chủ có thể giải thích một chút không?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Biến cố (2)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

- Tiêu Triệt! Người nói lời này có ý gì?

Đại Trưởng Lão Tiêu Ly tức khắc gầm lên: "Người chẳng lẽ đang nghi ngờ Thông Huyền Tán là Môn chủ lấy trộm, sau đó giả họa cho Tiêu Linh Tịch! Tiêu Linh Tịch trộm Thông Huyền Tán cũng bởi vì người, người lại ăn nói hàm hồ như vậy, cẩn thận ngay cả người cũng bị trừng phạt, còn không mau lui xuống!"

- Đại Trưởng Lão không nên kích động.

Tiêu Triệt lắc đầu cười châm biếm, vẻ hiền lành vô hại:

- Ta nào có lá gan dám nghi ngờ Môn chủ, ta chỉ là hỏi chuyện thắc mắc trong lòng mà thôi, mà ta tin tưởng, ở đây rất nhiều người nghi hoặc, bởi vì người hiểu rõ tính tình Môn chủ không phải ít, nhất định đều thấy rất kì quái cách làm lần này của Môn chủ. Môn chủ đương nhiên trong sạch, không thể làm ra chuyện không bằng chó lợn, thiên địa khinh thường như vậy, vì lẽ đó Môn chủ nhất định sẽ đưa ra giải thích tốt nhất, đúng không Môn chủ.

Người ở Tiêu Môn, cũng như các trưởng lão quyền lực ở Lưu Vân Thành phải giương mắt..... Bọn họ biết Tiêu Triệt vốn yếu đuối, cùng người ngoài tiếp xúc cũng rụt rè, hiện tại không chỉ dưới con mắt của mọi người, lại trong bầu không khí căng thẳng chậm rãi mà nói, đối mặt với Đại Trưởng Lão mặt không biến sắc..... Những gì bọn họ biết đến Tiêu Triệt căn bản như hai người khác nhau.

"Chó lợn không bằng, thiên địa khinh thường" vài lời này làm cho hai gò má Tiêu Vân Hải co quắp một trận, hấn ngẩng đầu nhìn sang Tiêu Triệt, cười nhạt nói:

- Đại Trưởng Lão không cần kích động, Tiêu Triệt có nghi vấn như vậy cũng rất bình thường, ta biết chuyện hắn muốn nói, ở đây rất nhiều bằng hữu cũng đều nghi hoặc chuyện này. Kỳ thực, hôm qua ở từ lúc tiếp nhận Thông Huyền Tán của Tiêu công tử, ta xác thực muốn đem nó mang theo bên người. Thế nhưng, Thông Huyền Tán dù gì cũng là thuốc quý Tiêu Tông mang đến, quý giá cực kỳ. Mà càng quý hiếm, dược lực càng là dễ dàng tiêu tán, vật chân bảo như vậy, dược lực coi như bị tản đi một chút đều gây tổn thất rất lớn. Nếu như mang theo bên người, lần tiếp xúc thứ không sạch sẽ, coi như có gỗ Hắc Huyền Ô bảo vệ vẫn rất dễ dàng tiêu tán. Vì lẽ đó, ta mới đặt nó ở dược phòng. Dù sao, trong đó nhiều năm lưu trữ các loại dược liệu, "Thuốc khí" rất sung túc, khí tức Linh Dược càng không dễ dàng tiêu tán..... Chính là nguyên nhân này. Một nguyên nhân khác, người Tiêu Môn chúng ta luôn luôn tuân thủ lễ tắc, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xuất hiện "kẻ trộm", càng không nghĩ tới sẽ gan lớn đến ăn cắp đồ Tiêu Tông đưa tới..... Nhưng bất kể là nguyên nhân gì, Thông Huyền Tán bị ăn cắp nguyên nhân cuối cùng là gì cũng một phần do ta sơ sẩy. Chuyện này, ta khó tránh tội lỗi, Tiêu công tử muốn xử phạt, ta không một câu oán hận.

Tiêu Vân Hải nói xong, lại nặng nề thở dài một tiếng.

Tiêu Vân Hải giải thích, quả thực hoàn mỹ không tí vết. Đại Trưởng Lão lập tức nhắc lại: "Tiêu Triệt! Người có thể nghe rõ ràng? Môn chủ đem Thông Huyền Tán đặt ở dược phòng, chính là bởi vì Môn chủ tâm tư kín đáo, vì muốn bảo vệ dược lực Thông Huyền Tán! Không ngờ tới sẽ xuất hiện ăn trộm! Người còn có lời muốn nói?"

- Nha nha! Thì ra là như vậy!

Tiêu Triệt gật gù, tựa hồ đối với lời giải thích của Tiêu Vân Hải rất thỏa mãn:

- Môn chủ quả nhiên thông tuệ, biết có "thuốc khí" tồn tại. Như vậy, ta hỏi vấn đề thứ hai, vừa vặn cùng "thuốc khí" có quan hệ.

Tiêu Triệt híp mắt lại, cười nhạt nói:

- Nói đến "thuốc khí", chuyện dược phòng Tiêu Môn trữ các loại dược liệu mấy chục năm, xác thực vô cùng tốt. Hơn nữa, bởi trong đó có "sơ lạc thảo" nhiều nhất, vì lẽ đó mùi vị "thuốc khí", cũng là lấy mùi vị sơ lạc thảo là chính.

- Môn chủ cũng biết hộp đựng Thông Huyền Tán chỉ dùng gỗ Huyền Ô làm ra, gỗ Huyền Ô có thể bảo vệ đan dược rất tốt, dược lực không tiết ra ngoài, môn chủ biết gỗ Huyền Ô có thể bảo vệ đan dược dược lực nguyên nhân là cái gì không..... Ừ, kỳ thực nguyên lý rất đơn giản, Hắc Huyền Ô có khả năng hấp thu rất mạnh, dược lực khuếch tán đọng phải gỗ Hắc Huyền Ô sẽ bị Huyền Ô hấp thụ, mà rất khó khuếch tán ra ngoài, sau khi đã dung

hòa, được lực dù có muốn tán ra đều không được. Nguyên lý này, ta tin tưởng ở đây người biết chút y lý đều sẽ biết.

Có không ít người đều yên lặng gật đầu.

- Như vậy, nếu như dùng Hắc Huyền Ô chứa đựng Thông Huyền Tán ở phòng thuốc một thời gian, mặt ngoài tất nhiên sẽ hút vào lượng lớn "thuốc khí" ở dược phòng. Lấy đặc tính Hắc Huyền Ô, nó hấp thu cực nhanh, khuếch tán lại chậm, đưa nó từ phòng thuốc lấy ra sau, coi như để bên ngoài hai ba ngày, tới gần vẫn có thể ngửi được mùi "thuốc khí" mới đúng..... Cũng chính là mùi của sơ lạc thảo.....

Những câu này vừa nói ra, sắc mặt Tiêu Vân Hải đại biến.

Tiêu Triệt đoán chắc Tiêu Vân Hải không thật sự đem Thông Huyền Tán đặt ở dược phòng, bởi vì vạn nhất Thông Huyền Tán thật sự bị trộm, hắn sẽ khóc mù mắt..... Mà Tiêu Vân Hải cũng xác thực chưa hề đem Thông Huyền Tán đặt ở đó. Cho dù Tiêu Cổ bên được đánh tiếng trước đó, nhưng Tiêu Tông uy hiếp, Tiêu Cổ nào dám nói nửa chữ "Không".

- Không biết Môn chủ có dám đem cái kia hộp kia lấy tới, để chúng ta ngửi mặt trên có hay không mùi vị gì?

Tiêu Triệt cười ha hả nói

- Tiêu Triệt! Ngươi quả nhiên là đang nghi ngờ Môn chủ, làm gì có lí do!

Tiêu Vân Hải còn chưa nói chuyện, Tiêu Ly đã là lần thứ hai giận tím mặt:

- Vì che chở tiểu cô nương, ngươi lại muốn mang tội đổ lên đầu Môn chủ, quả thực hoang đường! Không thể nói lý! Tiêu Môn ta thực sự nuôi ngươi nhiều năm như vậy, còn không mau cúi xuống!"

- Ha ha, Đại Trưởng Lão không cần kích động. Bọn họ cảm tình luôn luôn tốt, muốn cực lực tìm lý do giải vây cũng có thể thông cảm được. Hơn nữa hắn nói cũng rất hợp tình hợp lý, nếu hắn muốn biết cái hộp đó có vấn đề hay không, vậy chứng minh cho hắn xem. Có điều, Thông Huyền Tán này, cả Hắc Huyền Ô đều là bảo vật, há có thể khiến người ta tùy ý đụng chạm.

Nói xong, Tiêu Vân Hải chuyển hướng sang Tiêu Cuồng Vân, cung kính nói:

- Vậy liền phiền phức Tiêu công tử làm chứng, ta nghĩ để Tiêu công tử làm chứng, so với bất luận người nào đến đều phải nể phục.

Tiêu Triệt lên cười, sắc mặt không hề thay đổi, khẽ gật đầu:

- Đó là đương nhiên, nếu như là Tiêu công tử, đương nhiên đáng tin cậy nhất. Kính xin Tiêu công tử nể nang mặt mũi người mùi vị trên cái hộp, để hóa giải nghi ngờ trong lòng ta.

Tiêu Cuồng Vân cùng Tiêu Vân Hải ánh mắt chạm nhau, trong lòng đồng thời nghĩ Tiêu Triệt cái tên ngốc này không biết chuyện do chính bọn họ bày ra. Tiêu Cuồng Vân cảm hộp trong tay, xem thường nở nụ cười, lạnh nhạt nói:

- Nghi vấn này đúng là thú vị. Đã như vậy, ta sẽ thay ngươi ngửi.

Nói xong, Tiêu Cuồng Vân đưa hộp lên, giả bộ Thông Huyền Tán, tới gần chớp mũi, ngửi cẩn thận, sau đó khẽ cau mày, nói:

- Tuy rằng không phải rất nặng, nhưng xác thực có vị cam tinh.

Ánh mắt hắn chuyển hướng, lạnh nhạt nói:

- Đại Trưởng Lão, ngươi cũng lại đẩy người đi, đỡ phải nghi ngờ ta cùng Tiêu môn chủ thông đồng."

- Tiêu công tử thân phận cỡ nào, làm sao có khả năng buông lời nói dối.

Đại Trưởng Lão Tiêu Ly vội vã nịnh hót, nghe thấy vậy, không còn nghi ngờ, sau đó gật gù:

- Không sai, xác thực có mùi vị cam tinh.

- Hắn tròn mắt lườm Tiêu Triệt, lạnh lùng nói:

- Tiêu Triệt, ngươi còn lời muốn nói? Tiêu công tử cùng Môn chủ đã cho ngươi mặt mũi, ngươi lại càn quấy, ta lập tức tự tay đem ngươi đuổi đi.

- Nha nha! Đại Trưởng Lão bớt giận.

Tiêu Triệt khoát tay áo một cái, sau đó sắc mặt trở nên quái dị:

- Tiêu công tử cùng Đại Trưởng Lão lại đều ngửi thấy được mùi vị cam tinh, chuyện này..... "Ho khan một cái", kỳ thực, vừa nãy tại hạ nhất thời không cẩn thận, nói sai rồi..... Tiêu công tử thân phận cao quý, tiếp xúc nhất định đều là đan dược quý hiếm, sơ lạc thảo là tục vật, nhất định không vào mắt ngài. Môn chủ cùng Đại Trưởng Lão một lòng tu huyền, không dính y lý, bình thường không tới dược phòng, vì lẽ đó khả năng không biết, sơ lạc thảo

mùi vị không phải cam tinh, mà là cam khổ, bất cứ người nào đi đến được phòng vừa ngửi là có thể biết..... Ồ? Tiêu công tử cùng Đại Trưởng Lão thì nhưng đều ngửi thấy được mùi cam tinh, điều này làm cho tại hạ thật sự là không thể lý giải a. Không biết ở đây các vị ai có thể hỗ trợ giải thích một chút?

Vừa nói xong lời này, tất cả mọi người sắc mặt biến hóa lớn, trở nên cực kỳ đặc sắc, mà trái lại Tiêu Cuồng Vân, Tiêu Vân Hải, Đại Trưởng Lão Tiêu Ly, đều trong nháy mắt sắc mặt cứng ngắc..... Tuy rằng chỉ có trong nháy mắt, nhưng đã đủ để rất nhiều người nhìn rõ. Mà một ít người biết rõ mùi sơ lạc thảo, cùng người thường xuyên phải đi được phòng Tiêu Môn đều tròn tròn mắt.....

Rất nhiều người trong tâm bắt đầu kinh hoàng lên.....

Bọn họ bắt đầu ngửi được một loại mùi hương khác.....

- Tiêu triệt! Ngươi thẳng nhóc này còn không câm miệng..... Ngươi không chỉ mưu toan bao che Tiêu Linh Tịch, lại dám nghi vấn Môn chủ, nghi vấn Tiêu công tử! Vẫn còn ở nơi này ăn nói linh tinh, ta xem ngươi có ý trêu chọc chúng ta!

Tiêu Ly sắc mặt tái xanh, mắt lộ ra hung quang:

- Tiêu công tử, Môn chủ, đừng nghe hắn nói bậy! Thông Huyền Tán bị ăn cắp việc này cháy nhà ra mặt chuột, không cần phải lãng phí thời gian. Tiêu Triệt tiểu tử này chẳng những là nguyên nhân, còn bao che tội phạm, đồng thời xúc phạm Môn chủ cùng Tiêu công tử, lẽ ra nên cùng phạt!

Chỉ cần không phải tai diếc, đều nghe ra trong lời nói Tiêu Ly có một loại thẹn quá hóa giận. Đối với chuyện vừa này "Ngươi sai", càng không giải thích được.

- Nếu Tiêu trưởng lão không muốn phí lời, vậy ta liền không nói nhảm nữa. Một vấn đề cuối cùng, ta hỏi vị bằng hữu Tiêu Cửu của Tiêu Tông. Đối với người mà nói, đây là một vấn đề cực kỳ đơn giản, ta nghĩ ngươi nhất định trả lời được. Mà nếu như ngươi giải thích được, như vậy, ta liền thừa nhận Thông Huyền Tán là do tiểu cô ta trộm, các ngươi muốn xử phạt tiểu cô, hoặc là ngay cả đồng thời xử phạt ta, ta tuyệt đối một lời oán hận!

Nói xong, không chờ Tiêu Vân Hải bọn họ phản ứng, ánh mắt Tiêu Triệt đã chuyển sang Tiêu Cửu, vẻ mặt vẫn không mặn không nhạt, nhưng ánh mắt cũng đã trở nên cực kỳ sắc bén hỏi:

- Tiêu Cửu, ngươi nói Thông Huyền Tán tìm được dưới gối của tiểu cô. Như vậy, ngươi có thể nói cho ta biết, giường của tiểu cô ở phía đông hay phía tây? Gối màu sắc gì? Đặt ở giường phía nam hay phía bắc?

Sắc mặt Tiêu Cửu trở nên cứng ngắc, đám người Tiêu Cuồng Vân, Tiêu Vân Hải sắc mặt cũng lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

- Nếu như ngươi đến gian phòng tiểu cô, đồng thời dưới gối nàng tìm được Thông Huyền Tán, vậy những vấn đề này đối với ngươi mà nói nhất định đơn giản..... Đến, nói cho ta biết đáp án của ngươi, chỉ cần ngươi nói ra được, ta cùng tiểu cô liền lập tức nhận tội, tuyệt không hai lời. Ồ, ta nghĩ ngươi, Tiêu công tử, Môn chủ, còn có các vị trưởng lão đều nhất định muốn chuyện này lập tức giải quyết, sau đó bắt đầu chính sự hôm nay chứ? Vậy ngươi mau mau nói a, làm lỡ việc chủ nhân ngươi, còn lỡ thời gian tất cả mọi người nhiều không tốt..... Nói a? Nói a..... Há? Ngươi tại sao không nói? Ngươi không phải rõ ràng vào gian phòng tiểu cô ta rồi sao? Vậy này sao đơn giản như vậy, ngươi làm sao trả lời không được đây? Ngươi sẽ không phải..... Căn bản không đi vào phòng tiểu cô ta chứ? Vậy ngươi nói Thông Huyền Tán là ở dưới gối tìm được..... Chuyện này vì sao? Chẳng lẽ ngươi là thần thánh? không cần nhìn cũng biết!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Biến Cố (3)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Trong Tiêu Môn có hơn hai trăm ba mươi khu vực lớn nhỏ, mà bố cục tương đối không quy luật, trong đó một bộ phận đại viện, bên ngoài của nó hoàn toàn giống nhau như đúc. Đừng nói hôm qua có họ hàng Tiêu gia mới đến, cho dù ở lại đây mười ngày hai mươi ngày, cũng không nhất định có thể biết rõ vị trí và chủ nhân của tất cả các viện. Cho nên, Tiêu Triệt tin tưởng Tiêu Cửu kia hoàn toàn chưa từng đi qua tiểu viện của Tiêu Linh Tịch... Liên tính ngày hôm qua cô ý đi qua một chút, hôm nay cũng không nhất định có thể tìm đến trong thời gian ngắn, hắn ta chỉ chạy không một vòng, sau đó ôm cái hộp đựng Thông Huyền rồi trở về mà thôi.

Tiêu Cửu trầm mặc, còn sắc mặt của Tiêu Cuồng Vân và Tiêu Vân Hải bọn họ lập tức trở nên khó coi, khiến cho dù có là người ngu đi nữa, cũng bắt đầu hiểu ra gì đó.

Vấn đề đầu tiên của Tiêu Triệt, Tiêu Vân Hải trả lời không chê vào đâu được... Lại không biết này vấn đề chỉ là mồi nhử, theo sát tới vấn đề thứ hai, liền khiến bọn họ ăn một đòn, mà vấn đề thứ ba... Rõ ràng là một cái bẫy tại vang dội tất vào trên mặt bọn họ.

- Tiêu Triệt...

Hai tay Tiêu Linh Tịch khẽ che môi lại, ánh mắt mờ lung. Ở lúc nàng bàng hoàng bất lực nhất, tất cả mọi người đều lánh xa, nghi ngờ, oan uổng nàng, hân vắn giống như trước đây, không chút nào sợ hãi dùng thân thể mình che ở trước mặt nàng... Cho dù đối mặt, là người mà toàn bộ Tiêu Môn đều không thể trêu vào.

Bóng dáng vốn ẩn sâu dưới đáy lòng nàng lúc này trở nên càng thêm rõ ràng, rõ ràng cả đời đều sẽ không biến mất và phai nhòa.

Trong mắt Hạ Khuynh Nguyệt liên tục hiện lên tia sáng kỳ dị, bản này được xưng là không chèn vào đâu được, tất cả mọi người hoàn toàn tin tưởng là giả họa, lại bị mấy vấn đề đơn giản đến cực điểm của hân hủy tan tác tới bởi. Nàng ta càng ngày càng phát hiện, chính mình thật sự luôn luôn đều chưa từng chân chính hiểu rõ hân. Không, phải nói, là hân giấu diếm tất cả mọi người... Không ai biết hân có y thuật đủ để kinh thế hãi tục. Lúc này, càng triển lộ ra tâm cơ khiến người không thể không động.

Sắc mặt mọi người đều lặng lẽ thay đổi...

Mà sắc mặt Tiêu Liệt, lại không có một chút dấu hiệu giãn ra, ngược lại trở nên càng thêm xanh mét, hai tay, cũng lặng lẽ nắm lại.

Đây là một tràng giả họa, từ vừa bắt đầu hân đã biết. Sở dĩ giả họa trên người Tiêu Linh Tịch... Lúc chú ý tới ánh mắt Tiêu Cuồng Vân nhìn về phía Tiêu Linh Tịch, hân cũng rất tức giận. Thế nhưng, hân vẫn không mở miệng, cũng hoàn toàn không thể mở miệng. Lúc này, mấy câu nói của Tiêu Triệt đã đưa cái tâm tư xấu xí hiểm ác của bọn họ trần trụi bày ra trước mặt mọi người...

Sau đó?

Bọn họ sẽ không còn mặt mũi nào? Đây mặt xấu hổ? Chịu nhận lỗi? Hoặc hân lớn đây là một trận hiểu lầm sao?

Ha ha... Hoàn toàn không có khả năng!

Này chỉ biết càng chọc giận bọn họ hơn, để cho mọi chuyện trở nên càng thêm không thể văn hồi, khiến hậu quả trở nên càng thêm nghiêm trọng. Mà mặc dù trong lòng những người ở đây đều biết rõ ràng, cũng tuyệt đối không ai sẽ nói ra đây là một trận giả họa, ngược lại dưới con giận của họ, sẽ như hoa cỏ theo gió hướng về bên kia...

Bởi vì đối phương là nhi tử của Tông chủ Tiêu Tông! Một ngón tay, liền có thể bóp chết toàn bộ người Tiêu Môn! Không có đủ lực lượng, mặc dù lưỡi đập lên hoa sen, chữ chữ lý lẽ, thì có ích lợi gì? Ở trước lực lượng tuyệt đối, cái gọi là chân lý, ngay cả chuyện cười đều không tính là gì.

- Tiêu Triệt!! Người... nghịch tử của Tiêu Môn, còn không im miệng!!

Đại Trưởng lão chỉ vào Tiêu Triệt, thở hổn hển rống lên:

- Nếu người còn tiếp tục, ba hoa tìm kiếm một vài lý do buồn cười chửi bới Môn chủ, còn có khách quý Tiêu Tông! Rốt cuộc là có ý gì! Tiêu Tông là bậc nào tồn tại, sẽ giả họa cho một Tiêu Linh Tịch? Danh tiếng Tiêu Tông, thiên hạ đều biết, bọn họ nói chuyện từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, Thông Huyền Tán này được tìm ra ở trong phòng Tiêu Linh Tịch, đó chính là được tìm ra ở trong phòng Tiêu Linh Tịch! Toàn bộ Lưu Vân Thành này, không ai có quyền chất vấn!

- Thật sự là rất kỳ cục, thế nhưng nghi ngờ khách quý Tiêu Tông. Môn chủ và Tiêu công tử năm lần bảy lượt nhấn nhai, hân vậy mà được một tác lại muốn tiến một thước, quả thực không thể dễ dàng tha thứ... Tiêu công tử, Môn chủ, lão hủ chờ lệnh, mau bắt lại kẻ trộm Tiêu Linh Tịch và Tiêu Triệt đang hồ ngôn loạn ngữ ở đây!

Về mặt Nhị Trưởng lão Tiêu Bác đây tức giận quát.

Sự thật như thế nào, trong lòng tất cả mọi người vốn đã biết rõ, nhưng không một người nào dám nói ra. Đại Trưởng lão và Nhị Trưởng lão vô liêm sỉ rít gào, lại càng không ai ra mặt nói nửa câu vì Tiêu Triệt và Tiêu Linh Tịch, ngược lại đều dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn bọn họ... Đối diện chính là Tiêu tông, liên tính người chiếm lý lẽ lớn hơn nữa, cho dù hoàn toàn hiểu rõ ý đồ và chân tướng, thì có ích lợi gì?

Sắc mặt Tiêu Cuồng Vân đã sẫm đen như than củi, hân ta không nghĩ tới kế hoạch "Hoàn mỹ" của mình lại bị xé rách, vẫn là ngay trước mặt nhiều người như thế... Tuy rằng những người này vẫn kính sợ nhìn hân ta, không có một người nào dám lên tiếng, nhưng hân ta dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, trong lòng những người này nhất định đã trào phúng hân ta thành chó!

Mà hết thảy những thứ này, đều là bởi vì Tiêu Triệt!

Trong lòng Tiêu Cuồng Vân tức giận, đối với loại tiểu nhân vật hân ta hoàn toàn không để trong mắt như Tiêu Triệt này lại động sát khí, hân trầm thấp nói:

- Ta đường đường là đệ tử Tiêu Tông, không có nghĩa vụ phải trả lời từng vấn đề của một phế vật Tiêu Môn. Chuyện của Tiêu Tông ta, càng không có nghĩa vụ giải thích với bất kỳ ai! Cháp Pháp Trưởng lão Tiêu Môn là ai? Lập tức bắt lấy kẻ trộm, và phế vật có ý đồ bao che nàng lại cho ta!

- Cần tuân mệnh lệnh của Tiêu công tử!!

Từ Trưởng lão Tiêu Thành, cũng là Cháp Pháp Trưởng lão Tiêu Môn rốt cuộc có được cơ hội biểu hiện, hét lớn lên tiếng trả lời, quay đầu qua, mắt lộ ra hung quang, thân thể lập tức đánh về phía Tiêu Linh Tịch, đồng thời trong miệng rống to một tiếng:

- Tiêu Linh Tịch, Tiêu Triệt! Các ngươi đã phạm phải sai lầm lớn, hiện tại liền theo ta tới Chấp Pháp đường chờ xử trí!!

Thế cục này, biến hóa cũng quá nhanh chút. Rõ ràng vừa chiếm lý lẽ, đối phương thì ngay cả mặt mũi cũng không cần, trực tiếp liền nhào lên. Ngược lại Tiêu Triệt thật sự có chút hoảng hốt, thân thể lui về phía sau, thấp giọng nói với Hạ Khuynh Nguyệt:

- Này! Phu nhân Khuynh Nguyệt, sự phụ của ngươi đâu!!

- Không biết.

Hạ Khuynh Nguyệt bình thân trả lời.

- Ta ~! @#¥%...

Sở dĩ Tiêu Triệt dám can đảm không chút lưu tình xé rách mặt của bọn họ trước mặt Tiêu Tông, tuyệt đối không phải hấn nhiệt huyết lên cao, mà là bởi vì biết sự phụ Tiêu Linh Tịch đang ở gần đây... Đêm qua, hắn còn cố ý nhắc nhở Hạ Khuynh Nguyệt thông tri cho sự phụ nàng.

Kết quả, hiện tại Hạ Khuynh Nguyệt nói một câu “Không biết”...

Huyền Lực của Tiêu Thành tại Tiêu Môn đủ để xếp vào trong hàng năm, ở trước mặt ông ta, Tiêu Triệt và Tiêu Linh Tịch hoàn toàn không có năng lực chống cự nào cả. Mà lúc này, một bóng người cao lớn bỗng vụt qua, chắn trước người Tiêu Triệt và Tiêu Linh Tịch, Huyền Lực toàn thân bắt đầu tuôn trào, mãnh liệt đẩy về phía trước...

Một tiếng ầm vang, kích khởi cát bụi đầy trời. Tiêu Thành vừa xông tới bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, lúc rơi xuống đất, liên tiếp lao đảo về phía sau bảy tám bước mới miễn cưỡng đứng vững thân thể.

Trong Tiêu Môn... Phải nói trong Lưu Vân Thành, một kích liền có thể khiến ông ta chật vật như vậy, chỉ có Linh Huyền Cảnh cấp mười đỉnh phong - Tiêu Liệt!

- Tiêu Liệt! Ngươi có ý gì? Ngươi đây là muốn trắng trợn chẳng kiêng nể gì bao che sao?

Nếu trước kia, lúc ở trước mặt Tiêu Liệt, trong lòng Tiêu Thành tuyệt đối sẽ sợ hãi, nhưng hiện tại lại rộng to tức giận mười phần.

Tuy rằng biết việc đã đến nước này, gãy dựa biện giải thế nào đi nữa cũng hoàn toàn vô dụng, nhưng Tiêu Liệt lại há có thể tro mắt nhìn Tiêu Linh Tịch và Tiêu Triệt bị oan. Ông không để ý đến Tiêu Thành, mặt hướng về phía đài cao nói:

- Môn chủ, chuyện ngày hôm nay, ta vẫn luôn có lời muốn nói! Nữ nhi Tiêu Linh Tịch của ta, tuyệt đối không thể nào là người trộm Thông Huyền Tán!

- Ha ha, Tiêu Linh Tịch chính là nữ nhi của ngươi, đương nhiên ngươi sẽ nói như vậy!

Tiêu Ly cười lạnh nói:

- Nhưng sự thật đã vô cùng rõ ràng, ngươi lại ngụy biện thế nào cũng vô dụng! Nếu ngươi còn dám ngăn trở bao che, đừng trách chúng ta không niệm tình đồng môn, ngay cả ngươi cũng cùng bắt lại!

Đứng ở bên Tiêu Cuồng Vân, mặc dù Tiêu Ly ban ngày ban mặt nói dối, đều nói nghĩa chính ngôn từ, da mặt dày tuyệt không phải tầm thường.

Sắc mặt Tiêu Liệt vô cùng bình thường, hắn nhìn Tiêu Vân Hải, thân nhiên nói:

- Thông Huyền Tán có tác dụng chữa trị huyền mạch, những chuyện này là ta nói cho Tịch Nhi. Nhưng sau khi ta nói cho nàng thì liền hối hận, bởi vì ta hiểu rõ tính tình của nàng, sợ nàng sẽ bởi vậy mà nhất thời xúc động thật sự làm ra hành vi ăn trộm Thông Huyền Tán, vì thế ta thức trắng đêm chỉ để canh giữ ở cửa viện của nàng, vẫn thủ đến trời sáng! Nàng tuyệt đối chưa từng ra khỏi cửa viện nửa bước!

- Thôi!

Tiêu Ly lại khinh thường cười lạnh:

- Vì giải vây thay nữ nhi, ngươi thật sự là lý do buồn cười nào cũng đều nghĩ ra! Ngươi cảm thấy lời của ngươi sẽ có ai tin tưởng sao? Các bằng hữu ở đây, các ngươi có ai tin tưởng không?

Đối mặt với ánh mắt âm u của bốn người Tiêu Tông, không ai dám nói ra.

Ánh mắt Tiêu Liệt lạnh lùng kiên quyết, cao giọng nói:

- Tuy một đời này của Tiêu Liệt ta không có làm gì, nhưng sống quang minh lỗi lạc! Tuy không phải quân tử, nhưng chưa bao giờ là kẻ tiểu nhân! Không hại người, cũng không khinh người! Nếu lời ta nói vừa rồi mà có nửa câu nói dối, trời tru đất diệt, không chết từ tể được!

Tiêu Liệt nói từng chữ vang vang, đánh tới nhân tâm, mỗi một lời bao hàm chính khí và khí phách thật sâu. Tiêu Liệt chẳng những là Đệ Nhất cường giả

Lưu Vân Thành, ông làm người chính trực, càng là ai cũng biết đến! Ông hoàn toàn không cần dùng lời thề “Trời tru đất diệt, không chết từ tể được”, mọi người đều sẽ hoàn toàn tin tưởng lời nói của ông... Nhưng, kỳ thật không cần ông nói ra những lời này, lời nói trước đó của Tiêu Triệt, đã hoàn toàn bày ra chân tướng đặt ở trước mặt mọi người, nhưng dưới lực lượng tuyệt đối của Tiêu Tông thì hoàn toàn không cách nào thay đổi tình cảnh Tiêu Linh Tịch bị giá họa. Mặc cho Tiêu Liệt lấy thêm ra càng nhiều bằng chứng, cũng căn bản vô ích, sẽ chỉ làm Tiêu Cuồng Vân càng thêm thẹn quá hóa giận.

- Ha ha ha ha...

Một tràng tiếng cười khinh thường bỗng nhiên vang lên vào lúc này, hàng đầu trong đám người Tiêu Môn, Tiêu Ngọc Long vẫn không nói gì mà vào lúc này bỗng nhiên đứng dậy, mặt hướng về phía Tiêu Liệt, về mặt lãnh đạm cười nhạt nhìn ông:

- Chuyện này, Tiêu Ngọc Long ta vốn không có tư cách nói chuyện và nhúng tay vào, nhưng bỗng nhiên nghe được lời nói khí phách của Ngũ Trường lão, liền thật sự có chút không kiềm chế được... Một người lừa gạt toàn bộ Tiêu Môn mười mấy năm, lại dám tự xưng “Quang minh lỗi lạc, cũng không khinh người”? Quả thực là chuyện vô cùng buồn cười!

Lừa gạt toàn bộ Tiêu Môn mười mấy năm... Ngắn ngủi vài chữ này, khiến về mặt mọi người nhất thời ngạc nhiên.

Nghe lời Tiêu Ngọc Long nói, lại nhìn vẻ mặt của hắn ta, lông mày Tiêu Triệt đột nhiên khẽ nhíu chặt, trong lòng, bỗng nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm.

- Tiêu Ngọc Long, những lời này của ngươi có ý gì!

Tiêu Liệt đột nhiên nhíu mày, quát khế.

Tiêu Vân Hải cũng lên tiếng vào lúc này, nghiêm mặt nói:

- Ngọc Long! Ngũ Trường lão luôn đức cao vọng trọng, hiện tại khách quý Tiêu Tông, trên dưới Tiêu Môn, còn có bằng hữu tại Lưu Vân Thành đều ở trong này, ngươi không nên nói lung tung!

Tiêu Ngọc Long hơi khom người, nói:

- Thỉnh phụ thân yên tâm, hài nhi đương nhiên không dám ăn nói bừa bãi giữa ban ngày ban mặt.

Hắn ta nhìn Tiêu Liệt, hơi nheo mắt lại, khẽ cười nói:

- Ngũ Trường lão, ngươi nói ngươi quang minh lỗi lạc, cũng không khinh người, như vậy, ngươi dám lấy tất cả vinh dự khi nhĩ tử Tiêu Ứng ngươi còn sống để thề... Tiêu Triệt là thân tôn tử của ngươi sao!!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Biến Cố (4)

Team Vạn Yên Chi Sào.

Lời nói của Tiêu Ngọc Long khiến toàn thân Tiêu Liệt run lên, con ngươi lập tức bỗng co rút lại, đứng ngẩn người tại chỗ.

Nhìn nụ cười lạnh âm hiểm kia của Tiêu Ngọc Long, ông nào còn không rõ chứ, ngày đó lời ông thì thảm trước mộ nhĩ tử Tiêu Ứng... Toàn bộ đều bị hắn ta nghe vào trong tai!

Lời nói của Tiêu Ngọc Long, khiến hiện trường lập tức nổ tung, tất cả mọi người há hốc mồm, ánh mắt đều nhìn về phía Tiêu Liệt. Mà khi nhìn thấy phản ứng không bình thường kia của Tiêu Liệt, kinh ngạc trong lòng mọi người lập tức phóng đại mấy lần, tiếng nghị luận cũng dần dần to hơn.

Tiêu Triệt hoàn toàn ngơ ngẩn, lúc chú ý tới phản ứng của Tiêu Liệt, cả người đều ngu muội đứng tại chỗ. Về mặt của Tiêu Linh Tịch cũng đại ra, ngoác nhìn Tiêu Liệt.

- Ngọc Long! Đây là có chuyện gì?

Tiêu Vân Hải khẽ nhíu mày, trầm giọng hỏi.

Tiêu Ngọc Long nghiêng người qua, cung kính nói:

- Bẩm phụ thân, mấy ngày trước lúc ta ra phía sau núi tể tổ, trùng hợp gặp được Ngũ Trường lão, lúc đó ông ấy đang đứng trước mộ con trai Tiêu Ứng, trong miệng lầm bầm lâu lâu nói gì đó... Hài nhi nghe rất rõ, ông đang nói... Tiêu Triệt vốn không phải là nhĩ tử thân sinh của Tiêu Ứng!

Theo lời mà Tiêu Ngọc Long nói lúc này, cùng với phản ứng của Tiêu Liệt, mọi người lơ mơ đoán được sự thật này, nhưng lúc này Tiêu Ngọc Long trực tiếp nói thẳng ra, giống như một tia kinh lôi nổ tung trong không trung. Tất cả mọi người trong Tiêu Môn hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, mấy người quen thuộc và giao hảo tốt với Tiêu Liệt đều tròn to mắt, trên mặt khó có thể tin.

- Đây...

Trên mặt Tiêu Vân Hải cũng đầy kinh sợ, lập tức nghiêm túc nói:

- Ngọc Long! Đây chính là đại sự liên quan tới huyết mạch, vạn vạn không thể nói bậy!!

Tiêu Ngọc Long nghiêm mặt nói:

- Chuyện lớn như vậy, đương nhiên hài nhi không dám nói bậy một chút nào. Đến tột cùng chân tướng là gì, hỏi Ngũ Trường lão một chút chẳng phải sẽ biết... Ngũ Trường lão, ta nghĩ ngươi đã nghe rõ lời ta vừa nói, nếu trong lòng ngươi không thẹn, Tiêu Triệt thật sự là thân tôn tử của ngươi, vậy ngươi dám lấy tất cả vinh dự của nhi tử ngươi - Tiêu Ứng khi còn sống để thề không?

Tất cả ánh mắt, đều tập trung vào trên người Tiêu Liệt. Cả người ông đều cứng đờ tại chỗ, vẻ mặt trở nên càng ngày càng chua xót, sau một lúc lâu, ông không nói gì, không giải thích... Nhi tử Tiêu Ứng, là kiêu ngạo lớn nhất đời này của ông, cho dù ông chết, cũng không thể lấy tất cả vinh dự của Tiêu Ứng khi còn sống làm đại giới để thề.

Tiêu Triệt há to miệng, lại hoàn toàn không thể nói ra gì cả, trong lòng ngực, một cỗ áp lực trầm trọng nhanh chóng lan tràn toàn thân.

- Cha, sao Tiêu Triệt hán có thể không phải thân tôn tử của cha... Cha, cha mau nói đi, mau nói cho bọn họ đi!

Tiêu Linh Tịch dùng lực lay lay người Tiêu Liệt, phát ra tiếng gọi kinh hãi.

Nhưng cả người Tiêu Liệt giống như hóa đá, thật lâu không nói được lời nào. Sắc mặt ông lặng lẽ trở nên chán nản, trong nháy mắt cả người giống như lập tức già nua hơn mười tuổi.

- Ngũ Trường lão, đây là có chuyện gì? Ngọc Long hán nói là sự thật phải không?

Tiêu Vân Hải nhíu chặt mày, vẻ mặt kích động nói với Tiêu Liệt.

Tiêu Liệt chậm rãi ngẩng đầu lên, thở dài một hơi thật nặng. Tiêu Ngọc Long buộc ông lấy nhi tử Tiêu Ứng thề... Đây là chuyện dù có thế nào ông đều không thể làm được. Như vậy, chuyện ông che giấu mười sáu năm, cũng chủ định không thể tiếp tục giấu diếm được nữa. Ông vốn tưởng rằng chuyện này sẽ giấu diếm được cả đời, cho đến ngày ông chết đi, lại không nghĩ rằng, thế nhưng thời điểm này lại nhanh đến như vậy, loại trường hợp ông vĩnh viễn cũng không thể dự đoán, trước mặt nhiều người như vậy, bị xé ra không hề thương tiếc.

Bộ dáng của Tiêu Liệt đã ngảm thừa nhận. Bằng không, ông hoàn toàn có thể thề mà không hề có kỵ, bịt kín miệng Tiêu Ngọc Long lại. Tất cả mọi người trong Tiêu Môn đều ghen hòng nhìn trần trời. Ngay cả trong mắt Hạ Khuynh Nguyệt đều hiện lên kinh ngạc. Hạ Hoàng Nghĩa vẫn luôn yên lặng đứng ở bên ngoài cũng hiện lên vẻ kinh sợ... Tiêu Triệt không phải là nhi tử của Tiêu Ứng? Thế nào lại... Như vậy!!

- Gia gia...

Tiêu Triệt đi tới trước mặt Tiêu Liệt, mỗi một bước, đều vô cùng nặng nề. Nhìn khuôn mặt của ông trong nháy mắt lại già nua đi nhiều, trong lòng Tiêu Triệt chua xót một hồi, hán cực lực duy trì bình tĩnh, dùng giọng nói rất nhẹ hỏi:

- Gia gia... Cái này là... Thật sao?

Tiêu Liệt cúi đầu xuống, nhìn Tiêu Triệt, ông cười khổ sở, trong đôi mắt có chút đục ngầu, lẳng đọng lại một cảm giác phức tạp mà Tiêu Triệt không thể thấy rõ:

- Tuy rằng cháu không phải thân sinh của ta, nhưng mấy năm nay, ta vẫn luôn đối đãi cháu như thân tôn tử...

Trước đó trầm mặc là ngảm thừa nhận, nhưng một câu nói này, thì ai cũng nghe rõ rành mạch!

Tiêu Môn lập tức nổ tung. Bọn họ ở Tiêu Môn nhiều năm như vậy, không thể nghi ngờ đây là tin tức có tính chất bùng nổ nhất mà họ nghe được.

Tiêu Triệt ngờ ngẩn đứng tại chỗ, hồi lâu cũng không lên tiếng, giống như mất hồn. Mà Tiêu Linh Tịch cũng choáng váng, nàng dùng lực lắc lắc đầu, hướng về phía Tiêu Liệt, kích động la lên:

- Cha! Cha đang nói gì vậy... Tiêu Triệt cùng ta lớn lên, là nhi tử thân sinh của ca ca Tiêu Ứng con, như thế nào lại không phải thân tôn tử của cha... Cha nhất định là đang nói đùa... Đúng không!?

Một bàn tay đưa qua, nắm lấy tay Tiêu Linh Tịch, sắc mặt Tiêu Triệt vào lúc này đã khôi phục bình thường, hán nhìn Tiêu Linh Tịch, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, khẽ lắc đầu:

- Không sao đâu, tiểu cô. Gia gia vẫn là gia gia của ta, ngoại vẫn là ngoại của ta, chúng ta vẫn luôn là thân nhân thân nhất, vô luận có tồn tại quan hệ huyết thống không, tình cảm của chúng ta, cũng sẽ không thay đổi... Cho nên, có phải thân sinh hay không, thật sự trọng yếu sao?

- Tiểu Triệt...

Ánh mắt Tiêu Linh Tịch lập tức trở nên mịt mù như sương.

Mà bên kia, mấy con chó điên bỗng nhiên bắt được "Nhược điểm" cực lớn của Tiêu Liệt đã sửa to lên.

- Quả thực buồn cười! Quá buồn cười! Hậu bối mà Tiêu Môn chúng ta dưỡng dục suốt mười sáu năm, thế nhưng không phải thân sinh của Tiêu Môn ta, mà là một đả chủng chảy huyết mạch ngoại môn... Đây quả thực là chuyện cười lớn nhất từ trước tới nay của Tiêu Môn chúng ta!

Đại Trưởng lão Tiêu Ly phản nộ đầy mặt rít gào nói.

- Tiêu Liệt! Ngoại lại đưa một đả chủng đến Tiêu Môn chúng ta, khiến Tiêu Môn chúng ta bồi dưỡng suốt mười sáu năm! Ngoại đây là cho chúng ta... Nói ngoại thế nào mới phải đây! Aiz!

Tam Trưởng lão Tiêu Trạch nặng nề than thở.

- Biết rõ là một đả chủng, vẫn còn lưu hấn lại Tiêu Môn, hưởng thụ đãi ngộ của tôn tử Trưởng lão! Tiêu Liệt, ngoại vậy mà lừa gạt toàn môn chúng ta mười sáu năm, nếu không phải Vạn Hạnh bị Ngọc Long phát hiện, có lẽ cả đời đều bị ngoại lừa gạt. Đến lúc đó, huyết mạch đời sau của Tiêu Môn sẽ lẫn vào máu người ngoại! Tiêu Liệt, ngoại biết đây là tội nghiệt lớn bao nhiêu không!

Tứ Trưởng lão Tiêu Thành chỉ vào Tiêu Liệt, khuôn mặt già nua kích động đến đỏ bừng.

Nhị Trưởng lão Tiêu Bác mắng to:

- Khó trách thiên phú của các truyền nhân Tiêu Môn ta đều không tầm thường, lại bỗng nhiên xuất hiện một phế vật huyền mạch tàn phế như vậy! Hóa ra phế vật mà Tiêu Môn dưỡng dục mười sáu năm, thế nhưng là một đả chủng! Nếu truyền ra, Tiêu Môn chúng ta còn không thành trò cười tại Lưu Vân Thành!

Không chỉ Tứ Đại Trưởng lão, trung niên đồng lứa, các chấp sự, tổng quản chịu sự quản lý của Tứ Đại Trưởng lão đều rối rít đứng ra, chỉ trích Tiêu Liệt không chút lưu tình. Trong lúc nhất thời, Tiêu Liệt hoàn toàn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

- Ngũ Trưởng lão, ngoại này... này... Aiz!

Sắc mặt Tiêu Vân Hải thay đổi một hồi, thờ dài một hơi thật sâu.

- Ha ha, thật sự dễ ta thấy một trò đùa vô cùng buồn cười và hay nha. Tiêu Môn phát triển cho tới hiện giờ thật không dễ dàng gì, vậy mà còn hỗn tạp đả chủng không biết từ đâu đến! Cả ta cũng cảm thấy xấu hổ giùm các ngoại!

Tiêu Cuồng Vân mở miệng, giọng nói vẫn bén nhọn khó nghe như trước, ánh mắt hấn ta thoáng nhìn Tiêu Triệt, thần nhiên nói:

- Hôm nay là Đại hội Tiêu Môn, trừ người trong Tiêu Môn ra, còn có khách được phép tiến vào, không chấp nhận được người không liên can tồn tại! Tiêu Môn chủ, các ngoại còn đang chờ cái gì, còn không đánh đả chủng này ra ngoài cho ta, sau này vĩnh viễn không cho bước vào Tiêu Môn nửa bước!!

- Hà... Đây...

Trên mặt Tiêu Vân Hải lộ ra vẻ "Không đành lòng", nhưng sau khi do dự, vẫn cắn răng một cái, mặt hướng về phía Tiêu Triệt nói:

- Tiêu Triệt, Ngũ Trưởng lão đã thừa nhận ngoại không phải tôn tử của hấn, trong thân thể của ngoại cũng hoàn toàn không có huyết mạch Tiêu Môn chúng ta... Tuy rằng, Tiêu Môn chúng ta không công dưỡng dục ngoại mười sáu năm, nhưng mười sáu năm qua, ngoại cũng không biết cảm kích chút nào, nếu đòi hỏi ngoại cái gì, ngược lại dễ thấy chúng ta bạc tình keo kiệt... Ngoại đi đi, lập tức rời khỏi Tiêu Môn chúng ta, từ đây không ân không oán với Tiêu Môn ta, không bao giờ được phép bước vào Tiêu Môn ta nửa bước!

Mọi tầm mắt lại tập trung vào trên người Tiêu Triệt, trong lòng rất nhiều người yên lặng cảm thán. Trên mặt Tiêu Triệt không có một chút vẻ cầu xin hoặc bi thương nào, nghe Tiêu Vân Hải nói, hấn chỉ khẽ mỉm cười, cười bình thản mà châm chọc:

- Không nhục Môn Chủ và các vị Trưởng lão phí tâm, nếu như ta đã vốn không thuộc về Tiêu Môn các ngoại, ta đây sẽ đi... Hơn nữa lập tức đi ngay!

Hấn đứng trước mặt Tiêu Liệt, ánh mắt rung động, hồi lâu, mới có chút ngu ngơ hỏi:

- Gia gia... Nếu ta không phải tôn nhi của ngoại, như vậy, phụ mẫu thân sinh của ta, đến tột cùng là ai?

Tiêu Liệt sớm liền biết hấn sẽ hỏi vấn đề này, ông nhắm mắt lại, chậm rãi lắc đầu:

- Ta không biết, Ứng Nhi nhặt được cháu ở bên ngoài, ngay cả hấn, cũng không biết phụ mẫu thân sinh của cháu là ai...

- ...

Từ ánh sáng phức tạp khẽ lay động trong mắt Tiêu Liệt, Tiêu Triệt biết đây cũng không phải lời thật lòng của Tiêu Liệt. Thân thể thật sự của hắn, nhất định ông biết một chút gì đó, chẳng qua, ở trước mặt nhiều người như vậy, ông hoàn toàn không thể nói ra.

- Phù phù

một tiếng, Tiêu Triệt nặng nề quỳ xuống trước mặt Tiêu Liệt, nói chân thành tha thiết:

- Gia gia, tuy cháu không phải thân sinh của người, nhưng mười sáu năm qua, người đối đãi cháu còn hơn là ruột thịt, người dưỡng dục cháu, bảo vệ cháu, vì cháu mà hao phí vô số tinh lực và tâm huyết, ân tình mười sáu năm, cả đời đều không thể báo đáp. Cháu vẫn luôn cảm thấy vô cùng may mắn khi cháu có một gia gia tốt như người. Tuy rằng hôm nay mới biết được, hóa ra cháu lại không có huyết mạch Tiêu gia, nhưng, vậy thì thế nào? Người là gia gia của cháu, cháu là tôn nhi của người, dù cho huyết mạch khác biệt, phần thân tình này, sẽ vĩnh viễn tồn tại trong lòng cháu! Chỉ cần gia gia không ghét bỏ, cháu vĩnh viễn đều là tôn nhi của người!

Nói nốt tràng, nói khiến dưới đáy lòng mọi người khẽ run. Hốc mắt Tiêu Liệt lặng yên ướt, ông gật đầu thật mạnh một cái, dùng giọng khàn khàn nói một tiếng "Hào", định tiến lên đưa tay ra muốn nâng Tiêu Triệt dậy.

Nhưng Tiêu Triệt lại tránh thoát tay ông, cúi rạp người xuống, nặng nề dập đầu ba cái với Tiêu Liệt.

- Gia gia, tiểu cô, sau khi cháu đi rồi, vô luận xảy ra chuyện gì, đều phải bảo vệ chính mình thật tốt, bảo trọng thân thể thật tốt...

Khi Tiêu Triệt đứng dậy, trên trán đã có một vùng bầm tím. Nhưng nụ cười mỉm trên mặt vẫn ấm áp ôn hòa như gió ngày xuân. Hắn quay người, cước bộ thông dong đi về phía đại môn. Hắn không muốn đi... Bởi vì gia gia và tiểu cô còn ở nơi này, hắn còn muốn dùng sinh mệnh để bảo hộ... Thế nhưng, hắn nhất định phải đi, bằng không, gia gia và tiểu cô sẽ phải chịu liên lụy không thể đoán trước. Hơn nữa, dù hắn muốn lưu lại, chắc chắn sẽ bị cưỡng chế đuổi ra.

- Tiểu Triệt!!

Phía sau truyền đến tiếng kêu gào mang theo ghen ngào của Tiêu Linh Tịch, Tiêu Triệt có chút dừng chân lại, nhưng không đình chỉ, không quay đầu, dứt khoát kiên quyết đi về phía đại môn... Không ai biết, dưới sự an tĩnh, vẻ bề ngoài bình thản lúc này của hắn, cất giấu vô cùng phần nộ, oán hận cùng sát tâm...

Hắn có tâm trí và sự khôn ngoan siêu phàm, nhưng, hắn không có lực lượng... Không có lực lượng, hắn không thể đấu tranh, không thể bảo hộ gia gia và tiểu cô, ngay cả khí lực gãy dựa đều không có... Chỉ có thể cứ bị đuổi đi như vậy...

Vào ngày sống lại trở về, hắn khát vọng được đến lực lượng, vốn chỉ là bắt nguồn từ một loại bản năng theo đuổi lực lượng cường đại của con người. Mà lúc này, hắn càng khát vọng lực lượng cường đại mãnh liệt hơn không chỉ gấp trăm ngàn lần...

Hắn muốn được đến lực lượng cường đại, bảo hộ gia gia và tiểu cô, rửa sạch tất cả sỉ nhục, muốn tất cả những người lộ ra khuôn mặt xấu xí phải hối hận, muốn Tiêu Cuồng Vân chết không toàn thây... Thậm chí, muốn toàn bộ Tiêu Tông, đều phải trả giá đại giới vĩnh viễn không thể quên!

- Bảo vệ an toàn cho gia gia và tiểu cô của ta... Cầu xin người...

Lúc đi qua bên người Hạ Khuyên Nguyệt, Tiêu Triệt dùng tiếng chỉ có nàng mới có thể nghe được.

Người nam tử nơi nơi lộ ra thần bí và ngạo khí, lúc nói những lời này, trong mắt lộ ra một loại cầu xin sâu nặng... Có lẽ, đời này hắn đều chưa từng cầu xin ai, bởi vậy, hắn cầu xin có vẻ đặc biệt đậm vào tim. Nội tâm Hạ Khuyên Nguyệt run lên thật mạnh, trong khoảnh khắc lại có cảm giác hít thở không thông... Gần như là không tự chủ được, nàng chậm rãi gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Băng Vân thất tiên - Sở Nguyệt Ly

Team: Vạn Yên Chi Sào.

- Trước tiên hãy chờ một chút! Bây giờ người vẫn không thể đi!

Một giọng nói từ phía sau truyền đến, khiến Tiêu Triệt tạm thời dừng bước. Tiêu Ngọc Long bước nhanh về phía Tiêu Triệt, đồng thời tỏ vẻ quang minh chính đại nói:

- Mọi người đều biết, bốn ngày trước Tiêu Triệt mới lập gia đình, mà người hấn cưới, là minh châu đệ nhất của Lưu Vân thành chúng ta, thiên kim Hạ gia Hạ Khuynh Nguyệt. Nhưng mà, tất cả mọi người đừng quên, sở dĩ Hạ Khuynh Nguyệt sẽ gả cho Tiêu Triệt! là vì năm đó Tiêu Ứng nhi tử của ngũ trưởng lão đã cứu tính mạng của Hạ Khuynh Nguyệt, một là vì báo ân, hai là vì hôn ước mười sáu năm trước! Nhưng cho dù báo ân cũng được, hôn ước cũng được, gả đến, nên là nhi tử ruột của Tiêu Ứng... Mà không phải đã chúng không có huyết mạch Tiêu môn, không biết xuất hiện từ đâu!

Lời của Tiêu Ngọc Long, nhất thời nhắc nhở mọi người. Đúng vậy, Hạ Khuynh Nguyệt gả cho Tiêu Triệt là vì hôn ước mười sáu năm trước, mà hiện giờ, Tiêu Triệt đã không phải là nhi tử của Tiêu Ứng, như vậy đại hôn này, vốn chính là sai lầm!

Nếu là sai lầm, nên...

Tiêu Triệt không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Tiêu Ngọc Long, hôn nhân đại sự của cá nhân ta, còn chưa tới lượt người chỗ mồm vào.

- Không, đến lượt.

Tiêu Ngọc Long cũng cười trào phúng, cao giọng nói:

- Hiện giờ, toàn Lưu Vân thành ai mà không biết minh châu đệ nhất gả cho Tiêu môn ta. Mà qua hôm nay, toàn thành đều biết minh châu đệ nhất lại không phải gả cho Tiêu môn ta, mà gả cho một đã chúng Tiêu môn nuôi không mười sáu năm, đây là chuyện cười lớn cỡ nào!

Hắn đảo mắt, nhìn về phía Hạ Hoàng Nghĩa vẫn một mực yên lặng đứng ở phía sau giọng nói lại cao thêm một phần:

- Hạ gia chủ, Ngọc Long nghe nói năm đó người và Tiêu Ứng tình như thủ túc, gả nữ nhi cho hắn, có lẽ cũng là nguyện vọng đời này của người, nhưng hiện giờ chân tướng rõ ràng, Tiêu Triệt này vốn không phải là nhi tử của Tiêu Ứng, chỉ là một đã chúng không biết nhặt được từ đâu về, ta nghĩ hiện giờ trong lòng của người rất khó chấp nhận đi.

Hạ Hoàng Nghĩa trầm mặc không nói, nhưng sắc mặt thật sự hơi khó coi.

Mà đệ tử Tiêu môn vốn không nhìn nổi Hạ Khuynh Nguyệt gả cho Tiêu Triệt vào lúc này cuối cùng tìm được cơ hội để trút toàn bộ tức giận, bắt đầu hỗn loạn kêu lên.

- Tiêu Ngọc Long nói không sai! Hạ Khuynh Nguyệt gả cho là Tiêu môn chúng ta, hiện giờ biết Tiêu Triệt vốn không phải là người trong Tiêu môn chúng ta, vụ hôn sự này, phải giải trừ!

- Ngũ trưởng lão biết rõ ràng Tiêu Triệt không phải là người trong Tiêu môn, còn thúc đẩy vụ hôn sự này... Đây quả thật là lừa hôn vô si!

- Tiêu Triệt này là phế vật tồi tệ, vốn không xứng với Hạ Khuynh Nguyệt! Lập tức giải trừ hôn ước, lăn ra khỏi Tiêu môn!

- Hạ gia chủ! Ngài nói chuyện đi chứ... Bị ngũ trưởng lão và Tiêu Triệt lừa gạt nhiều năm như vậy, còn khiến hôn nhân của nữ nhi thành chê cười, ngài không biết phần nộ sao?

...

Giọng nói châm chọc, giọng nói khiển trách, giọng nói vui sướng khi người gặp họa, giọng nói bỏ đá xuống giếng, giọng nói châm ngòi thổi gió... Lúc trước sinh lòng ghen ghét vì Tiêu Triệt cưới được Hạ Khuynh Nguyệt hiện giờ cuối cùng tìm được cửa phát tiết, tiếng la hỗn tạp tiếng sau chói tai hơn tiếng trước. Hơn nữa bởi vì đứng về phía "Lẽ phải", mỗi một người đều khiến trách có vẻ quang minh chính đại, giống như đang thẩm tra và phán quyết.

Lúc này, Tiêu Vân Hải lên tiếng, hấn lạnh mặt nói:

- Tiêu Triệt, lời mọi người nói người cũng nghe thấy được. Người vốn không có tư cách cưới thiên kim Hạ gia. Vì không khiến cho Tiêu môn ta trở thành trò cười trong Lưu Vân thành, cũng không khiến cho Hạ gia tiếp tục hổ thẹn, trước khi người rời khỏi Tiêu môn, giao hôn thư ra đây đi.

Tiêu Triệt không nói gì, thò tay vào trong ngực, khi lấy ra trong tay đã nhiều thêm một phần hôn thư... Phần hôn thư này, hấn vẫn luôn mang theo trên người. Bởi vì trong Tiêu môn, người muốn hủy diệt tờ hôn thư này thật sự nhiều lắm.

Tiêu Ngọc Long vừa thấy, bước nhanh lên phía trước muốn cướp đoạt lại, nhưng Tiêu Triệt lại nghiêng người sang, đưa hôn thư vào trong tay Hạ Khuynh Nguyệt.

Hạ Khuynh Nguyệt theo bản năng nhận lấy hôn thư, ánh mắt hoảng hốt.

- Một hồi phu thê của chúng ta, là phân là ly, vĩnh viễn là chuyện của hai người chúng ta, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng không được xen vào.

Tiêu Triệt nhìn Hạ Khuynh Nguyệt, giọng nói lạnh lẽo truyền vào trong tai mỗi người. Lập tức, giọng nói của hấn trở nên nhu hòa, đăm đăm nhìn Hạ Khuynh Nguyệt:

- Nhưng mà hiện giờ, ta không có năng lực bảo vệ tốt phần hôn thư này, chỉ có thể giao nó cho nàng... Nếu như nàng còn muốn tiếp tục làm thê tử của ta, vậy bảo vệ nó, nếu như nàng muốn đạt được tự do hoàn toàn... Cũng được, liền hủy nó đi.

Hạ Khuynh Nguyệt: “...”

Tuy rằng hấn giao trách nhiệm bảo vệ hôn thư, còn có quyền lợi lựa chọn vào trong tay Hạ Khuynh Nguyệt, mất tôn nghiêm phái nam bao nhiêu, nhưng lúc này Tiêu Triệt vốn không có lựa chọn nào khác.

Nhìn Hạ Khuynh Nguyệt lặng yên nắm chặt hôn thư, Tiêu Triệt mỉm cười với nàng, gật gật đầu, ánh mắt thoáng lướt qua trên từng người Tiêu Triệt, Tiêu Linh Tịch, Hạ Hoàng Nghĩa, sau đó đi tới đại môn, cũng không quay đầu lại, cho đến khi cô đơn chiếc bóng ra khỏi Tiêu môn, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Tiêu Triệt là tiểu nhân vật, vẫn luôn là, cho dù ở trong Tiêu môn, cũng đều có tồn tại có cũng được mà không có cũng không ao. Cho dù ngôn từ sắc bén ngày hôm nay của hấn khiến cho không ít người kinh diễm một phen, nhưng không thay đổi được sự thật ấn tượng mười mấy năm của nhóm người này về hấn. Cho nên, hấn rời đi, cũng chỉ là việc nhỏ đối với mọi người mà thôi, sẽ khiến cho bọn họ vui sướng khi người gặp họa một lát... Lập tức, lực chú ý của bọn họ liền tập trung toàn bộ vào phần hôn thư trong tay Hạ Khuynh Nguyệt.

- Hạ tiểu thư, ta nghĩ sau khi ngươi biết chân tướng, cũng nhất định tức giận không thôi đi.

Tiêu Ngọc Long đến gần Hạ Khuynh Nguyệt, cười ha hả nói:

- Tiêu Triệt không chỉ lừa dối Tiêu môn chúng ta mười sáu năm, cũng lừa gạt Hạ gia các ngươi một phen. Nhưng mà không sao, Hạ tiểu thư chỉ cần xé hôn thư trong tay, như vậy tất cả phía trước sẽ tan thành mây khói. Toàn Lư Vân thành sẽ hiểu và ủng hộ quyết định của Hạ tiểu thư. Hơn nữa lấy thiên phú tài mạo của Hạ tiểu thư, tuyệt đối có thể tìm được lang quân như ý tốt hơn Tiêu Triệt ngàn vạn lần.

Từ lần trước biết được trò hề của Tiêu Ngọc Long, Hạ Khuynh Nguyệt liền sinh lòng chán ghét hấn, lúc này càng chán ghét hấn tới cực điểm. Lạnh lùng nói:

- Mới vừa rồi ngươi không nghe rõ lời phu quân ta nói sao? Chuyện của phu thê chúng ta, không tới lượt người ngoài can thiệp!

Sắc mặt Tiêu Ngọc Long bỗng chốc thay đổi... Sắc mặt của rất nhiều người cũng đều thay đổi.

Gần như tất cả mọi người cho rằng, Hạ Khuynh Nguyệt vì báo ân, là vì vâng theo hôn ước mười sáu năm trước mới bị ép gả cho Tiêu Triệt, bằng không, dựa vào tài mạo của nàng, ròng trong thiên hạ mặc cho nàng lựa chọn, sao lại cam nguyện gả cho một phế vật cái gì cũng sai. Bọn họ vốn tưởng rằng Hạ Khuynh Nguyệt sẽ không do dự xé bỏ hôn thư, không nghĩ tới, nàng dám nói ra lời nhất trí với lời của Tiêu Triệt, hơn nữa nói vô cùng dứt khoát, xưng hô với Tiêu Triệt, rõ ràng vẫn là... “Phu quân”.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Long biến thành màu gan heo, tiết tấu đó và dự tính của hấn hoàn toàn không giống nhau. Hiện giờ Tiêu Triệt bị trục xuất ra khỏi Tiêu môn, trên nguyên tắc Hạ Khuynh Nguyệt không có quan hệ gì với Tiêu môn, nếu nàng không xé bỏ hôn thư, Tiêu môn hấn cũng vốn không có tư cách đi bức bách nàng.

Trong mắt hơi vô thần của Tiêu Liệt vào lúc này chớp động lên ánh sáng lạ, ánh mắt nhìn về phía Hạ Khuynh Nguyệt trở nên phá lệ ôn hòa. Tiêu tông trọng áp, Tiêu môn tê hô, nàng lại nói ra lời như vậy, cho dù tương lai như thế nào, nàng xem như triệt để không phụ lòng Tiêu Triệt... Ít nhất, nàng bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của Tiêu Triệt.

Ngay cả Tiêu Linh Tịch vẫn luôn có vẻ định ý nói không nên lời với Hạ Khuynh Nguyệt, vào lúc này cũng sinh ra cảm kích từ đáy lòng đối với nàng.

Hạ Hoàng Nghĩa một mực yên lặng như vậy cũng vào lúc này chậm rãi gật đầu, trên mặt lộ ra chút tán thưởng và vui vẻ.

Sắc mặt Tiêu Cuồng Vân trở nên xanh mét. Nếu Hạ Khuynh Nguyệt không xé bỏ hôn thư, hấn muốn có được Hạ Khuynh Nguyệt sẽ phiền toái hơn. Bởi vì Tiêu Mạc Sơn ở sau lưng hấn là phó đường chủ Giới Luật đường của Tiêu tông, bảo thủ nghiêm khắc, ngay cả hấn cũng có chỗ kiêng kỵ. Lần này hấn đi ra ngoài theo Tiêu Cuồng Vân, thứ nhất là vì bảo vệ hấn, thứ hai là vì giám thị hấn, đề phòng hấn làm ra chuyện làm nhục đến danh dự của Tiêu tông. Tiêu Mạc Sơn có thể cho phép hấn hái hoa ngắt cỏ, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép hấn cường đoạt thể từ người ta... Cho dù hấn thân là nhi tử tông chủ, hấn ta cũng sẽ cường ngạnh can thiệp.

Nhưng mà, hấn đường đường là nhi tử tông chủ Tiêu tông, há lại không làm được gì một thiếu nữ thương gia ở Lư Vân thành. Hấn liền nhú mày, cường ngạnh nói:

- Chuyện này không phải do ngươi làm chủ! Mỗi hôn sự này ảnh hưởng tới danh dự Tiêu môn ta, mà Tiêu môn vốn là một môn từ Tiêu tông ta, tương đương với gián tiếp ảnh hưởng đến danh dự Tiêu tông ta! Tiêu tông ta danh khắp thiên hạ, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào làm bẩn! Tiêu Bát, hủy tờ hôn thư kia đi cho ta!

- Vâng! Thiếu chủ!

Tiêu Cuồng Vân dám kêu ra một lý do ượng ép đến không thể ượng ép hơn này, lại không có ai dám phản bác. Tiêu Mạc Sơn đã không hề có động tĩnh gì. Tiêu Bát lên tiếng trả lời, thân thể đột nhiên nhảy từ trên đài cao xuống, nhắm về phía Hạ Khuynh Nguyệt, ánh mắt tập trung chặt chẽ lên hôn thư trong tay nàng.

Tiêu tông ra tay, cho dù chỉ là một tùy tùng, trong Lư Vân thành há có ai có thể ngăn cản? Khi tất cả mọi người cho rằng hôn thư trong tay Hạ Khuynh Nguyệt không có khả năng giữ được, một tiếng rít bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, kèm theo một cơn gió lạnh như băng đến cực điểm...

Phịch!!

Thân thể Tiêu Bát còn chưa rơi xuống đất đã trực tiếp bị hất tung bay về, chặt vật vô cùng ngã lại lên đài cao, cả người nằm sấp ở đó, toàn thân run run, hồi lâu không đứng dậy được... Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện phía ngoài thân thể hần thể mà lại phủ một tầng băng mỏng manh.

Biến cố đột nhiên tới khiến toàn trường kinh hô một trận, ánh mắt Tiêu Mạc Sơn vẫn luôn nhắm chặt đột nhiên mở ra, ánh mắt chột nhìn về phía trên không... Mà lúc này, giọng nói lạnh lẽo thanh u như băng từ trên không trung truyền xuống:

- Tiêu tông các ngươi thật đúng là càng ngày càng có tiền đồ, lại bắt đầu can thiệp lên hôn nhân đại sự của đệ tử cung ta! Đây là quyền lợi ai cho các ngươi?

Bầu trời xanh thẳm, thỉnh thoảng thấy mây trắng. Một nữ tử toàn thân đồ trắng lơ lửng trên không trung, đôi mắt lạnh lẽo ngạo nghễ nhìn mọi người. Dung nhan nàng tuyệt thế, dung nhan như tuyết môi đỏ như son, băng cơ ngọc cốt, xinh đẹp tuyệt trần tuyệt luân lại lạnh lẽo thánh khiết, giống như tiên tử nguyệt cung tung bay dưới bầu trời, lại như một đoá thiên sơn băng liên cao ngạo như băng, không dính phạm trần.

Tuy rằng có thể nhìn rõ ràng dung nhan của nàng, nhưng lại không một ai có thể phân định ra tuổi của nàng, giống như hai mươi mấy tuổi, lại giống như ba mươi mấy tuổi, lại như chỉ có mười mấy tuổi... Chung quanh thân thể của nàng lơ lửng một mảnh băng linh trong suốt, giống như khí tức tiên tử, tuyệt mỹ mà mộng ảo.

Phong cảnh tuyệt mỹ của bầu trời, khiến cho tất cả mọi người nhìn đến đại ra. Bỗng nhiên, một giọng nói run run âm ỉ vang lên trong đám người...

- Huyền... Huyền độ hư không! Là Huyền độ hư không!!

Một câu la lên này, giống như một tiếng sấm, khiến cho mọi người khiếp sợ đến miệng mở lớn, tròng mắt lồi ra ngoài. Ánh mắt nhìn về phía nữ tử trong không trung đột nhiên đại biến...

Không sai! Nữ tử trong không trung rõ ràng là lơ lửng trong không trung, không mượn dùng huyền khí gì, cũng không mượn dùng Huyền thú phi hành! Hoàn toàn lấy lực lượng của mình lơ lửng trong không trung... Mà có thể lấy huyền lực lơ lửng, hoàn thành “Huyền độ hư không”, ít nhất phải đạt tới cảnh giới Thiên huyền mới có thể làm ra!!

Nữ tử trong không trung này, lại là... cảnh giới Thiên huyền trong truyền thuyết!!

“Băng Vân... Thất tiên!” Trong miệng Tiêu Mạc Sơn than nhẹ ra tiếng, toàn thân tinh thần khẩn trương, trong mắt dần hiện ra kiêng kỵ thật sâu!

- Cái gì? Ngươi nói cái gì?

Nữ tử trong không trung vốn khiến Tiêu Cuồng Vân nhìn như si như say, bên tai bỗng nhiên truyền đến bốn chữ “Băng Vân thất tiên”, toàn thân hần chột giật nảy mình một cái... Băng Vân thất tiên! Thuộc về Băng Vân tiên cung, là bảy nữ tử có địa vị gần với cung chủ Băng Vân tiên cung, là bảy người mà ngay cả phụ thân hần cũng kiêng kỵ thật sâu! Nghe đồn, trong Băng Vân thất tiên, huyền lực kém cỏi nhất đã ở cảnh giới Thiên huyền! Huyền lực mạnh nhất, nghe nói đã nửa bước Vương huyền!

Cũng là do tồn tại của Băng Vân thất tiên này, khiến cho địa vị của Tiêu tông luôn bị Băng Vân tiên cung gắt gao đè nặng. Liên tục ba cuộc bài danh chiến Thương Phong, Tiêu tông hần luôn bại bởi Băng Vân tiên cung.

- Thiếu chủ, nàng là Sở Nguyệt Ly đứng hàng thứ năm trong Băng Vân thất tiên! Không biết vì sao nàng lại đột nhiên xuất hiện ở đây... Tóm lại, ngàn vạn lần không được mạo phạm nàng... Mười ta, cộng lại cũng không phải là đối thủ của nàng!

Tiêu Mạc Sơn trầm giọng nói. Tiêu Cuồng Vân là mặt hàng gì, hần cực kỳ rõ ràng. Thứ hàng này mê nữ sắc như mạng, nếu lộ ra sắc tướng với Sở Nguyệt Ly, chọc giận người ta, hậu quả quả thật không thể chịu nổi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Băng tiên uy hiếp

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Nghe xong lời Tiêu Mạc Sơn nói, Tiêu Cuồng Vân nào còn dám lên mặt. Biểu cảm nhanh chóng thu liễm, ngửa đầu nói:

- Hóa ra là Sở tiên tử của Băng Vân tiên cung, vẫn bồi Tiêu Cuồng Vân Tiêu tông, có thể ở đây vô tình gặp được, Cuồng Vân cảm thấy sâu sắc vạn hạnh. Chính là, sao hôm nay Sở tiên tử lại hạ mình đích thân tới thành nhỏ Lưu Vân thành này? Chẳng lẽ có chuyện gì qua trọng? Gia phụ từng nói, nếu như gặp tiên tử của Băng Vân tiên cung, nhất định phải lễ ngộ có thừa, nếu quả thật có chỗ giúp được, xin Sở tiên tử cứ mở miệng.

Nghe được bốn chữ “Băng Vân tiên cung” từ trong miệng Tiêu Cuồng Vân, tất cả mọi người trong nháy mắt trở mắt, trong cổ họng phát ra âm thanh “Ừ ưc” đều nhịp.

Lưu Vân thành nhỏ nhỏ hôm nay được thần tiên đường nào chiếu cố? Bình thường là nơi ngay cả tông môn hạng ba cũng chẳng thèm ngó tới, hôm nay chẳng những có người Tiêu tông đến đây, thậm chí ngay cả người của Băng Vân tiên cung cũng đến!

Khó trách nữ tử này có khí chất siêu phàm thoát tục như thế, dung nhan càng khuynh quốc khuynh thế, còn có thể Huyền độ hư không, hóa ra nàng vốn chính là người của Băng Vân tiên cung, hơn nữa địa vị ở Băng Vân tiên cung tuyệt đối không thấp! Băng không Tiêu Cuồng Vân là nhi tử tông chủ Tiêu tông, cũng không đến mức cần thận khách khí với nàng như vậy.

- Tại sao ta phải tới đây?

Sở Nguyệt Ly lạnh mi nói:

- Tiêu tông các ngươi đã khi dễ lên đầu đệ tử của ta, chẳng lẽ còn muốn vô thanh vô tức nhìn nàng tùy ý cho các ngươi khi dễ sao?

- Đệ tử của ngươi?

Tiêu Cuồng Vân ngó ra, sau đó biến sắc, kinh hãi nói:

- Sở tiên tử, đệ tử ngươi nói... Chẳng lẽ là... Hạ Khuynh Nguyệt?

Mà lúc này Hạ Khuynh Nguyệt cũng đã đi tới dưới người Sở Nguyệt Ly, cung kính nói:

- Sư phụ.

Hai chữ đơn giản này, khiến sắc mặt Tiêu Cuồng Vân mãnh liệt co giật căng lên, Tiêu Ngọc Long hoàn toàn đại ra, người của Tiêu môn, còn có đại quyền quý ở Lưu Vân thành tất cả ghen hòng nhìn trần trối, khiếp sợ đến trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Ông trời của ta! Thiên kim Hạ gia này lại là đệ tử của Băng Vân tiên cung! Trong Lưu Vân thành này, thế mà lại tồn tại một đệ tử của Băng Vân tiên cung!!

Sắc mặt mọi người nhìn về phía Hạ Khuynh Nguyệt bỗng chốc thay đổi, thay đổi đến vô cùng khiếp sợ và kính sợ. Ngay cả ánh mắt nhìn về phía Hạ Hoàng Nghĩa cũng thay đổi mạnh.

Tiêu Ngọc Long ngăn người hỏi lâu, sau đó đột nhiên mở hôi lạnh tủa ra. Hạ Khuynh Nguyệt này lại là đệ tử của Băng Vân tiên cung... Lúc trước hần còn có ý đồ đùa giỡn nàng, lúc đó bị nàng giáo huấn đến chật vật không chịu nổi, hần còn căm phẫn trong lòng, nhưng lúc này nghĩ đến, hần còn có thể còn sống trở về quả thật chính là kiếm không được một cái mạng! Đùa giỡn đệ tử của Băng Vân tiên cung... Toàn bộ Thương Phong đế quốc này có mấy người có lá gan này?

Chuyện này coi như bỏ qua, hôm nay ép tan Tiêu Triệt và Hạ Khuynh Nguyệt, cũng là do hần hiển kế sách cho Tiêu Cuồng Vân, thậm chí ngay cả sau khi ép Tiêu Triệt rời đi sau đó Tiêu Cuồng Vân đoạt Hạ Khuynh Nguyệt tới tay như thế nào đều thay Tiêu Cuồng Vân lập xong kế hoạch rồi... Nếu chuyện đó bị Băng Vân tiên cung biết được, hần quả thật phải chết không có chỗ chôn.

Khi mở hôi lạnh tủa ra, Tiêu Ngọc Long nhìn về phía Tiêu Cuồng Vân, khuôn mặt tỏ vẻ khẩn cầu.

- Hóa ra... Hóa ra Hạ Khuynh Nguyệt đúng là đệ tử của quý cung, chuyện này... Trước đó vẫn bối hoàn toàn không biết chuyện, cho nên mới có chút hiểu lầm.

Nếu như là đệ tử tông môn khác, Tiêu Cuồng Vân quả quyết không để trong lòng. Nhưng Băng Vân tiên cung lại khác! Băng Vân tiên cung đều không phải tông môn kiểu gia tộc truyền thừa, đệ tử của các nàng đều là phái nữ, đều là người tư chất thượng ưu được chọn lựa từ các nơi trên Thương Phong đại lục, cho nên trên quy mô tông môn, là ít nhất trong tứ đại tông môn, nhưng cho dù như thế, vẫn có thể đứng vị trí thứ hai trong tứ đại tông môn, luận cấp độ thực lực không phải bàn cãi. Mỗi đệ tử trong cung đều có tư chất cực cao, tuyệt đối không phải tài trí bình thường, mà mỗi một người đều được Tiên cung toàn lực bảo vệ. Trêu chọc đệ tử trong tông môn khác có lẽ chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí đánh nhau chết một người hoặc một đám đệ tử ở tông môn khác đều là chuyện thường xảy ra, nhưng trêu chọc Băng Vân tiên cung... Cho dù là nữ tử cấp bậc thấp nhất trong cung, Tiên cung cũng sẽ cường ngạnh đối lại, không cho câu trả lời thuyết phục thỏa mãn, tuyệt đối không bỏ qua!

- Hiểu lầm? Tốt nhất là hiểu lầm. Ngươi còn muốn tiếp tục xé nát hôn thư của đệ tử trong cung ta?

Về mặt Sở Nguyệt Ly hờ hững, ánh mắt quét tới, không ai dám đối diện. Mặc dù nàng chỉ là một nữ tử, nhưng phái nam ở đây đều có cảm giác nàng giống như tiên ở nguyệt cung, bản thân là một kẻ phạm phu, tự biết tự ti mặc cảm, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn nhiều một cái.

- Nếu là hiểu lầm, tại hạ không dám.

Tiêu Cuồng Vân coi như trấn định nói:

- Nhưng mà, vẫn bối có một chuyện không hiểu... Tuy vẫn bối am hiểu sự tình rất ít, nhưng cũng biết tiên tử của Băng Vân tiên cung đều cảm tình cảm

dục, cũng không được kết hôn, vì sao vị Hạ Khuyh Nguyệt này lại...

- Hừ! Băng Vân quyết của cung ta đúng là cần cấm tình cấm dục, nhưng lại chưa bao giờ cấm đệ tử kết hôn. Khuyh Nguyệt mười hai tuổi gia nhập cung ta, nhưng vẫn không muốn theo ta hồi cung, chỉ vì mười sáu tuổi gả cho Tiêu Triệt, nhưng cũng không vì tình, chỉ vì hứa hẹn. Trọng tín trọng nghĩa như thế, tâm tính thuần lương, cung ta tự nhiên sẽ không ngăn cản, cho dù cung ta thật sự cấm kết hôn, cũng có thể phá lệ này. Tiêu công tử, ngươi còn nghi vấn gì không?

Sở Nguyệt Ly lạnh lùng nói. Giọng nói bình thản, lại từng chữ như băng, làm cho người ta nghe vào trong tai, trong lòng không thể kiềm chế ngầm phát lạnh, vốn không dám sinh ra một chút tâm tư phản bác.

- Không có không có, đây thật sự là một hiểu lầm.

Tiêu Cuồng Vân vội vàng nói, sau đó không thể không chuyển hướng sang Hạ Khuyh Nguyệt, nói:

- Hạ tiên tử, mới vừa rồi không biết ngươi là đệ tử Băng Vân tiên cung, chỉ là đường đột, kính xin đừng để trong lòng.

Thân phận của nhi tử tông chủ Tiêu tông tự nhiên cao hơn thân phận của một đệ tử bình thường trong Băng Vân tiên cung, nhưng khiếp sợ Sở Nguyệt Ly ở đây, hẳn không thể không yên phận một chút. Bởi vì đây là nơi xa xôi không được người chú ý, bên người cũng chỉ mang theo Tiêu Mặc Sơn và Tiêu Bát Tiêu Cửu, nếu chọc giận Sở Nguyệt Ly mất hứng, trên đường bọn họ trở về. Tiêu diệt toàn bộ bọn họ, sau đó hủy diệt dấu vết, bọn họ cũng chỉ có thể chết vô ích.

Trước khi đến, hẳn nào có thể nghĩ tới nơi tồi tàn như thế này lại sẽ xuất hiện nhân vật cấp bậc như Sở Nguyệt Ly.

Hắn muốn nhưng chằm Hạ Khuyh Nguyệt đã không có khả năng, không công uống phí tâm tư hơn nửa ngày. Ở trước mặt Sở Nguyệt Ly không thể không đành hoảng tử tế, cũng khiến cho trong lòng hắn bức tức. Ngực hắn phập phồng một trận, sau đó ánh mắt chuyển về phía Tiêu Linh Tịch... Tuy rằng Hạ Khuyh Nguyệt đã không có khả năng, nhưng ít nhất còn có một người! Sở Nguyệt Ly sẽ che chở cho Hạ Khuyh Nguyệt, nhưng tuyệt đối không có khả năng che chở cho người ngoài như Tiêu Linh Tịch! Bằng không, tại sao nàng không xuất hiện khi Tiêu Triệt bị trục xuất, mà vừa khéo khi khóe mắt chuyển hướng lên trên người Hạ Khuyh Nguyệt thì mới xuất hiện.

Đúng vậy, đối với Sở Nguyệt Ly mà nói, nàng chỉ quan tâm đến Hạ Khuyh Nguyệt. Những người khác như thế nào, vốn không hề có liên quan gì đến nàng. Nàng không có lý do, càng không có nghĩa vụ can thiệp.

- Sở tiên tử đích thân tới, Tiêu môn các ngươi coi như về vang cho kẻ hèn này! Như vậy, cũng nên bắt đầu chính sự ngày hôm nay của chúng ta.

Tiêu Cuồng Vân nghiêm mặt, ánh mắt nhìn thẳng vào Tiêu Linh Tịch:

- Trước tiên... Tiêu Bát Tiêu Cửu! Trước bắt lấy kẻ trộm thông huyền tán này! Ngày mai mang về Tiêu tông xử lý!

Một câu "Ngày mai mang về Tiêu tông xử lý", khiến cho người ngu đi nữa cũng hiểu được tại sao Tiêu Cuồng Vân lại muốn trình diễn một màn giá họa đề tiện vô si như vậy. Tuy rằng trận giá họa này đã bị Tiêu Triệt vạch trần trước mặt mọi người, nhưng dưới áp chế tuyệt đối của Tiêu tông, hoàn toàn không chậm trễ Tiêu Cuồng Vân tiếp tục tiến hành.

- Vâng, thiếu chủ!

Tiêu Bát Tiêu Cửu đồng thời xuống đài, ép thẳng đi về phía Tiêu Linh Tịch đang thất thố.

- Sư phụ!

Hạ Khuyh Nguyệt thấy như thế, vội vàng dùng ánh mắt ý bảo Sở Nguyệt Ly, hy vọng nàng có thể bảo vệ Tiêu Linh Tịch... Ít nhất không để cho nàng ấy bị Tiêu Cuồng Vân mang đi. Nhưng Sở Nguyệt Ly lại làm như không biết, không chút phản ứng nào.

Trong nét mặt của Hạ Khuyh Nguyệt nhiều thêm vẻ lo lắng, trên mặt nàng hiện vẻ cầu khẩn nói:

- Sư phụ, người cũng đã nhìn ra, hôm nay Tiêu Cuồng Vân vốn nhằm vào con, Tiêu Triệt bởi vì con mà bị liên lụy, mới bị trục xuất ra khỏi Tiêu môn. Trước khi hắn đi, thỉnh cầu con bảo vệ tốt cho gia gia và tiểu cô của hắn, con đáp ứng... Đây xem như chuyện cuối cùng con làm vì hắn, sau chuyện này, con sẽ lập tức theo sư phụ về Băng Vân tiên cung, từ nay về sau ở lại Tiên cung, tĩnh tâm tu huyền... Xin sư phụ thành toàn!

Trông mắt Sở Nguyệt Ly khẽ động, lại hơi thờ dãi một tiếng. Tay phải nâng lên, nhẹ nhàng vung.

Thoáng chốc, một cỗ hàn khí từ trên trời giáng xuống, khiến toàn thân Tiêu Bát Tiêu Cửu bỗng nhiên lạnh lẽo, bước chân dừng ở đó, cũng không dám bước về phía trước nữa.

Sắc mặt Tiêu Cuồng Vân nhất thời khẽ thay đổi, hắn vội vàng nói:

- Sở tiên tử, ngươi đây là có ý gì? Mới vừa rồi Sở tiên tử chỉ trích Tiêu tông ta không nên nhúng tay vào chuyện hôn sự của đệ tử quý cung... Nhưng trước mắt chúng ta đang xử lý chuyện trong tông ta, Sở tiên tử chẳng lẽ muốn nhúng tay?

- Không! Ta cũng không có hứng thú nhúng tay vào chuyện của Tiêu tông ngươi.

Về mặt Sở Nguyệt Ly lạnh lùng, mắt không gợn sóng:

- Ta chỉ thấy có chút việc nhìn không quen, cho nên tùy tâm ra tay mà thôi. Ngươi nói đây là việc trong Tiêu tông ngươi, như vậy, Tiêu Linh Tịch là người trong Tiêu tông ngươi sao?

Tiêu Cuồng Vân lắc đầu:

- Không phải! Nhưng mà nàng ta trộm, là thông huyền tán của tông ta!

- Nhưng theo trước đó ta nghe được, thông huyền tán này là quà tặng ngươi mang từ Tiêu tông đến, vào ngày hôm qua đã đưa cho Tiêu mô. Thế nào, đồ Tiêu tông các ngươi đã đưa ra ngoài, lại còn thuộc về Tiêu tông các ngươi? Chuyện này truyền đi, sẽ không sợ bị người nhạo báng?

Sở Nguyệt Ly không chút khách khí nói:

Tiêu Cuồng Vân nhất thời trừng mắt, á khẩu không trả lời được.

- Tiêu Linh Tịch là người Tiêu môn, không phải Tiêu tông ngươi. Thông huyền tán này cũng là đồ thuộc Tiêu môn, mà không phải là đồ của Tiêu tông ngươi. Như vậy, cho dù Tiêu Linh Tịch ăn trộm thông huyền tán, cũng nên do Tiêu môn trừng phạt, không liên quan đến Tiêu tông ngươi cái gì.

Mắt Sở Nguyệt Ly liếc xéo, nhìn về phía Tiêu Vân Hải, chỉ một ánh mắt, đã khiến toàn thân Tiêu Vân Hải run bắn, toàn bộ thân thể theo bản năng đều thấp đi một nửa. Sở Nguyệt Ly thần nhiên nói:

- Tiêu môn chủ, người trộm cắp trong môn các ngươi, nên luận xử như thế nào?

Tiêu Vân Hải nhìn thoáng qua Tiêu Cuồng Vân, cắn răng một cái, cổ gù bộ trấn định nói:

- Nếu như đệ tử môn hạ phạm phải trộm cướp... Nhẹ nhất cầm bế sau núi ba tháng... Tiêu Linh Tịch trộm là bảo vật quan trọng do Tiêu tông đưa tới, nên xử phạt nặng... Cầm bế sau núi mười lăm năm, trong mười lăm năm, không được bước ra khe núi tư quá sau núi nửa bước!

Sở Nguyệt Ly dờ mắt, không nói gì thêm.

- Vậy ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không nhốt nàng ta vào khe núi tư quá gì đó kia!

Tiêu Cuồng Vân trầm mặt xuống quát! Tuy rằng trong lòng không cam thêm bực tức, nhưng cho dù hấn ngóc đi nữa, cũng biết Sở Nguyệt Ly đã cho hấn thể diện tương đối, bằng không, nàng đại khái có thể trực tiếp vạch trần đây là do hấn giá họa, khiến cho hấn không làm gì Tiêu Linh Tịch được đồng thời còn khiến cho hấn mất hết mặt mũi, không xuống đài trước mặt mọi người được.

Tuy rằng Sở Nguyệt Ly không vạch trần Tiêu Cuồng Vân trước mặt mọi người, không cứu vãn trong sạch cho Tiêu Linh Tịch, nhưng Tiêu Liệt vẫn thi lễ thật sâu với nàng, trong lòng tràn đầy cảm kích. Đường đường là Băng Vân thất tiên, nhân vật tôn quý cỡ nào, làm được một bước như vậy cho nữ Tiêu môn nho nhỏ, coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, đại ân đại đức... Ít nhất, nàng khiến cho Tiêu Linh Tịch thoát khỏi ác mộng bị Tiêu Cuồng Vân mang về Tiêu tông.

- Ta dạy nữ nhi không đúng, lại lừa gạt Tiêu môn mười mấy năm, nên bị nhận phạt nặng tương tự. Cũng nhốt ta vào trong khe núi tư quá đi.

nhìn về phía tứ trưởng lão Tiêu Thành, Tiêu Liệt tỏ vẻ bình tĩnh, thần nhiên nói.

Sở Nguyệt Ly ở bên cạnh, Tiêu Thành nào dám lỗ mãng, nói cũng không dám nói nhiều một câu, rất quy củ mang Tiêu Liệt và Tiêu Linh Tịch về phía sau núi.

Tuy rằng cuối cùng, vẫn rơi vào kết cục bị thẩm cầm bế ven ven mười lăm năm, nhưng Hạ Khuyết Nguyệt biết, Sở Nguyệt Ly làm đến nước này cũng cơ bản đã cực hạn. Tiêu Liệt chủ động yêu cầu cùng bị nhốt đến khe núi tư quá, hiển nhiên muốn làm bạn với Tiêu Linh Tịch, đồng thời bảo vệ nàng. Có lẽ về an toàn, đã không cần lo lắng. Về phần sau này, chỉ có thể nhìn vận mệnh của bọn họ.

- Một khi đã như vậy, thầy trò chúng ta cũng không cần thiết phải dừng lại ở đây.

Sau khi Tiêu Linh Tịch và Tiêu Liệt bị mang đi, Sở Nguyệt Ly nhàn nhạt nói:

- Tiêu công tử, trước khi ngươi rời khỏi Lưu Vân thành, ta vẫn sẽ ở gần đây... Khuyết Nguyệt, chúng ta đi thôi.

Mấy câu nói cuối cùng của Sở Nguyệt Ly, khiến Tiêu Cuồng Vân âm thầm cắn răng... “Trước khi ngươi rời khỏi Lưu Vân thành, ta vẫn sẽ ở gần đây”, những lời này của nàng, rõ ràng cho thấy đang cảnh cáo hấn đừng đánh chủ ý lên Tiêu Linh Tịch! Tuy rằng nàng chỉ vừa vận bảo vệ an toàn cho Tiêu Linh Tịch, nhưng nàng đã muốn bảo vệ, liền tất nhiên sẽ bảo vệ đến cùng.

Sau khi Sở Nguyệt Ly mang theo Hạ Khuyết Nguyệt rời đi, Tiêu Cuồng Vân đánh một quyền thật mạnh, hung hăng nện trên tay cầm ghế ngồi, chấn động cả cái ghế thái sư biến thành gỗ vụn. Vốn tưởng rằng sẽ có hai mỹ nhân khuyết quốc khuyết thành đến tay, không nghĩ tới sau một phen tâm tư, cũng là giỏ trúc mức nước chẳng được gì. Hậu quả, chẳng qua ép đi một tiểu nhân vật râu ria, lại nhốt hai người vào khe núi tư quá của Tiêu môn mà thôi, hoàn toàn không giống với kết quả mà hấn muốn!

Mà lúc này hấn vẫn còn không ý thức được, hấn chẳng những không hề thoát được, mà thậm chí còn khiến bản thân và Tiêu tông phải chịu tai họa ngập trời!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tinh ẩn, lấy máu tế hận

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Bên cạnh Lưu Vân thành, một góc căn phòng bỏ hoang.

Tiêu Triệt lặng lẽ ngồi ở đó, thân thể vô lực dựa vào vách tường lạnh như băng ở phía sau, đôi mắt không hề có tiêu cự vô thần nhìn về phía trước, giống như hồn phách rời khỏi thân thể.

Tư thế này, hấn đã giữ vững được mấy canh giờ.

Một đời ở Thương Vân đại lục, hấn bị phụ mẫu bỏ quên, cho đến khi chết đi, đều không biết phụ mẫu thân sinh của mình là ai. Đồ duy nhất có liên quan với bọn họ, chỉ có mặt dây chuyền vẫn luôn mang trước ngực.

Một đời ở Thương Phong đại lục này, phụ mẫu của hấn đều mất từ nhỏ, nhưng ít nhất còn biết phụ mẫu của mình là ai, tên là gì, còn có một ông nội, một tiểu cô... Nhưng mà, trời xanh lại một lần nữa mở một trò đùa tàn khốc. Tất cả, thế mà lại đều là giả dối.

Ông nội không phải ông nội của hấn, tiểu cô, cũng không phải tiểu cô của hấn...

Hấn vẫn không biết phụ mẫu mình là ai, cả họ của mình là gì cũng không biết.

Trải qua hai đời, khiến cho tâm tình của hấn cũng đủ rộng rãi, nhưng vẫn không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn tiếp nhận được cảm giác giống như lục bình không có rễ.

Ta rốt cuộc là ai... Tiếp theo, ta nên đi đâu?

Bị Tiêu môn đuổi đi, vĩnh viễn không thể bước lại vào Tiêu môn một bước. Mà trong lòng hấn rất rõ ràng, đâu chỉ Tiêu môn, toàn bộ Lưu Vân thành, hấn cũng không cách nào ở lại nữa. Hấn còn chưa rời đi, chỉ vì hấn lo lắng cho ông nội và tiểu cô, ít nhất, muốn xác định an toàn của bọn họ.

Thời gian chậm rãi trôi đi, từ buổi sáng, đến giữa trưa, rồi đến khi bầu trời chậm rãi tối xuống.

Một ngày không ăn uống gì, Tiêu Triệt lại không hề cảm thấy đói khát. Khi thái dương thu hồi một luồng sáng cuối cùng, hoàn toàn rơi xuống, đầu Tiêu Triệt cuối cùng chậm rãi ngẩng lên, trong mắt vốn vô thần, chậm rãi ngưng kết một tia sáng đáng sợ như ác ma. Trong im lặng, hấn cười không ra tiếng, khóe miệng khẽ nhếch, cười âm trầm giống như ác quỷ địa ngục.

Trong cười nhạt làm cho lòng người lạnh giá, hấn chậm rãi chìa tay trái ra, trong lòng bàn tay, xuất hiện một gốc cỏ nhỏ màu xanh biếc... Chính là vào buổi tối hôm thành hôn với Hạ Khuynh Nguyệt, một trong hai cây cỏ tinh ẩn tìm được ở sau núi. Hấn đưa mắt nhìn cỏ tinh ẩn, trong lòng bàn tay bỗng nhiên phun ra một tia sáng xanh biếc, bao phủ cỏ tinh ẩn vào trong đó.

Dưới tia sáng xanh biếc, cỏ tinh ẩn quý dị vận vẹo, co rút lại, biến sắc... Cuối cùng hóa thành một đồng nhỏ bột nát màu xanh thẫm.

Tiêu Triệt nhẹ nhàng thổi, bột nát màu xanh thẫm nhất thời bay đi toàn bộ, trong lòng bàn tay của hấn, chỉ còn lại một hạt châu trong suốt không biết xuất hiện từ khi nào.

Đây là năng lực quan trọng nhất của thiên độc châu, cũng là năng lực nghịch thiên nhất... Tôi luyện!

Một viên đan dược thành hình, thường thường cần nhiều loại dược liệu, trải qua nghiền nát, điều dưỡng, dùng lửa nấu, huyền khí thêm vào cùng nhiều trình tự. Quá trình này chẳng những rườm rà, hơn nữa sẽ không thể không tránh khỏi tạo thành dược lực bị xói mòn ở trình độ nhất định, hơn nữa đều có được tỷ lệ thất bại nhất định. Nhất là đan dược cấp cao, chẳng những cần lượng lớn nguyên liệu cấp cao ngàn vàng khó mua, hơn nữa xác suất luyện chế thất bại cực cao, một khi thất bại, tất cả thành không. Hơn nữa, dược liệu cấp cao không phải ai cũng có năng lực luyện chế, đối với năng lực của dược sư, đỉnh lò thậm chí hoàn cảnh điều kiện, huyền lực thêm vào đều có yêu cầu phi thường cao.

Nhưng thiên độc châu tôi luyện, lại hoàn toàn không cần lo lắng chuyện đó. Bởi vì nó có thể trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng tôi luyện ra bộ phận tinh hoa nhất trong nguyên liệu, hơn nữa dung hợp hoàn mỹ... Cả quá trình không có chút dược liệu bị lãng phí, càng không có khả năng sẽ thất bại! Mà bộ phận vô dụng, sẽ bị thiên độc châu hoàn toàn loại bỏ ra ngoài. Sau khi nhận chủ, nó càng có thể căn cứ theo ý niệm suy nghĩ của chủ nhân, tôi luyện và dung hợp thành phẩm chỉ định.

Năng lực khủng bố này, đủ để khiến cho mọi người trên thế gian vì nó điên cuồng! Lúc trước, các tông môn cấp cao nhất ở Thương Vân đại lục liên hợp đuổi giết hắn, tuyệt đối không phải bởi vì độc lực của thiên độc châu, mà năng lực tôi luyện dung hợp vô cùng đáng sợ, nghịch thiên đến không nói đạo lý được của nó.

Chỉ cần có nguyên liệu thích hợp và đầy đủ, trải qua thiên độc châu, sẽ trong khoảng thời gian ngắn nhất không hề mạo hiểm trở thành đan dược hoàn mỹ nhất.

Nếu năng lực này của thiên độc châu truyền ra trên Thiên Huyền đại lục, Thiên Huyền đại lục tất nhiên cũng sẽ phong vân rung chuyển, người đuổi giết Tiêu Triệt, tuyệt đối sẽ không ít hơn Thương Vân đại lục.

Nhìn hạt châu trong suốt trong tay, Tiêu Triệt cười càng thêm âm trầm đáng sợ, hắn vừa mở miệng, nuốt hạt châu này vào trong miệng, trực tiếp nuốt xuống. Theo đó, thân thể hắn bỗng nhiên lóe lên, sau đó chậm rãi biến mất ở đó... Giống như đột nhiên hoàn toàn bốc hơi.

Cỏ tinh anh là một thứ bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi). Mà tinh anh đan tôi luyện ra từ nó, càng bất khả tư nghị tới cực điểm! Bởi vì nó cho, là một hiệu quả vượt qua thưởng thức của Thiên Huyền đại lục và nhận thức của nhân loại, thậm chí thần kỳ đến không có ai tưởng tượng nổi. Tiêu Triệt hoàn toàn tin tưởng, hắn sử dụng, là viên tinh anh đan đệ nhất của Thiên Huyền đại lục, bởi vì thế gian có thể ngưng tụ thành tinh anh đan, chỉ có cỏ tinh anh, có thể tôi luyện thành tinh anh đan, chỉ có thiên độc châu.

Trong vô hình im hơi lặng tiếng, Tiêu Triệt đứng dậy, đi về phía Tiêu môn.

Bầu trời đã tối, Tiêu môn sáng trưng trong vòng đèn đuốc.

Tiêu Triệt bước vào đại môn Tiêu môn, đi thẳng vào bên trong, động tác rất tùy ý, không có một chút đáng vẻ cẩn thận. Bên người cũng có đệ tử Tiêu môn đi qua, lại không ai liếc nhìn về phía hắn. Sau khi ăn tinh anh đan vào sẽ đạt được ẩn nấp có thể nói là hoàn mỹ, bởi vì kia tuyệt đối không chỉ đơn thuần là khiến thân thể trở nên trong suốt, ngay cả khí tức bên ngoài, khí tức bên trong đều hoàn toàn ẩn nấp, giống như che giấu toàn bộ cả người hắn đến kẻ hở không gian nhìn không thấy. Ban đầu khi ở Thương Vân đại lục, lần đầu tiên khi hắn sử dụng tinh anh đan, ngay cả tông chủ tông môn thực lực đủ để đứng vào trước mười người trong đại lục trong vòng mười bước đều không phát hiện ra hắn.

Tiêu Triệt một đường đi tới, sắc mặt vô cùng trầm tĩnh. Mà ở trên đường này, nghe từng câu xì xào bàn tán, hắn đã biết Hạ Khuyết Nguyệt được sự phụ của nàng đưa đi, còn Tiêu Liệt và Tiêu Linh Tích, đã bị nhốt vào sau núi... Hơn nữa, hơn nữa còn cấm bế suốt mười lăm năm.

Kết quả của đại hội Tiêu môn hôm nay, cũng không hề nghi ngờ là Tiêu Ngọc Long được lựa chọn cuối cùng, ngày mai liền theo bốn người Tiêu Cuồng Vân cùng quay về Tiêu tông.

Đi đến trước đại sảnh tiếp khách, Tiêu Triệt dừng bước, im lặng nghe đôi thoại bên trong.

- Ngọc Long, ngày mai cùng Tiêu công tử đến Tiêu tông, nhất định phải ghi nhớ tái tạo ngày hôm nay của Tiêu công tử!

- Đó là đương nhiên, đại ân đại đức của Tiêu công tử, Ngọc Long suốt đời khó quên... Ngọc Long lại kính Tiêu công tử ba ly...

- ... Tiêu Ngọc Long, chuyện ngày hôm nay, tuy rằng bị phá vỡ, nhưng cũng không trách người được, ai biết Hạ Khuyết Nguyệt kia lại là đệ tử Băng Vân tiên cung. Tính cách của người, lại phù hợp với khẩu vị của ta, ở Tiêu tông, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không bạc đãi người.

- Tạ... Tạ Tiêu công tử! Tiêu công tử ngài thật sự là đại quý nhân trong số mệnh của ta, Ngọc Long nhất định trung thành và tận tâm với Tiêu công tử, tuyệt đối không hai lòng... Chuyện Hạ Khuyết Nguyệt, ta hoàn toàn không ngờ... Nhưng mà chuyện kế hoạch ta hãm hại Tiêu Linh Tích... Ách, thật sự cũng không hoàn toàn đi không, mặc dù có Sở Nguyệt Ly kia ở đây, hiện giờ Tiêu công tử không động được nàng ta, nhưng qua một năm nửa năm, Tiêu công tử tìm lý do về đây, Tiêu Linh Tích còn có thể chạy sao... Hắc hắc hắc hắc...

...

Giọng Tiêu Ngọc Long hơi hàm hồ, hiển nhiên đã có men say không nhỏ. Tiêu Triệt nghe xong sắc mặt càng ngày càng lạnh, hai tay gắt gao siết chặt. Sau đó, hắn xoay người tránh ra, đi về đông viện. Lúc từ đông viện đi ra, trong tay hắn đã nhiều thêm một thanh đoản đao không biết từ đâu mà đến, sau đó, hắn lại đi thẳng tới bắc viện.

Bắc viện số 11, đây là viện của Tiêu Ngọc Long, lúc này không một bóng người. Tiêu Triệt đẩy cửa vào, sau khi nhìn thoáng qua bố cục trong phòng, lạnh lùng cười, giơ đoản đao về phía cửa sổ đối diện, đâm lệch vào trong cửa sổ, sau khi rút ra, phía trên đã nhiều thêm một lỗ thủng cỡ quả dấm.

Sau đó, Tiêu Triệt liền đứng bên cạnh, yên lặng chờ Tiêu Ngọc Long đến.

Không để cho hắn chờ đợi quá lâu, hai khắc sau, ngoài cửa truyền đến động tĩnh, theo cửa phòng bị đẩy ra, Tiêu Ngọc Long dưới nâng đỡ của Tiêu Dương lắc lư lao đảo đi đến, mang theo mùi rượu nồng đậm.

“Đại ca, ta đây vài năm vẫn luôn đi theo làm tùy tùng cho người, sau khi người đi Tiêu tông, nhất định đừng quên tiểu đệ.” Tiêu Dương đỡ Tiêu Ngọc Long lên giường, mặt nịnh bợ nói.

Hắn chết cũng không nghĩ tới, nhưng vào lúc này, có một người đang im hơi lặng tiếng đứng cách bên trái hắn hai bước, lạnh lùng nhìn hắn.

- A... Phù...

Tiêu Ngọc Long dường như say không ít, hàm hăm hồ hồ đáp hai tiếng, rồi trực tiếp ngã nghiêng xuống giường, trong miệng hừ hừ ra tiếng. Tiêu Dương thấy thế, tiện tay đẩy Tiêu Ngọc Long vào trong, sau đó nhếch miệng đi ra ngoài, khép cửa phòng lại.

Tiêu Triệt đi đến trước giường của Tiêu Ngọc Long, chậm rãi gỡ đoản đao trong tay lên.

Đối đầu chính diện, hắn đương nhiên không thể là đối thủ của Tiêu Ngọc Long, mà cho dù mượn dùng cỏ tinh ẩn, hắn cũng không nhất định có thể giết được Tiêu Ngọc Long. Bởi vì cho dù dưới không hề đề phòng, khi gặp phải công kích, huyền lực của thân thể cũng sẽ phản xạ có điều kiện bảo vệ lấy thân thể. Lấy thân thể cơ bản không có huyền lực của hắn, một thanh đao phổ thông, thật sự không nhất định có thể đâm thủng thân thể có huyền lực đã đến cảnh giới nhập huyền cấp ba.

Năng lực ẩn thân của tinh ẩn đan không phải không hề có sơ hở. Trong quá trình ẩn nấp, nếu như một khi bị người đụng chạm vào thân thể đang ầu giấu, hiệu quả ẩn thân sẽ lập tức biến mất. Nếu một kích của hắn không trúng, ngược lại bị đối phương trở tay đụng chạm, như vậy triệt để rơi vào bị động... Thậm chí rơi vào chỗ chết.

Nhưng mà, hiện giờ Tiêu Ngọc Long đã say mềm, là một thời cơ tốt đến không thể tốt hơn.

Hắn nhìn thoáng qua vị trí vết rách bản thân đã chọc ra trên cửa sổ, tính xong vị trí, tròng mắt khẽ híp, đoản đao trong tay đột nhiên đâm xuống, dồn hết tất cả khí lực toàn thân, hung hăng đâm vào bên trái đan điền của Tiêu Ngọc Long... Khi đâm vào trong nháy mắt thân thể đột nhiên nhảy lùi lại, đứng ở góc tường.

Một đao này, hắn hoàn toàn có thể cắt đứt yết hầu của Tiêu Ngọc Long, muốn mạng của hắn ta, nhưng hắn không làm.

Sao hắn có thể cam lòng để Tiêu Ngọc Long chết, hắn ta cứ đơn giản chết đi như vậy, sao có thể tiết mối hận trong lòng được.

Hắn muốn triệt để nghiền nát mộng đẹp của Tiêu Ngọc Long, khiến cho hắn ta từ trên đường rơi xuống địa ngục, khiến cho hắn ta sống không bằng chết!

Trò hay, chẳng qua mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tinh ẩn, lấy máu tế hận (hạ)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

- A!!!

Máu tuôn như suối từ bụng Tiêu Ngọc Long, bản thân Tiêu Ngọc Long đang ở trạng thái say rượu phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo, từ trên giường bỗng chốc lăn xuống, hai tay ôm bụng, thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

Cửa thỉnh linh mở ra, Tiêu Dương còn chưa đi xa nghe được tiếng kêu thảm thiết hốt hoảng vọt trở về, khi nhìn rõ tình huống trước mắt, sắc mặt của hắn bỗng chốc trở nên tái nhợt, hai tay hoảng loạn run run:

- Đại... Đại ca!

Hắn định đi đỡ Tiêu Ngọc Long, lại không dám tự tiện chạm vào hắn, sau một trận kinh hoàng, hắn lấy tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài, bên ngoài nhanh chóng truyền đến tiếng hét điên cuồng của hắn:

- Môn chủ... Môn chủ! Tiêu Ngọc Long... Tiêu Ngọc Long bị đâm... môn chủ!!

Dưới màn đêm, giọng Tiêu Dương truyền đi rất xa, khiến Tiêu môn vốn rất yên tĩnh bỗng chốc trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Nhìn Tiêu Ngọc Long té ngã kêu rên trên đất, Tiêu Triệt lạnh lùng cười, đẩy cửa ra, không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Không quá bao lâu, Tiêu Vân Hải, Tiêu Cổ, còn có mấy đại trưởng lão thỉnh linh xông vào. Nhìn thấy Tiêu Ngọc Long bị đoản đao đâm vào bụng, toàn thân nhuộm máu, đầu Tiêu Vân Hải bỗng choáng váng, lão đảo vọt tới:

- Ngọc Long... Ngọc Long!!

- Phụ... Thân...

Ý thức của Tiêu Ngọc Long cũng không mất hết, rượu cũng hoàn toàn tỉnh, hắn tự tay cầm lấy ống tay áo của Tiêu Vân Hải, phát ra âm thanh suy yếu

thống khổ.

- Mau! Mau đỡ hấn lên giường!

Tiêu Cổ vừa nói, vừa nhanh chóng mở hòm thuốc. Mấy trưởng lão theo tới cũng vẻ mặt khiếp sợ... Là ai! Đây là ai làm!!

Tiêu Ngọc Long được đỡ nằm lên trên giường, Tiêu Vân Hải và mấy trưởng lão lấy huyền lực mạnh mẽ khiến vết thương của hấn cầm máu. Sắc mặt Tiêu Vân Hải nhăn nhó nói:

- Tiêu Cổ, tình huống như thế nào?

Tiêu Cổ luôn luôn cau mày, nghe được câu hỏi của Tiêu Vân Hải, hấn thở dài một tiếng, nói:

- Tinh mạng không có trở ngại. Người ám sát hiển nhiên không định lấy tính mạng của hấn, nhưng một đao này... Quá âm độc. Vừa vận đâm vào phía trên “Huyền tâm” của huyền mạch. Nơi này bị đâm rách, huyền mạch sẽ giống như một khí cầu bị đâm rách nát, chẳng những huyền mạch bị hao tổn, huyền lực vốn có cũng toàn bộ trút ra hết.

- Cái... Gì!?

“Huyền lực vốn có cũng toàn bộ trút ra hết” khiến Tiêu Vân Hải nghe như gặp sét đánh, sắc mặt thoáng chốc biến trắng, hấn cố tự trấn định, mang theo một chút mong mỏi hỏi:

- Vậy... Phải mất thời gian bao lâu mới có thể khôi phục?

Tiêu Cổ lắc đầu:

- Là huyền lực trút ra hết, chứ không phải hao hết, vốn không có khả năng khôi phục. Nhưng may mắn cuối cùng chính là, tổn thương về huyền mạch có thể chữa trị, sau khi chữa trị, có thể lại... Tu luyện lại từ đầu.

Thân thể Tiêu Vân Hải bỗng loạn choạng, sắc mặt Tiêu Ngọc Long cũng hiện đầy vẻ tuyệt vọng.

Một đao này không muốn mạng của Tiêu Ngọc Long, lại phế đi toàn bộ huyền lực của hấn! Hơn nữa, còn trong giai đoạn bước ngoặt quan trọng nhất trong đời người này của hấn!

Giống như trời sập, Tiêu môn bỗng nhiên chiếm được một cơ hội có thể vào Tiêu tông. Tiêu Ngọc Long hao hết tâm tư mới cướp được cơ hội ngàn năm một thuở này, cuối cùng có thể một bước lên trời, nhưng vào đêm trước khi mộng đẹp sắp được thực hiện, bị phế sạch toàn bộ huyền lực... Bọn họ dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến, Tiêu Cuồng Vân nào có khả năng mang một phế vật đã bị phế hết huyền lực về Tiêu tông!

- Là ai... Rốt cuộc là ai... Thế mà lại ngoan độc như thế!! Là ai!!!

Sắc mặt Tiêu Vân Hải xanh mét, toàn thân phát run. Hấn vốn còn bởi vì Tiêu Ngọc Long lập tức đi Tiêu tông một chuyến mà tâm tình tốt trước nay chưa từng có, hấn còn thừa dịp buổi trưa, nhanh chóng chuẩn bị xong hành trang ngày mai cho Tiêu Ngọc Long. Không nghĩ tới, thiên đường vừa mới đạt tới hai bước, liền bỗng chốc ngã về địa ngục.

- Môn chủ, ngài trước bình tĩnh! Ngọc Long hấn bây giờ còn có ý thức, có lẽ hấn sẽ biết là ai hạ độc thủ.

Tiêu Ly đen mặt nói.

Tiêu Vân Hải như ở trong mộng mới tỉnh, nhanh chóng đi đến bên cạnh Tiêu Ngọc Long, trầm giọng hỏi:

- Ngọc Long! Con có thấy rõ rốt cuộc là ai đâm con bị thương không!

Lúc này, bụng Tiêu Ngọc Long đã được Tiêu Cổ đắp lên một tầng băng vải, vết thương tạm thời ổn định. Hấn lắc đầu, thống khổ nói:

- Không biết... Con vốn không nhìn thấy bất kỳ ai...

- Không nhìn thấy bất kỳ ai?

Ánh mắt Tiêu Vân Hải trừng lớn. Lúc này, ánh mắt Tiêu Thành chột lóe, cả kinh nói:

- Mau nhìn cửa sổ bên kia!

Trên cửa sổ đối diện, rõ ràng nhiều thêm một lỗ thủng kích cỡ quả đấm. Tiêu Vân Hải đề tay lên trên, sát khí toàn thân lộ ra.

- Thật hiển nhiên, là có người luôn núp sau cửa sổ, chờ sau khi Ngọc Long đi vào, thừa dịp hấn say rượu, phóng thanh đoản đao này làm bị thương Ngọc Long!

Tiêu Ly thận trọng nói:

- Viện này nằm gần chính giữa Tiêu môn, mà lại có người có thể lặng yên lên vào nơi này ám sát, hơn nữa sau khi ám sát lại không bị phát hiện bóng dáng... Người này, hoặc rất tinh tường Tiêu môn chúng ta, hoặc là, vốn chính là người trong Tiêu môn chúng ta gây ra!!

Nói xong, ánh mắt Tiêu Ly giống như vô tình chia ra liếc nhìn Tiêu Bác, Tiêu Trạch, Tiêu Thành.

Lời Tiêu Ly nói khiến trong lòng Tiêu Vân Hải chấn động mạnh... Tiêu môn là gia tộc tu huyền nhất đẳng ở Lưu Vân thành, muốn lên vào Tiêu môn ám sát nhi tử của tông chủ, vô cùng khó khăn, phiếu lưu đều cực kỳ to lớn. Mà Tiêu Ngọc Long bình thường ở ngoài tào nhĩ có lẽ, danh tiếng vô cùng tốt, sẽ là ai, lại bởi vì lý do gì mà ám sát hắn?

Nhưng nếu như người ám sát là người Tiêu môn, như vậy liền thoáng chốc có thể giải thích!!

Nếu là người trong Tiêu môn gây ra, “Lên vào” liền biến thành vô cùng đơn giản, cũng có thể dễ dàng tóm được thời cơ Tiêu Ngọc Long say rượu. Mà lý do... Tự nhiên chính là ghen tỵ Tiêu Ngọc Long được mang về Tiêu tông! Phế đi, hoặc giết hắn rồi, Tiêu tông sẽ lựa chọn người khác! Người ám sát cũng có cơ hội!

Nghĩ tới những thứ này, trong lòng Tiêu Vân Hải rét run một trận, cảnh giác tăng mạnh... Bởi vì nhị trưởng lão, tam trưởng lão, tứ trưởng lão bên người đều có hiềm nghi không lồ! Bọn họ nằm mơ, cũng muốn có thể đưa tôn tử của mình đến Tiêu tông đi! Hiện giờ đối mặt với cơ hội người của Tiêu tông tới ngàn năm khó gặp này, bọn họ làm ra chuyện phát rò cỡ nào cũng không kỳ quái.

- Tiêu Cổ, hiện giờ thương thế của Tiêu Ngọc Long như thế nào?

Tiêu Vân Hải cắn răng, cố tự trấn định nói.

- Miệng vết thương đã cầm máu, bó thuốc, đã không còn đáng ngại. Lấy thể chất của Ngọc Long, gần nửa tháng có thể khôi phục bảy tám phần. Chính là chữa trị huyền lực này, khả năng phải cần mấy tháng. Đến lúc đó, huyền lực cũng phải tu luyện lại.

Tiêu Cổ nói chi tiết.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu gào hoảng loạn như rung trời:

- ... Cháy rồi!! Cháy rồi!! Được sự phòng, còn có nam viện... Đều cháy rồi!!

- Cái gì!!

Tiêu Cổ chợt xoay người, sau đó giống như không muốn sống chạy ra ngoài. Trong được sự phòng tích trữ vô số dược liệu, phương thuốc dân gian, những thứ này đều được hắn coi như sinh mạng. Đám người Tiêu Vân Hải cũng chấn động, bởi vì nam viện, chính là chỗ ở của môn chủ và mấy đại trưởng lão!

Tứ đại trưởng lão không nói hai lời, trực tiếp chạy như điên ra ngoài. Tiêu Vân Hải hơi do dự, sau đó gấp giọng nói với Tiêu Ngọc Long:

- Ngọc Long, vết thương của con đã không còn gì trở ngại, nghỉ ngơi thật tốt, chuyện khác đừng nghĩ nhiều, ta nhất định sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ ám sát con!

Nói xong, Tiêu Vân Hải cũng nhanh chóng bước ra ngoài cửa, đi thẳng tới nam viện. Nơi đó có đồ quan trọng hắn tích góp từng chút một suốt nửa đời người, lúc này nghe nói cháy, không tự mình đi qua, hắn sao có thể yên tâm.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại một mình Tiêu Ngọc Long. Huyền mạch bị phá, còn bị trọng thương, Tiêu Ngọc Long vẫn không nhúc nhích nằm đó... Đừng nói động dậy thân thể, toàn thân suy yếu đến ngay cả đầu ngón tay cũng gần như không có cách nào nâng lên. Hắn ngơ ngác nhìn nóc phòng, trong mắt hoàn toàn u ám, hắn hy vọng cỡ nào đây chỉ là một cơn ác mộng...

Bịch, bịch, bịch...

Rõ ràng không có người ở đây, nhưng bên tai Tiêu Ngọc Long, lại bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân trầm thấp. m thanh này khiến cho hắn dựng cả tóc gáy, kiệt lực ngẩng đầu về phía phát ra âm thanh... Hắn nhìn thấy một bóng người đang đến gần hắn... Một người tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây...

- Tiêu... Triệt!?

Nhìn người giống như quỷ mỵ xuất hiện trước giường hắn, hai mắt Tiêu Ngọc Long gất gao trừng lớn, gần như không dám tin vào hai mắt của mình. Hắn ta rõ ràng đã bị trục xuất ra khỏi Tiêu môn, vĩnh viễn không được bước vào... Làm sao có thể xuất hiện ở đây.

Trong ba giờ “Tĩnh ẩn”, trừ phi bị động giải trừ trạng thái ẩn núp, bằng không trong khoảng thời gian này Tiêu Triệt có thể tự do xóa bỏ và một lần nữa tiếp vào ẩn núp, cho đến sau ba giờ hiệu quả kết thúc. Hắn đứng trước giường của Tiêu Ngọc Long, lạnh lùng nhìn hắn:

- Tiêu Ngọc Long, ngươi nhìn qua thật kinh ngạc.

- Ngươi... Sao ngươi... Lại ở đây!!

Giọng Tiêu Ngọc Long khàn khàn tới nghĩa. Hắn giãy giụa định ngồi dậy, nhưng khó khăn chống được nửa cánh tay lên, liền triệt để mềm nhũn ngã xuống.

- Tại sao ta lại ở đây?

Tiêu Triệt nở nụ cười, cười đến cực kỳ hiền hòa, nhưng ở trong mắt Tiêu Ngọc Long, lại khiến cho hắn ta cảm thấy một con lạnh lẽo từ người đến tim. Hắn chậm rãi cầm thanh đoản đao được Tiêu Cổ rút từ trong người Tiêu Ngọc Long ra, chỉ về phía Tiêu Ngọc Long:

- Đương nhiên, là tới đòi nợ ngươi.

- Đòi nợ? Nợ gì? Ngươi biết ngươi đang làm cái gì sao!

Thân thể Tiêu Ngọc Long sợ run một trận, bỗng nhiên, đồng tử của hắn co rút lại, hoảng sợ nói:

- Người ám sát ta chính là ngươi? Không... Không có khả năng! Không có khả năng!!

- Ngươi lại còn có mặt mũi hỏi ta nên đòi nợ gì!

Nụ cười trên mặt Tiêu Triệt biến mất, thay vào đó, là vẻ dữ tợn giống như ác ma, ngũ quan hắn trong vụn vỡ trở nên đáng sợ, tay cầm đoản đao cũng nhẹ nhàng run lên, sát ý vô tận, oán hận vào lúc này không hề giữ lại mà phát tiết...

- Vào ngày ta thành hôn, ngươi dùng thí tâm tán độc giết ta! Nếu không phải ta được vận mệnh chiếu cố, hiện giờ ta đây đã sớm là người chết!!

- Ngươi vì mình có thể thăng quan tiến chức vùn vụt, nịnh bợ Tiêu Cuồng Vân, không tiếc hãm hại tiểu cô của ta, ép tan ta và Hạ Khuynh Nguyệt, cũng bức ta ra khỏi Tiêu môn... A, bức ta ra khỏi Tiêu môn thì thôi đi, nếu không phải bởi vì Hạ Khuynh Nguyệt là đệ tử của Băng Vân tiên cung, sự phụ của nàng vừa khéo ở gần đây! Hạ Khuynh Nguyệt sẽ gặp phải vận rủi, còn tiểu cô của ta, cũng bị gánh vác oan khuất sau đó bị mang về Tiêu tông, nhận hết khuất nhục! Ông nội của ta cơ khổ không nơi nương tựa, cả đời nuốt hận...

- Tiêu Ngọc Long... Ngươi nói... Ta nên đòi nợ gì ngươi!!!

- Ta phải đối đãi với ngươi như thế nào, mới có thể khiến cho ngươi trả sạch khoản nợ này!!!

Trong tiếng rít gào oán hận, Tiêu Triệt giờ đoản đao lên, đột nhiên đâm về phía Tiêu Ngọc Long.

- Dừng... Dừng tay!! A!!!!

Đoản đao lóe sáng xẹt qua hai chân Tiêu Ngọc Long, vòi máu văng khắp nơi, vô tình cắt đứt gân hai chân của hắn.

Tiêu Ngọc Long phát ra tiếng gào thảm thiết đầm máu, đau nhức như trong địa ngục kịch liệt co rút. Nhìn đáng vẻ thống khổ của hắn, trên mặt Tiêu Triệt tràn đầy sáng khoái, đoản đao mới vừa đâm lại một lần nữa giờ lên, đột nhiên chém về phía hai tay của hắn, hai tia máu nhất thời phun tung tóe lên, gân hai tay của Tiêu Ngọc Long cũng bị cắt đứt hưng tàn.

- A a a!!!!

Tiêu Ngọc Long kêu thảm thiết thê lương giống như ác quỷ khóc thét, tứ chi hắn nhuốm máu, cả người rơi vào trong vực sâu thống khổ và sợ hãi. Hắn không nghĩ tới Tiêu Triệt bình thường gây yếu tự ti lại thật sự muốn giết chết hắn, hơn nữa ra tay dĩ nhiên lại tàn nhẫn ngoan độc như vậy.

- Dừng... Dừng mà... Tha cho ta... Tha cho ta... Ta còn không muốn chết... Không muốn chết...

Sắc mặt Tiêu Ngọc Long đã trắng bệch như giấy, hai tròng mắt bởi vì thống khổ và sợ hãi cực độ mà phóng đại mười mấy lần. Tiêu Triệt lại giờ đao lên, tàn nhẫn nở nụ cười:

- Chết? Không, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết... Sao ta nỡ để cho ngươi thống thống khoái khoái chết đi chứ! Ta chẳng những không khiến ngươi chết, còn có thể để cho ngươi sống thời gian dài... Cho ngươi cuộc sống sống không bằng chết! Cho ngươi dùng tất cả thống khổ nửa đời sau, đến nhớ kỹ kết cục làm ta tức giận, tổn thương đến người thân của ta!!

- Một đao này, ta muốn mắt ngươi không thể nhìn!!

Xoẹt xoẹt!!

Hai đao nhanh chóng, nhanh chóng đâm vào trong hai mắt Tiêu Ngọc Long, trực tiếp đâm nát hai mắt tròng lớn thành đen trắng giao nhau.

- Hu a a a a a!!!!

Tiếng hét thảm này phảng phất như tới từ địa ngục, thảm thiết tới cực điểm, đủ để cho người ta nghe thấy mà toàn thân run rẩy, da đầu run lên. Mà Tiêu Triệt lại nở nụ cười, phảng phất giống như nghe tiếng nhạc tiên từ trên thiên đường. Hắn rút đoản đao ra, đôi mắt nhắm lại, nhợt nhạt cười nói:

- Chắc chắn, tiếng kêu trung khí mười phần cỡ nào, cẩn thận hưởng thụ tiếng kêu bây giờ của mình đi, bởi vì người về sau... Cuối cùng không phát ra tiếng kêu dễ nghe như vậy nữa.

Xoẹt xoẹt!!

- Một đao này, ta muốn cả đời này của người miệng đều không thể nói!!

Đoàn đao hung hăng đâm vào trong miệng Tiêu Ngọc Long, lúc rút ra, một đầu lưỡi đỏ như máu cùng hơn mười cái răng cùng bay ra.

- Một đao này, ta muốn cả đời này của người lỗ tai không thể nghe thấy!!

Xoẹt!!!

Ánh đao lướt qua, tia máu bay tán loạn, hai lỗ tai của Tiêu Ngọc Long rời thân thể bay ra, máu tươi rải trên mặt đất lạnh như băng.

- Một đao này, ta muốn người... Đoạn tử tuyệt tôn!! Loại người tiểu nhân hèn hạ như người, không xứng có hậu!

Đoàn đao bị nhiễm máu đỏ giờ lên, hạ xuống, hung hăng đâm vào giữa háng Tiêu Ngọc Long...

- A a a...

Toàn thân Tiêu Ngọc Long cương thẳng, ngay cả tiếng kêu khàn khàn tới cực điểm ở trong miệng cũng chậm rãi yên lặng đi...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thân thể

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lửa ở được sự phòng và nam viện đều cháy đặc biệt kỳ lạ. Đây rõ ràng cho thấy có người cố ý phóng hỏa, nhưng người bên cạnh lại sững sờ không có một ai thấy bóng dáng khả nghi nào. Ngay cả nam tử Tiêu môn luôn canh giữ ngoài cửa được sự phòng cũng hoàn toàn không nhìn thấy ai ra vào được sự phòng.

Nhưng cũng may thể lửa không phải rất mãnh liệt, rất nhanh đã khống chế được. Tiêu Vân Hải nhanh chóng bố trí một phen, sau đó lòng như lửa đốt kêu Tiêu Cổ tới, một lần nữa quay về tiểu viện của Tiêu Ngọc Long.

Đẩy cửa phòng ra, Tiêu Vân Hải còn chưa kịp há mồm gọi tên Tiêu Ngọc Long, cả người đã giống như bị thiên lôi bổ trúng, đứng chết sững ở đó.

Tiêu Ngọc Long đã không còn ở trên giường, hơn nữa xiển xẹo như chó chết quỳ rạp trên mặt đất. Toàn thân hắn là máu, hai cổ tay, mắt cá chân chia ra một vết máu thô to màu đen, toàn bộ hai tay hai chân vận vẹo. Cả khuôn mặt hắn đã bị máu tươi dán lên, hai bên lỗ tai chỉ còn sót lại hai đồng máu thịt, lỗ mũi và môi trên đều đã biến mất không thấy gì nữa, trong miệng phun bọt máu, trong hai hốc mắt tối đen chảy ra chất lỏng đỏ, trắng, đen giao nhau... Dưới thân của hắn, càng bị đỏ tươi nhuộm đỏ hoàn toàn.

Toàn thân Tiêu Cổ run run, hai chân trong bủn rủn trực tiếp nửa quỳ trên mặt đất. Hắn cả đời theo y, vết thương lớn vết thương nhỏ từng gặp vô số, nhưng chưa bao giờ thấy huyết tinh tàn nhẫn như thế, hình ảnh cực kỳ bi thảm. Mà nhìn màu da Tiêu Ngọc Long lúc này, hắn nhìn ra Tiêu Ngọc Long còn chưa chết... Hơn nữa dấu hiệu sinh mệnh một chút cũng không kém... Nhưng đáng vẻ thảm như vậy, còn thể thảm hơn chết trăm lần nghìn lần.

Toàn thân Tiêu Vân Hải run run, lòng dạ muốn vỡ vụn, sắc mặt đã tái nhợt đến không còn chút màu máu nào. Giống như mơ hồ cảm giác được có người tới gần, thân thể Tiêu Ngọc Long run rẩy một chút, miệng phun ra bọt máu kia tràn ra một tiếng rên rỉ tuyệt vọng khó nghe giống như giấy nhám cọ sát...

Thân thể Tiêu Vân Hải đột nhiên khẽ lắc, hắn lao đảo tiến lên một bước, bỗng nhiên như điên mãnh liệt hét lên:

- Là ai!!! Là ai!! Là ai!!!

- Lăn ra đây cho ta! Ta muốn róc xương lóc thịt người!! Vạn đao lăng trì!! Đoạn tử tuyệt tôn!!

Tiêu Vân Hải rít gào ầm chứa oán hận và điên cuồng vô hạn, giống như điên rồi, hắn cảm giác ngực của mình giống như muốn nổ tung, mạch máu toàn thân giống như muốn bạo liệt, nhìn nhi tử thân sinh quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân bị phế, người không giống người, quỷ không giống quỷ, hắn hận không thể khóc lớn một trận, càng hận bản thân bất lực thật sự trực tiếp phát điên như vậy!

- Là ai! Rốt cuộc là ai! Lăn ra đây cho ta!! Lăn ra đây... A!!!!

Trong tiếng kêu gào to và vô cùng thê lương, Tiêu V n Hải đột nhiên vọt tới trước hai bước, hoàn toàn đánh vỡ cửa sau phòng. Mà lúc này, hấn chợt phát hiện trong bức tường lại có hai hàng chữ đỏ như máu... Chữ dùng máu của Tiêu Ngọc Long nhĩ tử của hấn mà viết xuống.

“Tiêu lão cầu! Vì chúc mừng tiểu cầu nhĩ tử của người lập tức đi lên Tiêu tông, đặc biệt hiến đại lễ, kính xin vui lòng nhận cho.”

- A a a a a!!

Tiêu Vân Hải hung hăng đánh một quyền, ầm ầm đánh vỡ vách tường có chữ viết bằng máu, hấn thê lương hét lớn một tiếng, trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó hai mắt trợn ngược, nặng nề ngã ra ngã trên mặt đất.

- -----

Độc ác phá hủy Tiêu Ngọc Long xong, Tiêu Triệt về phòng của mình, bỏ quần áo Tiêu Linh Tịch làm cho hấn, cùng với tất cả tiền mình tích góp vào trong thiên độc châu. Hấn tích góp được không nhiều lắm, tổng cộng 1800 hoàng huyền tệ.

Trước khi đi, hấn do dự một chút, cũng thu tầm thăm trên giường hấn và Hạ Khuynh Nguyệt đã từng đắp vào trong thiên độc châu.

“Nơi đã ở mười sáu năm... Về sau, có nên quay lại không.

Tiêu Triệt hơi lưu luyến nhìn nơi này một hồi lâu... Hấn lưu luyến đương nhiên không phải là Tiêu môn này, mà là nơi này có rất nhiều ký ức của hấn và Tiêu Linh Tịch. Trước khi hấn mười một tuổi, nơi này không chỉ là phòng của hấn, cũng là phòng của Tiêu Linh Tịch. Khi đó, bọn họ ngày đêm bên nhau, gần như mỗi thời mỗi khắc đều ở cùng nhau...

Vẫn đứng lại thật lâu, Tiêu Triệt mới quay lại trạng thái ẩn nấp, sau khi trèo tường tiến vào khu vực sau núi.

Cách lúc tình ẩn mất đi hiệu lực, còn hơn một giờ. Hấn sẽ sử dụng tình ẩn đan này, nguyên nhân chủ yếu là muốn đi gặp Tiêu Liệt và Tiêu Linh Tịch, xác nhận an toàn của bọn họ. Chỉ với một Tiêu Ngọc Long không đáng giá cho hấn lãng phí một viên tình ẩn đan. Tuy rằng ngày đầu tiên hấn trùng sinh trở về liền bỗng chốc tìm được hai cây cỏ tình ẩn, nhưng hấn thật sự xác định, cỏ tình ẩn thiên địa kỳ vật này, toàn bộ Thiên Huyền đại lục cộng lại cũng không nhất định vượt qua được mười cây.

Hành hạ Tiêu Ngọc Long đến chết, chỉ thuận tiện. Vì mình, hơn nữa vì tất cả gia gia và tiểu cô gái mà thu hồi một chút tiền lời... Chi là một chút tiền lời!

Người hấn chân chính muốn giết, là Tiêu Cuồng Vân! Chính là, hiện giờ hấn cho dù mượn năng lực thần kỳ của tình ẩn đan, cũng vốn không có khả năng giết Tiêu Cuồng Vân. Tuy rằng hấn không biết huyền lực của Tiêu Cuồng Vân, nhưng cho dù hấn ta là một bao cỏ, dù sao cũng đi ra từ Tiêu tông, huyền lực tất nhiên vượt trên Tiêu Ngọc Long không biết bao nhiêu đẳng cấp.

Nhưng hiện giờ không thể, một ngày nào đó hấn sẽ làm cho mình có thể... Khoản nợ này, hấn thề phải đòi lại ngàn vạn lần!! Hấn không phải là Tiêu Triệt yếu đuối tự ti trước kia, thành phần lý trí của hấn càng nhiều chính là, là Vân Triệt một người kiêu ngạo với quần hùng thiên hạ! Bức tử sư phụ hấn, hấn thề phải khiến tông môn thiên hạ chôn cùng! Mà tổn thương người thân nhất của hấn, hấn thề khiến Tiêu môn, Tiêu Cuồng Vân hối hận cả đời!

Thủ đoạn hành hạ Tiêu Ngọc Long đến chết của hấn vô cùng tàn nhẫn, đủ để cho tuyệt đại đa số mọi người nhìn thấy cảnh tượng kia đều toàn thân đổ mồ hôi, ác mộng liên tục. Nhưng trong mắt hấn, kia vốn không thể xưng là tàn nhẫn, đây là giá cao phải trả cho người dám đụng vào nghịch lân của hấn!!

Lúc này Tiêu môn đã loạn thành một đoàn, âm thanh chói tai không dứt. Mà cũng chính là Tiêu Triệt muốn... Hấn hành hạ Tiêu Ngọc Long đến chết, phóng hỏa trong Tiêu môn, còn có một nguyên nhân đó chính là ép Tiêu môn phát lệnh triệu tập toàn môn... Lệnh triệu tập toàn môn, người canh giữ tại ở sau núi cũng phải trở về toàn bộ.

Như hấn dự đoán, hấn đi không bao xa, liền nhìn thấy bốn người Tiêu môn lòng như lửa đốt ngay mặt mà đến, như gió xông qua bên người hấn, thẳng về phía Tiêu môn.

Tiêu Triệt bước nhanh chân hơn, đi thẳng đến khe núi tư quá sau núi.

Khe núi tư quá, là nơi Tiêu môn dùng để cấm bế đệ tử nội môn phạm sai lầm. Bên trong âm u ẩm ướt, ngày hè khô nóng, vào đông lạnh như băng, cũng may cửa vào nhỏ hẹp, không có huyền thú quá mức hung hấn xâm nhập.

Ở trong trí nhớ của Tiêu Triệt, bị giam trong khe núi tư quá không có nhiều người, hơn nữa thời gian lâu nhất, cũng không vượt qua hai tháng. Nhưng người trong Tiêu môn biết rõ ràng Tiêu Linh Tịch bị giá họa, vẫn cấm bế bọn họ mười lăm năm...

Mười lăm năm... Người cả đời này có thể có mấy lần mười lăm năm năm? Năm nay Tiêu Linh Tịch mới chỉ có mười lăm tuổi, nếu luôn bị cấm bế bên trong, như vậy thời khắc đẹp để nhất trong cuộc đời của nàng, đều vượt qua trong nơi vắng vẻ âm u lạnh như băng... Đây là hình phạt tàn khốc cỡ nào.

Giải trừ trạng thái ẩn nấp, Tiêu triệt nhìn cửa vào khe núi tư quá, hai tay nắm chặt lại... Hấn sao có thể cho phép gia gia và tiểu cô luôn bị cấm bế ở đây... Nhưng mà, hấn hiện giờ, vốn không có năng lực cứu bọn họ ra, chỉ có thể trở mặt nhìn, chịu đựng, cảm hận...

Hít sâu một hơi, Tiêu Triệt đi tới trước. Không ẩn nấp, bước chân đi tới trước của hấn cũng tự nhiên vang lên. Tiếng bước chân khiến Tiêu Liệt đang ở trong khe núi tư quá chú ý, hấn cảnh giác nhìn ra ngoài, khi ánh mắt đụng chạm vào Tiêu Triệt, hấn đột nhiên ngẩn ra, thất thanh nói:

- Triệt nhĩ!

- A!

Một tiếng thiếu nữ kinh hô truyền đến, theo đó là một loạt tiếng bước chân dồn dập. Bóng dáng của Tiêu Linh Tịch nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Tiêu Liệt, sắc mặt nàng tiều tụy, tóc cũng hơi rối loạn, khi nhìn thấy Tiêu Triệt, nàng đưa tay che miệng, cả người ngây ngốc ở đó, chỉ trong nháy mắt, một lượng lớn nước mắt bắt đầu đảo quanh vành mắt nàng...

- Tiêu Triệt!

Nàng la lên một tiếng, mạnh mẽ vọt tới, bỗng chốc nhào vào trước ngực Tiêu Triệt, hai tay dùng sức ôm chặt hắn, “Hu hu” khóc lớn lên. Nàng vốn tưởng rằng, bản thân bị giam cầm bề mười lăm năm, Tiêu Triệt lại bị trục xuất ra khỏi Tiêu môn, nàng sẽ phải ít nhất mười lăm năm không thể gặp lại hắn, không nghĩ tới, lại giống như nằm mơ, hắn lại bỗng xuất hiện ở trước mắt.

Tiêu Liệt đã đi tới, khuôn mặt kích động:

- Triệt nhi... Cháu... Sao cháu lại tới đây? Là Tiêu môn để cho cháu trở về sao?

Tiêu Triệt lắc đầu, vỗ nhẹ sau lưng mềm mại của Tiêu Linh Tịch:

- Là cháu vụng trộm trở về... Nhưng mà gia gia yên tâm, hiện giờ bên trong Tiêu môn xảy ra chuyện lớn, tất cả mọi người được triệu tập về, sẽ không ai phát hiện ra cháu.

“...” Tiêu Liệt gạt đầu, bên trong Tiêu môn xảy ra chuyện lớn gì, hắn hỏi cũng không hỏi. Bởi vì bây giờ hắn đối với Tiêu môn đã tâm như tro tàn, cho dù bị diệt môn, hắn cũng không có kích động quá lớn.

Trong khe núi tư quá có nhiều sơn động, hoặc sâu hoặc nông. Bố trí bên trong đều vô cùng đơn giản, duy nhất có thể lọt vào mắt cũng chỉ có mấy bàn đá lạnh như băng kia mà thôi.

Tiêu Linh Tịch vừa khóc quả thật như trời đất u ám, Tiêu Triệt luôn không ngăn cản nàng tiếp tục khóc, để cho nàng thỏa thuê phát tiết tất cả uất ức, sợ hãi, lo lắng, bàng hoàng ra ngoài, bằng không, ở trong này lâu, nàng có lẽ sẽ u buồn thành bệnh... Dù sao, nàng vẫn chỉ là tiểu cô nương mười lăm tuổi mà thôi.

Khi Tiêu Linh Tịch ngừng lại, nàng đã khóc đến gần như bất tỉnh đi.

Tiêu Triệt và Tiêu Liệt mặt đối mặt ngồi trước bàn đá, Tiêu Linh Tịch dựa vào bên người Tiêu Triệt, hai tay ôm chặt cánh tay hắn, trán dựa vào trên bả vai hắn, cũng không quản Tiêu Liệt ở bên cạnh, thủy chung không chịu nói ra, sợ hắn lại một lần nữa biến mất trong thế giới của mình.

- Sau khi hai người bị giam vào, bọn họ có đùa giỡn thủ đoạn gì không?

Tiêu Triệt lo lắng hỏi.

Tiêu Liệt lắc đầu, an ủi cười nói:

- Yên tâm đi. Vị Sở tiên tử của Băng Vân tiên cung kia ám chỉ sẽ bảo hộ chúng ta trước khi Tiêu tông rời đi, có uy hiếp này ở đây, bọn họ không dám tổn thương đến ta và Tịch nhi. Mà sau khi người Tiêu tông đi rồi, bọn họ liền không dám, dù sao, danh vọng đệ nhất cao thủ của ta ở Lưu Vân thành vẫn còn đó, ha ha.

- Vậy thì tốt.

Tiêu Triệt gạt đầu, trong lòng chứa một phần cảm kích với sự phụ của Hạ Khuynh Nguyệt.

- Hạ Khuynh Nguyệt là một thê tử tốt, đến cuối cùng, nàng ấy vẫn không xé bỏ phần hôn thư kia.

Tiêu Liệt hơi phiền muộn nói.

“...” Tiêu Triệt im lặng gạt đầu.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba người trầm mặc xuống. Trải qua tai họa từ trên trời giáng xuống hôm nay, vận mệnh của bọn họ không thể nghi ngờ sẽ long trời lở đất. Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu...

- Gia gia, cháu muốn biết...

- Cháu muốn hỏi, phụ mẫu thân sinh của cháu là ai? Đúng không?

Tiêu Liệt tỏ vẻ bình tĩnh, trực tiếp hứa theo lời hắn nói.

- Vâng.

Tiêu Triệt gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Liệt:

- Cháu tin tưởng cháu không phải vô duyên vô cớ nhất được... Gia gia, ông nhất định biết được chút gì đúng không?

Tiêu Linh Tịch cũng ngược mắt lên, mang theo vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Liệt.

Tiêu Liệt yên lặng nhìn Tiêu Triệt, hồi lâu, mới nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Ta vốn cho rằng, bí mật này sẽ ở trong lòng ta cả đời, vĩnh viễn không nói cho người thứ hai biết... Hiện giờ, Tiêu môn đã không dung được cháu, mà cháu, những năm qua, biết được cũng tốt, nhận tổ quy tông, vốn cũng là bổn phận của con cháu...

- Phụ thân thân sinh của cháu, hân họ Vân...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ta tên Vân Triệt

Team Vạn Yên Chi Sào.

Vân? Tiêu Triệt rất kích động. Ở Thương Vân đại lục, sự phụ của hân cho hân họ, cũng là Vân, thật là một trùng hợp kỳ diệu.

- Trừ bỏ biết phụ thân thân sinh của cháu họ Vân ra, còn tin tức khác của hân, ví dụ như tên là gì, đến từ đâu, ta hoàn toàn không biết. Tiêu Ứng, là do năm đó du lịch ở Thương Phong đại lục biết được phụ thân của cháu, năm đó phụ thân của cháu đã cứu Tiêu Ứng một mạng khi hân bị một huyền thú cường đại tập kích. Sau đó hai người bọn họ kết bạn mà đi, ý hợp tâm đầu, lúc chia tay đã kết bái thành huynh đệ khác họ.

Tiêu Liệt hơi ngira đầu, giống như nhớ tới tình hình năm đó, nhớ lại nói:

- Sau khi Tiêu Ứng trở về, từng miêu tả về phụ thân của cháu với ta, khen hân không dứt miệng, nói hân chẳng những tướng mạo tuấn nhã, tính tình hào sảng không gò bó, hơn nữa thiên phú vô cùng kinh người, là nhân trung chi long chân chính. Lúc đó, thiên phú của Tiêu Ứng ở Lưu Vân thành đã có thể nói không ai theo kịp, nhưng hân lại nói thiên phú của hân ở trước mặt phụ thân cháu, vốn không đáng giá nhắc đến... Ta từng không cho là đúng hỏi hân đã ở cảnh giới nào, Tiêu Ứng lại cười mà không nói, nói nếu như hân nói ra, ta cũng không tin tưởng.

- Tính tình của nhi tử ta, ta đương nhiên hết sức rõ ràng. Trong miệng hân không nói dối. Phụ thân của cháu năm đó tuyệt đối là một thiên tài siêu cấp, tuổi còn trẻ, huyền lực đã đạt tới một cảnh giới cực kỳ kinh người. Mà nhân trung chi long như thế, lại bằng lòng kết bái với Tiêu Ứng khi đó huyền lực còn thấp kém, có thể thấy được lòng dạ và khí độ khác biệt. Cũng khó trách Tiêu Ứng sẽ luôn luôn khen phụ thân cháu không dứt miệng, thậm chí có thể vì diệu kết bái huynh đệ với hân.

- Sau này, Tiêu Ứng lấy vợ sinh con... Khi hài tử sinh ra được hai tháng, hân lại gặp được phụ thân của cháu... Còn có mẫu thân của cháu.

Tình cảm dao động của Tiêu Liệt vào lúc này đã xảy ra biến hóa rõ ràng. Tiêu Triệt ngừng thờ không nói một lời lẳng lặng lắng nghe.

- ... Chính là khi đó, cả người phụ thân và mẫu thân của cháu đều là máu, ôm cháu cũng toàn thân là máu giống vậy, khi đó cháu đại khái chỉ lớn chừng hai tháng, đang hôn mê ở trong lòng mẫu thân cháu. Tiêu Ứng ngăn bọn họ lại, dẫn bọn họ đến một chỗ bí ẩn, bọn họ đều nhìn đầy thương tích, huyền lực toàn thân đều đã tiêu hao hết... bọn họ chỉ dừng lại một chút, liền có ý muốn rời đi, bởi vì người truy giết bọn họ quá mức cường đại, cường đại đến toàn bộ Lưu Vân thành đều khó có khả năng chống lại, lưu lại, chỉ làm liên lụy đến Tiêu Ứng.

- Tiêu Ứng không cách nào lưu bọn họ lại, trong lòng hân cũng biết địch nhân mà ngay cả phụ thân bọn họ cũng không thể chống lại, hân cũng không có khả năng có thể chống lại. Mà khi đó, từ trong mắt phụ mẫu cháu, hân đã nhìn thấy được chí hướng liều chết thật sâu... Thật hiển nhiên, phụ thân và mẫu thân của cháu đã chạy trốn đến trình độ dầu hết đèn tắt, đã vốn không có hy vọng xa vời có thể chạy ra khỏi độc thủ mà sống sót... Vì thế, Tiêu Ứng liền lấy cơ ôm cháu một cái... Lặng lẽ, nhét nhi tử của hân, cũng là tôn tử của ta vào trong tả lót nhuộm máu của cháu... Còn cháu, giấu vào trong tả lót của nhi tử mình.

Ánh mắt Tiêu Triệt đột nhiên run lên, Tiêu Linh Tịch cũng "A" một tiếng kêu to mềm mại.

- ... Khi đó, phụ mẫu của cháu nôn nóng thoát đi, lúc ôm lấy anh nhi được che kín chặt chẽ từ trong tay Tiêu Ứng, nào có thời gian nhìn kỹ xem đó có phải là nhi tử của mình không... Sau khi phụ mẫu cháu rời đi, Tiêu Ứng tìm được ta, quỳ ở trước mặt ta thỉnh tội... Hân nói hân còn trẻ, mất đi một nhi tử, còn có thể sinh nhiều đứa, nhưng nếu như cháu chết đi, như vậy huynh đệ của hân, cũng sẽ là phụ thân của cháu liền từ đây tuyệt hậu. Mối thù của phụ thân cháu cũng không có ai báo cho hân!

- Lúc đó mặc dù lòng ta đau như vạn tiễn xuyên tim, nhưng... Đối mặt với nhi tử trọng tình trọng nghĩa như vậy, ta nào nhẫn tâm đi trách cứ. Vì thế, trừ phụ tử chúng ta, không ai biết tôn tử của ta đã bị đổi thành cháu. Lúc đó cháu mới chỉ lớn chừng hai tháng bị thương, tổn chừng nửa tháng cuối cùng mới hòa hoãn lại... Huyền mạch của cháu sở dĩ bị tàn phế, hiển nhiên cũng bởi vì khi đó cháu bị thương. Ở trong đười giết cấp độ này, cháu chỉ bị tổn thương

đến huyền mạch, mà chưa nguy hiểm đến mạch sống, đã là vô cùng may mắn.

Giọng Tiêu Liệt hơi dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn kịch liệt nỗ lực kiềm chế, hai tay cũng gắt gao nắm chặt lại:

- Sau đó không đến nửa tháng, Tiêu Ung liền bị ám sát, kinh mạch toàn thân vỡ vụn mà chết... Khi ta nghe tiếng đuổi tới, hân còn có một hơi thở cuối cùng, hân nói với ta, người ám sát hân chính là người đuổi giết phụ mẫu cháu, người nọ không biết nhận được tin tức từ nơi nào, nói có người nhìn thấy hân chừa chấp hai phụ thê còn trẻ tuổi ôm anh nhi toàn thân là máu. Người ám sát hân, là tới ép hỏi hân phụ mẫu của cháu rốt cuộc trốn về hướng nào... Trước khi Tiêu Ung tắt thở, cũng mang theo cười, bởi vì theo như lời người ám sát hân nói thì ít nhất chứng minh... Phụ mẫu của cháu không bị người ám sát tìm được, có lẽ cũng đều còn sống!

“...” Trong lòng Tiêu Triệt nổi lên sóng gió động trời không cách nào bình ổn, nhìn Tiêu Liệt đầu đầy tóc bạc, trong lòng của hân chua xót muốn nứt ra... Đau xót vì tang nhi tử, đau xót vì tang thê tử, không ai biết, ngay cả tôn nhi duy nhất của hân, cũng là huyết mạch cuối cùng của hân, mất đi từ lâu. Dưới gối hân, là nhi tử của người khác dùng tính mạng tôn nhi của hân đổi lấy. Khó trách trong năm đó tóc hân sẽ bạc... Dưới đá kích liên hoàn như vậy, đòi lại một người tâm cảnh bình thường, đâu chỉ tóc bạc... Có lẽ đã sớm ngã xuống.

Tiêu Triệt hôm nay mới bị thương phát hiện, hóa ra đầu sỏ tạo thành tất cả, lại là bản thân!

Nếu không lấy mạng “Tiêu Triệt” chân chính đổi mạng mình, sao Tiêu Ung lại lọt vào ám sát? Thê tử Tiêu Ung sao lại tự tử theo? Thê tử của Tiêu Liệt sao lại hậm hực mà chết. Nhi tử của Tiêu Ung sao lại thành một phế vật bị người ta cười nhạo. Cả nhà bọn họ sẽ bình yên vô sự, vui vẻ hòa thuận, lấy thiên phú không ai bằng của Tiêu Ung ở Lưu Vân thành, lấy huyền lực và danh vọng của phụ thân không ai bằng ở Lưu Vân Thành, bây giờ hân tất nhiên có địa vị cực cao ở Tiêu môn, có lẽ đã là môn chủ Tiêu môn, Tiêu Liệt cũng sẽ không thể bị người khác khinh thường, ngược lại cao cao tại thượng, bốn trưởng lão khác đừng nói khinh bỉ hân, ở trước mặt hân sẽ giống như chuột dâng hoàng tử tể...

Tiêu Ung dùng mạng của nhi tử mình cứu hân... Lại khiến cho mình, còn có toàn gia của bản thân, đều gặp phải vận mệnh tàn khốc khác thường.

Nhưng mười sáu năm này, Tiêu Liệt lại chưa bao giờ phát tiết bất cứ tức giận, oán khí gì lên trên người hân “Đầu sỏ gây nên” này, ngược lại không hề để tâm với biểu hiện của hân, hiền từ không hề có tạp chất, cho dù biết huyền mạch của hân bị phế hết, kiếp này không có khả năng có triển vọng, vẫn như trước kia. Có lẽ, một gia gia đối xử với tôn tử thân sinh của mình như thế có thể nói là thói thường của con người, nhưng mà, đối với nhi tử của người khác, còn là ngọn nguồn phá một nhà mình thành mảnh nhỏ mà vẫn như vậy, đây cần lòng dạ vĩ đại cỡ nào...

Trong lòng Tiêu Triệt run rẩy, trong mũi cay cay... Có cha như thế nào tất có con như thế ấy. Một lão nhân vĩ đại như thế, khó trách có một người nhi tử trọng tình trọng nghĩa như Tiêu Ung. hân, còn có phụ mẫu thân sinh của hân thua thiệt bọn họ, một đời một kiếp đều khó có khả năng trả lại.

Hai tay Tiêu Triệt bám lên trên bàn đá, ngón tay càng thu càng chặt. Nhìn Tiêu Liệt bị thương trước mắt, trong lúc nhất thời, hân không biết nên cảm kích người hân đã gọi là gia gia mười mấy năm như thế nào. Hồi lâu, hân mới dùng giọng nói run run nói:

- Gia gia, cháu... Cháu... n tình của ông, cả đời này cháu sẽ... Đầu sẽ...

- Ha ha...

Tiêu Liệt cũng cười ôn hòa lên, hiền từ nói:

- Triệt nhi, từ nhỏ ta nhìn cháu lớn lên, tuy không phải thân sinh, nhưng cháu ở trong lòng ta, đã sớm không khác thân tôn tử. Cháu cũng đã nói, chúng ta cho dù không có huyết thống, cũng vĩnh viễn là người thân. Nếu là người thân, những điều này nên làm, ta không cần cháu cảm kích và báo đáp, chỉ cần về sau cháu mạnh khỏe, cho dù ta bị giam trong này cả đời, cũng không vương không vùi.

Miệng Tiêu Triệt khép chặt, lời cảm kích cuối cùng nói không nên lời, một hồi lâu, hân mới nặng nề gạt đầu. Đúng vậy, ông là gia gia của hân, bây giờ là vậy... Vĩnh viễn đều là vậy! Khi ông còn sống, hân sẽ hiếu thuận thật tốt, lúc ông không còn ở đây, hân sẽ đốt giấy đề tang, làm một chuyện tôn nhi tốt nên làm.

Nhìn dáng vẻ của hân, Tiêu Liệt cũng vui mừng gạt đầu, hân tiếp tục nói:

- Chuyện năm đó, cháu nhất định muốn biết càng nhiều. nhưng mà, về phụ mẫu của cháu, Tiêu Ung cũng không nói với ta nhiều lắm. Về năm đó vì sao bọn họ bị đuổi giết, Tiêu Ung chỉ nói cho ta, là bởi vì trên người bọn họ có một món “Huyền thiên chí bảo”. Thậm chí hân còn nói với ta, bốn chữ “Huyền thiên chí bảo” Đây là một “Cẩm ky” đáng sợ, nhất định không thể nói ra ở trước mặt người ngoài.

Huyền thiên chí bảo? Tiêu Triệt chặt chẽ nhớ kỹ cái tên này.

- Năm đó sau khi phụ mẫu cháu rời đi, từ đó đến giờ mười sáu năm, không có tin tức gì nữa. Ta từng nghĩ nếu như bọn họ còn sống, nhất định sẽ phát hiện ôm đi không phải là nhi tử thân sinh của bọn họ, sẽ vào thời cơ an toàn về đây trao đổi lại hài tử của bọn họ... Nhưng mà, ta chờ một năm rồi lại một năm, vẫn không đợi được bọn họ. Nhưng mà... Nhưng mà cũng không thể chứng minh bọn họ nhất định không còn trên đời này... Mặt dây chuyền trên cổ cháu, từ nhỏ ta đã nói cho cháu vĩnh viễn không được cởi xuống, bởi vì khi Tiêu Ung trao đổi nhi tử của hân với cháu, là vật duy nhất cháu đeo trên người. Nếu như phụ mẫu của cháu còn sống, nó có lẽ có thể là cơ hội để cháu và bọn họ nhận nhau...

Quả thật, nếu bọn họ còn sống, như vậy nhất định sẽ về Lưu Vân thành trao đổi lại hài tử của bọn họ. Nhưng về mười sáu năm cũng chưa trở về, khả năng bọn họ còn sống... Vẫn vô cùng xa vời.

Nhưng lỡ như bọn họ thật sự còn sống. Như vậy, năm đó có phải nhi tử của Tiêu Ung bọn họ còn sống không?

Đêm càng lúc càng đen, dần tới thời gian tĩnh ẩn đan mất đi hiệu lực, cũng là lúc Tiêu Triệt phải rời đi.

- Gia gia, tiểu cô... Cháu phải đi.

Tuy rằng cực kỳ không muốn, nhưng hắn không thể không dùng giọng nói khó khăn, nói ra lời không muốn nói.

Tiêu Liệt gật gật đầu, nhìn thoáng ra bên ngoài, nói:

- Rời đi sớm một chút thôi, nếu bị bọn họ phát hiện, lại sẽ một trận phiền toái rất lớn.

- A? Ngươi... Ngươi muốn đi?

Tiêu Linh Tịch như bị điện giật ngẩng đầu, hai cánh tay gắt gao túm lấy hắn.

Cảm nhận được không nỗi thật sâu trong mắt Tiêu Linh Tịch, trong lòng Tiêu Liệt chua xót một trận... Hắn vô cùng khát vọng muốn mang theo Tiêu Liệt và Tiêu Linh Tịch rời đi... Nhưng mà, lấy đáng về của hắn bây giờ, bằng vào cái gì dẫn bọn họ rời đi lúc này? Cho dù rời đi, thế giới bên ngoài, hắn lại lấy cái gì bảo vệ bọn họ? Ngược lại, là bọn họ bảo vệ mình...

Hắn đứng lên, cầm ngược lại tay Tiêu Linh Tịch, nhìn vào ánh mắt nàng, từng chữ từng từ nói:

- Tiểu cô, cháu phải đi rồi... Nhưng tiểu cô yên tâm, cháu sẽ trở về, trong vòng ba năm, cháu nhất định sẽ trở về! Đến lúc đó, cháu sẽ khiến cho oan khuất và đau đớn mà hai người phải nhận, ngàn vạn lần trả lại cho người... Cháu sẽ khiến cho toàn bộ Tiêu môn, quý xuống cầu xin hai người rời khỏi nơi này!!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thiên Linh Thần Mạch

Team Vạn Yên Chi Sào.

Mỗi một từ trong lời nói của Tiêu Triệt đều chắc như đinh đóng cột. Hắn không phải đang an ủi Tiêu Liệt và Tiêu Linh Tịch, càng không phải đang đùa. Mà là sự đoạn tuyệt nhất trong lòng hắn, đồng thời ép bản thân mình dù có thế nào cũng phải hoàn thành.

Lời nói của hắn khiến Tiêu Liệt và Tiêu Linh Tịch ngẩn người rất lâu, lập tức, Tiêu Linh Tịch lắc đầu, nước mắt lờ mờ nhìn hắn:

- Tiêu Triệt, ta không cần con phải như vậy. Ta chỉ muốn con có thể bình an, bảo vệ tốt bản thân mình là được rồi... Đợi đến một ngày kia, ta có thể ra khỏi nơi này, ta sẽ đi tìm con... Nhưng, con ngàn vạn lần không được làm chuyện ngốc nghếch, càng không được làm bất cứ chuyện gì nguy hiểm.

Ở trong mắt nàng, hắn luôn luôn là một cậu niên thiếu cần nàng thương yêu bảo vệ, nàng nghe ra được sự quyết tâm trong lời nói của hắn... Hắn có lòng này đã là đủ rồi. Sao nàng có thể đành lòng để hắn thực sự liều mạng và lâm vào nguy hiểm vì bọn họ được.

- Yên tâm đi, ta đương nhiên sẽ bảo vệ tốt bản thân mình.

Tiêu Triệt mỉm cười nhìn nàng:

- Bởi vì gia gia và tiểu cô vẫn đang ở đây đợi ta. Bởi vì... ta vẫn còn có lời hứa với tiểu cô, vẫn chưa hoàn thành.

- Lời hứa?

Đôi mắt của Tiêu Linh Tịch lóe sáng, nghi hoặc nhìn hắn.

Tiêu Triệt lại không nói rõ, đi đến trước mặt Tiêu Liệt, hai đầu gối quý xuống, đập đầu liên tục với ông:

- Gia gia, con là cháu trai của Tiêu Liệt người, dưới sự che chở của người mà an nhàn suốt mười sáu năm qua, cũng nên lúc con giương cánh bay rồi. Người là một người gia gia vĩ đại, cháu trai của người cũng tuyệt đối sẽ không tiếp tục vô dụng để người phải hổ thẹn... Đợi con, con nhất định sẽ trở về. Trước khi con quay về, người nhất định phải... bảo trọng thân thể thật tốt.

- Được... được!

Tiêu Liệt chậm rãi gật đầu, giọng nói run rẩy, trong đôi mắt cũng ẩn hiện nước mắt. Ông tiến đến đỡ Tiêu Triệt đứng dậy, sau đó từ trên người lấy ra một mộc bản treo một miếng bông màu trắng, bỏ vào trong tay Tiêu Triệt:

- Triệt nhi, Tiêu môn trực xuất con, thành Lưu Vân này cũng đã không thể chứa chấp con được nữa. Huyền mạch của con tàn phế, cuộc đời này cũng chưa từng bước ra khỏi thành Lưu Vân, tuy ta vô cùng lo lắng, nhưng... ánh mắt của con, lại khiến ta rất an tâm, rất an ủi. Nếu như con không có nơi khác tốt hơn để đến, thì hãy cầm lấy mộc bản này, đến Tân Nguyệt thành, sau đó hỏi thăm về một người tên Tư Không Hàn.

- Mấy năm trước Tư Không Hàn đã từng đến thành Lưu Vân, bởi vì một số chuyện, ta cũng xem như có ân với hắn, vậy nên đã tặng ta mộc bản này. Sau khi đến thành Tân Nguyệt tìm hắn, đưa tấm mộc bản này cho hắn, nói với hắn con là cháu trai ta, có lẽ, hắn có thể sắp xếp cho con một chốn dung thân.

Trong miệng nói an tâm, an ủi nhưng sự lo lắng và bận lòng trong ánh mắt và nét mặt lại không sao giấu đi được. Cháu trai ông dường như không hề huyền lực, cũng chưa từng đi khỏi thành Lưu Vân, sau này lại một thân một mình ở ngoài, không nơi nương tựa, ông sao có thể yên tâm được, sao có thể không đau lòng.

Tiêu Triệt nắm mộc bản trong tay, dùng sức gật đầu, sau đó nói:

- Trước khi rời đi, con muốn đến bái cúng... Tiêu thúc thúc.

- Ủ.

Tiêu Liệt vui mừng gật đầu.

- Tiểu Triệt!

Vào khoảnh khắc Tiêu Triệt xoay người, Tiêu Linh Tịch lại giữ hắn lại, hai tay nắm chặt, ánh mắt tràn đầy lưu luyến, dường như làm tay chảy trái tim của Tiêu Triệt.

Hắn vô cùng khát vọng có thể dẫn Tiêu Linh Tịch và Tiêu Liệt đi cùng... Thế nhưng hắn có trái tim chứa chan cùng kích động, lại không có năng lực, không có tư cách... Chỉ ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời này, họ cũng xem như được an toàn.

- Tiểu cô.

Tiêu Triệt nhẹ cầm lấy tay Tiêu Linh Tịch, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng:

- Ta luyện tiếu cô còn hơn tiếu cô luyện tiếu ta... Vậy nên, ta sẽ trở về trong thời gian ngắn nhất... Ta thề, ta nhất định sẽ hoàn thành lời hứa tối hôm đó... với tiếu cô...

Tay của Tiêu Linh Tịch chậm rãi buông lỏng ra, bàn tay nắm lấy tay Tiêu Linh Tịch của Tiêu Triệt cũng từng chút một buông ra... Bởi vì hắn sợ mình vừa quay đầu sẽ không sao rời đi được... Càng sợ bản thân vừa quay đầu sẽ bị hai người họ nhìn thấy nước mắt không khống chế được vào khoảnh khắc xoay người kia...

Gia gia... tiếu cô... trong vòng ba năm, ta nhất định sẽ trở về... Đợi ta!! Đợi ta!!!!

Lời hứa... lời hứa...

Tiêu Linh Tịch hai mắt nhắm lại nhìn theo thân ảnh Tiêu Triệt càng lúc càng xa.

Nhắc đi nhắc lại thất thần trong lòng... Bỗng nhiên, câu nói tối hôm đó, vang vọng trong lòng nàng...

- Nếu như người không phải tiếu cô ta, ta nhất định sẽ lấy người!

Tiêu Linh Tịch nhất thời bụm miệng lại, nháy mắt, nước mắt cố gắng đè nén rất lâu giống như nước lũ vỡ đê điên cuồng trào ra.

Nghĩa địa Tiêu môn.

Đứng trước mộ của Tiêu Ứng, ánh mắt Tiêu Triệt nhìn chằm chằm tấm bia mộ đã cũ rất lâu, sau đó hai chân quỳ xuống, nhẹ khấn đầu ba lần, khi giương mắt lên, ánh mắt đã trở nên kiên quyết...

- Tiêu thúc thúc, thúc có đại ân với Vân thị ta, Vân Triệt ta cả đời không quên. Nếu như có một ngày ta có được tin tức cha mẹ ta vẫn còn trên thế gian, ta sẽ dốc toàn lực tìm họ, và con trai của thúc... năm đó bị họ ôm đi. Vào ngày ta có đủ năng lực, ta nhất định sẽ tìm được người giết hại thúc năm đó, vì thúc, vì gia gia, báo thù rửa hận!

Ở trước Tiêu Ứng, Tống Ân Từ phát thề trước mộ, sau khi đứng lên, cúi người sâu xuống một lần nữa, lần này bước chân nặng nề rời đi.

- Bắt đầu từ lúc này, ta không còn là Tiêu Triệt nữa... Ta tên Vân Triệt!

Tin tức Tiêu Ngọc Long bị tàn bạo làm chấn động cả Tiêu môn, khiến Tiêu môn cả đêm đều không được yên bình. Tiêu Vân Hải tức giận đến mức hôn mê rất lâu, sau khi tỉnh lại giống như người điên hạ lệnh toàn môn truy tìm hung thủ, nhưng bận rộn cả một đêm, ngay cả nửa cái bóng của hung thủ, một chút dấu vết cũng không tìm được.

Mà lời giải thích hợp lý nhất chính là do người trong nhà làm!

Tiêu Cuồng Vân cũng rất giận dữ với chuyện này, nhưng cũng chỉ tức giận một lúc, thương tiếc mất đi một nô tài có lẽ sẽ rất nghe lời, rất hiểu chuyện mà thôi. Có điều nô tài như vậy, hẳn muốn ở khắp nơi đều có. Chỉ là, hiện giờ Tiêu Ngọc Long đã người không giống người, quý không giống quý, hẳn xác định không thể dẫn dắt Tiêu tông, vì vậy, lựa chọn của hắn liền tự nhiên quay sang người gần bằng Tiêu Ngọc Long trong "khảo hạch" ngày hôm qua.

Cháu trai nhỏ tuổi nhất của tam trưởng lão Tiêu Trạch – Tiêu Thừa Chí.

Cứ như vậy, Tiêu Trạch và Tiêu Thừa Chí đã vui mừng không thôi.

Nhưng ánh mắt của tất cả mọi người trong môn khi nhìn Tiêu Trạch đều thay đổi. Đặc biệt là Tiêu Vân Hải và Tiêu Ly, khi nhìn Tiêu Trạch, trong ánh mắt đều rõ ràng ẩn chứa sát khí nồng đậm!

Nếu như là người trong môn phe Tiêu Ngọc Long, vậy thì, không hề nghi ngờ có hiềm nghi lớn nhất.

Chỉ là những thứ này hiển nhiên không phải thứ mà Tiêu Cuồng Vân cần quan tâm. Buổi chiều, bốn người Tiêu tông liền dẫn Tiêu Thừa Chí, dưới sự viễn vông của Tiêu môn và những người quyền quý ở thành Lưu Vân, rời khỏi thành Lưu Vân, bước lên con đường chuyển đổi Tiêu tông. Kỳ thực, với Tiêu tông trước kia, phái này con huyền thú bay đi dễ như trở bàn tay, toàn bộ hành trình không thể sử dụng huyền thú bay.

Sau khi đoàn người Tiêu Cuồng Vân đi xa, Sở Nguyệt Ly cũng chuẩn bị dẫn Hạ Khuynh Nguyệt quay về Băng Vân Tiên cung.

- Sư phụ.

Hạ Khuynh Nguyệt nói với phụ thân và đệ đệ sẽ quay về bên cạnh Sở Nguyệt Ly.

Sở Nguyệt Ly xoay người lại, gương mặt lạnh như băng:

- Băng Vân Tiên cung cách nơi đây rất xa, sau khi quay về Băng Vân Tiên cung, không biết khi nào mới có cơ hội quay lại. Đừng lưu lại thứ gì vẫn chưa hết bận lòng.

- Sư phụ yên tâm. Khuynh Nguyệt đã hoàn toàn chuẩn bị xong xuôi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi theo sư phụ. Tuy rằng phụ thân không nữ, nhưng đối với chuyện Khuynh Nguyệt có thể vào được Băng Vân Tiên cung vẫn luôn vui mừng không thôi.

Sở Nguyệt Ly gật đầu:

- Nếu đã vậy, hiện giờ chúng ta lên đường thôi. Sau khi cung chủ nghe ta nhắc đến ngươi, nhiều năm trước đã muốn gặp ngươi rồi. Nghĩ rằng gặp được ngươi, cung chủ nhất định sẽ rất vui mừng.

- Phụ thân đã chuẩn bị huyền mã tốt cho chúng ta, mời sư phụ dời bước đến tiền đình trước.

Hạ Khuynh Nguyệt cung kính nói.

- Không cần đâu.

Sở Nguyệt Ly lắc đầu:

- Huyền mã quá chậm, ta sẽ dùng “Huyền độ hư không” dẫn ngươi đi. Hơn nữa, trong quá trình này, ngươi phải cẩn thận cảm thụ biến hóa huyền khí trên người ta, điều này sẽ có rất nhiều lợi ích đối với việc tu vi huyền lực của ngươi sau này... Chúng ta đi thôi, đưa tay đây cho ta.

Không chần chừ, Hạ Khuynh Nguyệt đưa tay phải nhỏ trắng ra. Hiển nhiên, Sở Nguyệt Ly dùng "Huyền độ hư không" mang theo nàng bay vút đi, khiến trong lòng nàng cũng nổi lên chút hưng phấn cùng chờ mong.

Sở Nguyệt Ly đưa bàn tay lạnh như băng nắm lấy tay của Hạ Khuynh Nguyệt, trên người lập tức lóe lên băng nhũ, Băng Vân quyết mạnh mẽ nhanh chóng vận chuyển... Thế nhưng ngay vào lúc này, toàn thân Sở Nguyệt Ly bỗng nhiên chấn động, Băng Vân quyết vừa mới ngưng tụ lập tức tiêu tan. Nàng xoay người lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Hạ Khuynh Nguyệt... Đó rõ ràng là ánh mắt khiếp sợ đến cực điểm, giống như nhìn thấy chuyện không thể tin nổi trên thế gian vậy.

- Sư phụ? Người sao vậy?

Sở Nguyệt Ly đột nhiên phản ứng kịch liệt khiến Hạ Khuynh Nguyệt giật mình, có chút kinh hoàng hỏi.

- Không thể... Tuyệt đối không có khả năng!

Sở Nguyệt Ly thất thần tự nói, tay kia cũng bỗng nhiên đưa ra, hai tay đồng thời bắt lấy cổ tay phải của Hạ Khuynh Nguyệt, trên người lóe lên băng nhũ, lần này, đôi mắt xinh đẹp của Sở Nguyệt Ly lại trừng to, toàn thân run rẩy càng thêm kịch liệt, trên mắt, trong ánh mắt ngập tràn sự chấn kinh không thể giải thích được, khó lòng tin nổi... còn có mừng rồi! Nàng gắt gao nắm lấy tay của Hạ Khuynh Nguyệt, nhìn vào ánh mắt nàng, trong sự kích động mãnh liệt lại nhất thời không nói nên lời.

Bộ dáng của nàng khiến Hạ Khuynh Nguyệt càng thêm kinh hoàng:

- Sư phụ... rốt cuộc... rốt cuộc làm sao vậy?

- Khuynh Nguyệt!

Sở Nguyệt Ly cảm giác tim mình đang đập điên cuồng, không sao bình tĩnh và dừng lại được. Tu hành Băng Vân quyết, trong lòng sẽ từng chút một trở nên lạnh lẽo và yên lặng, rất khó nổi sóng. Mà thời trải qua không biết bao nhiêu năm, tâm tình của nàng chưa từng mất khống chế:

- Nói cho vi sư, khoảng thời gian này rốt cuộc ngươi có gặp gỡ gì kỳ lạ không? Là gặp được ai kỳ quái không? Hay là ăn thần đan nghịch thiên gì không?

- Ta...

Hạ Khuynh Nguyệt nhất thời tròn tròn mắt.

- Huyền mạch của người, tổng cộng có năm mươi bốn huyền quan. Người có thiên phú tầm thường bẩm sinh mở ra chừng mười huyền quan, người có thiên phú cao, bẩm sinh mở ra khoảng mười lăm huyền quan. Lúc đầu khi ta tìm thấy ngươi, phát hiện ngươi bẩm sinh đã có hai mươi một huyền quan, là thiên phú xuất sắc trăm vạn dặm mới tìm được! Huyền quan càng nhiều, tốc độ tu luyện và tốc độ vận chuyển huyền lực càng nhanh. Người mở được hai mươi huyền quan, bất luận tốc độ tu luyện hay tốc độ vận chuyển huyền lực, đều nhanh gấp đôi người mở được mười huyền quan.

- Huyền quan hậu thiên mở ra cực kỳ khó khăn, cho dù có mạnh như cung chủ, trong một trăm năm, hậu thiên cũng chỉ mở tổng cộng được bảy huyền quan, hiện nay cảnh giới cao nhất đạt tới ba mươi huyền quan, hiện giờ cả đại lục Thương Phong, người có hậu thiên đạt đến ba mươi huyền quan, không vượt quá năm người! Thông Huyền Tán Tiêu tông tặng Tiêu môn, vậy nên có thể nâng cao tốc độ tu luyện, là vì nó có thể trong vòng mấy ngày, tạm thời mở thêm được bốn huyền quan, nhưng cũng chỉ là tạm thời... Dù là vậy, cho dù Thông Huyền Tán ở Tiêu tông, cũng là đan dược tương đối trân quý.

- Mà Khuynh Nguyệt ngươi...

Sở Nguyệt Ly dùng sức nắm lấy bả vai của Hạ Khuynh Nguyệt, đôi mắt xinh đẹp không chớp nhìn nàng:

- Lại mở ra toàn bộ năm mươi tư huyền quan! Hơn nữa đều là mở ra mãi mãi... Ngươi có biết có nghĩ là gì không? Có nghĩa rằng tốc độ tu luyện và tốc độ vận chuyển huyền lực của ngươi nhanh gấp gần hai lần so với cung chủ! Nhanh hơn năm lần so với người thường. Hơn nữa, ngươi tu luyện bất kỳ huyền công, huyền kỹ nào đều sẽ không có hạn chế. Khi huyền lực đột phá, vĩnh viễn sẽ không có bình cảnh!

- Huyền mạch mở toàn bộ năm mươi bốn huyền quan, trong truyền thuyết gọi là “Thiên linh thần mạch”, là huyền mạch chỉ có thần trong truyền thuyết mới có! Đế quốc Thương Phong, trước nay chưa từng có! Khuynh Nguyệt... khoảng thời gian này, rốt cuộc ngươi đã trải qua cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: “Thánh giả tuyệt thế”

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lời nói của Sở Nguyệt Ly khiến Hạ Khuynh Nguyệt lờ mờ.

Năm mươi bốn huyền quan của huyền mạch, đương nhiên nàng biết. Đây là thường thức cơ bản mà tất cả huyền giả đều nhất định phải biết, nàng biết mở toàn bộ huyền quan là khái niệm gì... Đó là một trạng thái cực hạn theo lý luận có thể đạt tới, nhưng lại chưa từng nghe nói có ai có thể đạt tới, là “Thiên linh thần mạch” chỉ có thần thời xa xưa trong truyền thuyết mới có, căn bản không phải là hy vọng xa vời có thể với tới được của con người!

Từ sau khi được Tiêu Triệt dùng ngân châm điều trị cơ thể, nàng cảm giác tinh thần và trạng thái cơ thể của bản thân trở nên rất tốt, vận chuyển của huyền lực, còn có tu luyện huyền lực cũng trở nên vô cùng trôi chảy, có lúc trôi chảy đến mức khiến nàng có một loại ảo giác “Đây không thể là cơ thể của mình được”. Lúc này nghe Sở Nguyệt Ly nói, trong lòng nàng càng thêm kinh hãi...

Mở ra toàn bộ năm mươi bốn huyền quan... Thiên linh thần mạch...

Chuyện này sao có thể! Sao có thể!

Nhưng thân là Băng Vân thất tiên, Sở Nguyệt Ly sao có thể nói dối. Với huyền lực cái thể Thiên Huyền cảnh cấp bảy của nàng, sao có thể nhìn lầm trạng thái huyền mạch của nàng được. Hơn nữa bình thường tâm lạnh như băng, lúc này bộ dáng lại kích động đến cực điểm, sao có thể là giả được.

Thế nhưng, sao mình lại...

Lẽ nào là... là...

Trong đầu Hạ Khuynh Nguyệt hiện ra hình ảnh của Vân Triệt... nhớ tới những ngày đó mỗi ngày vào hừng đông thì hần đều dùng ngân châm điều trị thân thể nàng, mà mục đích trong miệng hần vẫn luôn là “Xua tan hàn khí, đã thông kinh mạch”, vì thế, mỗi lần hần đều sẽ kiệt sức, thậm chí suýt nữa thương tổn đến nguyên khí của mình...

Lúc này nhớ tới, mỗi lần hần châm ngân châm lên người mình... đều vừa hay là năm mươi bốn cây châm!! Trùng khớp với số huyền quan!

Lẽ nào, thật sự là hần?

Không... cũng chỉ có thể là hần! Ngoại trừ hần, không có bất kỳ ai khác chạm vào thân thể mình. Cũng vì “điều trị” của hần, thân thể mình mới xuất hiện thay đổi lớn như vậy.

Thế nhưng, hần là con của Tiêu môn, một người huyền mạch đã tàn phế, sao có thể có năng lực như vậy...

Nhìn thấy Hạ Khuynh Nguyệt mặc dù không trả lời ngay, nhưng ánh mắt lại bỗng nhiên thay đổi, nét mặt cũng phức tạp. Sở Nguyệt Ly tin chắc rằng trong mấy ngày gần đây, Hạ Khuynh Nguyệt chắc chắn đã gặp được kỳ ngộ... Một cuộc kỳ ngộ có thể nói là thần tích. Giọng nói của nàng dần dập dờn:

- Khuynh Nguyệt, người mau nói cho ta, rốt cuộc là người nào, hay là thứ gì lại có thể đã thông toàn bộ huyền mạch của người!

- Là... là một người... chỉ là ta không ngờ, hần lại...

- Là người?

Khuôn mặt của Sở Nguyệt Ly tràn ngập kinh hãi:

- Vị tiên bối đó tên gì? Hay hình dáng thế nào? Lại có khả năng thông thiên nghe rợn người như vậy!!

Khả năng thông thiên đáng sợ... Mấy chữ này để hình dung một người có năng lực đã thông toàn bộ huyền quan, tuyệt đối không hề khoa trương.

- Ta là một thần y, người có tin không?

Lúc đầu câu nói này bị nàng xì mũi khinh thường, lúc này lại quanh quẩn trong đầu Hạ Khuynh Nguyệt. Chỉ là cảm xúc lúc này, cùng sự thay đổi hoàn toàn xảy ra khi đó. Đồng thời, nàng cũng nhớ rõ, sau lần thứ ba Vân Triệt điều trị cho nàng, thờ nặng nhọc nói với nàng:

- Khuynh Nguyệt lão bà, nếu như có một ngày sư phụ nàng phát hiện thân thể nàng thay đổi, ngàn vạn lần đừng nói là ta làm... Nếu nàng không muốn ở vậy...

Một người có thể đã thông toàn bộ huyền quan huyền mạch của huyền giả trong thời gian ngắn như vậy. Nếu năng lực này của hần, và tên của hần truyền ra ngoài, nghĩ thôi cũng biết sẽ chấn động lớn thế nào, rồi lại có bao nhiêu người sẽ không tiếc mọi thứ mà tìm hần...

- Hần nói hần là thần y.

Ánh mắt Hạ Khuynh Nguyệt phức tạp nói:

- Chỉ là, hần không muốn ta nói chuyện liên quan đến hần cho bất kỳ ai biết, xin sư phụ thứ tội.

Nghe được lời nói của Hạ Khuynh Nguyệt, Sở Nguyệt Ly mặc dù thất vọng, nhưng lại không tiếp tục truy hỏi thêm nữa, trái lại gật đầu:

- Người có thể thần thông như vậy, nhất định là phạm trần siêu thoát, không hỏi thế sự của thánh giả tuyệt thế! Đế quốc Thương Phong ta có “Thương Phong Y Thành” danh xưng Cổ Thu Hồng không những y thuật cao minh, mà vì trực tiếp mở ra ba huyền quan hậu thiên cho huyền giả, do đó nổi tiếng gần xa, người bái cầu nhiều vô số kể, được ca tụng là đệ nhất thần y Thương Phong. Nhưng so với vị tiên bối người gặp, quả thực ngay cả xấp dếp cũng không xứng! Cao nhân ẩn thế như vậy, thường sẽ đều không muốn người đời biết đến, người nhận được thiên ân của người đó, tự nhiên sẽ giữ bí mật giúp người đó.

Hạ Khuynh Nguyệt gật đầu, trong lòng chợt bùng tỉnh.

Những ngày đó, mỗi ngày hần đều hao tổn hết sức, gần như liều mạng điều trị, vốn dĩ cái gọi là “xua tan hàn khí, đã thông kinh mạch” chỉ là nguy trang! Thứ hần làm là đã thông toàn bộ huyền quan cho nàng... mà “Khả năng thông thiên” trong miệng của sư phụ, hần chỉ hoàn thành dựa vào mấy chục ngân châm mà thôi.

Rốt cuộc hần là...

Trên mặt của Sở Nguyệt Ly lộ ra nụ cười vui vẻ không gì sánh bằng, ánh mắt nàng nhìn Hạ Khuynh Nguyệt cũng thay đổi, trở nên nóng rực hơn trước kia không biết bao nhiêu lần! Gương mặt nàng trịnh trọng nói:

- Sau khi trở về Băng Vân Tiên Cung, ta nhất định sẽ bảo đảm với cung chủ trước tiên. Ta nghĩ, cung chủ nhất định sẽ vui mừng khôn xiết, sau đó nhận ngươi làm đệ tử thân truyền. Tất cả tài nguyên trong cung, ngươi đều có thể sử dụng tùy ý không cần tiết chế. Với trạng thái huyền mạch hiện nay của ngươi, chỉ cần ngươi nỗ lực bình thường nhất, ngươi cũng có thể trở thành thiên tài sáng chói nhất từ trước đến nay trong lịch sử Băng Vân Tiên Cung! Bài vị chiến Thương Phong giới tiếp theo, ngươi nhất định sẽ bỗng nhiên nổi tiếng, thanh chấn Thương Phong! Có thể, Băng Vân Tiên Cung sẽ vì ngươi, thoát khỏi số phận bị Thiên Kiếm Sơn áp chế hàng trăm nay! Danh xưng đệ nhất Thương Phong!

- ...Ta nhất định sẽ cố gắng, không phụ sự kỳ vọng của sư phụ.

Hạ Khuynh Nguyệt khẽ gật đầu, trong đầu vẫn hỗn loạn như cũ.

- Đúng rồi! Khuynh Nguyệt, nếu vị tiền bối kia chịu ra tay ban thiên ân cho ngươi như vậy, nhất định là cực kỳ thích ngươi. Người đó có để lại tin tức gì về lần gặp sau hay không?

Sở Nguyệt Ly tràn đầy mong đợi nói. Nàng cho dù có thông minh gấp vạn lần, cũng tuyệt đối không có khả năng liên tưởng đến vị “tiền bối” ở trong mắt mọi người chính là Vân Triệt.

- ...Cũng không có.

Hạ Khuynh Nguyệt lắc đầu.

- Ừ, là ta có lòng tham

Sở Nguyệt Ly không để bụng cười, sau đó thất vọng nói:

- Có điều, cao nhân như vậy, nếu có thể ghé bước đến Băng Vân Tiên Cung, cho dù chỉ đi điểm một chút, cũng sẽ khiến cung ta dùng không hết.

Lúc này, Hạ Khuynh Nguyệt bỗng nhiên giật mình, do dự một lát, nói:

- Sư phụ, khi đó hẳn có nhắc đến chuyện hẳn đang tìm ba thứ... lần lượt là từ mạch thiên tinh, thất huyền linh lung thảo, một viên huyền đan địa huyền thú. Nếu như, nếu chúng ta giúp hẳn tìm thấy ba thứ này, nói không chừng hẳn sẽ xuất hiện, hơn nữa còn cảm kích với cung ta.

Hạ Khuynh Nguyệt hiển nhiên là người không biết nói dối, khi nói những lời này, ánh mắt nàng không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Nguyệt Ly.

- Từ mạch thiên tinh, thất huyền linh lung thảo, huyền đan địa huyền thú...

Sở Nguyệt Ly lẩm bẩm đọc lại tên ba thứ này, âm thầm nhớ kỹ trong lòng.

- Ba thứ này tuy đều cực kỳ khó tìm, nhưng với năng lực của Băng Vân Tiên Cung, cũng không phải không thể tìm thấy toàn bộ. Ta sẽ bảo đảm chuyện này cho cung chủ, tin rằng cung chủ sẽ có quyết đoán.

- Khuynh Nguyệt, hiện giờ chúng ta đi thôi. Cung chủ và các sư thúc sư bá của ngươi nhất định sẽ không biết ta đang mang một kinh hi lớn thế nào về cho họ đâu.

Sở Nguyệt Ly nắm chặt cổ tay của Hạ Khuynh Nguyệt, dẫn nàng bay vút lên cao, nháy mắt đã bay lên cao gần trăm mét, hóa thành hai tiên ảnh mộng ảo trên bầu trời, bay về phía tây bắc.

Đây là lần đầu tiên Hạ Khuynh Nguyệt được thể nghiệm cảm giác bay trên không, vốn nên hưng phấn, nhưng trong lòng nàng lại hỗn loạn, bị thứ khác hoàn toàn chiếm lấy.

Không bao lâu sau, họ đã bay ra khỏi phạm vi Lưu Vân thành. Hạ Khuynh Nguyệt quay đầu lại, ánh mắt trong suốt nhìn Lưu Vân thành ngày càng xa trong tầm mắt, trong lòng kích động không sao bình tĩnh lại được.

Rốt cuộc ngươi là người thế nào... Trên thế giới này, rốt cuộc có ai thực sự hiểu được ngươi?

Ngươi cho ta ân huệ lớn như vậy, chính là muốn để ta không thể quên được ngươi sao? Bởi vì sau này mỗi lần ta tu luyện huyền lực, có lẽ đều sẽ mất không ché mà nghĩ đến ngươi sao...

Sau khi ngươi bị đuổi ra khỏi Tiêu môn, ngươi sẽ đi đâu? Hiện giờ đang ở nơi nào?

- Khuynh Nguyệt lão bà, nàng ngủ chưa?

- Oa oa! Khuynh Nguyệt lão bà, hôm nay nhìn nàng còn xinh đẹp hơn hôm qua? Bọn họ đều nói lão bà của mình càng nhìn càng thấy xinh đẹp, thì ra là thật.

- Người người... Khuynh Nguyệt lão bà, sáng sớm có phải nàng đi hái trộm hoa nhài đúng không? Bằng không trên người sao lại thơm như vậy? Ủ? Chẳng lẽ là mùi cơ thể thiếu nữ trong truyền thuyết?

- Khuynh Nguyệt lão bà, qua mấy tháng nữa nàng quay về Băng Vân Tiên Cung, chúng ta thực sự sẽ không gặp lại nhau nữa sao... Vậy nàng ở đó liệu có thi thoảng nhớ đến ta hay không?

.....

.....

“Khuynh Nguyệt lão bà”, hẳn luôn luôn thích gọi nàng như vậy, hơn nữa sẽ cố gắng thêm tiếng xưng hô này vào trước mỗi câu nói. Nàng từ bài xích, đến chậm rãi tiếp nhận rồi thành thói quen... Mà từ nay về sau, nàng biết bản thân có lẽ cũng không thể nghe được tiếng gọi này nữa, nghĩ đến chuyện này, trong lòng nàng bỗng nhiên có chút đau nhói, ánh mắt cũng trở nên mơ màng.

- Khuynh Nguyệt? Người sao vậy? Sao tìm lại đập loạn như vậy?

Sở Nguyệt Ly nghiêng đầu nhìn nàng.

Hạ Khuynh Nguyệt khẽ lắc đầu:

- Ta không sao, chỉ là... có chút không nhớ xa nhà...

Sở Nguyệt Ly hiển nhiên không hiểu từ “nhà” trong lời của Hạ Khuynh Nguyệt có nghĩa gì, an ủi nói:

- Nữ nhi lần đầu xa nhà sẽ luôn buồn bã như vậy. Thế nhưng một ngày nào đó huyền lực của ngươi đạt đến Thiên Huyền cảnh, có thể huyền độ hư không như vị sư, ngày đi ngàn dặm. Đến lúc đó muốn về nhà sẽ rất dễ dàng.

Nói đến nhà của Hạ Khuynh Nguyệt, Sở Nguyệt Ly nhớ đến một người, thuận miệng nói:

- Đệ đệ của ngươi, ta nhớ tên là... Hạ Nguyên Bá. Hôm qua ta nhìn qua huyền mạch của hắn, hắn bẩm sinh đã mở ra chín huyền quan, thiên phú bình thường, nhưng huyền mạch của hắn lại thô to gấp đôi người bình thường. Từ trước tới nay lần đầu ta thấy tình huống này, trước kia cũng chưa từng nghe nói qua. Có thể, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cơ thể hắn vô cùng cường tráng. Ta đang định quay lại tìm đọc xem sao, xem liệu có phải một loại dị tượng hay không.

- Tạ ơn sư phụ quan tâm.

Hạ Khuynh Nguyệt khẽ trả lời. Ánh mắt nàng chuyển hướng về phía nhà mình, trong miệng khẽ lẩm bẩm:

- Sau khi ta đi, Nguyên Bá cũng sẽ một mình đến Tân Nguyệt thành, vào Tân Nguyệt huyền phủ, hy vọng đệ ấy có thể bình an, không bị ức hiếp...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mạt Ly nhiễm máu (thượng)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Thanh Lâm trấn, nằm cách không đến hai trăm ki lô mét về phía Tây Lưu Vân thành, tuy rằng địa thế hoang vu hẻo lánh, nhưng cư dân lại không hề ít, thi thoảng sẽ có đoàn người đi qua. Ở đây, cũng coi như con đường nhất định phải đi qua khi đi từ Lưu Vân thành đến Tân Nguyệt thành.

Trời nắng gay gắt, mặt đất bị phơi nắng đến đầy vết nứt, cũng khiến cho tâm tình người ta trở nên dễ gắt gỏng. Lúc này, trên con phố của thị trấn nhỏ có một nhóm người xuất hiện, người đi đầu vóc người vạm vỡ, trên người mặc một chiếc áo giáp màu trắng bạc, trên vai vắt Đại Khảm Đao màu đồng đen dài khoảng một rưỡi, tướng mạo hung dữ, ánh mắt hung ác, hai người phía sau hắn đều một thân áo da thú, trong tay cầm các loại vũ khí như đao, kiếm, búa...

Sự xuất hiện của bọn họ khiến bầu không khí trên con phố nháy mắt trở nên căng thẳng, người qua đường đều dùng tốc độ nhanh nhất tấp vào bên đường, bước chân cũng trở nên cẩn thận dè dặt, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi... Mãi đến khi sáu người kia đi vào một quán rượu nhỏ trên trấn, họ mới thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng rời đi.

Bịch!!

Đại Khảm Đao gần bằng cơ thể một người trưởng thành trực tiếp bị tên cường tráng toàn thân ngân giáp kia chém lên chiếc bàn lớn nhất ở giữa quán rượu, sau đó gào lớn:

- Lão tử đây muốn chiếc bàn này, không muốn chết thì mau cút!

Bốn người ngồi trên bàn đang nhậu say vừa muốn nổi giận, vừa nhìn thấy gương mặt của tên cường tráng này, sắc mặt cũng trở nên tái xanh, không dám nói lấy một câu nào, ngoan ngoãn rời đi. Tên kia vươn cánh tay thô chắc gạt lên bàn rượu, âm thanh chén rượu, bát đĩa rơi vỡ chói tai, hẳn gầm giọng nói:

- Mang toàn bộ thức ăn và rượu ngon nhất trong quán ra đây cho ta!

Chàng quỳ đã sớm đích thân tiến lên nghênh đón, nhìn thấy chén rượu cùng bát đĩa vỡ rơi đầy trên đất, đau lòng không thôi, nhưng trên mặt lại vẫn tươi cười như cũ:

- Máy vị đại gia Ngân... Ngân Long, mời nghỉ ngơi một lát, thức ăn và rượu lập tức sẽ xong, xong ngay lập tức đây.

Sáu người này lệ thuộc dong binh đoàn Ngân Long tiếng tăm lừng lẫy của trấn Thanh Lâm, tên to lớn vạm vỡ tay cầm ngân đao kia chính là đội trưởng của dong binh đoàn Ngân Long, bản long Ân Long, tự xưng “Ngân Long”. Người đứng đầu năm nay bốn mươi tuổi, nhưng huyền lực đã đạt đến Chân Huyền cảnh cấp hai, tiến vào Huyền cảnh cấp bốn trở lên đều là cao thủ của Thanh Lâm trấn, không hề nghi ngờ chính là sự tồn tại vô song. Dong binh đoàn Ngân Long cũng vì thế mà trở thành dong binh đoàn mạnh nhất Thanh Lâm trấn, lộng hành trắng trợn, không ai dám chọc.

Khi sáu người ngồi xuống, năm người kia liền bắt đầu đua nhau nịnh bợ, tiếng nói chuyện, tiếng cười, tiếng chửi rủa của sáu người họ vang khắp quán rượu, hành động ác bá này, bọn họ đã sớm thành thói quen. Người xung quanh vì tiếng xấu của Ngân Long, không một ai dám nhiều lời.

Lúc này, lại có thêm một nhóm năm người xuất hiện ở cửa quán rượu, dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, nhìn qua mới khoảng hai mươi tuổi, vóc người trung bình, tướng mạo bình thường, nhưng y phục lại vô cùng lộng lẫy, bất kỳ người nào trong trấn nhìn thấy y phục của hắn đều sẽ thấy mà thêm cả nửa ngày không sao dời ánh mắt đi được.

Hắn đứng ở cửa quán rượu, nhìn lướt qua những người bên trong, ánh mắt vô cùng ngạo mạn, giống như đang nhìn một đám sinh vật hạ đẳng không vừa mắt vậy. Lập tức, lòng mày khẽ nhíu lên, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Người đứng sau hắn là một cậu thiếu niên tướng mạo anh tuấn, nhìn qua chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi vội vàng tiến lên, rướn lưng ở trước mặt hắn cười nói:

- Tiêu công tử, quán rượu ở những nơi nhỏ bé thế này đều như vậy, trong phạm vi một trăm dặm đoán rằng cũng không tìm thấy quán nào giống vậy, cố chịu một lát đi.

Năm người này chính là Tiêu Cuồng Vân, Tiêu Mạc Sơn, Tiêu Bát Tiêu Cửu, và Tiêu Thừa Chí được mang từ Tiêu môn đi, từ Lưu Vân thành quay về Tiêu môn.

Trên đường Tiêu Thừa Chí vui mừng không thôi, nghĩ đến lập tức sắp được dẫn về Tiêu tông, ngay cả buổi tối khi ngủ hắn cũng không ngừng cười. Ở trước mặt Tiêu Cuồng Vân thì khúm na khúm núm, nịnh bợ lấy lòng, không dám sơ suất... Nếu có thể hầu hạ tốt vị thiếu gia Tiêu tông này, sau này khi ở Tiêu tông có được nửa câu nói tốt của hắn, cho dù ở Tiêu tông cũng nhất định như cá gặp nước.

- Hừ!

Tiêu Cuồng Vân hừ mũi một tiếng, vô cùng khinh thường liếc nhìn nơi đây một lần nữa, rồi đi vào.

Tiêu Thừa Chí vội vàng xông lên trước, tiến lên chiếm lấy chỗ ngồi tốt nhất ở phía trước, ngồi xổm xuống dùng ống tay áo của mình nhanh chóng lau chiếc ghế gỗ, sau đó khuôn mặt nịnh bợ nhìn Tiêu Cuồng Vân ngồi xuống, sau đó lớn giọng nói:

- Chủ quán, lập tức mang rượu cùng thức ăn lên... mang những thứ ngon và tốt nhất!

Nhóm người Tiêu Cuồng Vân vừa đi vào, ánh mắt sáu người dong binh đoàn Ngân Long nhìn chằm chằm bọn họ. Một người trong đó về mặt khinh thường cười:

- Ha! Tiểu tử kia thật đúng là ngông cuồng, nhìn ánh mắt của hắn nhìn chúng ta khi nãy đi, chẹp chẹp.

- Có lẽ là thiếu gia nhà thế gia nào đó du sơn ngoạn thủy, nhìn da thịt trắng nõn kia đi, chắc hẳn bóp một cái liền chảy nước. Có điều dám ngông cuồng ở địa bàn của chúng ta, quả thực không biết chữ chết viết như thế nào.

- Lão đại, có cần ta dạy dỗ bọn chúng một chút xem đây là địa bàn của ai hay không? Cho dù hắn có là thiếu gia của thế gia nào, trên địa bàn của dong binh đoàn Ngân Long chúng ta, thì phải ngoan ngoãn học cách làm người cho ta.

Bốp!

Ân Long găm một nửa miếng đùi gà, dùng sức đập lên bàn, một tay nhắc Đại Khảm Đao bên chân lên:

- Để lão tử đích thân lên đi. Bởi vì lão tử nhìn ung bộ y phục của tên tiểu tử kia rồi, lấy về cho con trai ta mặc, nó nhất định sẽ rất vui, ha ha...

Nói xong, hắn nhấc Đại Khảm Đao lên, nghênh ngang đi về phía bàn Tiêu Cuồng Vân, cách ba bước chân, chém một đao lên bàn rượu, gương mặt hung

dữ nói:

- Tiểu tử! Bộ y phục trên người ngươi rất đẹp? Có điều bộ dáng lang thang như ngươi, mặc lên người quả thực rất lãng phí. Mau cởi ra cho lão tử!
- Cởi đi! Mau cởi! Có nghe thấy hay không!
- Không muốn cởi, bọn ta cởi giúp ngươi cũng được.-
- Nếu như để lát nữa lão đại của bọn ta đích thân cởi cho ngươi, không hề nhẹ nhàng đâu, a ha ha...!

Mấy huynh đệ dong binh đoàn Ngân Long ồn ào phía sau. Khách trong quán rượu cũng nhao nhao tránh xa, tràn đầy cảm thông nhìn nhóm người Tiểu Cuồng Vân. Chương quầy cùng tiểu nhị đều trốn ra xa, nào dám tiến lên khuyên can.

Mà điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới chính là đối mặt với dong binh đoàn Ngân Long tiếng xầu truyền xa, nhóm người Tiểu Cuồng Vân lại vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức có chút kỳ lạ. Tiểu Cuồng Vân đưa tay, chán ghét dùng tay phui y phục bị rượu bắn lên, lạnh lùng nói:

- Phế toàn bộ!
- Ủ? Phế? Hắn vừa mới nói gì?
- Hắn nói phế toàn bộ chúng ta! A ha ha... A!!!

Tiếng cười nhạo của dong binh đoàn Ngân Long vừa mới vang lên, liền trở thành tiếng kêu thảm thiết chói tai. Thân thể của Tiểu Bát xông ra giống như tia chớp vậy, trực tiếp đánh bay ba tên lớn tiếng nhất, kèm thêm tiếng xương cốt gãy răng rắc.

Nụ cười ngông cuồng của Ân Long biến mất, hắn hoảng hốt lui về sau một bước, trên mặt lộ ra thần sắc kinh sợ:

- Linh... Linh Huyền cảnh!!

Ba chữ “Linh Huyền cảnh” vừa dứt, giống như vang lên tiếng sấm trong quán rượu nhỏ bé này, khiến tất cả mọi người toàn thân chấn động, trở mắt đứng nhìn! Đó là tông môn, trong thành mới có cường giả mạnh như vậy, ở Thanh Lâm trấn nhỏ bé này, cả đời bọn họ cũng chưa từng gặp, càng không dám hy vọng cảnh giới xa vời!

Ân Long vừa mới dứt lời, hai tiểu đệ còn lại của hắn đã bị Tiểu Bát đánh bay xa mười mét, nằm ngã dưới đất hôn mê bất tỉnh. Toàn thân Ân Long run rẩy, sau đó một tiếng “phù” quỳ xuống đất, liều mạng dập đầu:

- Đúng... đúng... Xin lỗi... Ta có mắt như mù... Có mắt không thấy thái sơn, ta... ta đáng chết... ta đáng chết!

Nếu như sớm biết đối phương là cao thủ Linh Huyền cảnh, có đánh chết hắn cũng không dám chọc vào.

- Phế đi.

Tiểu Cuồng Vân lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, tay của Tiểu Bát cũng theo đó đánh xuống, trong tiếng kêu thảm thiết của Ân Long, đánh gãy hai cánh tay rắn chắc của hắn.

Đúng lúc này, cửa quán rượu xuất hiện thân ảnh của một thiếu niên.

Sau khi Vân Triệt rời khỏi Lưu Vân thành, cũng không có mục tiêu của mình. Nghĩ đến một bàn Tiêu Liệt đưa cho hắn, hắn liền đi đường hỏi thăm, có ý thức đi về phía Tân Nguyệt thành. Hắn cũng cần đến một nơi lớn, bởi vì những nơi như vậy mới có khả năng tìm thấy thứ có thể khôi phục huyền mạch của hắn.

Thân thể hắn quá yếu, trên người chỉ có ít tiền cũng không nở lấy ra mua ngựa, chỉ có thể đi bộ về phía trước, tốc độ đi rất chậm. Đến Thanh Lâm trấn, hắn cũng đã mệt mỏi bức bách. Khi nhìn thấy quán rượu nhỏ trên đường, hắn lục số tiền còn lại trên người, cười tự giễu đi đến.

Vừa mới đến cửa, hắn liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như heo bị trọc tiết. Men theo âm thanh, hắn liếc nhìn thấy Tiểu Cuồng Vân và Tiêu Mặc Sơn ngồi cùng nhau, đứng bên kia là Tiêu Thừa Chí... Bước chân hắn dừng lại, nhanh chóng xoay người rời đi. Mà vào lúc hắn xoay người, Tiểu Bát vừa đánh gãy tay Ân Long vừa hay nhìn ra phía cửa, sắc mặt khê thay đổi.

- Chương quầy, dọn sạch sẽ mấy thứ chương mất đi cho ta!!

Tiểu Cuồng Vân lạnh lùng nói. Một đám rác rưởi không bằng cả con kiến, lại dám làm hắn mất hứng ăn.

- A... Dạ dạ dạ!

Chương quầy bị quát toàn thân run rẩy, sau đó hoảng hốt liên tục gật đầu, cùng tiểu nhị thấp thỏm khiêng mấy người của dong binh đoàn Ngân Long ra ngoài tiệm... Ân Long là Chân Huyền cảnh cấp hai, Thanh Lâm trấn không ai dám chọc, lần này đụng trúng một thiếu niên vô cùng ngạo mạn tàn nhẫn, một tên thuộc hạ chính là Linh Huyền cảnh, bọn họ nào dám chống lại.

- Thiếu chủ.

Tiêu Bát đi đến bên cạnh Tiêu Cuồng Vân, thấp giọng nói nhỏ vài câu bên tai hắn.

- Ủ? Ngươi nói cái tên phế vật bị trục xuất khỏi Tiêu môn?

Nghe thấy lời nói của Tiêu Bát, ánh mắt Tiêu Cuồng Vân thoáng chốc híp lại, sau đó cười lạnh:

- Rất tốt, ta suýt nữa đã quên còn có nhân vật như vậy, nếu ông trời đã đem hắn tặng đến cửa... Tiêu Bát, ngươi hủy mặt hắn cho ta.

- Tổng chủ đã nói, ở ngoài không được ý thể hiếp người.

Tiêu Mặc Sơn mặt không thay đổi nói.

- Hừ! Tên phế vật của Tiêu môn kia ngày đó làm ta khó xử trước mặt mọi người, hôm đó ta không phơi xác hắn ở Lưu Vân thành đã là nhân từ lắm rồi. Tiêu Bát, sau khi hủy mặt hắn, cắt lưỡi hắn cho ta, không phải hắn rất muốn nói sao, ta xem xem sau này hắn còn vãn về thế nào!

Tiêu Cuồng Vân thấp giọng nói.

Hôm đó ở Tiêu môn, Vân Triệt vạch trần hắn vu oan giá họa trước mặt mọi người, khiến mỗi một câu nói của hắn đều trở thành tự vả vào mặt mình, hắn sao có thể không ghi hận trong lòng. Còn hắn muốn hủy đi khuôn mặt của Vân Triệt, đương nhiên là vì đồ kỵ... Càng đồ kỵ tên phế vật này lại lấy được Hạ Khuyết Nguyệt mà hắn không sao có được!

Tiêu Mặc Sơn không nói thêm nữa, Tiêu Bát im lặng gật đầu, chậm rãi đi ra khỏi quán rượu, đi thẳng về hướng Vân Triệt đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Mạt Ly nhiễm máu (Trung)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Cửa hàng trên đường Thanh Lâm trấn không nhiều, nhưng cũng xem như cái gì cũng có. Vân Triệt cau mày, bước chân nhanh hơn, rất nhanh quẹo vào một tiệm thuốc bên tay phải.

- Ông chủ, có tử trần và thiết sa đằng không?

Sau khi đi vào tiệm thuốc, Vân Triệt trực tiếp nói, đồng thời ánh mắt nhanh chóng liếc nhìn tiệm thuốc.

Ông chủ tiệm thuốc là một người trung niên thoát nhìn lù lù, hai vị thuốc mà Vân Triệt muốn đều là thuốc phổ thông thường gặp, hoa tử trần có thể chữa phong hàn, thiết sa đằng có thể luyện chế Hồi Huyền đan cấp thấp nhất, đều là thứ có thể tìm thấy ở khắp nơi, giá cả cũng rất rẻ. Ông yếu ớt nói:

- Có, cậu muốn bao nhiêu?

- Mỗi loại nửa cân!

Vân Triệt nhanh chóng nói.

Ông chủ tiệm tay gói thuốc xong xuôi, đưa cho hắn:

- Tổng cộng hai mươi đồng hoàng huyền.

(Ghi chú: Tiền lưu thông ở Thiên Huyền có ba loại, lần lượt là hoàng huyền, thanh huyền, tử huyền. 1 đồng tử huyền = 100 đồng thanh huyền = 10000 đồng hoàng huyền. Giá trị của tiền phỏng theo:

Người bình thường ở Thiên Huyền thu nhập một năm khoảng 30000 đồng hoàng huyền, cũng chính là 3 đồng tử huyền.)

Bỏ tiền lên trên quầy, Vân Triệt nhanh chóng rời đi. Sau đó trên đường không hề dừng lại, mãi đến khi ra đến cửa nam của tiểu trấn.

Mà Tiêu Bát, cũng đã phát hiện ra thân ảnh của hắn, nhưng lại không vội ra tay, mặt không biểu cảm đi phía sau hắn.

Cửa ra ở trấn Thanh Lâm rất nhanh đã xuất hiện ở phía trước. Từ trấn Thanh Âm hướng nam, sẽ là rừng núi kéo dài không ngắt, tên là núi Xích Long.

Sống ở đó là vô số các loại huyền thú, rất nguy hiểm. Cho dù là huyền giả có thực lực không tầm thường ở trấn Thanh Lâm hay dụng binh đoàn, cũng chỉ dám hoạt động ở bên ngoài cùng của rặng núi. Một khi vào trong, gặp phải huyền thú cấp càng cao, thông thường sẽ là thập tử nhất sinh. Mà rặng núi này được gọi là núi Xích Long, là vì tương truyền rằng ở chính giữa ngọn núi, có một con rồng lửa cực lớn phun ra những ngọn lửa nóng rực, từ đó mà có tên như vậy.

Nhưng cũng chỉ là truyền thuyết, chưa từng có ai thật sự nhìn thấy. Mà con rồng này là huyền thú chi tôn, dù cho là con rồng cấp thấp nhất, sức mạnh cũng mạnh đến đáng sợ, cho dù nó thực sự tồn tại, người có thể nhìn thấy nó cũng không có khả năng sống sót trở về.

Khi đi vào địa vực của núi Xích Long, Vân Triệt chậm rãi hít sâu một hơi, tay phải ôm lấy hai bọc thuốc vừa mua ở tiệm thuốc ở trước ngực, tay trái che lên, ánh sáng Thiên Độc Châu chớp động... Tức khắc, từng mảnh vụn lớn từ trong tay hắn rơi xuống, khi Vân Triệt mở tay trái ra, lòng bàn tay chỉ còn lại một ít bột màu tím đen.

Hoa tử trần không có độc, thiết sa đáng cũng không có độc, hai cái dùng chung với nhau, tất nhiên sẽ không dẫn tới phản ứng độc tính gì. Mà cho dù có độc, đối với cường giả đạt đến Linh Huyền cảnh mà nói, hiệu quả chất độc bình thường cũng rất nhỏ, thậm chí hoàn toàn không có tác dụng.

Thế nhưng, sau khi lấy ra ít bột được tạo thành bởi dung hợp có chứa thành phần của hoa tử trần và thiết sa đằng, lại có tác dụng kích thích mắt rất mạnh. Nếu bị dính vào mắt, cho dù huyền lực có mạnh đi nữa, cũng sẽ bị mù trong thời gian nhất định.

Nắm lấy ít bột trong tay, Vân Triệt chậm rãi xoay người lại, nhìn về phía Tiêu Bát đang im hơi lặng tiếng giống như ma quỷ đứng phía sau cách không đến mười bước chân.

Đối với việc Vân Triệt phát hiện ra hắn, Tiêu Bát cũng có chút ngạc nhiên, hắn coi thường Vân Triệt, lạnh lùng nói:

- Ngươi tên Tiêu Triệt? Là tên phế vật bị đuổi khỏi Tiêu môn!

- Không, Vân Triệt!

Vân Triệt vẫn bình tĩnh đối diện với hắn, trên mặt không hề biến sắc.

- Hừ!

Tiêu Bát hiển nhiên không hề hứng thú với chuyện hắn tên gì, càng không hề phản ứng với tư thế quá bình tĩnh của hắn, bởi vì một phế vật huyền mạch tàn phế căn bản không cần hắn phải suy nghĩ nhiều:

- Phụng mệnh của thiếu chủ, tiễn ngươi đến gặp Diêm Vương. Kiếp sau, nhớ kỹ đừng có đại mà trọc vào người người không chọc nổi!

Lời vừa dứt, trong tay Tiêu Bát đã xuất hiện một con dao nhỏ sáng loáng, sau đó tay phải vung lên, trong tiếng xé gió chói tai phi thẳng con dao về phía Vân Triệt... Tiêu Cuồng Vân bảo hắn phế vật và lười của Vân Triệt, nhưng hắn hiển nhiên không có nhân nại lãng phí nhiều động tác và thời gian như vậy trên người một phế vật, thậm chí ngay cả cơ thể hắn cũng lười nhác, trực tiếp phi dao, nhắm thẳng đến yết hầu.

Khi Tiêu Bát bỗng nhiên cầm dao, lòng mày Vân Triệt bỗng khẽ động, khi Tiêu Bát vung tay phải lên, trong lòng hắn cuối cùng cũng kinh hãi... Hắn đã chuẩn bị xong xuôi đối phó với các đòn đánh của Tiêu Bát, nhưng vốn không nghĩ tới người của Tiêu tông đạt đến Linh Huyền cảnh đối phó với phế vật như hắn lại dùng vũ khí! Hơn nữa còn là phi dao!

Tính tình của tên Tiêu Bát này bị vận vẹo sao? Không làm theo suy nghĩ của người bình thường! Giết một người không có huyền lực như ta còn dùng vũ khí, nói ra không sợ mất mặt sao... Vân Triệt bất lực chửi rủa trong lòng, hàn khí trong mắt đến sát gần, ý thức của hắn khiến hắn trước tiên có phản ứng né tránh, nhưng thân thể chậm chạp của hắn căn bản không thể tránh được...

Ngay vào lúc phi đao gần đâm đến yết hầu của Vân Triệt, một tia chớp màu đỏ bỗng nhiên từ trên người Vân Triệt bắn ra, bắn thẳng về phía Tiêu Bát...

Vèo...

Con dao không hề phi trúng vào yết hầu của Vân Triệt, thậm chí, trong mắt hắn căn bản đã không còn tồn tại con dao kia, mà ở phía sau Tiêu Bát, lại xuất hiện một thân ảnh nhỏ nhanh nhẹn. Nàng đưa lưng về phía Vân Triệt, chiếc váy màu trắng, lộ ra bàn chân nhỏ nhắn trắng như ngọc, tóc màu đỏ thắm dài đến hông, vô cùng xinh đẹp.

Mà trên tay phải của nàng, rõ ràng đang cầm con dao Tiêu Bát vừa phi ra!

Nữ tử này... y phục của nàng ta, còn có tóc màu đỏ thắm... Lẽ nào là...

Tiêu Bát vẫn giữ tư thế phi đao như cũ, cả người cứng đờ ở đó, yên lặng giống như người chết vậy, hắn không quay đầu lại, ngay cả vẻ mặt và động tác cơ thể hắn cũng không hề thay đổi, giống như thời gian đã ngừng lại, thay đổi duy nhất đó là đôi mắt của hắn, co rúm lại đến mức nhỏ như lỗ kim, giống như vừa rồi đã nhìn thấy hình ảnh kinh khủng nhất trên thế gian vậy...

Một cơn gió mát lạnh chậm rãi lướt nhẹ qua, cơ thể đang đứng thẳng của Tiêu Bát bỗng nhiên sụp xuống theo cơn gió thoảng... Không sai! Là sụp xuống, giống như từng miếng gỗ rơi xuống trong trò xếp gỗ vậy, hóa thành máu loãng và vô số mảnh xác nhỏ ở dưới đất.

Gió thổi lên mặt Vân Triệt, mang theo mùi máu tanh gai mũi. Cả người hắn đứng đờ ở nơi đó, nhìn bóng lưng nữ tử tóc màu đỏ thắm ở trước mắt, con

ngươi co rút kịch liệt, hô hấp hoàn toàn ngừng lại, ngay cả tim dường như cũng đã ngừng đập.

Y phục và màu tóc của nàng nói cho hắn biết, đây rõ ràng là nữ tử hắn đã gặp sau núi đêm hôm đó, còn vào trong Thiên Độc Châu. Mà sau khi vào Thiên Độc Châu, nàng vẫn luôn mê man... Mà lúc này, nàng đã tỉnh lại, hơn nữa còn tự đi ra khỏi Thiên Độc Châu, cho hắn nhìn thấy một màn kinh khủng nhất từ trước đến nay ở Thiên Huyền...

Khoảnh khắc vừa rồi, nữ tử này rõ ràng đã bắt được con dao suýt nữa đã đâm trúng yết hầu hắn, sau đó xông về phía Tiêu Bát, giết chết hắn... Toàn bộ quá trình chỉ có thể nhìn thấy một tia sáng màu hồng lóe sáng, chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi... Thân thể của Tiêu Bát đã hoàn toàn vỡ nát, mà vỡ nát đến trình độ trước mắt này, ít nhất cũng phải chém trên cơ thể hắn mấy trăm phát...

Nói cách khác, trong nháy mắt vừa rồi, nữ tử này không những đoạt được con dao suýt nữa đã lấy đi mạng hắn, còn dùng con dao này chém ít nhất mấy trăm phát trên người Tiêu Bát!!

Đây... đây là năng lực một cô bé có thể có sao?

Không? Đây là cảnh giới mà “người” có thể đạt đến sao!!

Đương nhiên!

- Ô...

Trong sự khiếp sợ của Vân Triệt, con dao trong tay nữ tử bỗng nhiên rơi xuống đất, phát ra tiếng rên đau đớn giống như tiếng một con vật nhỏ kêu vậy. Tiếp đó, cả người nàng chậm rãi ngồi xổm xuống đất, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn khẽ run rẩy, giống như đang chìm trong cơn gió lạnh như băng vậy...

- Thí thần tuyệt thương độc đáng ghét này... bôn công chúa chỉ mới dùng sức mạnh nhỏ như vậy... lại... phản phệ lại... đến mức độ này... ô...

Giọng nữ tử yếu ớt cùng thống khổ, dường như đang chịu đựng sự giày vò rất lớn. Vân Triệt thử thăm dò tiến về phía trước hai bước, ánh mắt mỗi lần nhìn đến vũng máu, trong lòng lại phát lạnh... Rốt cuộc nữ tử có mái tóc màu đỏ thẫm này là người thế nào! Tiêu Bát đến từ Tiêu tông, thực lực ít nhất cũng là Linh Huyền cảnh cấp thấp! Ở Lưu Vân thành cơ hồ không có ai có thể địch lại được, lại bị nữ tử này nháy mắt giết chết!

Nữ tử này nhìn qua rõ ràng mới khoảng mười hai mười ba tuổi! Một nữ tử nhỏ tuổi như vậy, có thể đạt đến Sơ Huyền cảnh cấp ba đã là tương đối tài giỏi rồi. Hạ Khuyên Nguyệt mười sáu tuổi đạt đến Sơ Huyền cảnh cấp mười đã là đệ nhất thiên tài được công nhận ở toàn thành rồi, nữ tử này... nữ tử này...

Sau khi trở lại Thiên Huyền này, trong lòng Vân Triệt lần đầu sinh ra cảm giác hoảng sợ trên ý nghĩa chân chính. Bởi vì những cảnh nhìn thấy trước mắt đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của hắn... nhận thức của cả hai thế giới!

Vân Triệt nặng nề hít một hơi, cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng, nghiến răng, cuối cùng mở miệng nói:

- Tiểu muội muội, muội... tỉnh rồi?

Nghe được giọng nói của Vân Triệt, thân thể cô bé ngừng run rẩy, nàng chậm rãi đứng lên, xoay người lại, lộ ra khuôn mặt non nớt giống như búp bê vậy, chỉ là khuôn mặt này mặc dù non nớt, nhưng lại xinh đẹp đến mức khiến người ta không dám tin, lúc này mang theo sự khổ sở, nàng nhìn Vân Triệt, giọng nói non nớt mà lạnh lùng:

- Thật sự không thể tin được, Thiên Độc Châu lại nhận một phạm phu tục tử vô dụng như ngươi làm chủ! Lẽ nào linh tính của chí bảo như vậy mà lại sai rồi sao?

Nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên Vân Triệt đối diện với nàng. Tuy rằng những ngày này mỗi ngày đều vào trong Thiên Độc Châu nhìn nàng rất nhiều lần, nhưng lúc này nhìn lại lần nữa, ánh mắt của Vân Triệt có cảm giác không sao dời mắt đi được. Bởi vì nữ tử này quả thực quá xinh đẹp, đẹp đến mức câu hồn đoạt phách, mỗi một bộ vị tạo nên khuôn mặt nàng đều tinh xảo đến vô cùng hoàn mỹ, hơn nữa là loại hoàn mỹ đạt đến mức tận cùng, không sao hình dung ra được.

Ánh mắt của nàng trong suốt giống như viên đá quý màu đen, lại sâu thẳm như trời đêm. Từ trong mắt nàng, Vân Triệt nhìn thấy sự kiêu ngạo... nhưng sự kiêu ngạo này tuyệt đối không phải sự kiêu căng ngạo mạn ý thế như Tiêu Cuồng Vân, mà là sự cao quý và kiêu ngạo phát ra từ linh hồn, giống như thế gian này vạn linh đều kiến cang dưới mắt nàng, vạn vật trên thế gian ở trong mắt nàng đều bé như hạt bụi.

.....

Trong quán rượu, Thanh Lâm trấn.

Rượu và thức ăn đã dọn đủ, Tiêu Bát vẫn chưa trở về.

Tiêu Cuồng Vân bắt đầu không bình tĩnh được nữa, hừ lạnh nói:

- Đối phó với một phế vật, lại lãng phí nhiều thời gian như vậy, không phải lạc đường ở nơi lạ nào rồi chứ? Tiêu Cửu, ngươi đi xem sao!

- Vâng, thiếu chủ!

Tiêu Cửu nhận lệnh, lập tức đứng dậy đi ra khỏi quán rượu, đi về hướng Tiêu Bát truy đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mạt Ly nhiễm máu (hạ)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Trong lòng Vân Triệt đã nhanh chóng bình tĩnh lại. Mà lời thiếu nữ lúc này đã nói ra, cùng với trong than nhẹ vừa rồi, có mấy chữ khiến cho hắn cực kỳ chú ý.

Bản công chúa... Thí thân tuyệt thương độc... Huyền thiên chí bảo...

Nàng tự xưng là bản công chúa? Chẳng lẽ là công chúa của hoàng thất đế quốc kia?

Thí thân tuyệt thương độc là cái gì vậy? Ta biết rõ vạn độc thiên hạ, vì sao lại chưa từng nghe thấy cái tên này!

Còn có huyền thiên chí bảo... Gia gia từng nói, phụ mẫu thân sinh của mình bị đuổi giết, là vì trên người có một món "Huyền thiên chí bảo", cũng nói bốn chữ "Huyền thiên chí bảo" là cấm kỵ đáng sợ! Mà huyền thiên chí bảo trong miệng nữ hài tử này, rõ ràng nói "Thiên độc châu", chẳng lẽ huyền thiên chí bảo không phải chỉ một món!?

Chỉ có điều những chuyện này, Vân Triệt đều không hỏi, cũng không phải là lúc hỏi tới. Hắn do dự một chút, cuối cùng mở miệng nói:

- Tiểu muội muội, ngươi nói gì ta nghe đều không hiểu. Nhưng mà ngươi ngủ trong thiên độc châu nhiều ngày như vậy, cuối cùng đã tỉnh lại. Có thể nói cho ta biết tên của ngươi không?

Đối mặt với câu hỏi của Vân Triệt, về mặt và khỏe mắt nữ hài hoàn toàn không hề rung chuyển, giống như không nghe thấy, nhưng qua một lúc, nàng vẫn trả lời vấn đề của Vân Triệt, cánh môi nở nụ hồng hào khê mấp máy, nói ra hai chữ linh hoạt kỳ ảo mà lạnh như băng:

- Mạt Ly.

- Mạt Ly?

Vân Triệt nở nụ cười, trong mắt mang theo thương thức từ tận đáy lòng:

- Hoa nhài (mạt ly) đáng yêu xinh xắn, hương thơm nồng đậm, thuần trắng không pha tạp. Thật sự là một cái tên thích hợp với ngươi.

- Thuần trắng không pha tạp?

Về khổ sở trên mặt nữ hài hơi khựng lại, cánh môi nàng khê cong lên, một độ cong lạnh lẽo như băng. Lúc này, một trận gió lạnh thổi qua, làm bay múa mái tóc dài màu đỏ diêm đúa lờ lợt của nàng, một lá cây màu xanh biếc bay xuống trong gió, bị nữ hài đưa tay chộp vào trong tay:

- Ta là hoa nhài, bị máu tươi, nhuộm thành hoa nhài màu đỏ!

Bàn tay nữ hài tử mở ra, lá xanh hoàn chỉnh đã biến thành một đồng mảnh vụn nhỏ bé, lúc đó là tả mà rơi theo gió.

"..." Trong lòng Vân Triệt, bỗng nhiên sinh ra ý lạnh đáng sợ thấu xương khoan tim không rõ lý do.

Những mảnh vụn thật nhỏ này bay ra bốn phía trong gió nhẹ, một phần rơi xuống trong không trung về phía thân hình nữ hài, một màn quỷ dị hiện ra trước mắt Vân Triệt... Mảnh vụn này sau khi đụng chạm vào thân hình nữ hài, nhưng không bám vào trên người, mà trực tiếp xuyên qua, bay ra phía sau nàng...

"!!!!" Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ, thân thể nữ hài này lại là... Hư thể?

Không đúng! Nếu là hư thể, sao nàng lại lấy được thanh dao găm kia? Lại có thể bắt được mảnh lá rụng kia. Chẳng lẽ, là kiểu nàng có thể chủ động đụng vào vật khác, nhưng lại không thể bị đụng chạm... Thân thể nửa hư nửa thực quỷ dị?

- Vấn đề của ngươi, bản công chúa đã trả lời. Hiện giờ, ngươi nên trả lời vấn đề của bản công chúa.

Tròng mắt đen như bảo thạch của Mạt Ly nhìn thẳng vào mắt Vân Triệt, khỏe mắt tuyệt mỹ lại phảng phất giống như lưỡi dao sắc bén nhất, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong linh hồn và nội tâm hắn:

- Ngươi lấy được thiên độc châu từ chỗ nào!

- Sư phụ của ta đưa cho ta. Nhưng mà sư phụ của ta đã chết, ta cũng không biết ông lấy được thiên độc châu từ đâu.

Vân Triệt nói thẳng. Đôi mắt với đôi mắt rõ ràng trong suốt như xuyên thấu của nữ hài tử này, hẳn thế mà lại có một cảm giác sợ hãi không dám nói nửa câu nói dối, cho nên hẳn dứt khoát nói thật ra... Dù sao sự thật này mà nói cũng hoàn toàn tương đương với chưa nói. Hẳn quả thật không biết khi ở Thương Vân đại lục, sư phụ hẳn rút cuộc lấy được thiên độc châu từ đâu.

Khóe mắt nữ hài tiếp tục dừng lại trên hai mắt hắn ba giây, mới khẽ động, lấy giọng điệu lạnh như băng không nên thuộc về thiếu nữ mười hai mười ba tuổi nhàn nhạt nói:

- Thiên độc châu, trong huyền thiên thất chí bảo xếp thứ năm, không gian tích chứa bên trong vô hạn, nhưng có thể kết hợp giản đơn biến thành hợp chất phức tạp và hóa giải vạn độc thể gian, rèn luyện vạn vật thể gian, một ngàn ba trăm năm trước từng đã phù dung sớm nở tối tàn (hiền hách nhất thời), dẫn đến thiên hạ phân tranh, từ đó về sau không có tung tích gì nữa. Không nghĩ tới, nó lại rơi vào trên người phế vật một kẻ huyền mạch phế hết! Lại dung hợp với thân thể của ngươi! Quả thật buồn cười đến cực điểm. Không biết thiên độc châu này đã mất đi linh tính rồi, hay linh tính của nó vốn đã triệt để điên rồi!

Trong huyền thiên thất chí bảo... Xếp thứ năm?

Hai hàng chân mày của nữ hài nhỏ như trăng non vào lúc này bỗng nhiên trầm xuống, một sát khí lạnh như băng đột nhiên ngưng tụ, gắt gao bao phủ lấy thân thể Vân Triệt:

- Nếu ngay cả thiên độc châu cũng bằng lòng dựa vào trên người phế nhân như ngươi, vậy không có lý do nào không muốn bám vào trên người bản công chúa!

Vèo!!

Một cơn cuồng phong lạnh như băng tới ngay mặt, Vân Triệt còn chưa kịp phản ứng, phía sau lưng đã nặng nề đụng vào trên thân cây phía sau người, dung nhan như tuyết của nữ hài hiện đầy sát khí đã trở nên gần trong gang tấc, tay trái, gắt gao bóp vào trên cổ họng của hắn.

- Ngươi...

Đồng tử Vân Triệt trừng lớn, ở trong hít thở không thông khô sở, sắc mặt nhanh chóng nổi lên vẻ tái nhợt.

- Cho ngươi hai lựa chọn.

Lúc này trên dung nhan tuyệt mỹ của nữ hài lại phủ đầy vẻ âm trầm làm cho lòng người sợ hãi, giọng nói non nớt lại từng chữ giống như âm hàn:

- Thứ nhất, là ngoan ngoãn giao thiên độc châu cho bản công chúa. Một cái khác, là sau khi bản công chúa giết chết ngươi, bản thân lấy thiên độc châu từ trên người ngươi ra!

Bàn tay nhỏ nhắn của thiếu nữ rõ ràng mềm mại như ngọc, lại như sắt siết chặt khóa chặt cổ họng của hắn, khiến toàn thân hắn không thể động đậy, thống khổ không chịu nổi. Nhưng mà, trên mặt của hắn lại một chút vẻ e ngại kích động đều không có, ngược lại dùng giọng nói yếu ớt khó hiểu, vô cùng bình tĩnh nói:

- Ta chọn cái thứ hai, ngươi nhanh chóng giết ta đi.

Mắt đẹp của nữ hài hơi nhíu lại, cười lạnh nói:

- Ngươi cho rằng bản công chúa không dám?

Khi nói chuyện, ngón tay của nàng đột nhiên căng chặt, trên cổ Vân Triệt nhất thời xuất hiện năm vết máu nhìn thấy mà ghê, tàn sắc càng trở nên thống khổ thêm. Nhưng hắn vẫn nhếch miệng lên, tái mặt nở nụ cười:

- Nếu ngươi hy vọng ta chết... Vừa rồi... Liền sẽ không mạo hiểm hậu quả bị kịch độc phệ hồn mà ra tay cứu ta!

Mạt Ly: "..."

Vân Triệt nhìn chằm chằm vào mắt nàng, trong khổ sở hít thở không thông vận vẹo mặt nói:

- Ngươi thân trúng kịch độc, loại độc này chẳng những độc thân, hơn nữa độc hồn! Tới hôm đó, thân thể của ngươi liền tiêu tán ở trước mặt ta, ngươi bây giờ, chỉ còn lại linh hồn bị kịch độc quán quanh... Sở dĩ bây giờ ngươi có thân thể, là ngày đó do ngươi mạnh mẽ hút máu của ta, khiến cho thiên độc châu hòa hợp thành một thể với ta có thể gắn gũi và hòa hợp với ngươi, cũng mượn dùng lực lượng của thiên độc châu và tính mạng của ta mà kết hợp ra thân thể nửa thật! Cũng chính là có ý nghĩa, mạng của ta, sẽ là mạng của ngươi! Ngươi chết, ta không bị ảnh hưởng gì. Nhưng nếu ta chết, ngươi cũng sẽ lập tức chết theo!

- Ta giao thiên độc châu cho ngươi, mới thật sự muốn tìm chết!

“...” Chỗ sâu trong đôi mắt đẹp của Mạt Ly thoáng qua một chút kinh ngạc sâu sắc, tay nhỏ bé đang bóp yết hầu của Vân Triệt chậm rãi nói lỏng ra.

Cuối cùng thoát khỏi nỗi khổ yết hầu bị khóa, Vân Triệt ho khan một trận vô cùng kịch liệt, sau đó bắt đầu điên cuồng nôn mửa, gần như ngay cả mật cũng phun ra, sắc mặt, càng là vẻ tái nhợt đáng sợ.

- Người dường như không vô dụng như thoáng nhìn qua.

Ánh mắt Mạt Ly hơi liếc xéo hẳn:

- Vì sao người có thể nhìn ra việc này?

- Hắc...

Vân Triệt cười nhẹ một tiếng:

- Bởi vì, ta là một thần y! Nếu như người không muốn chết, như vậy chẳng những không thể giết ta, còn phải dốc hết toàn lực bảo vệ cho ta! Có thể ngưng hồn thành thể, đây là năng lực ít nhất phải đạt tới cảnh giới Vương Huyền mới có khả năng có! Mạng của người, nếu so ra còn đáng giá hơn mạng của ta.

Cảnh giới Vương Huyền mười hai mười ba tuổi, khi nói ra câu nói này, trong lòng Vân Triệt sóng to gió lớn có thể nghĩ. Nhìn chung quanh toàn bộ Thương Phong đế quốc, có thể đạt tới cảnh giới Thiên Huyền đã có thể hoành hành không sợ, người đạt tới cảnh giới Vương Huyền, toàn bộ Thương Phong đế quốc cũng không đến mười người! Mà mười người này đều kiêu ngạo thiên hạ thế gian giống như đế vương, không gì sánh kịp. Mà muốn đạt tới cảnh giới này, chẳng những phải có thiên phú và kỳ ngộ cực cao, càng thêm cần có đủ thời gian. Người ở Thương Phong đế quốc có thể đạt tới cảnh giới Vương Huyền, tuổi đều đã ngoài trăm tuổi. Đến cảnh giới này, cho dù thân thể bị hủy, cũng có thể ngưng hồn thành hình, chỉ cần tìm được cơ hội cải tạo thân thể, liền có thể hoàn mỹ trùng sinh!

Mà nữ hài có thân thể bị hủy, hồn phách dựa vào sinh mệnh lực của hắn tiếp tục tồn tại, thực lực cũng rõ ràng ở cảnh giới Vương Huyền! Đây là khái niệm dữ dội khủng bố.

Mà một câu nói kế tiếp của nữ hài, khiến Vân Triệt hoàn toàn ngây người năm giây.

- Cảnh giới Vương Huyền?

Trong mắt nữ hài không hề động, nhưng trên mặt, rõ ràng biểu lộ ra vẻ khinh thường thật sâu:

- Đó là thứ gì?

Vân Triệt: “...”

Lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập bỗng nhiên từ phía trước truyền đến, đôi mắt Mạt Ly liền khựng lại, chậm rãi xoay người sang chỗ khác. Chủ nhân của tiếng bước chân nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt.

Tiêu Cửu!

- Lại một người muốn lấy mạng ta đến, người xem rồi làm đi.

Vừa rồi khi đối mặt với Tiêu Bát, tuy rằng trong tay hắn cầm “Vũ khí bí mật”, nhưng nói không khản trương là không có khả năng. Chỉ có điều hiện giờ, nhìn thấy Tiêu Cửu lại xuất hiện trước mặt, hắn ngược lại một chút cảm giác khản trương cũng không có, một nửa thân thể vẫn dựa vào trên thân cây ở phía sau, trong ánh mắt nhìn về phía Tiêu Cửu thậm chí còn mang theo thương hại nhẹ nhàng... Và tiếc hận... Sao lại chỉ có một Tiêu Cửu đến? Đến nhiều vài người chôn cùng thật tốt.

Đầu tiên Tiêu Cửu nhìn thấy được Vân Triệt, sau đó nhìn thấy một vũng máu và máu thịt nhỏ vụn trên mặt đất. Tuy rằng thân thể Tiêu Bát đã bị dập nát thành mấy ngàn miếng, nhưng quen biết vài thập niên, hắn vẫn vừa liếc mắt một cái liền nhận ra, nhất thời, hắn hoảng sợ một trận thất sắc, mà khi ánh mắt của hắn dừng ở trên người Mạt Ly, cả người hoàn toàn ngây ngẩn.

Tiêu Bát và Tiêu Cửu đều không phải huyết mạch trực hệ của Tiêu tông sinh ra, xuất thân trong Tiêu tông không hề rất đê tiện, nhưng bởi vì từ nhỏ biểu hiện thiên phú không tầm thường, sau khi được lựa chọn rồi tiến hành huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, sau này trở thành cận vệ của Tiêu Cuồng Vân, chẳng những huyền lực cường đại, hơn nữa tính tình lãnh khốc vô tình, chỉ biết trung thành, đối với những thứ khác đều không hề có hứng thú... Bao gồm cả nữ nhân! Cho dù nữ tử xinh đẹp trong ngực, cũng mặt không đổi sắc, lòng không gợn sóng, cũng giống như máy móc đánh mất đi tính tình cơ bản. Đương nhiên, càng không có khả năng thích luyện đồng (yêu trẻ con) gì.

Nhưng mà, khoảnh khắc khi nhìn thấy Mạt Ly, ánh mắt hắn trắng tắp, thân thể có một cảm giác tê dại chưa bao giờ có, máu toàn thân, gần như đều sắp sôi trào hùng hục.

Hắn không biết nên dùng ngôn ngữ gì, để hình dung vẻ đẹp của nữ hài tử ở trước mắt này... Ánh mắt nàng, giống như trân châu long lanh nhất thế gian này, thần thái chói lọi xinh đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, hai má của nàng, ngũ quan, hoàn mỹ và tinh tế xiết bao, hoàn mỹ đến đã không thể dùng phần điêu ngọc trác (đưa bé trắng nõn, mềm mịn) để hình dung...

Thân thể bé bỏng non nớt như vậy, đường cong tràn đầy ý vị ngây ngô nồng đậm cũng mê người đến mức tận cùng, dọc theo xiêm y màu trắng một đường đi tối, đồ xuống thành lưu loát và xinh đẹp trời sinh hoàn toàn. Dưới làn váy, hai chân nhỏ trần trụi non mềm mảnh trắng, cẳng chân như ngọc tạo hình mà thành, da thịt hết sức trắng nõn nà, tron bóng giống như sữa mật, lộ ra vẻ óng ánh trong suốt như băng. Chân nàng đặt trên mặt đất giống như hai đóa băng liên thiên sơn, tuyệt mỹ không giống như vật nhân gian...

Trên thế giới này, sao có thể có thứ xinh đẹp như vậy...

Tiêu Cửu hoàn toàn nhìn ngây người, hai tròng mắt tròn lớn, ánh mắt đại ra, ý thức hoàn toàn chuyển ra ngoài bầu trời, phảng phất hồn phách giống như đã bị cướp đoạt, quên mất Tiêu Bát đã chết thảm, trong ý thức, chỉ còn lại nữ hài xinh đẹp đến khiến thiên địa biến sắc này, tóc dài màu đỏ khê bay lên trong gió, tuyệt mỹ làm đẹp lên một chút diêm dúa lõe loét và kiều mị cho nàng, khiến cho tim hắn đập rộn lên, toàn thân nóng lên, dục vọng chiếm cứ giữ lấy nàng, đè nàng ở dưới thân điên cuồng chà đạp mãnh liệt trong lòng...

- Muốn chết!

Nhìn ánh mắt vô cùng nóng cháy của Tiêu Cửu, trên mặt Mạt Ly lộ vẻ hờn giận, đột nhiên nâng tay nhỏ bé mềm mại giống như bạch ngọc lên, lòng bàn tay chỉ về phía ngực của Tiêu Cửu...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Mạt Ly làm sư phụ (thượng)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

“Àm!!!”

Không có bất cứ năng lượng kích động nào, cũng không có bất cứ diêm báo trước nào, ngay trong nháy mắt khi Mạt Ly nâng tay phải lên, sắc mặt Tiêu Cửu bỗng đột nhiên thay đổi, thay đổi đến vô cùng hoảng sợ, giống như ở trong tích tắc đó thấy được địa ngục khủng bố nhất, sau đó, ở trong một tiếng nổ tung đột ngột cực kỳ khủng bố này, thân thể hắn... Âm âm nô bung.

Đầu, tứ chi, thân thể, nội tạng... Toàn bộ trong nháy mắt trở nên dập nát, nổ tung thành hoa máu cực lớn, máu bay ra xa xa rơi xuống, nhuộm mấy thước mặt đất xung quanh thành màu đỏ hoàn toàn...

Vân Triệt: “!!!!”

Tiêu Bát, Tiêu Cửu, hai kẻ xuất thân từ Tiêu tông, thân là cường giả siêu cấp hộ vệ của nhi tử tông chủ Tiêu tông, một kẻ chỉ trong một cái chớp mắt xé rách người, một kẻ chỉ trong một cái chớp mắt nổ tan xác, lại diệt vong trong nháy mắt dưới tay Mạt Ly, ngay cả một chút giấy giụa cũng không có. Hoặc nói bọn họ đến chết, còn cũng không biết mình rốt cuộc chết như thế nào.

Hơn nữa kiểu chết của bọn họ kẻ sau còn thảm hơn kẻ trước, Vân Triệt hai đời giết người vô số, sớm thường thấy máu tanh và tàn nhẫn, đối mặt với người cực hận, thủ pháp của hắn cũng sẽ cực kỳ âm độc, nhưng không có một lần nào, một lần tùy ý nào có thể hung tàn đến giống như hai lần giết người của nàng... Càng chuẩn xác mà nói, hắn vốn không có năng lực làm được.

Nữ hài có tóc màu đỏ, tự xưng “Mạt Ly” này, nàng rốt cuộc là...

“A a...”

Trong miệng Mạt Ly bỗng nhiên phát ra tiếng rên rỉ thống khổ đến cực điểm, thân hình bé bỏng bỗng chốc ngồi trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Tiêu Bát thành nát thây trên đất, Tiêu Cửu thành một vũng máu, Vân Triệt đột nhiên có phản hiểu rõ tại sao nàng lại tự xưng “Mạt Ly nhiễm máu”, từ trên thủ pháp giết người của nàng, có thể tưởng tượng được nàng đã giết bao nhiêu người, mà người chết ở trên tay nàng cũng đều chết thảm cỡ nào. Nàng rõ ràng chỉ là một nữ hài còn chưa lớn, nhưng hành động việc làm của nàng, lại giống như một tử thần khủng bố vô tình tàn nhẫn.

Trong lòng Vân Triệt không thể khống chế sinh ra sợ hãi lạnh như băng. Nhìn đáng vẻ thống khổ của nàng, Vân Triệt do dự trong chốc lát, vẫn đi về phía trước hai bước, nói:

- Mới vừa rồi rõ ràng là ngươi có thể dùng lực lượng thật nhỏ là có thể giết hắn, lại cứ muốn cho hắn ta chết không toàn thây... Hồn thể hiện giờ của ngươi bị nhiễm kỳ độc, vừa động huyền lực, kịch độc này sẽ thừa cơ mà vào, cắn nuốt linh hồn của ngươi...

“Grào”

Một tiếng sói tru ngân nga bỗng nhiên vang lên phía sau Vân Triệt, hơn nữa tiếng tru này rõ ràng rất gần... Gần đến gần như ngay bên tai. Vân Triệt

nhanh chóng xoay người, ngay tại khoảng cách không đến hai mươi bước bên phải hắn, không biết từ khi nào xuất hiện một con sói trưởng thành toàn thân lông xám, đang trong mất lộ ra hung quang nhìn thẳng vào hắn

Sói hoang!!

Trong lòng Vân Triệt cả kinh... Nơi này là trấn nhỏ sát biên giới, tại sao có thể có sói hoang xuất hiện! Tuy rằng con sói hoang này rõ ràng chỉ là con thú thông thường, nhưng nó dù sao cũng là sói, vốn không có khả năng xuất hiện ở đây.

Đợi chút... Hiện giờ gió đang bắt đầu thổi, mà thân thể nát bấy chết thảm lúc trước của Tiêu Bát, mùi máu tươi theo gió bay xa... Đích xác vô cùng có khả năng dẫn tới huyền thú khát máu!

Con sói hoang bỗng dưng xuất hiện này không cho Vân Triệt nhiều thời gian phản ứng và suy xét lắm, gầm nhẹ một tiếng, liền chạy như điên, khi ngoài bảy bước liền đột nhiên nhảy lên, lao thẳng về phía Vân Triệt, móng sắc óng ánh kia đủ để trực tiếp xé rách thân thể hắn.

Lời nói lúc trước của Vân Triệt một chút cũng không sai, sở dĩ Mạt Ly có thể đi vào thiên độc châu, hút máu của Vân Triệt, cũng bám tính mạng của mình vào trên tính mạng của hắn, bởi vậy, mạng của Vân Triệt cũng liền trở thành mạng của nàng. Nếu Vân Triệt chết, nàng cũng sẽ chết, cho dù không chết, đánh mất thiên độc châu, nàng cũng sẽ trong khoảng thời gian ngắn độc phát hồn tán.

Cho nên, khi nhìn thấy sói hoang đánh về phía Vân Triệt, trong mắt Mạt Ly nhất thời thoáng qua một tia sát khí, huyền lực cuồng bạo trong nháy mắt ngưng tụ lại trong tay... Nhưng trong nháy mắt khi huyền lực bắt đầu khởi động kia, nàng chợt như bị vạn tiễn xuyên tim, toàn thân cương cứng, trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ cực kỳ thống khổ, huyền lực mới vừa ngưng tụ lại bỗng chốc tiêu tán toàn bộ, nàng ở trong thống khổ toàn thân run rẩy, thân thể thể mà lại bỗng nhiên lóe lên, sau đó giống như hư ảnh khi thì rõ ràng, khi thì mơ hồ...

Lần đầu tiên ra tay chém chết Tiêu Bát, liền khiến cho nàng gặp phải phản phệ mạnh mẽ của thí thần tuyệt thượng độc, lần thứ hai vận dụng huyền lực diệt sát Tiêu Cửu, khiến cho phản phệ mà nàng gặp phải nhất thời tăng lên mấy lần, lần này lại vận dụng huyền lực nữa, kịch độc toàn thân giống như con rắn độc thức tỉnh thừa dịp trống rỗng mà vào, điên cuồng cắn nuốt linh hồn nàng, khiến cho nàng dùng nói tới công kích đầu sói hoang kia, ngay cả đứng cũng đã không cách nào đứng vững, thân thể nửa hư ảo đã đối mặt với khả năng tan thành mây khói dưới kịch độc phát tác.

- Đứng động huyền lực!!

Nhìn thấy thân thể Mạt Ly bỗng chốc trở nên như ẩn như hiện, chân mày Vân Triệt nhăn lại, lớn tiếng gầm thét lên. Mà đầu sói hoang kia đã bỏ xuống trên đầu, nanh sói như mũi đao nhọn trong nháy mắt càng ngày càng gần...

Roẹt!!

Áo bên vai phải bị hung hăng xé rách, huyết chút nữa tổn thương tới da thịt. Vân Triệt hiên hiên tránh thoát được một kiếp bỏ nhào bất ngờ không đợi đứng dậy, tay phải luôn luôn nắm chặt dùng hết toàn lực vung về phía sói xám, đồng bột phản hấn vốn chuẩn bị dùng để đối phó với Tiêu Bát nhất thời chuẩn xác rắc vào trên đầu sói hoang vừa mới rơi xuống đất.

Sói hoang nhất thời phát ra một tiếng tru thảm thiết thê lương, khi tru lên thân thể trực tiếp ngã xuống, hai móng vuốt sói liều mạng cào lên hai mắt mình. Vân Triệt lấy tốc độ nhanh nhất đứng lên, nhanh chóng nhặt dao găm lúc trước Mạt Ly quăng trên mặt đất lên, đột nhiên cắn răng, đánh lại về phía sói hoang, dao găm trong tay dùng hết toàn lực đâm vào yết hầu sói hoang.

Sói hoang tuy là con thú thông thường, nhưng da thịt, xương cốt đều rất cứng rắn, một đâm toàn lực của người bình thường nếu như đâm vào phía trên xương cổ, như vậy hậu quả chỉ tổn thương tới da xương, không có khả năng làm tổn thương tính mạng của nó, ngược lại sẽ triệt để kích thích hung tính của nó. Tốc độ hạ dao găm xuống của Vân Triệt cực nhanh, điểm rơi, càng gắt gao tập trung trong tâm mắt ngưng đọng lại của hắn... Dao găm chuẩn xác xuyên qua khe xương cổ của sói hoang, chặt đứt hầu quản của nó.

Tiếng tru của sói hoang bỗng chốc trở nên thê lương vô lực, toàn thân nó run rẩy cuồng loạn một trận, sau đó tê liệt ngã xuống đất, lại không một tiếng động.

"Phù..." Vân Triệt thở ra một hơi thật dài, đưa tay lau mồ hôi lạnh hiện đầy trên trán. Tuy rằng hiện giờ sức lực của hắn thấp kém, thân thể gầy yếu, nhưng ít ra ý thức chiến đấu và nhãn lực còn đó. Chẳng qua, hắn đã từng ngao thị thiên hạ vào lúc này đối mặt với sói hoang vẫn không thể bình thường hơn mà còn phải hung hiểm như thế, khiến cho hắn không khỏi cười chua xót.

Thân thể Mạt Ly vẫn lóe lên như trước, nàng giống như một con mèo con bị thương co rúc ở trên đất, biểu cảm trên mặt thống khổ đến cực điểm. Vân Triệt điều tức xong, đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, tay trái đặt trên bờ vai nàng, năng lực tinh lọc của thiên độc châu nhanh chóng phóng thích, ngăn chặn kịch độc đang điên cuồng tàn sát bừa bãi trong thân thể và trong linh hồn nàng.

Thí thần tuyệt thượng độc... Đây rốt cuộc là loại độc gì! Thế mà lại khiến cho nữ hài có thực lực đáng sợ nhường này đều huyết nữa chết.

Thần sắc thống khổ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạt Ly rốt cuộc có giảm bớt một chút, nhưng thân thể vẫn như trước luân phiên trong rõ ràng và mơ hồ, hơn nữa tần suất luân phiên càng lúc càng nhanh, rõ ràng có dấu hiệu sắp tiêu tán. Lúc này, Mạt Ly bỗng nhiên ngửa mặt lên, đưa tay ra bỗng chốc nắm lấy cổ tay phải của Vân Triệt, môi mềm hé mở ra, răng trắng như tuyết dùng sức cắn lên đầu ngón trỏ của hắn.

Ngón tay truyền đến đau nhức khiến gương mặt của Vân Triệt vặn vẹo một trận, hắn cảm giác được đầu ngón tay bị răng nanh sắc nhọn cắn nát, máu tươi chảy ra toàn bộ bị Mạt Ly mút vào trong miệng. So với sợ hãi lần đầu tiên khi bị nàng hút máu, lần này Vân Triệt trấn tĩnh hơn, cũng không giãy giụa, mặc kệ nàng cắn ngón tay mình, cái lưỡi ấm áp mềm mại vẫn luôn chặt chẽ để lên đầu ngón tay hắn, khiến cho hắn trong đau nhức rất nhiều, còn có một

cảm giác hương thụ không cách nào hình dung được...

Theo mỗi một giọt máu bị Mạt Ly hút vào trong miệng, tần suất thân thể Mạt Ly biến ảo bắt đầu thông thả lại, nửa phút sau cuối cùng hoàn toàn ngừng lại, Mạt Ly rời hàm răng của mình khỏi ngón tay hắn, tuy rằng sắc mặt vẫn hơi tái nhợt như trước, nhưng cuối cùng không còn thống khổ.

Vân Triệt lui về phía sau một bước, nhìn dấu răng trên ngón tay trở bàn tay phải vẫn chảy ra máu như trước, hít khí lạnh nói:

- Ngươi là... Con chó con hủ! Gặp một lần cắn ta một lần!

Mạt Ly chìa tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng lau khô miệng của mình một chút, trên khuôn mặt non nớt vẫn còn có vẻ sợ hãi. Nàng hơi cắn răng, nhú chân mày nhỏ nhắn lên, giọng lạnh lùng nói:

- Còn không phải bởi vì ngươi vô dụng! Bằng không, sao bản công chúa lại bị ép buộc đến mức này!

- Ta vô dụng?

Vân Triệt tự giễu cười nhẹ một tiếng:

- A, so với ngươi, ta thật sự đúng là vô dụng. Một con sói hoang thông thường cũng có thể muốn mạng của ta, nếu không phải bởi vì ngươi hai lần cứu giúp, hiện giờ ta đã chết trên tay hai người mới vừa bị ngươi giết chết rồi... Nhưng mà, cho dù ta vô dụng như thế nào, cũng coi như cứu ngươi hai lần. Đêm hôm đó nếu như ngươi không gặp được ta, ngươi đã sớm bị độc chết. Vừa rồi, nếu ta bỏ lại ngươi tiểu muội muội gặp nguy hiểm đi cho xong việc, bây giờ nói không chừng ngươi đã hôn phi phách tán. Ngươi nói ta vô dụng, đồng thời không nghĩ tới muốn cảm tạ ta sao?

Mạt Ly trầm mặc không nói.

- Khi ngươi gần chết gặp được thiên độc châu, xem như phúc lớn mạng lớn. Nhưng mà, vận khí của ngươi hiển nhiên cũng dừng lại ở đây, huyền mạch của ta tàn phế, nếu không chữa trị được, cả đời chỉ biết dừng lại ở cảnh giới sơ huyền cấp một. Ngươi thân trúng kịch độc, lại không thể tùy tiện vận dụng lực lượng, chỉ bằng lực lượng của chính ta, gặp phải nguy hiểm hơi lớn một chút, thì có thể chết bất cứ lúc nào, còn sẽ liên lụy đến ngươi cùng chết.

Vân Triệt dùng tay nắm giữ ngón tay cuối cùng đã cầm máu, thần nhiên nói.

Mạt Ly vẫn như trước không nói gì, nhưng ánh mắt lại không ngừng biến hóa, giống như đang do dự giữa cái gì đó.

- Chỉ có điều ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng tìm được phương pháp chữa trị huyền mạch của ta... Không! Là phải tìm được! Trước đó, ta sẽ cẩn thận bảo vệ tính mạng của mình.

Vân Triệt tỏ vẻ bình tĩnh và kiên quyết nói. Trong đầu, lại hiện lên bóng dáng Tiêu Liệt và Tiêu Linh Tịch. Vì bọn họ, con đường tất nhiên khó khăn tới cực điểm này, hắn cho dù như thế nào, cũng phải lấy tốc độ nhanh nhất, liều mạng đi.

- Chữa trị huyền mạch?

Trên mặt nữ hài lộ ra nụ cười khinh thường:

- Ta đã thăm dò huyền mạch của ngươi, cũng không phải do ngoại lực tổn hại, mà từ khi thật nhỏ, khi huyền mạch chưa thành hình liền bị thương nặng, lúc cảm rở đã bị tổn hại, hiện giờ huyền mạch quả thật phế không thể nói! Tình huống này đích thực có một biện pháp có thể ép buộc chữa trị, nhưng sau khi chữa trị, có thể mở ra ba huyền quan đã là cực hạn! Hơn nữa ngươi đã bỏ lỡ trúc cơ kỳ sơ huyền mấu chốt nhất trước mười bốn tuổi, chỉ bằng trạng thái này, trong vòng mười năm, ngươi ngay cả cảnh giới sơ huyền cũng không có khả năng đột phá! Hơn nữa, suốt đời đều khó có khả năng đột phá cảnh giới nhập huyền... Vẫn là một kẻ phế nhân vô dụng!

Lời Mạt Ly nói, khiến thần sắc Vân Triệt đột nhiên cứng đờ, hai tay cũng không khỏi nắm chặt. Lời Mạt Ly nói, thật sự đâm trúng sự thật thực tế tàn khốc mà hắn vẫn luôn cố hết sức lảng tránh... Bởi vì đúng như theo lời nàng nói, huyền mạch của hắn đã bị phế đến ăn sâu bén rễ, cho dù hắn biết biện pháp chữa trị, cũng chỉ có thể chữa trị được một phần rất nhỏ, huyền mạch như cũ vẫn là nửa phế. Hơn nữa hắn đã bỏ lỡ kỳ trụ cột mấu chốt nhất, tốc độ tu luyện huyền lực, chậm hơn người khác mấy lần... Gần như không có khả năng có thể đột phá đến cảnh giới chân huyền.

Ngực Vân Triệt phập phồng kịch liệt, cắn răng nói:

- Chuyện đó, ta sẽ nghĩ cách!

- Ngươi định thu thập các loại dược liệu, lấy thiên độc châu rèn luyện các loại đan dược để tăng mạnh mẽ lên cho mình sao? Đường như đúng là ý tưởng không sai. Nhưng với năng lực buồn cười này của ngươi, lại bằng vào cái gì lấy được dược liệu cao cấp! Ngược lại, ngươi sẽ liên tiếp rơi vào hoàn cảnh có khả năng vạn kiếp bất phục, liên lụy đến bản công chúa chết cùng ngươi!

Mạt Ly ngửa mặt lên, trong mắt hoàn toàn trong suốt, giống như cuối cùng có quyết định:

- Thu hồi ý tưởng buồn cười này của ngươi lại đi. Ngươi cứu tính mạng của bản công chúa, bản công chúa đích xác nên báo đáp ngươi... Ngươi chỉ cần đáp ứng ba điều kiện của bản công chúa, như vậy, bản công chúa sẽ lập tức khiến cho ngươi có một... Huyền mạch mới...

Ở trong ánh mắt bỗng nhiên kinh ngạc lên của Vân Triệt, ánh mắt Mạt Ly trở nên thâm thúy mà thần bí, giọng nói, cũng hơi thấp xuống:

- Một cái huyền mạch có lực lượng của thần!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mạt Ly làm sư phụ (hạ)

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lập tức có được một huyền mạch mới...

Huyền mạch có lực lượng của thần!?

Mấy câu nói đó của Mạt Ly, đối với Vân Triệt khát vọng vô hạn tìm được phương pháp chữa trị huyền mạch mà nói, không khác nào sấm sét nơi đất bằng.

Hắn nói với Tiêu Linh Tịch và Tiêu Liệt rằng trong vòng ba năm hắn nhất định trở về... Mà hắn rõ ràng biết trạng thái huyền mạch của mình hiểu rõ trong vòng ba năm chữa trị được huyền mạch, cũng áp đảo đến lực lượng của Tiêu môn là một mục đích xa không thể chạm vào bao nhiêu. Hắn sở dĩ nói ra lời hứa hẹn như vậy, chính là vì bức bách bản thân ở mức độ tối đa... Bởi vì chỉ có bức bách như vậy, mới có thể khiến cho mình ở dưới áp lực cực lớn đột phá cực hạn.

Mà bây giờ, Mạt Ly rõ ràng đang nói... Có thể lập tức đổi cho hắn một huyền mạch mới! Hơn nữa, còn là huyền mạch có lực lượng của thần!

“Lực lượng của thần” ở trong miệng Mạt Ly là cái gì, hắn không biết, chỉ cần bốn chữ “Có huyền mạch mới”, khiến cho trong lòng hắn không cách nào không chế một trận kích động đến run rẩy. Hắn kiềm chế sóng gợn trong lòng, nhìn chằm chằm vào mắt Mạt Ly nói:

- Người nói... Là thật?

- Bỏ công chúa sẽ lừa người?

Trên mặt nữ hài tràn đầy ngạo nghễ.

Vân Triệt nghẹn lời... Đúng vậy, năng ngay cả lực lượng khủng bố của cảnh giới Vương huyền cũng không để vào mắt, sao lại đáng lừa gạt hắn một tên phế nhân! Trong khoảng thời gian ngắn khiến cho một người có một huyền mạch mới, trong mắt người thường, thậm chí ở trong mắt “Thần y” Vân Triệt, đều hoàn toàn là chuyện không có khả năng. Nhưng khi Mạt Ly nói ra, trong mắt trong suốt, tư thái ngạo nghễ, khiến cho hắn tìm không ra một chút dấu vết nói dối.

Nhưng mà, nàng có một đầu mái tóc dài màu đỏ không nên thuộc nhân loại của Thiên Huyền đại lục, nàng tuổi còn nhỏ, lại có huyền lực vô cùng khủng bố, trên người nàng trũng độc, loại độc mà hắn là người có thiên độc châu cũng mới nghe lần đầu... “Chuyện không có khả năng” ở trên người nàng còn thiếu sao?

Có lẽ, nàng thật sự có phương pháp xử lý kỳ lạ gì đó, có thể khiến cho hắn trong khoảng thời gian ngắn đạt được một huyền mạch mới... Nếu quả thật có thể thực hiện, như vậy, hắn còn có vạn phần nắm chắc, đi thực hiện hứa hẹn với Tiêu Liệt và Tiêu Linh Tịch.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vân Triệt trở nên nóng rực lên:

- Được... Vậy người nói với ta, ba điều kiện mà người muốn ta đáp ứng người là gì?

Mạt Ly biết hắn tuyệt đối không có khả năng cự tuyệt, nàng không nói nhảm nhiều, nói thẳng:

- Điều kiện thứ nhất, người phải đáp ứng bản công chúa tìm được ba món đồ... Theo thứ tự là: Một gốc hoa U minh bà la, ba viên huyền đan của huyền thú không thua kém cảnh giới Bá huyền, cùng với... Ít nhất bảy mươi cân Tử mạch thần tinh!

Vân Triệt cẩn thận nghe... Khi Mạt Ly nói đến “Hoa U minh bà la”, hắn liền nhíu chặt mày. Tên “Hoa U minh bà la” này hắn đã từng nghe sư phụ nói đến, nhưng mình chưa từng thấy. Lúc trước sư phụ nói cho hắn biết, hoa U minh bà la là chỉ âm chí và chi linh của thế gian, chỉ sinh trưởng ở nơi chỉ âm chí hàn, cây lá màu tím đen, cần vên vẹn hai mươi bốn năm mới nở hoa một lần, hoa nở rộ cũng hiện lên màu tím đen vô cùng diễm dứa lòe loẹt, trên mặt cánh hoa lượn lờ sương mù màu tím nhạt giống như khí tức u minh, khi sương mù di động còn mơ hồ phóng thích ra tiếng minh quý khóc cười. Hoa nở ba ngày sau đó sẽ héo tàn, lần sau nở hoa, lại phải chờ tới hai mươi bốn năm sau.

Về phần hoa u minh bà la có tác dụng gì, sư phụ không nói tới, chỉ nói một khi người phạm đến gần, sẽ bị minh khí xâm nhập thể, nhẹ thì hôn mê lâu, nặng thì mất mạng.

Đi nơi chỉ âm chỉ hàn, tìm kiếm một gốc cây hoa hai mươi bốn năm mới nở một lần, hơn nữa tới gần còn có thể sẽ chết... Vân Triệt giật giạt chân mày, cũng không có phản ứng quá khích gì. Nếu như Mạt Ly có thể cho hắn một huyền mạch mới, yêu cầu như thế cũng không tính là quá đáng...

Nhưng món đồ thứ hai mà Mạt Ly nói ra, khiến cho hắn thiếu chút nữa thất thanh mà phun ra...

Ba viên huyền đan của huyền thú không thua kém cảnh giới Bá huyền!! Ngươi đặc biệt trêu đùa ta sao!?

Cảnh giới bá huyền là khái niệm gì? Đó là cảnh giới trong truyền thuyết, là cảnh giới tối cao mà vô số huyền giả không thể đạt được, ngay cả nhìn lên cũng trông không thấy. Nhìn chung quanh toàn bộ Thương Phong đế quốc, cảnh giới Vương huyền có thể tìm được mấy người, nhưng cảnh giới Bá huyền tuyệt đối không có một người! Cường giả cảnh giới Vương huyền được gọi là Vương tọa, mà cảnh giới Bá huyền, tất nhiên được gọi là Bá hoàng, ý chỉ một khi đạt tới cảnh giới này, chính là hoàng giả tuyệt đối của vùng trời này, không ai có thể nghịch!

Không cần nói đến Thương Phong đế quốc hiện giờ, vèn vẹn trong vòng ngàn năm, Thương Phong đế quốc đều chưa từng xuất hiện một cường giả tuyệt thế cảnh giới Bá huyền.

Mà môi Mạt Ly khẽ mở, liền là ba viên huyền đan của huyền thú không thua kém cảnh giới Bá huyền! Muốn lấy được ba viên huyền đan này, nhất định phải chặn đánh giết chết ba con Bá huyền thú! Từ nơi nào tìm được ba con Bá huyền thú này hay là tiếp theo... Nhìn chung quanh Thương Phong đế quốc, ai chộp được Bá huyền thú?

Trên Vương huyền, từng bước lên trời. Năm cảnh giới Vương huyền cấp mười, cũng không có khả năng địch nổi một cảnh giới Bá huyền cấp một. Nói cách khác, tất cả cường giả cảnh giới Vương huyền mà Thương Phong đế quốc có được cộng lại, cũng không có khả năng đối phó với một Bá huyền thú. Ba viên huyền đan của huyền thú không thua kém cảnh giới Bá huyền... Phong chừng đương gia của tứ đại tông môn nghe được yêu cầu này đều sẽ nổi trận lôi đình.

Mà món đồ thứ ba Mạt Ly nói ra, khiến Vân Triệt thiếu chút nữa kinh hãi đến đặt móng ngòi trên đất.

Ít nhất bảy mươi cân tử mạch thần tinh... Là tử mạch thần tinh, không phải tử mạch thiên tinh! Tử mạch thiên tinh là vật báu hiếm thấy của thiên địa, một miếng tử mạch thiên tinh kích cỡ chừng móng tay đã vô giá, chỉ có tông môn khổng lồ mới xứng có được, huyền giả tầm thường vốn không dám hy vọng xa vời. Mà tử mạch thần tinh đó là lấy từ trong tử mạch thiên tinh ra, một tử mạch thiên tinh cỡ một căn nhà, đại khái có thể lấy ra một miếng tử mạch thần tinh cỡ móng tay.

Như vậy, bảy mươi cân tử mạch thần tinh...

“~!@#%...”

Vân Triệt có lý do tin tưởng, toàn bộ tử mạch thần tinh của cả Thiên Huyền đại lục cộng lại, cũng không nhất định có được hơn bảy mươi cân. Mà nếu quả thật có thể có số lượng tử mạch thần tinh này, như vậy, giá trị của nó, đủ để mua được ba cái Thương Phong đế quốc!

- Ngươi... Xác định... Ngươi... Không phải đang... Trêu chọc ta?

Lúc Vân Triệt nói chuyện, răng không ngừng để gió lọt vào (há hốc miệng mà nói). Hắn tin tưởng Thương Phong đế quốc này bất cứ ai nghe được yêu cầu này, đều sẽ kinh hãi lời nói không trôi chảy.

Trên mặt Mạt Ly không hề có vẻ nói đùa, nằng nạnh mắt mà nói:

- Ta bị độc nhập hồn phách, hay cả thiên độc châu, cũng phải ít nhất mấy năm mới có thể tinh lọc hoàn toàn. Sau khi độc ở trên người ta tiêu tan, ta phải trùng tổ thân thể. Mà ba món đồ, đó là đồ cần dùng khi ta trùng tổ thân thể, thiếu một thứ cũng không được!

- Thời gian?

- Ba mươi năm!

Ba mươi năm? Lúc này cuối cùng khiến Vân Triệt khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi gật gù đầu:

- Được! Điều kiện này, ta đáp ứng!

Vô nghĩa! Ba mươi năm, thời gian dài, đương nhiên đáp ứng trước lại nói. Về phần hoa u minh bà la, huyền đan của Bá huyền thú cùng với bảy mươi cân tử mạch thần tinh... Dù sao còn có ba mươi năm! Đi một bước nhìn một bước.

- Còn điều kiện thứ hai?

Vân Triệt ngừng thờ hỏi, điều kiện thứ nhất liền dọa người như vậy, điều kiện thứ hai nói không chừng càng thêm hung tàn.

- Điều kiện thứ hai, ngươi phải trong vòng ba mươi năm, đạt tới cảnh giới Quân huyền!

Mạt Ly như trước nhìn biểu cảm của Vân Triệt, thông thả mà rõ ràng nói.

“!@#%...” Vân Triệt bỗng nhiên có một kích động muốn đề tiểu la lỵ này xuống đất đánh móng một trận!

Hắn càng bắt đầu hoài nghi, tiểu cô nương này rõ ràng chính là đang trêu đùa hắn!

- Thiên Huyền đại lục ta không biết... Nhìn trong lịch sử của Thương Phong đế quốc, chưa từng có người nào có thể trong vòng ba mươi năm đạt tới cảnh giới Quân huyền... Càng nghiêm chỉnh mà nói, là chưa từng có người nào từng đạt tới cảnh giới Quân huyền.

Vân Triệt nghiêm trang nói. Chỉ có điều khóe miệng hơi co rúm của hắn vẫn hiển lộ rõ ràng oán giận trong nội tâm hắn.

- Vậy ngươi có đáp ứng không?

Mạt Ly nhướn mày.

- Đáp ứng, đương nhiên đáp ứng!

Vân Triệt không chút do dự lên tiếng trả lời, tất cả biểu cảm trên mặt đều thu liễm, trong hai tròng mắt, hiện ra vẻ lạnh nhạt và bình tĩnh cực hạn:

- Điều kiện thứ nhất của ngươi, ta có lẽ còn có phần lo lắng. Nhưng điều kiện này, với ta mà nói ngược lại là điều kiện thật sự không coi vào đâu. Ta sở dĩ nói trong lịch sử của Thương Phong đế quốc chưa từng có người nào có thể trong vòng ba mươi năm đạt tới cảnh giới Quân huyền, chỉ vì muốn tỏ rõ, nếu cho ta một khởi điểm giống như vậy, ta sẽ phủ định lịch sử của Thương Phong đế quốc! Ta có thiên độc châu trong người, nếu ta bại bởi bất cứ người nào của Thương Phong đế quốc, đây mới thật sự là... Phế vật!

- Trong vòng ba mươi năm đạt tới Quân huyền... Cũng không phải người si nói mộng!

Hai mắt Vân Triệt khép hờ, giọng nói bình thản như nước.

Vốn tưởng rằng nói ra lời nói đồng dạng, nhiệt huyết sôi trào như vậy, tiểu la lỵ này sẽ phải mất lộ ra ánh sáng lạ còn nhìn hắn nhiều lần, nhưng khiến Vân Triệt thất vọng chính là, Mạt Ly chỉ khẽ gật đầu. Hắn hơi buồn bực hỏi:

- Nhưng mà, vì sao ngươi muốn để cho ta trong vòng ba mươi năm đạt tới cảnh giới Quân huyền?

- Sinh mệnh lực của con người và huyền lực có liên quan. Sinh mệnh lực thể hiện giờ của bản công chúa vốn từ sinh mệnh lực của ngươi, bản công chúa muốn trọng tổ thân thể, cũng phải hoàn mỹ giữ nguyên được thực lực phía trước, ít nhất phải có sinh mệnh lực cảnh giới Quân huyền!

Mạt Ly tỏ vẻ bình tĩnh nói.

Vân Triệt có phần cái hiểu cái không gật đầu... Nhưng trong lòng bỗng nhiên cả kinh...

Ít nhất phải có sinh mệnh lực cảnh giới Quân huyền, mới có thể khiến cho thân thể và linh hồn dung hợp sau khi trùng tổ giữ được thực lực lúc trước... Như vậy, như vậy nói cách khác... Thực lực lúc trước của nàng...

Còn phải ở trên cảnh giới Quân huyền!?!?

Không! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Nhất định là phương thức lý giải của ta không đúng! Vân Triệt âm thầm lắc lắc đầu, bỏ suy đoán vớ vẩn đến buồn cười này ra.

Ánh mắt của Mạt Ly trở lại trên người hắn, đã trở nên nghiêm túc mà kiêu ngạo:

- Điều kiện thứ ba.. Quý xuống dập đầu, bái ta làm thầy!

“...”

“... ..”

Vân Triệt nhìn nàng, cứ thế hồi lâu không nói ra được một chữ.

- Ngươi không đồng ý?

Mạt Ly hơi nhún mày, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ mà non nớt, lại che một tầng uy nghiêm làm cho trong lòng người ta sinh sợ hãi.

- ... Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

Về mặt Vân Triệt rồi rầm hỏi.

Trong mắt Mạt Ly khẽ khựng lại, nhưng vẫn trả lời hắn:

- Mười ba tuổi.

- Mười ba... Tuổi...

Câu trả lời này hoàn toàn phù hợp với dáng ngoài của nàng, lại khiến cho trong lòng Vân Triệt run rẩy và rên rỉ một trận: Mười ba tuổi! Ta fuck! Lại thật sự chỉ có mười ba tuổi! Huyền lực đáng sợ như vậy, tâm trí, tư thái thành thực như vậy, nói chuyện lên mặt cụ non như vậy, ta còn tưởng rằng là đồng hồ mấy trăm tuổi... Lại thật sự chỉ có mười ba tuổi!!

Nhưng mà Vân Triệt nghĩ lại, trong lòng bỗng nhiên thoải mái lên... Nếu nàng thật sự chỉ có mười ba tuổi, cho dù huyền lực của nàng đáng sợ bao nhiêu, cho dù xuất thân nàng rất cao quý thần bí, cho dù nàng tàn nhẫn ngạo mạn cỡ nào, cho dù tâm trí nàng thành thực bao nhiêu... Đời này của nàng cũng chỉ có không đến mười ba năm lịch duyệt! Bản thân mình có trí nhớ hai đời, đối phó với nàng, còn không phải thuận buồm xuôi gió! Nàng dù cường đại cường thế như thế nào, dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương còn chưa lớn lên mà thôi.

- Có phải sau khi biết được bản công chúa mới chỉ mười ba tuổi, nhất thời cảm thấy bản công chúa trở nên dễ đối phó hơn không?

Mạt Ly nheo mắt lạnh lại, lạnh lẽo âm u nói:

Một câu nói chọc đến trong lòng Vân Triệt. Vân Triệt nhanh chóng lắc đầu:

- Làm sao có thể chứ. Ta sở dĩ hỏi số tuổi của ngươi, là muốn nói cho ngươi biết, hiện giờ ta mười sáu tuổi, còn lớn hơn ngươi ba tuổi. Tuổi của ngươi còn nhỏ hơn ta, làm sư phụ của ta, có phần... Không quá thích hợp đi?

- Tuổi?

Mạt Ly cười lạnh khinh thường một tiếng:

- Người mạnh nhất trên mảnh đại lục này cho dù quý trước mặt bản công chúa mười năm, bản công chúa cũng sẽ không liếc nhìn nhiều hán một cái. Hiện giờ bản công chúa chủ động muốn trở thành sư phụ của ngươi, là ban ơn cho ngươi, ngươi lại còn muốn cự tuyệt?

“...” Khẩu khí này, lớn đến khiến Vân Triệt hít thở không thông.

Vân Triệt quyết định thật nhanh, gật gật đầu:

- Được rồi, ta bái ngươi làm thầy, nhưng mà, ta sẽ không dập đầu cho ngươi.

- Lý do.

Mạt Ly nhàn nhạt nói:

- Ta có thể quy trưởng bối, quý ân nhân... Quý lão bà cũng không phải không có khả năng, nhưng để cho ta quý ngươi tiểu cô nương mới quen biết vài ngày, ta làm không được. Đây là tôn nghiêm cơ bản nhất của người làm nam nhân!

Vân Triệt lắc đầu, giọng nói vô cùng kiên quyết.

- Hi...

Mạt Ly nở nụ cười, cười xinh đẹp như hoa nhài nở rộ, giọng nói, lại lộ ra âm trầm lạnh lẽo như băng:

- Chuyện này có thể không tùy theo ngươi!

Giọng nói hạ xuống, tay phải của Mạt Ly đã nhanh như chớp túm được trên bờ vai Vân Triệt... Nhất thời, Vân Triệt như bị núi cao đè xuống người, dưới lực lượng to lớn khổng lồ không thể kháng cự trong nháy mắt hai đầu gối khụy xuống, nặng nề quỳ trên đất, quỳ gối trước mặt Mạt Ly.

- Ngươi!

Mặt Vân Triệt lộ vẻ tức giận, liền định đứng lên... Nhưng đối mặt với lực lượng của Mạt Ly, hán vốn không có khả năng có một chút năng lực phản kháng nào, ngay cả dùng hết lực lượng toàn thân, cũng vẫn không có biện pháp đứng người lên một chút.

- Lập tức dập đầu cho bản công chúa, bản công chúa sẽ chính thức trở thành sư phụ của ngươi, chẳng những cho ngươi một huyền mạch mới, mà còn có thể chỉ dẫn cho ngươi con đường tu huyền!

Trong lúc giây phút, bên tai Vân Triệt vang lên giọng nói lạnh lẽo cao ngạo của Mạt Ly, hán dùng lực lắc đầu, thấp giọng nói:

- Ngươi... Ngươi đừng có hy vọng! Ta cho dù không cần huyền mạch... Cũng tuyệt đối không... Hướng ngươi một tiểu nha đầu... Ặc!!

Lời Vân Triệt còn chưa dứt, một lực lượng trầm trọng đã đè nửa người trên của hán trên đất, Mạt Ly nâng một chân ngọc trắng như tuyết giống như băng liên lên, đập trên bờ vai Vân Triệt, khẽ dùng lực, chỉ nghe “Rắc” một tiếng xương lệch chỗ, đầu đang gất gao ngẩng lên của Vân Triệt liền hung hăng đánh vào trên mặt đất lạnh như băng... Hoàn thành nghi thức dập đầu.

Chân trần của Mạt Ly tiếp tục dẫm xuống bả vai Vân Triệt không dòi, hai tay nàng ôm ngực, chậm chạp nói:

- Có phải cảm thấy xương cốt của mình thật cứng, thật giòn? Không có thực lực, người ngay cả năng lực cự tuyệt đập đầu với ta cũng không có, lại có tư cách gì mà kiêu ngạo ở trước mặt ta. Không có thực lực, khi đối mặt với cường giả tuyệt đối, tôn nghiêm và kiêu ngạo mà người tự cho, chẳng qua chỉ là một chuyện cười!

Lời Mạt Ly giống như một chậu nước lạnh, vô tình dội lên trên đầu Vân Triệt, khiến cho hắn giật mình ở đó, sau đó, hắn nở nụ cười, yên lặng cười chính mình. . . Đúng vậy, không có thực lực, có tư cách gì đi nói tôn nghiêm và kiêu ngạo. . . Mới vừa rồi đáng về bản thân tự cho là kiêu ngạo, ở trong mắt Mạt Ly, nhất định là buồn cười đến cực điểm đi. . .

- Tuy rằng không tình nguyện, nhưng người cuối cùng đã đập đầu. Từ giờ trở đi, bản công chúa sẽ là sự phụ của người. Đối với ta người sự phụ này, người bây giờ có vấn đề gì muốn hỏi sao?

Chân Mạt Ly dẫm trên bả vai Vân Triệt, từ trên cao nhìn xuống hắn.

- ... Có!

Vân Triệt ngửa mặt lên, ánh mắt hướng về phía trước, giọng điệu tối nghĩa:

- Ta muốn hỏi. . . Người là bộ lông còn chưa kịp phát triển. . . Hay là. . . Trời sinh bạch hổ?

Vào một đêm khi Vân Triệt gặp được Mạt Ly, thân thể Mạt Ly tiêu tán, chỉ còn lại quần áo trên đất. Vân Triệt liền nhặt xiêm y của nàng lên tiến vào trong thiên độc châu phủ lên thân thể nàng, nội y gì đó hoàn toàn không chạm vào. Mạt Ly tỉnh lại trong thiên độc châu tự nhiên cũng chỉ có bộ quần áo trắng này mặc lên người, bên trong hoàn toàn không có gì. . .

Một chân Mạt Ly dẫm lên vai, hai chân tự nhiên tách ra, lấy góc độ của Vân Triệt, phong cảnh tuyệt mỹ trong trắng mang phần, phần nộn mượt mà giữa hai chân dưới váy nàng nhìn muốn rõ ràng bao nhiêu có rõ ràng bấy nhiêu. . .

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Máu Tà thần bất diệt

Nhóm: Vạn Yên Chi Sào

“??” Lời này của Vân Triệt khiến Mạt Ly ngẩn ra, khi nàng bỗng nhiên chú ý tới phương hướng chỉ tới tầm mắt của Vân Triệt, mới rút cuộc phản ứng kịp.

- A!!!!

Mạt Ly nhanh như tia chớp nhảy về phía sau, hai bàn tay nhỏ phản xạ có điều kiện dùng sức đè lại váy của mình. Trong nháy mắt trên khuôn mặt trắng như tuyết tràn đầy phần nộ. . . Kinh hoàng. . . còn có vẻ phần hồng tràn lan cấp tốc. . .

Không sai, nữ hài kiêu kỳ ngạo mạn, ra tay tàn nhẫn độc ác này, thế nhưng lại kinh hoàng và đỏ mặt. Lúc này nàng kinh hoàng hờn giận, mây đỏ đầy mặt, động tác hai tay che váy gần như không có gì khác thiếu nữ bình thường bất ngờ bị khinh nhờn, càng có một ý vị động lòng người mà nữ hài khác tuyệt đối không có cách nào sánh bằng, nhìn đến khiến Vân Triệt ngẩn ngơ. . . Đường nhiên, nếu snhw không có lời nói sát khí thấu xương này, thì càng hoàn mỹ.

Về mặt Mạt Ly hờn giận, hai chiếc răng khểnh như hai viên trân châu cắn chặt vào nhau, sắc bén lóng lánh, ánh mắt kia càng hung ác đến hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn. Từ nhỏ nàng liền lớn lên trong cung kính, triều bái cùng với sự sợ hãi của tất cả mọi người, trừ bỏ người thân của nàng, ngay cả người dám nhìn thẳng vào nàng cũng tìm không ra vài người. Cho tới bây giờ nàng đều không nghĩ tới, thân thể của bản thân mình, lại bị một người phạm, còn là một người phạm phé tới cực điểm khinh nhờn như thế!

Sát khí bao phủ Vân Triệt đáng sợ giống như binh khí thực chất, có lẽ một giây sau, chủ nhân của sát khí này sẽ triệt để xé nát hắn. Nhưng Vân Triệt vẫn mặt không đổi sắc, hoạt động một chút chỗ cổ thiếu chút nữa bị Mạt Ly làm sai chỗ, phải mông đứng từ trên mặt đất lên, có tiếng cũng có miếng hỏi:

- Ba điều kiện người đưa ra ta đều đáp ứng rồi, lúc trước người nói để cho ta có được một huyền mạch mới, có phải nên thực hiện rồi không?

Sát khí của Mạt Ly không hề giảm chút nào, màu phần hồng trên mặt lại phai nhạt xuống một chút. Nhìn thân thể cao quý của nàng, đừng nói đừng ánh mắt triệt để khinh nhờn nàng, cho dù đụng chạm đến đầu ngón tay của nàng, nàng cũng sẽ bầm thây vạn đoạn đối phương. Nhưng khi đối mặt với Vân Triệt, cho dù trong lòng nàng cực kỳ căm hận, sát khí tận trời, lại vốn không thể làm gì, bởi vì mạng của hắn, là mạng của bản thân nàng.

- Vĩnh viễn quên đi cảnh tượng người mới vừa nhìn thấy!

Mặt Mạt Ly lộ vẻ hung ác, sát khí như băng, nhưng nàng lớn lên thật sự rất xinh đẹp đáng yêu, cho dù có biểu cảm hung ác, nhìn qua vẫn vô cùng cảnh đẹp ý vui như cũ, khiến cho Vân Triệt không hề cảm thấy một chút lực uy hiếp:

- Nếu không phải bởi vì ngươi và bản công chúa cùng mạng, bản công chúa nhất định sẽ khoét cặp mắt của ngươi, khiến cho ngươi chết không có chỗ chôn!

- ... Mới vừa rồi ta tuyệt đối không nhìn thấy thứ gì không nên thấy!

Vân Triệt vội vàng tỏ vẻ kinh hoàng nói, ở trong lòng lại yên lặng bổ sung một câu: Ừm, nhìn qua đều đã từng nhìn qua.

Đối mặt với Vân Triệt không cách nào xuống tay, tức giận cuối cùng được Mạt Ly áp chế một chút, nhưng hai tay vẫn như cũ theo bản năng đè chặt vай, sợ chỉ cần một trận gió hơi lớn một chút sẽ thổi vай lên. Nàng lạnh lùng nói

- Bản công chúa cho ngươi làm đệ tử của bản công chúa, chỉ bởi vì bản công chúa không định vô duyên vô cớ chỉ giáo người khác tu huyền. Có thể trở thành đệ tử của bản công chúa, đây là tạo hóa lớn nhất đời này của ngươi, từ giờ trở đi, ngươi phải thời thời khắc khắc xưng hô với ta là sư phụ.

- Ấc, cái này...

Vân Triệt lại tỏ vẻ do dự.

- Ngươi không đồng ý?

Chân mày Mạt Ly khẽ nhíu.

- Đương nhiên không phải không đồng ý.

Vân Triệt lắc đầu, dè dặt cẩn trọng nói

- Chính là, vừa rồi ta đã đề cập với ngươi trước đó ta có một sư phụ, chính là ông ấy đã cho ta thiên độc châu. Người sư phụ đầu tiên của ta chính là một lão nhân hiền lành đầu tóc hoa râm, ta gọi ông là “Sư phụ” đã hơn nhiều năm, cho nên vừa nhắc tới hai chữ “Sư phụ” ta liền không tự chủ được mà nghĩ đến ông. Còn ngươi lại xinh đẹp đáng yêu như vậy, nhất định không đồng ý khi ta gọi ngươi là sư phụ, ở trong lòng xen lẫn ngươi với một vị lão gia đi?

Mạt Ly: “...”

- Nếu không, ta trực tiếp gọi ngươi là Mạt Ly đi? Tên này vừa đáng yêu lại dễ nghe, lại thích hợp với ngươi nhất... Hoặc là, cũng có thể gọi ngươi là... Tiểu Mạt Ly? Tiểu tiểu Mạt Ly? Mạt Ly nhi? Tiểu Mạt nhi? Tiểu Ly nhi? Mạt Mạt? Ly Ly? Tiểu Mạt Mạt? Tiểu Ly Ly? Gọi ngươi là công chúa, công chúa điện hạ, hoặc Mạt Ly công chúa cũng không phải không thể được, hoặc là...

Hai hàng chân mày của Mạt Ly hơi giật giật, khóe môi hồng hồng nờn nà cũng có run rẩy rất nhỏ, cuối cùng không thể nhịn được nữa nói:

- Ngươi có thể gọi bản công chúa là Mạt Ly, nhưng trong lòng tuyệt đối không thể quên bản công chúa là sư phụ của ngươi! Càng không thể quên bổn phận và chức trách của ngươi làm đệ tử!

- Được!

Vân Triệt lập tức gạt đầu, lời thề son sắt nói:

- Chỉ cần Mạt Ly có thể cho ta có được một huyền mạch mới, ta liền coi Mạt Ly là sư phụ, sẽ tôn kính ngươi, nghe ngươi nói, làm việc ngươi nhấn nhủ, sẽ dốc hết nỗ lực lớn nhất tinh lực kịch độc có trên người ngươi, giúp ngươi trùng tổ thân thể.

Hai câu nói cuối cùng của Vân Triệt, khiến sóng mắt Mạt Ly hơi rung chuyển, lập tức, giọng nói của nàng lạnh xuống, ảm đạm sát khí:

- Còn có, không được làm việc gì bất kính với bản công chúa, bằng không...

- Đây là đương nhiên.

Thần sắc Vân Triệt nghiêm nghị nói:

- Chuyện vừa rồi chỉ là...

- Cấm miệng!

Nghe được Vân Triệt lại nói tới chuyện mới vừa rồi ánh mắt khinh nhờn, Mạt Ly nổi giận một trận, ngay cả tự tin cũng không khỏi yếu đi không ít.

- A.

Vân Triệt nhanh chóng im tiếng, sau đó dẫn đề tài đến chuyện mà hắn khát vọng chờ mong nhất:

- Như vậy, chuyện ngươi nói muốn cho ta có một huyền mạch mới, có thể bắt đầu sao?

Mạt Ly trầm mặc một lúc, nói:

- Mang bản công chúa đến một nơi không có người tới gần đi.

Đối với Thanh Lâm trấn, Vân Triệt cũng là lần đầu tiên đặt chân, hoàn toàn không quen thuộc, sơn mạch Xích Long này càng như vậy. Lúc này Vân Triệt đã bụng đói kêu vang, nhưng lời Mạt Ly nói khiến hạo hấn hưng phấn đến hoàn toàn không thấy cảm giác đói khát, dè dặt cẩn trọng đi vào chỗ sâu trong sơn mạch Xích Long, đi qua một ngọn núi thấp, đến một nơi cỏ xanh thành bóng mát, chung quanh không có dã thú, không có dấu vết nhân loại giẫm đạp, Vân Triệt dừng lại.

- Là nơi này đi... Chắc sẽ không có người đến đây đi?

Vân Triệt nhìn thoáng qua bốn phía, có phần không xác định nói.

- Mạt Ly, ngươi rốt cuộc muốn làm như thế nào?

Vân Triệt hỏi. Dù sao trong khoảng thời gian ngắn có được một huyền mạch mới, cho dù nghĩ theo phương diện nào, đều là chuyện trái với thường thức lẽ thường.

Mạt Ly luôn luôn đi phía sau Vân Triệt đã chậm rãi đi tới, nàng để trần một đôi chân bó, nhưng cùng đi tới lại không nhiễm một chút tro bụi, mềm mại trắng như tuyết khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã sinh ra kích động mãnh liệt muốn đi vuốt ve thường thức. Dừng bước ở phía trước Vân Triệt, nàng nhìn về phía xa, trong mắt đột nhiên trong suốt:

- Ngươi có biết, vì sao bản công chúa bị đuổi giết, sau đó nhiễm phải độc đáng sợ này không?

- Bởi vì sao?

Vân Triệt phối hợp hỏi.

- Bởi vì... Giọt máu này!

Ở trong kinh ngạc của Vân Triệt, Mạt Ly chậm rãi nâng tay phải lên, ngón trỏ non nặn dựng thẳng lên, chỉ lên trên không, ở trên đầu ngón tay của nàng, theo một tia sáng rọi lóng lánh quý dị, một vật thể hình giọt nước màu đỏ sậm chậm rãi lộ ra, trôi lơ lửng trên đầu ngón tay của nàng.

- Đây... Là?

Vân Triệt tới gần một chút, ngưng mắt nhìn lại... Kia giống như, là một giọt máu?

- Ba trăm năm trước, có người thăm dò ra một nơi nguy hiểm từ thời kỳ viễn cổ lưu lại, phát hiện một quyển sách cổ từ cực kỳ xa xưa. Phía trên ghi lại một thông tin như vậy: Thời đại thượng cổ, có một chân thần được gọi là “Tà thần”, hắn là một chân thần cuối cùng của thời đại chư thần ngã xuống, cái ngã xuống của hắn, cũng ý nghĩa với thời đại chư thần chân chính kết thúc. Mà lúc Tà thần ngã xuống, để lại một giọt máu ẩn chứa nguyên lực Tà thần bất diệt của hắn...

- Nếu như có thể có được giọt máu bất diệt này, đưa vào thân thể, bên trong huyền mạch, sẽ diễn sinh ra lực lượng Tà thần!

- Ghi chép lại này rất nhanh được nhiều người biết đến, bốn chữ “Lực lượng chân thần” có hấp dẫn khiến tất cả mọi người không cách nào kháng cự, vì vậy, rất nhiều người bắt đầu điên cuồng tìm kiếm máu của Tà thần, nhưng trong mấy trăm năm, lại thủy chung không thu hoạch được gì, cho đến một tháng trước, có người tìm đến nơi năm đó Tà thần ngã xuống. Vì thế, vô số người chen chúc hướng về phía đó, tìm khả năng tồn tại của vật chân thần còn truyền lại. Trong lúc lo lắng, “Máu Tà thần bất diệt” trong truyền thuyết lại tìm được, dẫn tới tranh đoạt của mọi người... Nhưng cuối cùng, rơi vào trên tay của bản công chúa.

- Bọn họ, là vì cướp giọt máu của Tà Thần trong tay ngươi?

Vân Triệt hỏi. Đồng thời trong lòng sinh nghi hoặc... Máu của Tà thần? Vô số người tranh đoạt? Nếu quả thật có oanh động như vậy, vì sao cho đến giờ ta thể mà lại chưa bao giờ từng nghe tới chuyện này? Ngay cả hai chữ “Tà thần” cũng là lần đầu tiên nghe nói tới.

Còn có, chân thần viễn cổ này nọ... Thật sự tồn tại?

- Hừ, dám cướp đoạt đồ của bản công chúa, hoàn toàn muốn chết!

Trong mắt Mạt Ly lộ ra vẻ hung ác, oán hận nói:

- Sau khi có được giọt máu của Tà thần này, ta mới phát hiện, trong nó sở hữu lực lượng chất chứa vốn không giống với tưởng tượng, vốn không có lực lượng hủy thiên diệt địa gì, thậm chí, vốn ngay cả một chút lực lượng mang tính hủy diệt cũng không có! Nếu đưa nó vào trong cơ thể, nó chỉ biết mạnh mẽ sửa đổi thuộc tính và kết cấu của huyền mạch trong cơ thể, hơn nữa, sẽ xóa sạch tất cả lực lượng của huyền mạch vốn có! Tất cả bắt đầu từ số không! Không hơn! Huyền lực sau đó, vẫn phải dựa vào bản thân mình tu luyện từng chút một!

- “Lực lượng của thần” mà mọi người dự đoán vốn một chút đều không có. Thật ra, chẳng qua là khiến huyền mạch có một chút thuộc tính của “Tà thần”

mà thôi! Cường độ này, chắc hơi mạnh hơn huyền mạch phổ thông một chút mà thôi!

- Ta quả quyết không có khả năng xóa đi tất cả lực lượng hiện giờ làm giá cao để sử dụng giọt máu của Tà thần này, nhưng dùng ở trên người người, lại dường như thích hợp hơn hết.

Mạt Ly di động ngón tay, khiến cho giọt máu màu đỏ sậm yên tĩnh lơ lửng trước ngực Vân Triệt:

- Huyền mạch của người vốn tàn phế, huyền lực càng tương đương không có, đưa vào giọt máu của Tà thần này, huyền mạch của người sẽ nhanh chóng trùng sinh, hóa thành huyết mạch của Tà thần! Tuy rằng ta không cảm giác được lực lượng cường đại gì từ trong giọt máu của Tà thần này, nhưng từ nó mà sinh ra huyết mạch của Tà thần, có thể sẽ có năng lực đặc thù gì cũng không chừng! Nếu không được, cũng sẽ không khiến người tiếp tục phế vật như vậy!

Khi nói chuyện, trong mắt Mạt Ly bỗng nhiên chợt lóe, cổ tay trắng nõn như tuyết trầm xuống, đầu ngón tay trắng nõn đột nhiên kéo theo giọt máu của Tà thần đang lơ lửng đâm vào trước ngực Vân Triệt, ngực Vân Triệt nhất thời bị rách ra một vết máu, khi giọt máu màu đỏ sậm kia đụng chạm đến máu tươi của Vân Triệt tràn ra, giống như nhận lấy hấp dẫn gì đó vĩ đại, nháy mắt nhập vào trong cơ thể của Vân Triệt...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Huyền mạch mới sinh ra

Nhóm: Vạn Yên Chi Sào

Khoảnh khắc khi giọt máu màu đỏ sậm vào trong cơ thể Vân Triệt, lấy chỗ vết máu ở ngực hấn làm điểm xuất phát, mấy chục đường vân màu đỏ sậm giống như vết máu điên cuồng lan tràn dọc theo trên thân hấn, trong nháy mắt lan tràn đến toàn thân hấn, lồng ngực của hấn, hai tay, hai chân, trên mặt, trên tay, thậm chí trên tròng mắt, đều hiện đầy ma vân giống như đường vân sắc máu.

- A a a a...

Trong nháy mắt đó, Vân Triệt giống như bị vạn lưỡi dao đâm vào thân, cảm giác đau đớn vô cùng kịch liệt điên cuồng truyền đến mỗi một góc theo toàn thân hấn, khiến cho hấn phát ra một tiếng hét vang thống khổ, toàn thân trở nên run rẩy trên phạm vi lớn, tầm mắt trước mắt hấn bỗng nhiên trở nên mờ hồ, cho đến khi hoàn toàn biến thành một mảnh sắc đỏ sậm...

Một lực lượng cắn nuốt từ trong cơ thể hấn thống khổ truyền đến... Vân Triệt vô cùng quen thuộc với cấu tạo cơ thể người, bộ phận bị cắn nuốt kia, rõ ràng chính là huyết mạch đã tàn phế của hấn! Huyền mạch dưới tác dụng tải trọng của huyền lực, cho dù không có huyền mạch, con người vẫn có thể còn sống, nhưng vĩnh viễn không có khả năng tu luyện được một chút huyền khí. Mặc dù huyền mạch không liên quan đến sinh tử, nhưng đây dù sao cũng là một phần thân thể, huyền mạch đã tàn phế bị cắn nuốt dần dần, không thể nghi ngờ khiến cho nội tạng bị xé rách một chút, hủy diệt, trình độ thống khổ này có thể nghĩ

Mới vừa rồi Mạt Ly nói, giọt máu Tà thần bất diệt này sẽ cắn nuốt huyền mạch vốn có, sau đó tạo ra huyền mạch mới... Hiện giờ huyền mạch bị cắn nuốt, ít ra đã chứng minh nàng không nói sai... Nếu quả thật có khả năng hình thành huyền mạch mới, điểm thống khổ ấy, lại tính là cái gì!

Đau đớn liên tục không cách nào hình dung, đó là một thống khổ vốn không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, hoàn toàn vượt qua cực hạn thừa nhận của nhân loại. Loại thống khổ này liên tục, lại liên tục... Tốc độ huyền mạch đã tàn phế bị cắn nuốt rất chậm, lấy tốc độ này, muốn hoàn toàn cắn nuốt sạch, ít nhất phải mất thời gian nửa khắc đồng hồ.

Ta không cần lực lượng Tà thần gì, không cần có huyền mạch mạnh hơn người thường Chỉ cần có thể để cho ta có được giống như người khác, thậm chí huyền mạch hơi yếu kém một chút cũng có thể... Nếu có thể thực hiện, cho dù lại thống khổ gấp bội! Ta cũng tuyệt đối cam nguyện!!

Thống khổ đáng sợ khiến thần kinh toàn thân Vân Triệt run rẩy kịch liệt, nhưng trong lòng của hấn, lại hoàn toàn bình tĩnh... Thậm chí hoàn toàn phần chân!

Khi máu của Tà thần bị Mạt Ly đưa vào trong cơ thể Vân Triệt, cánh môi Mạt Ly cong lên, lộ ra một... Nụ cười rất vui sướng khi người gặp họa.

Theo trí nhớ của nàng từ khi có được giọt máu bất diệt này, một khi nó vào cơ thể, sẽ mạnh mẽ cắn nuốt huyền mạch vốn có của thân thể này... Mà cắn nuốt huyền mạch, quá trình của nó, thống khổ này giống như dùng dao cắt đứt, đập nát huyền mạch vốn có từng chút một... Cắt đứt, đập nát... Đây không thể nghi ngờ là một khổ hình cực kỳ bi thảm, một đau đớn cực hạn đủ để cho cao thủ tuyệt thế lẫn đất kêu rên.

Người cho rằng mới vừa rồi người dùng ánh mắt khinh nhờn thân thể của ta, ta thật sự sẽ bỏ qua cho người sao? Máu của Tà thần này đúng là sẽ làm cho người có được một huyết mạch mới, nhưng sẽ thay thế ta, cho người từng phạt tàn khóc nhất!

Mạt Ly tàn nhẫn cười, nhìn ma vân màu đỏ che kín toàn thân của hấn, nhìn ánh mắt của hấn biến thành màu đỏ sậm từng chút một, nhìn toàn thân hấn bắt đầu run rẩy, nhìn sắc mặt hấn thống khổ vạn vạn... Dần dần, nụ cười của nàng lại đông lạnh từng chút một, biến mất, thay vào đó, là vẻ kinh ngạc càng

ngày càng sâu.

Từ chi của hán đang run run, cơ bắp toàn thân đều đang co rút, ngũ quan càng trong vẩn vơ gần như chạm vào nhau, trên trán, mồ hôi to như hạt đậu lấy tốc độ dọa người chảy xuống... Không cách nào tưởng tượng phải thừa nhận thống khổ vĩ đại cỡ nào, thân thể mới xuất hiện phản ứng kinh hải thu hút như thế.

Nhưng mà, trừ bỏ một chút âm thanh rên rỉ đau đớn ban đầu, sau đó, Vân Triệt liền không phát ra một âm thanh thống khổ nữa, ngay cả một chút cũng không có!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một phút đồng hồ... Ba phút... Năm phút đồng hồ... Vẻ mặt của Mạt Ly, cuối cùng biến thành khiếp sợ triệt để.

Cấn nuốt huyền mạch... Dưới thống khổ đáng sợ như thế, hán thể mà lại thủy chung không phát ra tiếng kêu rên thảm thiết một lần!

Mồ hôi đã thấm ướt toàn thân Vân Triệt, mỗi một chỗ da thịt trên dưới toàn thân hán đều đang run run trong thống khổ, nhưng giữa hàm răng cắn chặt của hán, lại vô cùng kinh người không có âm thanh phát ra. Mà bên trong gương mặt vẩn vơ của hán, lại còn mơ hồ lộ ra một tia... Hưng phấn!

Hán rõ ràng phải thống khổ, sống không bằng chết... Tại sao lại có phản ứng như thế!

Rõ ràng là một người bình thường có huyền mạch bị phế bỏ, làm sao có thể có được lực ý chí đáng sợ như vậy!

Không đúng! Đây là lực ý chí mà con người có khả năng có được sao! Thống khổ như thế, cho dù là phụ thân ta, cũng tuyệt đối không có khả năng thừa nhận thông dong như thế!

Phàm phu tục tử này... Người được thiên độc châu phụ thuộc.. Hán rốt cuộc là...

Một khắc này, Mạt Ly trong chấn kinh phát hiện, nàng hoàn toàn xem thường người này. Thân thể hán rất yếu, huyền lực của hán nhỏ bé không chịu nổi, nhưng hán lúc này, lại biểu hiện ra lực ý chí khủng bố hoàn toàn không hợp. Lúc trước, nàng luôn luôn không hiểu tại sao thiên độc châu thân là huyền thiên chí bảo thể mà lại bám vào trên người một nhân loại lại cực kỳ dễ hèn như vậy, lúc này, nàng bắt đầu có cảm giác... Dường như không phải linh tính của thiên độc châu biến mất, lại càng không phải linh tính của thiên độc châu đã điên rồi...

Nửa khắc đồng hồ trôi qua...

Ma văn màu đỏ sậm che kín toàn thân Vân Triệt bỗng nhiên chớp động lên ánh sáng rực rỡ màu đỏ, mà ngũ quan vẩn vơ của hán cũng vào lúc này cuối cùng bắt đầu hòa hoãn xuống một chút.

Huyền mạch cắn nuốt đã kết thúc, chờ đón chính là, tạo ra một huyền mạch mới.

Lúc trước chỗ bị cắn nuốt, hán cảm giác được trưởng thành của huyền mạch mới, hơn nữa tốc độ trưởng thành rất nhanh cực kỳ nhanh, còn nhiều hơn tốc độ huyền mạch bị cắn nuốt mười lần. Cảm giác trống rỗng mới vừa tồn tại không lâu rất nhanh liền bị cảm giác phong phú hoàn toàn mới thay thế, đau đớn mà hán thừa nhận cũng như thủy triều nhanh chóng lui tan.

Mồ hôi lại không chảy xuống, cơ bắp co rút cũng ngừng lại, ngay cả sắc mặt, cũng trở nên bình thường trở lại, Vân Triệt nhấp nháy mắt, toàn thân vẫn không nhúc nhích, nếu nhìn kỹ, thậm chí có thể nhìn thấy bên khóe miệng hán đang treo một nụ cười nhạt bình thản.

Bên trong trầm tĩnh, Vân Triệt khởi động nội thị, vui sướng nhìn huyền mạch trong cơ thể mình cấp tốc trưởng thành. Một khắc này, hán không còn một chút hoài nghi lời Mạt Ly nói. Huyền mạch trùng sinh, chuyện không thể tưởng tượng nổi này đang vô cùng rõ ràng chân thật hiện ra trên người mình.

Huyền mạch của người từ khi người sinh ra bắt đầu thông thả trưởng thành, mãi cho đến mười bốn tuổi hoàn toàn thành hình, mà huyền mạch mới sinh của hán lại như trúc sau cơn mưa xuân, không đến hai phút, liền đã hoàn toàn thành hình.

Huyền mạch thành hình cho dù lớn nhỏ, hình dạng đều giống với huyền mạch của người mà Vân Triệt biết rõ, ít nhất thông qua nội thị hoàn toàn không nhìn ra chỗ nào khác biệt. Dưới cảm giác cẩn thận của hán, rất nhanh tìm được chỗ năm mươi bốn cửa vào... Ngay cả vị trí phân bố và cảm giác, cũng không có gì khác huyền mạch của người thường.

Đồng thời, năm mươi bốn cửa vào này, tổng cộng mở ra mười một cửa, về thiên phú mà nói, thoáng hơn bình thường. Trong đó không có chứa chút huyền lực nào: Sơ huyền cấp không.

Không có cái gì gọi là lực của Tà thần, thuộc tính của huyền mạch càng không có gì không giống vậy, hoàn toàn chính là một huyền mạch bình thường. Nhưng Vân Triệt lại không hề có một chút thất vọng nào, mà mừng rỡ như điên dờ sông lấp bể trong lòng, máu toàn thân sôi trào... Bởi vì đây là một huyền mạch mới sinh hoàn toàn chính chính, không có chút tổn thương nào!

Cùng với ý nghĩa, hán cuối cùng có thể không còn là một phế nhân vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi cảnh giới sơ huyền cấp một!

Tuy rằng mục tiêu vẫn như trước thật xa xôi, nhưng lời thề trong vòng ba năm khiến toàn thể Tiêu môn quý xuống, đã tuyệt đối không còn khó như lên trời!

Gia gia, tiểu cô, cháu rốt cuộc không còn là phế nhân. Hai người mà biết, nhất định sẽ rất vui vẻ đi... Chờ cháu. Trong vòng ba năm, cháu nhất định trở lại bên cạnh hai người, khiến cho hai người không bao giờ chịu khi dễ nữa! Khiến cho những người khi dễ hai người trả giá cao trăm ngàn lần!

Vân Triệt lớn tiếng reo hò trong lòng

Ma vẫn màu đỏ sậm trên người Vân Triệt vào lúc này ngừng lóe lên, sau đó trong nháy mắt biến mất toàn bộ, Vân Triệt cuối cùng mở mắt.

- Cảm giác huyền mạch mới sinh ra như thế nào?

Mạt Ly nhắm mắt lại nhìn hần... Trong khoảng thời gian này, nàng đã cẩn thận nhìn hần thật lâu. Hần lớn hơn nàng ba tuổi, cũng chỉ là một hài tử choai choai, trừ bỏ diện mạo không tệ, lại không có chỗ nào khác xuất sắc... Nhưng chẳng biết vì sao lại có lực ý chí khủng bố như vậy? Chẳng lẽ hần đã từng trải qua địa ngục sao?

- Thật sự thành công!

Vân Triệt nắm chặt hai nắm tay, rất kích động nói. Lập tức, giọng nói của hần lại chuyển, nghi ngờ nói:

- Nhưng mà, ngươi xác định đây là cái gọi là “Huyền mạch của thần” Rõ ràng không có bất kỳ điều gì khác với huyền mạch phổ thông.

- Mở ra bao nhiêu cửa vào?

Mạt Ly chưa trả lời hần, hỏi ngược lại.

- Mười một cửa.

Vân Triệt đáp lại.

Trong mắt Mạt Ly thoáng qua vẻ thất vọng, nàng thần nhiên nói:

- Bản công chúa lấy giá cao hủy diệt thân thể, thiếu chút nữa chết đói lấy thứ này, cuối cùng lại tiện nghi cho ngươi. Nhưng nó ở trên người ngươi, cũng chỉ có thể đạt tới trình độ này. Ngươi cho là lực lượng của thần loại người nào đều có tư cách đụng chạm vào hả? Muốn mở ra năng lực đặc thù của huyền mạch Tà thần, nhất định phải mở ra toàn bộ năm mươi bốn cửa vào! Nếu nó có thể ở trên người ngươi “Tiên thiên” mở ra ngoài hai mươi cửa vào, bản công chúa còn có biện pháp trong vòng ba mươi năm hỗ trợ ngươi hoàn thành, nhưng “Tiên thiên” mười một cửa vào, cho dù cho bản công chúa một trăm năm, bản công chúa cũng không thể nào làm được.

- Năm mươi bốn cửa vào đều mở ra?

Nói như vậy vào trong tai người khác, đều sẽ trực tiếp bị chấn kinh rớt cảm. Năm mươi bốn cửa vào đều mở ra toàn bộ, vậy cũng chính là thần mạch thiên linh trong truyền thuyết! Ngàn năm lịch sử của Thương Phong để quở đều chưa bao giờ xuất hiện một người! Mà biểu hiện của Vân Triệt lại thật bình tĩnh, ngược lại dùng ánh mắt tương đương với quái dị nhìn Mạt Ly:

- Ngươi xác định năm mươi bốn cửa vào đều mở ra toàn bộ là được? Ừm, ta nhìn xem!

Nói xong, Vân Triệt nâng tay trái lên, lòng bàn tay đặt trên lồng ngực mình, nói nhỏ một tiếng:

- Thiên độc... Tĩnh lực!

Thiên độc châu tức thì phóng xuất ra một chút tia sáng màu xanh biếc, dung nhập vào trong cơ thể của Vân Triệt, chạy thẳng đến huyền mạch mới sinh ra của hần...

Số lượng cửa vào tiên thiên mở ra chủ yếu xác định độ cao đòi hỏi của huyền giả có khả năng đạt tới, bởi vì sau này cửa vào mở ra thật sự khó khăn quá khó khăn, linh đan diệu dược siêu cao cấp, kỳ ngộ, vận khí, thiếu một thứ cũng không được. Lực lượng bên ngoài đến mạnh thông huyền quan, mang kèm theo phiêu lưu thật lớn, hơi không cẩn thận, sẽ tạo thành tổn thương mạng tính vĩnh cửu không thể chữa trị.

Thiên Huyền đại lục, hơn 99% huyền giả ngày sau không mở ra thêm cửa vào.

Nhưng mà, thiên độc châu là tồn tại hạng nào?

Lấy năng lực tĩnh lực không gì sánh kịp của nó, mở cửa vào bết tắc quả thật dễ như trở bàn tay, hơn nữa không có một chút phiêu lưu! Khi ở Lưu Vân thành, hần lấy ngân châm châm về năm mươi bốn cửa vào của Hạ Khuynh Nguyệt kèm theo lực lượng tĩnh lực của thiên độc châu, chẳng những mở ra toàn bộ cửa vào phong bế của nàng, cửa vào tiên thiên mở ra này cũng tiến hành tĩnh lực toàn bộ, khiến cho huyền lực của nàng trở nên vô cùng tinh thuần, không có chút tạp chất.

Chỉ có điều Hạ Khuynh Nguyệt dù sao cũng là người khác, thi triển năng lực tĩnh lực của thiên độc châu lên dù ít dù nhiều cũng sẽ có chút phiền phức, mỗi lần đều khiến hần mệt mỏi một chút.

Nhưng tĩnh lực huyền mạch của bản thân, đơn giản kia quả thật giống như nghịch đầu ngón tay của mình.

Lực lượng tĩnh lực của thiên độc châu dưới chỉ dẫn của Vân Triệt thông thuận năm mươi bốn cửa vào của hần rồi đi một vòng... Vân Triệt gần như đều có thể nghe được âm thanh “Rắc rắc rắc rắc” mỗi khi cửa vào bết tắc được thông suốt.

Không đến nửa phút, năm mươi bốn cửa vào của huyền mạch mới sinh ra đều mở ra toàn bộ.

- Được rồi, hiện giờ năm mươi bốn cửa vào đã mở ra toàn bộ. Sau đó nên làm như thế nào?

Vân Triệt tỏ vẻ thoải mái nói.

Sau khi nói xong, hần hồi lâu không đợi được câu trả lời của Mạt Ly, vừa nhấc mắt, lại phát hiện đôi mắt của Mạt Ly đã trừng mở thật lớn, ánh mắt nhìn hần... Giống như đang nhìn một đầu quái vật hình thù kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tà Thần thất cảnh

Nhóm: Vạn Yên Chi Sào

- Thiên Độc Châu lại còn có loại năng lực này!

Mạt Ly nhìn thẳng vào tay trái Vân Triệt, kinh ngạc nói.

- Nói nghiêm chỉnh, đây không hoàn toàn là năng lực của Thiên Độc Châu.

Trên mặt Vân Triệt mang theo chút ngạo nghễ:

- Cho dù không có Thiên Độc Châu, chỉ cần tìm được đan dược tinh lọc thích hợp, ta cũng có biện pháp thông mở toàn bộ huyền quan, chẳng qua tiêu phí lực lượng và thời gian thì nhiều hơn rất nhiều.

- Ngươi?

Ánh mắt Mạt Ly rất hoài nghi.

- Ta chưa từng nói với ngươi, ta là thần y sao? Làm thần y, đương nhiên hiểu rõ tất cả cả trong lẫn ngoài trên cơ thể con người. Huyền mạch này, ta rất quen thuộc. Đòi này ta đã thông qua huyền quan không một vạn cũng có tám ngàn, từ ba năm trước khi sư phụ của ta rời đi, ta đã thông qua loại huyền quan này, ta chưa từng thất bại. Mà vừa vặn Thiên Độc Châu lại có năng lực tinh lọc còn hơn mấy loại đan dược bậc cao, lấy loại năng lực này đã thông huyền quan, hoàn toàn không còn gì đơn giản hơn.

Vân Triệt nói rất nhẹ nhàng, ung dung, ngay cả cảm xúc tự tin đều không nhìn ra được, dường như đang tự thuật một chuyện nhỏ rất bình thường. Khiến đáy lòng Mạt Ly lại không thể sinh ra hoài nghi. Nàng nhìn chăm chăm Vân Triệt hồi lâu, mới nói thật nhỏ:

- Thật sự là một tên gia hỏa kỳ quái. Nhưng ngươi cho rằng đã thông toàn bộ huyền quan liền thật sự rất giỏi sao? Chẳng qua nền tảng của ngươi, cũng đã chênh lệch với người khác cực lớn!

Mạt Ly tạt nước lạnh, Vân Triệt không để ý chút nào, trực tiếp hỏi:

- Ngươi mới vừa nói, sau khi đã thông toàn bộ năm mươi bốn huyền quan của huyền mạch này, liền sẽ lộ ra năng lực duy nhất của nó, vì sao ta không có một chút cảm giác nào?

- Ngươi xem kỹ huyền mạch hiện tại của ngươi đi.

Mạt Ly nói.

- Há?

Vân Triệt lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu lại nhìn huyền mạch mới xuất hiện lần nữa. Toàn bộ năm mươi bốn huyền quan đã mở ra, mặc dù bên trong huyền mạch trống trải, nhưng khi tức tĩnh thuần vô cùng. Vân Triệt dò xét thật cẩn thận, bỗng nhiên, hần bắt đầu có một loại cảm giác không hài hòa, một giây sau, lực chú ý của hần liền vững vàng tập trung tại vị trí chính giữa huyền mạch...

Huyền mạch trong cơ thể con người, tựa như một câu đại thụ trưởng thành khỏe mạnh, mấy chục "Nhánh cây" mở rộng về bốn phía không theo quy tắc, trên mỗi một "Nhánh cây" đều có một huyền quan. Mà "Thân cây" này, vị trí hạch tâm trọng yếu nhất của huyền mạch, là căn cơ của toàn bộ huyền mạch, nhưng trên căn cơ này không có huyền quan tồn tại.

Nhưng lúc này, hần phát hiện vị trí hạch tâm trong huyền mạch mình, thế nhưng xuất hiện bảy cái ấn ký tương tự huyền quan, cũng xếp thành đúng hình

dạng của Thất tinh Bắc Đẩu.

Giống như huyền quan, nhưng cảm giác bên trên lại khác biệt rất lớn với huyền quan. Màu sắc của chúng nó âm đậm, vị trí hiện ra càng trực tiếp đánh vỡ sự hiểu biết của Vân Triệt, khiến hắn sững sờ khó hiểu.

- Thế nào sẽ nhiều ra thất huyền quan?

Vân Triệt mở to mắt, sững sờ hỏi.

- Không, đó không phải huyền quan.

Mạt Ly thần nhiên nói:

- Đó là dùng để mở ra Thất trọng cảnh giới của Tà Thần Quyết... Thất cảnh quan!

- Cảnh... Quan?

Lần đầu tiên Vân Triệt nghe được cái tên này.

- Bất Diệt Chi Huyết giao cho huyền mạch của ngươi, quả thật tại những phương diện khác thì không có gì khác với huyền mạch phổ thông, nhưng bản chất khác nhau, ở chỗ chỉ chịu huyền công Tà Thần, Tà Thần Quyết! Huyền công này tổng cộng có bảy Đại cảnh giới, nó không cần ngươi tu luyện, mà trực tiếp tồn tại ở trong huyền mạch của ngươi. Mỗi lần Tà Thần Quyết tăng lên một cảnh giới, cảnh quan liền sẽ mở ra một... Không! Mặt khác, mỗi lần ngươi mở ra một cảnh quan, Tà Thần Quyết liền sẽ tùy theo mà tăng lên một cảnh giới! Đồng thời, mỗi một cảnh giới Tà Thần Quyết, đều tương ứng với một Huyền kỹ cường đại của Tà Thần! Nói như vậy, ngươi nghe hiểu không?

Mạt Ly chậm rãi nói.

Vân Triệt:

- ...

Đương nhiên Vân Triệt không phải không biết khái niệm huyền công và huyền kỹ. Thiên Huyền Đại lục, hơn phân nửa huyền giả chỉ có Huyền Lực đơn thuần, mà không có huyền công. Huyền công phân ra rất nhiều chủng loại, nhưng đều không thể trực tiếp tăng cường Huyền Lực, có thể thay đổi thuộc tính Huyền Lực hoặc phương thức vận chuyển... Tỷ như Băng Vân Quyết của Băng Vân Tiên Cung, tác dụng này chính là khiến Huyền Lực trở nên băng hàn, cảnh giới Băng Vân Quyết càng cao, Huyền khí của Huyền lực liền sẽ càng thêm băng lãnh, nghe đồn tu luyện đến bậc cực cao, trong nháy mắt đóng băng trăm dặm. Đồng dạng, huyền công của một trong Tứ Đại Tông Môn - Phần Thiên Môn là "Phần Thiên Quyết" cũng có thể thay đổi thuộc tính Huyền Lực, vừa lúc nó tương phản với Băng Vân Tiên Cung, tác dụng của nó khiến Huyền khí của Huyền Lực trở nên nóng cháy. Tu đến cảnh giới cao nhất, nghe đồn tay không có thể hòa tan bình khí.

Cũng có huyền công cũng không phải dùng cho thi triển Huyền Lực, mà dùng để phụ trợ tu luyện Huyền Lực... Tỷ như có một loại huyền công tà ác Âm Dương Hợp Hoan, có thể để người ta thông qua nam nữ giao hợp để đề thăng Huyền Lực của bản thân.

Huyền công như vậy tồn tại ở Tông môn hoặc truyền thừa gia tộc, sẽ không truyền ra ngoài, những huyền giả tán tu kia sẽ cực ít có huyền công. Tiêu Môn không có huyền công gia tộc, Thủy Tổ cũng chỉ lưu lại một vài huyền kỹ uy lực cũng không quá cường mà thôi.

Về phần huyền kỹ, danh như ý nghĩa, chính là một kỹ năng có thể thông qua các loại phương thức để phát ra uy lực Huyền Lực càng lớn. Có một vài huyền kỹ, cần phải có huyền công đặc biệt trong người mới có thể phát động.

- Chính là nói, hiện tại ta có thể sử dụng..."Tà Thần Quyết" mà ngươi nói?

Vân Triệt ngạc nhiên hỏi.

- Không sai!

Mạt Ly gật đầu:

- Huyền mạch của ngươi hiện tại trống trải, đương nhiên không cảm giác được, chờ đến lúc ngươi có Huyền Lực, tự nhiên sẽ cảm giác được sự tồn tại của huyền công Tà Thần này.

- ... Ngươi mới vừa nói, ta không cần tu luyện "Tà Thần Quyết" này, mỗi lần mở ra một cảnh quan, Tà Thần Quyết liền sẽ tăng lên một cảnh giới. Như vậy, cảnh quan phải mở ra thế nào?

Vân Triệt thử hỏi dò. Trước kia hắn chưa từng tiếp xúc với khái niệm "Cảnh quan" này, cho nên không dám làm bừa. Mà nếu phương thức mở ra của nó giống với huyền quan, như vậy, hắn có thể vô cùng thoải mái mở ra toàn bộ ở trong khoảng thời gian ngắn, để Tà Thần Quyết lập tức đạt tới cảnh giới cao nhất! Chuyện này ở trong tay người khác là không có khả năng làm được, nhưng ở trong tay hắn, thật sự dễ như trở bàn tay!

- Rất đơn giản, càng đơn giản hơn việc ngươi đã thông huyền quan gấp trăm ngàn lần!

Mạt Ly nở nụ cười, cười rất quý dị, nội dung trong lời nói của nàng, càng làm cho Vân Triệt trực tiếp ngơ ngẩn:

- Đó là huyền mạch thuộc về ngươi, ngươi muốn nó mở ra, nó đương nhiên sẽ mở ra... Nếu ngươi nguyện ý, chỉ cần động ý niệm một chút, thất cảnh quan, sẽ mở ra toàn bộ!

Chỉ cần... Động ý niệm một chút?

Sau đó toàn bộ thất cảnh quan mở ra... Tà Thần Quyết trực tiếp đến cảnh giới cao nhất?

Nhưng nhìn nụ cười vô cùng rõ ràng nguy hiểm trên mặt Mạt Ly kia, đương nhiên Vân Triệt không dám thật sự tin tưởng, hần yếu ốt hỏi:

- Chỉ đơn giản như vậy.

- Không sai, chỉ đơn giản như vậy. Nhưng hậu quả, sẽ rất đáng sợ... Ngươi sẽ chết! Trong nháy mắt nổ tan xác mà chết!

Mạt Ly hạ giọng trầm thấp nói.

Vân Triệt khẽ nhếch môi.

- Năng lực của "Tà Thần Quyết" là thuộc tính "Cuồng bạo", cảnh giới thứ nhất: [Tà Phách], cảnh giới thứ hai: [Phản Tâm], cảnh giới thứ ba: [Vang Thiên], cảnh giới thứ tư: [Luyện Ngục], cảnh giới thứ năm [Diêm Hoàng].

Mạt Ly nói đến chỗ liền tạm dừng lại, Vân Triệt lập tức vội vàng gấp gấp hỏi:

- Vậy cảnh giới thứ sáu và thứ bảy thì sao? Vì sao một khi ta sử dụng sẽ chết?

- Cảnh giới thứ sáu và thứ bảy... bản công chúa cũng không biết. Ký ức trong ấn ký Bất Diệt Chi Huyết, cũng chỉ ghi lại đến cảnh giới thứ năm. Có lẽ lúc Tà Thần lưu lại Bất Diệt Chi Huyết, tin rằng với thân thể và lực lượng của con người, có thể mở ra cảnh giới thứ năm của Tà Thần Quyết đã là ranh giới cực hạn, trừ phi bản thân muốn chết, bằng không hoàn toàn không thể mở ra cảnh quan thứ sáu, cho nên liền trực tiếp không lưu lại chút thông tin về cảnh giới thứ sáu và cảnh giới thứ bảy... Bởi vì, mở ra một cảnh quan, cảnh giới của Tà Thần Quyết liền sẽ tăng một bậc, theo đó thân thể của ngươi nhận được áp lực bạo tăng! Nếu ngươi mạnh mẽ tăng Tà Thần Quyết lên tới cảnh giới ngươi không thể thừa nhận, thân thể nhẹ thì bị thương nặng, nguyên khí đại thương, nặng thì huyền mạch nổ tung, thân thể vỡ vụn mà chết!

- Lấy thân thể hiện tại của ngươi, cho dù mở ra cảnh quan thứ nhất, đều sẽ lập tức nổ tan xác mà chết!

- ... Đáng sợ như vậy? Thuộc tính "Cuồng bạo" của Tà Thần Quyết là ý gì? Ta phải tới trình độ nào mới có thể sử dụng?

Vân Triệt hỏi.

Mạt Ly liếc nhìn hần một cái, trên khuôn mặt kiêu nộ chợt lóe lên khinh thường:

- Ngươi không cảm thấy ngươi hỏi vấn đề này còn quá sớm sao! Hiện tại huyền mạch ngươi mới sinh ra, một tia Huyền Lực đều không có, liền bắt đầu vọng tưởng muốn một bước lên trời?

- ... Được rồi, ngươi nói đúng.

Vân Triệt không phản bác, cũng không tiếp tục truy hỏi, hoàn toàn dòi đi lực chú ý khỏi vấn đề cảnh quan kia, hít sâu một hơi nói:

- Tuy rằng khởi điểm có chút quá muộn, nhưng ta tuyệt sẽ không để huyền mạch Tà Thần này hoang phế! Ta sẽ lập tức, bắt đầu tu luyện!!

- Ơc ơc...

Lúc Vân Triệt đang tràn đầy quyết tâm, một tiếng kêu không thích hợp truyền đến từ trong bụng hần, thoáng chốc trút bỏ hết khí thế vừa lên của hần không còn một chút. Suốt cả một đêm và một buổi sáng chưa ăn được một miếng nào, bụng đã sớm kêu vang vì đói.

- Ngươi đã quen thuộc với huyền mạch như vậy, nên đi vào Sơ Huyền Cảnh thế nào, cũng không cần bản công chúa dạy ngươi. Hiện tại bản công chúa nhất định phải trở về trong Thiên Độc Châu, trong vòng ba ngày, không được phép quấy rầy bản công chúa.

Trước đó Mạt Ly liên tục ra tay, gặp phải kịch độc phản phệ hung mãnh, tuy rằng bị Thiên Độc Châu áp chế, nhưng làm kịch độc càng xâm nhập vào hồn phách, thật sự nếu không thông qua Thiên Độc Châu tinh lọc, liền có khả năng hồn nguyên tiêu tán, đến lúc đó, dù là Thiên Độc Châu đều không cứu được nàng.

- Trước hết chờ một chút, ta còn muốn hỏi một vài vấn đề... Ngươi vẫn luôn tự xưng "Bản công chúa", chẳng lẽ ngươi là hoàng thất công chúa của đế quốc nào sao... Ngày này!!

Vân Triệt còn chưa hỏi xong vấn đề, thân thể Mạt Ly liền đã biến mất, hóa thành một đạo lưu quang đỏ thẫm tiến vào bên trong Thiên Độc Châu.

Dù bụng rất đói, nhưng hần đã không thể trở về Thanh Lâm Trấn. Không chừng hiện tại đám người Tiêu Cuồng Vân đã phát hiện Tiêu Bát Tiêu Cửu

chết thảm, nhất định sẽ nghĩ đến Tiêu Bát Tiêu Cứu chết có liên quan tới hắn, nếu như bị bọn họ gặp được, với thân thể không có chút Huyền Lực của hắn hiện tại, chắc chắn sẽ chết mười lần không sống sót.

Sau khi suy nghĩ một hồi, hắn liếc nhìn phiến sơn mạch không biết lan tràn đến nơi nào ở phía xa, khẽ cắn răng một cái, bước nhanh về phương hướng ngược lại với Thanh Lâm Trấn.

Đời này đường tu luyện huyền lực, liền lấy Xích Long sơn mạch làm khởi điểm!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ranh giới sinh tử

Nhóm: Vạn Yên Chi Sào

Vân Triệt ngồi xuống, nhắm mắt lại, sau mấy hơi thở, thần sắc đã hoàn toàn bình tĩnh lại, trái tim trống rỗng. Cảm giác mừng rỡ cùng nôn nóng khi thu được huyền mạch mới cũng hoàn toàn biến mất. Tất cả tinh thần đều tập trung vào trong cơ thể đang hồi sinh huyền mạch mới.

Hai đời tu huyền, từ linh đã có, hắn đã không cần người khác chỉ đạo. Đạo thứ nhất huyền lực chính là đến từ nguyên khí của người, đem nguyên khí trong thân thể dẫn vào bên trong huyền mạch, thì sẽ hóa thành lớp huyền khí mỏng, khi huyền khí tràn đầy sẽ bước vào cảnh giới khởi đầu của huyền cảnh!

Quá trình này, người bình thường có thiên phú đại khái chỉ cần thời gian nửa năm. Người thiên phú tốt, ba, bốn tháng liền có thể hoàn thành. Trúc Cơ là quá trình quan trọng nhất, sau đó có thể thông qua thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí để tu luyện. Quá trình này không thể đảo ngược, bởi vì chỉ có chính thức tiến vào Huyền Cảnh mới có lấy huyền mạch thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí.

Trong yên tĩnh, huyền mạch bên trong bắt đầu ngưng tụ lại từng sợi từng sợi mới bắt đầu Huyền khí..... Toàn bộ khai hòa 54 mạch, nguyên khí từ năm mươi bốn phương đồng thời tràn vào thân thể, tốc độ nhanh chóng có thể tưởng tượng được.....

Trước khi tiến vào Thiên Độc Châu, Mạt Ly nói Vân Triệt trong vòng ba ngày không thể quấy nhiễu nàng. Nhưng bản thân nàng cũng không nghĩ đến, sau khi tỉnh lại đã là bảy ngày sau.

Ở bên trong Thiên Độc Châu ngủ say bảy ngày, làm cho những ảnh hưởng trái chiều của huyền lực cuối cùng cũng coi như hoàn toàn trừ khử. Nàng ở trong Thiên Độc Châu hướng về Vân Triệt, một lát sau, môi hồng vang lên âm thanh nhẹ nhàng "Ồ"

Dãy núi Xích Long, giữa núi là thác nước, có tới vách núi hai, ba trăm mét, một thác nước lớn tuôn trào xuống phía dưới hồ nước tạo ra làn mưa bụi bay lên không. Tiếng vang ầm ầm như lôi điện nổ vang, đỉnh tai nhức óc, truyền ra cực xa.

Ở rìa thác nước, một thiếu niên để trần, hai chân đang từng bước hướng đi về phía thác nước, tất cả huyền lực được giải phóng bảo vệ đầu cùng phía sau lưng.

Bóng người chìm xuống bên dưới thác nước hiển nhiên đặc biệt nhỏ bé. Độ cao thác nước không tính quá cường điệu, nhưng sức mạnh dòng nước khổng lồ vẫn đủ để dễ dàng đem thân thể một người đập nát.....

Nhưng thiếu niên này vẫn hướng về phía trước mà đi, mặc kệ bị thác nước đánh không biết bao nhiêu lần.....

Khi Mạt Ly rời khỏi Thiên Độc Châu, nhìn thấy một màn như vậy. Nàng xem độ cao thác nước một chút, lông mày hơi nhíu.

"Àm!"

Dòng nước hung hăng va vào thân thể Vân Triệt, trong nháy mắt phá tan huyền lực phòng ngự yếu ớt, hung hăng đập vào dòng nước.

Cảm giác nóng hừng hực đau nhức lan tràn khắp toàn thân Vân Triệt, toàn bộ thân trên trở nên đỏ chót. Khóe miệng tràn tơ máu. Nhưng trong hai con ngươi không có toát ra một tia lui bước hoặc hoảng sợ, Vân Triệt thờ hờn hờn, vùng lên khỏi dòng nước, dùng hết toàn lực kháng cự sức mạnh dòng nước, gian nan bò lên bờ.

Một lần đập của thác nước khiến hắn bị thương không nhẹ, chống cự dòng nước mãnh liệt bơi tới trên bờ cơ hồ đã tiêu hao hết khí lực cuối cùng. Nhưng đến bên bờ Vân Triệt không có ngã xuống đất thở hồng hộc, hơn nữa cũng không có lung lay thân thể, một lần nữa hướng tới thác nước. Từng tia huyền lực nhỏ bé, cũng là chút huyền lực cuối cùng, Vật Triệt toàn bộ tập trung ở phía trên dùng để bảo vệ đầu.

- Đã vào cấp độ đầu tiên? vậy còn quá nhanh đi!

Nhìn thấy Vân Triệt tỏa ra huyền lực, trong lòng Mạt Ly một trận kinh ngạc. Chỉ trong thời gian ngắn bảy ngày, hắn đã chính thức đi vào Sơ Huyền Cảnh! Cái tốc độ này ngay cả trong kí ức của nàng, cũng là đủ khiến người khác giật mình.

Rõ ràng thân thể phạm nhân, huyền mạch mới trong giai đoạn hồi sinh, cùng huyền mạch người bình thường không có gì khác nhau..... Rút cuộc hắn dùng là phương pháp gì chỉ trong vòng bảy ngày chính thức đi vào Sơ Huyền Cảnh! Lấy thân thể phạm nhân, dù cho toàn bộ khai hóa các mạch, cũng chỉ ít phải mất thời gian một tháng!

Nhưng vèn vèn mới ở Sơ Huyền Cảnh, dám khiêu chiến thác nước như vậy, đây căn bản là tìm chết!

Hon nữa, lần thứ nhất đã bị thác nước làm trọng thương,

Huyền lực trong trạng thái rối loạn, hắn hoàn toàn không nghỉ ngơi lần thứ hai hướng về thác nước.

Mạt Ly cấp tốc đi tới, khẽ kêu một tiếng:

- Ngươi muốn chết à!

Vân Triệt nghe được thanh âm của Mạt Ly, bước chân dừng một chút, nhưng vèn vèn chỉ dừng một chút, sau đó lại hướng xuống dưới thác nước.....

"Àm!!"

Cuối cùng huyền lực trong nháy mắt bị tách ra, phần lưng Vân Triệt nứt ra mấy chục vết máu nhỏ, trước mắt hắn tối sầm lại, trong miệng phun ra một ngụm lớn máu tươi, sau đó lại bị cuốn vào dòng nước.

"Thực sự là mạo hiểm làm liều!" Mạt Ly cau mày một trận, bóng người loáng một cái, nhanh chóng hướng về hướng về Vân Triệt bị, chuẩn bị kéo hắn vút lên trên bờ. Rất nhanh, bóng người Vân Triệt ở trên mặt nước hiện lên, nhưng ngay khi nàng tới gần Vân Triệt, lúc chuẩn bị đưa tay ra kéo hắn, nàng lại nghe được một âm thanh khàn khàn suy yếu, nhưng cũng kiên quyết chống cự đến cùng.....

- Không..... đừng giúp..... Ta.....

Nổi lên mặt nước, Vân Triệt sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên lưng vết máu nhìn mà giật mình, hắn nửa mở con mắt, ánh mắt tựa như mệt mỏi, vừa giống như thanh tĩnh.

Hắn dĩ nhiên không có ngắt đi..... Mạt Ly thu tay về, trong lòng lần thứ hai kinh ngạc một trận. Không đúng! Lấy trạng thái vừa nãy, lại một lần chịu chấn động đến như vậy, đối là người bình thường căn bản không khả năng duy trì tỉnh táo.

Nhìn hắn trước mắt lúc này, Mạt Ly bỗng nhiên nghĩ đến, lẽ nào, là hắn dùng ý chí bức bách chính mình không được ngắt đi sao?

- Ngươi không có ngắt đi đã rất may mắn rồi. Ngươi xác định bây giờ còn có thể lên bờ?

Mạt Ly đứng trước mặt hắn, nhưng hắn không hề đưa tay ra. Vừa mới dứt lời, nàng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mặt bỗng nhiên đổi sắc, toàn thân giống như bị kinh sợ lùi lại, một mực lùi ra thật xa, hai con tay nhỏ đồng thời dùng sức đè lại vấy chính mình.

Có điều lúc này sự chú ý Vân Triệt hiển nhiên không đặt ở trên người nàng. Nếu như bình thường, dòng nước như vậy hắn còn có thể chống cự. Nhưng đối với hắn bây giờ mà nói, dòng nước chảy xiết này không thể nghĩ ngờ là con ác mộng, hắn đã ép cạn huyền mạch, giờ lên cánh tay cơ hồ không còn cảm giác, gắt gao kháng cự lại dòng nước, từng chút một vào bờ.....

Chỉ trong chốc lát, cánh tay hắn cùng bả vai, bắp thịt đã bắt đầu co giật..... Đây là bản năng phản ứng khi khí lực trong cơ thể hoàn toàn tiêu hao hết, trạng thái lúc này, cánh tay gần như bằng tàn phế, căn bản không có khả năng giờ lên. Vết rách phía sau lưng nứt càng lúc càng lớn, máu chảy ồ ạt..... Tình cảnh này, làm Mạt Ly đều một trận hoảng sợ, ngay cả hai tay kéo vấy cũng vô thức nắm chặt.....

Tuy nhiên, hai tay Vân Triệt bắt đầu nhấc lên, thân thể từng chút nhích vào bờ, không thể nào tưởng tượng được thân thể rõ ràng đã đạt đến cực hạn, triệt để mất đi sức lực, ngay cả tinh thần phân tán, đến tận cùng là nguồn sức mạnh nào..... Có lẽ, lúc này thôi thúc thân thể hắn căn bản không phải sức mạnh, mà là ý chí..... Ý chí cực kỳ đáng sợ a!

Mạt Ly có chút ngẩn ra, Vân Triệt lại một lần nữa bò lại bờ. Một khắc đó, nội tâm Mạt Ly chấn động như vừa chính mắt thấy một cuộc đại chiến. Ngay khi nàng cho rằng, Vân Triệt lần này sẽ triệt để suy yếu, sau đó bất tỉnh, thế nhưng hắn lần thứ hai lại loạn choa loạn choạng đứng lên.

Hắn còn có thể đứng lên!!

Vân Triệt một lần nữa đứng lên hướng về phía Mạt Ly đi tới, bước chân của hắn rất chậm, mỗi một bước, thân thể sẽ kịch liệt lay động, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Đi mấy chục bước, hắn rốt cục cũng ngừng lại, mà lúc này Mạt Ly mới phát hiện, nơi đó lại có một cái đầm nước nhỏ. Cái đầm nước kia hiển nhiên do người đào ra, chiều dài không tới một mét, bên trong chứa đầy..... Chất lỏng màu đen!

Vân Triệt đi vào bên trong "Hắc Thủy Đầm" (Tên đầm nước của Vân Triệt), gian nan ngồi xuống, cả người ngoại trừ đầu, toàn bộ chìm vào bên trong chất lỏng màu đen. Vân Triệt nhắm hai mắt lại, sau đó rốt cục cũng ngắt đi.

Mạt Ly từ trên không hạ xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Vân Triệt đang hôn mê.

Cái hồ nước rõ ràng do Vân Triệt đào, xung quanh được bày rất nhiều thứ. Phần lớn là các loại dược thảo, chủng loại có tới hơn hai mươi loại, trong đó, số lượng nhiều nhất là một đồng giống như như củi khô, cành lá đen kịt, tỏa ra khí tức rất giống hồ nước bình thường.

Mạt Ly tùy tiện cầm lấy một cành, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi, khuôn mặt hơi thay đổi: "Ma khô đẳng!"

Hắn thực sự ngâm mình trong này!!

Hắn chính là dùng phương pháp này, chỉ trong bảy ngày..... Không! Nói không chừng vẫn chưa tới bảy ngày, đã miễn cưỡng bước vào Sơ Huyền Cảnh?

Mạt Ly yên lặng nhìn khuôn mặt Vân Triệt..... Trên gương mặt vẫn còn vẻ non nớt, chứng minh hắn xác thực chỉ có mười sáu tuổi. Rõ ràng chỉ có mười sáu tuổi, như thế đạt được trình độ này! Hắn lẽ nào thật sự..... Từng đến địa ngục sao?

Sau hai giờ, Vân Triệt tỉnh lại, vừa mở mắt, liền nhìn thấy Mạt Ly đang ở bên cạnh, nghiêm mặt nhìn hắn. Vừa nhìn thấy hắn mở mắt, lập tức lấy tay nắm chặt vậy như phản xạ có điều kiện.

- Ngươi mấy ngày nay vẫn luôn như vậy sao? Mạt Ly mở miệng nói.

- Gần giống vậy.

Thân thể Vân Triệt vẫn thoát lực như cũ, vết thương phía sau lưng đã cơ bản tốt hơn. Trong đầm nước không chỉ có ma khô đẳng, còn có dược liệu tốt nhất chữa thương dịch.

- Ngươi sẽ không sợ mình đột ngột chết!.

Mạt Ly mặt lạnh mấy phần.

- Ta sẽ không để cho mình chết. Tuyệt đối sẽ không!

Vân Triệt nhẹ nhàng nở nụ cười, nói rất tự tin.

Mạt Ly tỏ vẻ khinh thường:

- Ngươi quá xem trọng bản thân rồi. Ngươi cho rằng trong thác nước chỉ có nước sao? Nếu như mang theo một tảng đá bên người, ngươi có thể sẽ trực tiếp bị đập thành hai đoạn..... Ta muốn biết, tại sao ngươi phải liều mạng như vậy?

- Bởi vì, ta cần đủ sức mạnh

Vân Triệt nửa người ở trong đầm nước, chậm rãi nói rằng:

- Nếu như ta có thể có đầy đủ sức mạnh, sự phụ của ta thì sẽ không bị bức ép chết, thân nhân của ta cũng sẽ không phải chịu ức hiếp..... Trước kia ta huyền mạch tàn phế, không có tư cách theo đuổi sức mạnh. Hiện tại ông trời..... Nha không đúng, là Mạt Ly cho ta huyền mạch mới, ta đương nhiên không có bất kỳ lý do gì lười biếng..... Còn ngươi nữa! Tiểu sư phụ Mạt Ly, ngươi vừa mở miệng liền muốn ta trong vòng ba mươi năm đạt đến cảnh giới cả Thương Phong Đế Quốc chưa ai làm được, vì ngươi, ta không liều mạng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Mầm mống của Tà Thần - Hỏa (1)

Nhóm: Vạn Yên Chi Sào

Phương pháp tu luyện của Vân Triệt rất đơn giản, nhưng là rất cực đoan, vô cùng đáng sợ.

Hắn dùng lực thật lớn của thác nước đánh vào, phá vỡ toàn bộ huyền lực của mình, sinh mệnh cũng bị đe dọa nghiêm trọng. Sau đó chính bản thân hắn cũng ở trạng thái kề cận dầu hết đèn tắt, xé rách giới hạn huyền lực và cực hạn của bản thân.

Bởi vì giới hạn bị xé rách, đã nhanh chóng tiến thêm một bước.

Nhưng quá trình này, có chút lo là sẽ trực tiếp bị mất mạng!

Sau đó, hắn ngâm bản thân mình trong nước thuốc ma khô đắng. Ma khô đắng có chứa kịch độc, đồng thời sẽ kích thích thân thể dữ dội, sau khi ý thức Vân Triệt rơi vào hôn mê, các tế bào trên bề mặt thân thể vẫn như cũ kích thích, co rút lại, hoạt động mạnh, đẩy nhanh quá trình làm lành vết thương, cũng để cho sức chống đỡ thân thể tiến một bước đột phá về giới hạn. Về phần ma khô đắng mang độc tính, Vân Triệt có thiên độc châu trong người, căn bản không sợ chút nào.

Mấy ngày qua, hắn cơ bản đều phải chịu đựng như vậy, như một người điên không cần sinh mệnh dùng phương thức cực đoan nhất mà liều mạng tu luyện.

- Hừ, người muốn liều mạng như vậy, bản công chúa đương nhiên sẽ không ngăn cản người. Như vậy, người dự định ở chỗ này luyện tới khi nào?

Mặt Ly nũng nịu kiều ngao nói.

- Đương nhiên, phải chinh phục thác nước này mới thôi!

Vân Triệt nói chắc chắn như đinh đóng cột, ánh mắt lóe một tia cứng cỏi:

- Ngay cả một thác nước cũng không chinh phục được, ta lấy cái gì để chinh phục mục tiêu của ta!

- Được rồi, bản công chúa xê xem người dùng bao nhiêu thời gian để chinh phục thác nước. Trước đó..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặt Ly hoài niệm về quá khứ, trên gò má lộ ra vẻ nhăn nhó:

- Lập tức, đi giúp bản công chúa mua một bộ quần áo mới! Nội y, áo ngoài, giày, dây cột tóc cũng phải mua!

- ... Không cần thiết nữa? Ta nghĩ để nguyên thể này thật đẹp mắt?"

Vân Triệt quan sát trên dưới Mặt Ly một phen, vẻ mặt tỏ vẻ thành thật nói.

- Không đi mua, bản công chúa sẽ tức giận.

Trên người của Mặt Ly bắt đầu phóng ra sát khí lạnh như băng.

- Được rồi, chờ ta khôi phục huyền lực sẽ đi ngay.

Thân thể Vân Triệt trong đầm thuốc, bình tâm tĩnh khí, cảm thụ được nơi huyền mạch thiếu hụt trở nên tràn đầy. Giây lát, hắn đột nhiên hỏi:

- Mặt Ly, lần trước khi người tiến vào Thiên Độc Châu, hình như có một vấn đề không trả lời ta... Người rút cuộc là đến từ nơi nào? Có phải người là công chúa của hoàng thất?

Molly đứng dậy, vẻ mặt bình thản nói:

- Bản công chúa đương nhiên là công chúa, nhưng không phải công chúa hoàng thất. Về phần bản công chúa đến từ nơi nào... Đó là một nơi cho dù bản công chúa nói, người cũng không có khả năng biết đến, khoảng cách nơi này... Vô cùng xa!

Dáng vẻ Mặt Ly, hiển nhiên là không muốn trả lời toàn bộ câu hỏi của hắn, Vân Triệt suy nghĩ một chút, nói rằng:

- Nếu xa như vậy, người tại sao muốn đến thành Lưu Vân này? Chẳng lẽ là bị người muốn giết người ép tới sao?"

Về mặt Mặt Ly nhất thời trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Những người truy sát bản công chúa đó toàn bộ đã chết, chỉ là bản công chúa thật không ngờ, bọn họ vậy mà sẽ có loại độc dược cấm kỵ này! Làm cho bản công chúa trong lúc vô tình lại trúng chiêu! Bản công chúa sở dĩ tới cái chỗ này là vì tìm kiếm Tà Thần Chi Huyết còn lưu lại, nhắc tới năm nơi mệnh danh là bí địa của Tà Thần. Trong đó đại khái có một nơi, chính là ở phía đông Thương Phong đế quốc này. Bản công chúa đang trong quá trình tìm kiếm, kịch độc bỗng nhiên phát tác... Sự tình phía sau, người đã đại khái đều biết rõ.

- Vị trí năm nơi bí địa của Tà Thần?. Vân Triệt gương mặt kinh ngạc.

- Quá khứ Tà Thần có nhắc tới, cái này là Thiên Huyền Đại Lục, ngày xưa chính là Tà Thần tạo nên, tại đây, có năm chỗ là nơi an thân (Nơi ổn định cuộc sống) của hắn. Trước khi hắn rơi xuống và bị thiêu cháy, hắn đem năm "Mầm mống" chia ra lưu tại các nơi. Cũng đặc biệt nói rõ...

Mặt Ly nhìn Vân Triệt liếc mắt:

- Chỉ có người kế thừa sức mạnh của hắn, mới có thể tìm được chúng!

- Nói đúng là, chỉ có ta mới có thể tìm tới chúng sao? Vân Triệt nhất thời phẫn chấn một hồi, vội vàng nói:

- Năm hạt giống đến tốt cùng là cái gì? Lợi hại hay không, ta nên làm thế nào mới có thể tìm được chúng?

- Hừ, bản công chúa làm sao biết! Nhưng nếu là vật lưu lại của Tà Thần, như thế nào dễ tìm thấy. Nhưng, ngươi bây giờ hãy thu hồi những thứ tâm tư dư thừa này đi, Tà Thần bí địa, nhất khu vực chung quanh mức độ sức mạnh tất nhiên cực cao. Sau đó nếu ngươi có thể tiếp cận! Chờ một ngày kia, ngươi có thể khinh thường toàn bộ Thương Phong đế quốc thì trở lại nghĩa về những thứ này.

Mạt Ly ra về thành thực nói.

"..." Vân Triệt không thể làm gì khác hơn là im lặng, thu hồi tâm tư, yên lặng khôi phục huyền lực.

.....

Thời gian đã qua bảy ngày, Tiêu Cuồng Vân cơ bản không có khả năng còn ở trong trấn Thanh Lâm. Vân Triệt từ trong Thiên Độc Châu lấy ra một bộ quần áo mới thay, về tới trấn Thanh Lâm. Mục đích chỉ có một, mua cho Mạt Ly một bộ quần áo mới.

Nhưng cuối cùng, Vân Triệt cũng phải về tay không..

Bởi vì quá trình là như vậy...

- Mạt Ly, mặc quần áo này thế nào, dường như rất đẹp mắt.

- Không nên! Bản công chúa chưa bao giờ mặc y phục màu tím!

- Món này thế nào nhỉ...

- Nơi này y phục xấu như vậy! Bản công chúa làm sao có thể mặc y phục xấu như thế!

- ... Ở đây chỉ là một trấn nhỏ xa xôi, tiệm này y phục cũng coi như tốt nhất trong trấn...

- Bản công chúa thì không mặc cái gì, cũng không cần mặc y phục xấu như thế! Những y phục này bản công chúa cũng không muốn!

- ... Chờ ta chinh phục thác nước, ta sẽ đi Tân Nguyệt thành. Chỗ đó khẳng định có xiêm y tốt hơn, nếu như ngươi không muốn xiêm y nơi này, cũng chỉ có thể đợi đến lúc đó mua.

- Haiz! Nếu không... Trước tiên mua tiết khó được không?"

- Ngươi... tìm... chết ~... Có tin bản công chúa giết ngươi ngay lập tức!!

.....

Thấm thoát, bốn tháng trôi qua lặng lẽ.

Dãy núi Xích Long, thác nước.

Thời tiết đã bắt đầu vào mùa đông, thác nước bắt đầu trở nên càng ngày càng lạnh giá đến buốt xương. Nhưng trong dòng nước cuộn cuộn, lúc này một thiếu niên lại đứng dưới đó. Thân trên hần xích lôa, mắt nhắm chặt, mặc cho dòng nước lạnh giá cuồng bạo giội ở trên người, mặt cũng không đổi sắc, giống hệt tảng đá. Trong cơ thể hần, huyền lực liều mạng bắt đầu khởi động, chống đỡ trước dòng nước giội vào... Tháng đến cuối cùng một tia huyền lực bị hút cạn.

Ầm..

Thân thể của thiếu niên bắt đầu xuất hiện dao động, sau đó rốt cục lại cũng không cách nào chống đỡ, bị vùi vào trong vũng nước mênh mông.

Chật vật từ trong đầm nước leo đến trên bờ, Vân Triệt thở hổn hển, tự mình đi tới đầm nước nhỏ do chính hần đào, đem thân thể vùi trong đó, sau đó lấy mấy viên thảo dược đen nhét vào trong miệng.. Đây là huyền đan hần tự tay luyện thành, có thể trong thời gian nhất định tăng tốc độ khôi phục huyền lực.

Sau khi ăn huyền đan, Vân Triệt thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại, đi vào trạng thái tĩnh dưỡng. Năm mươi bốn huyền quan toàn bộ khai hóa, nhanh chóng đã khôi phục huyền lực.

Mấy tháng này, hần vẫn luôn dừng lại rìa thác nước này, một lần lại một lần xé rách cực hạn của mình, đồng thời dùng Ma Khô Đằng

Ngâm được sẽ không khiến cho thân thể chịu tổn thương vĩnh viễn.

Mạt Ly đứng xa xa nhìn hần, không nói được một lời. Vân Triệt liều mạng dùng phương pháp tu luyện này, nàng từ lâu nhìn đã thành quen. Vốn tưởng rằng loại trình độ tu luyện này hần có thể kiên trì vài ngày đã cực hạn, nhưng để cho nàng vô cùng ngạc nhiên chính là, tròn bốn tháng, hần mỗi ngày đều đứng như vậy, không một ngày nào nghỉ ngơi. Nhưng hần điên cuồng tu luyện như vậy, cũng không phải hần quá lý trí, mà lúc cảm giác trách nhiệm của bản thân hoặc tổn thương quá nặng thì hần trước tiên sẽ trở lại ngâm mình trong đầm nước ma khô đằng, để cho tổn thương thân thể chậm rãi khôi phục.

Theo thời gian trôi qua, hần mỗi ngày hái Ma Khô Đẳng cũng càng ngày càng nhiều, nồng độ ma khô đẳng cũng càng ngày càng đặc. Nồng độ đặc đến nỗi đủ để cho một người thuộc Sơ Huyền Cảnh ngâm cùng lắm năm sáu giây sẽ trực tiếp bị mất mạng.

Nửa giờ sau, Vân Triệt mở mắt, nhảy ra đầm nước nhỏ, xoa xoa thân thể, sau đó ôm lấy một món ăn còn dư lại và nướng chân thỏ ăn như hổ đói.

- Lần này kiên trì hai mươi ba giây, so sánh với lần trước hơi có tiến bộ.

Mạc Ly đi tới bên cạnh người hần, khoanh tay trước bộ ngực, thản nhiên nói.

- Theo tiến độ này, tám một tháng rưỡi nữa, ngươi là có thể đột phá đến Sơ Huyền Cảnh cấp năm. Cái tốc độ này, cũng xem như không tệ.

Từ khi bắt đầu, bảy ngày bước vào Sơ Huyền Cảnh cấp thấp nhất, một tháng bước vào Sơ Huyền Cảnh cấp hai, hai tháng Sơ Huyền Cảnh cấp ba, mười ngày trước lại đột phá đến Sơ Huyền Cảnh cấp bốn. Tốc độ kinh ngạc như vậy, đặt ở Thương Phong Đế Quốc, đủ để xưng là từ xưa đến nay đều không có.

Vân Triệt hiện tại năm mươi bốn huyền quan toàn bộ khai hỏa, thân thể và huyền mạch đã quen thuộc với phương pháp này, hơn nữa chẳng phân biệt được ngày đêm liều mạng như vậy, có thể có loại này tốc độ kinh người như vậy, tuyệt không khoa trương!

Bây giờ huyền lực của hần so với bốn tháng trước không thể so sánh được nữa, thân thể cũng trở nên vô cùng cứng rắn. Mà huyền lực hộ thể chỉ là một phần nhỏ trong đó, nguyên nhân lớn hơn, là mấy tháng này chịu không ít lần xung kích của thác nước và ngâm dịch Ma Khô Đẳng. Tuy rằng trước mắt hần huyền lực chỉ có Sơ Huyền Cảnh cấp bốn, nhưng thân thể cường hóa, có thể so sánh với Sơ Huyền Cảnh cấp sáu.

- A... Vậy ngươi... Khi nào dạy ta Huyền Kỹ? Ngươi đều tự xưng sư phụ của ta bốn tháng rồi, còn cái gì đều không muốn dạy ta.

Vân Triệt một bên ăn, một bên hàm vụng về nói.

- Cơ sở tu huyền ngươi rõ ràng biết rõ nhất, căn bản không cần bốn công chúa dạy ngươi.

Mạc Ly bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn, làm ra một bộ dáng sư phụ uy nghiêm nói:

- Ngươi bây giờ phải cùng cố Sơ Huyền Cảnh, chờ ngươi đột phá Sơ Huyền Cảnh, đạt được Nhập Huyền Cảnh thì bốn công chúa tự nhiên sẽ dạy ngươi Huyền Kỹ.

Nói đến đây, ánh mắt Mạc Ly bỗng nhiên hơi biến động, thanh âm cũng thấp xuống:

- Có người đến.

- Mỗi ngày đều sẽ có người tới sao? Vân Triệt thuận miệng nói.

- Tổng cộng năm người, huyền lực đều ở vào Thiên Huyền Cảnh. Còn có một người, đã một nửa bước Vương Huyền Cảnh!

Mạc Ly nhú lông mi lại, thanh âm hơi ngưng trọng.

- Thật sao?

Vân Triệt thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi, giật mình thất thanh hô.

Thiên Huyền Cảnh? Đây là Thanh Lâm trấn nhỏ bé nằm cạnh núi Xích Long, làm sao sẽ xuất hiện người ở Thiên Huyền Cảnh? Thiên Huyền Cảnh chỉ có Sở Nguyệt Ly đạt cảnh giới kia Thương Phong Đế Quốc đã là đỉnh cao, bao người ngưỡng vọng!

Mà một nửa Vương Huyền Cảnh, tức là huyền lực đã đạt được Thiên Huyền Cảnh cấp mười, khoảng cách Vương Huyền Cảnh chỉ kém nửa bước! Đúng thực đủ sức để đứng đầu Thương Phong Đế Quốc!

Những nhân vật này, giống nhau đều là xuất thân gia tộc khổng lồ, hơn nữa ở bên trong Tông Môn cũng là địa vị cực cao, những người bình thường căn bản khó gặp, làm sao sẽ xuất hiện ở một xa xôi hẻo lánh này? Hơn nữa một lần xuất hiện năm người!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Mầm mống của Tà thần - Hỏa (2)

Nhóm: Vạn Yên Chi Sào

Nguồn:

Đội hình như vậy, cho dù xuất hiện tại bất cứ địa phương nào của Thương Phong đế quốc cũng đủ gây ra oanh động vĩ đại, xuất hiện nơi địa phương nhỏ này, cũng chỉ có thể dùng không thể tưởng tượng được để hình dung.

Vân Triệt ngẩng đầu, liếc nhìn về phía năm chấm đen từ phía bắc bầu trời đang bay về hướng này. Đến cảnh giới Thiên Huyền, có thể Huyền độ hư không, ngự không phi hành. Không hề nghi ngờ, năm người này giống như theo lời Mạt Ly, là cường giả siêu cấp cảnh giới Thiên Huyền hàng thật giá thật!

Tốc độ phi hành của năm người này cũng không nhanh, từ sau khi Vân Triệt nhìn thấy bóng dáng của bọn họ một hồi lâu sau mới bay đến trên không Vân Triệt. Đã nhận ra phía dưới có người nhìn về phía bọn họ, hai người trong số đó đưa mắt thoáng nhìn xuống dưới, liếc mắt liếc Vân Triệt một cái... Nhưng chỉ liếc một cái, liền thu hồi ánh mắt, ba người khác lại càng ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn hắt một lần. Một người chỉ ở cảnh giới Sơ Huyền, vốn không có tư cách để cho bọn họ nhìn thẳng và để ý.

Đội sau khi bọn họ bay xa, Vân Triệt hơi trầm tư một chút, lập tức có quyết định, bồng chốc thu thập những dược liệu vài ngày này hái được vào trong thiên độc châu, sau đó thay xong quần áo, nâng bước chạy về phía năm cường giả Thiên Huyền kia bay tới.

- Người muốn làm gì?

Mạt Ly nhíu mày hỏi.

- Đương nhiên là đuổi theo năm người kia!

Bước chân của Vân Triệt không ngừng, cấp tốc nói.

- Chẳng lẽ người định đuổi kịp bọn họ, sau đó cầu xin bọn họ thu người làm đồ đệ?

Giọng Mạt Ly lạnh nhạt nói.

- Làm sao có thể! Ta có Mạt Ly tiểu sư phụ, những người khác ta nhìn trúng như thế nào.

Vân Triệt vỗ mông ngựa (ninh hót) một cái nhỏ, sau đó cười hắc hắc, trong mắt lộ ra ánh sao:

- Chỗ này thế mà lại xuất hiện cường giả cảnh giới Thiên Huyền, nguyên nhân có khả năng nhất, vì con huyền thú nào đó mà đến, hơn nữa, là huyền thú cấp cao, bằng không, quả quyết không cần đến năm cường giả Thiên Huyền đồng loạt ra tay! Trên người huyền thú cao cấp có khả năng toàn là bảo vật, nếu như có thể hợp lực đánh chết, không thể nghi ngờ là một khoản thu hoạch cực kỳ to lớn.

- Sao người lại biết bọn họ không chỉ đơn thuần đi ngang qua?

Mạt Ly liếc mắt nói.

- Rất đơn giản, bởi vì tốc độ phi hành của bọn họ rất chậm, chậm đến ngay cả ta cũng có thể đuổi theo. Cho dù là chạy đi cũng được, tầm bảo cũng được, tâm tình đều nên vui vẻ, tốc độ như thế nào cũng không nên chậm như vậy. Như vậy giải thích tốt nhất, là bọn họ phải đối mặt với huyền thú cường đại, hơn nữa cách mục tiêu đã rất gần, cho nên thả chậm tốc độ, cẩn thận đi trước, cùng sử dụng đối sách thương nghị trong khoảng thời gian này.

- Cho dù là như vậy, người đuổi theo có năng lực làm cái gì? Huyền thú cần đến năm Thiên Huyền cảnh giới liên hợp đối phó, tất nhiên là Thiên Huyền thú cao cấp. Cấp bậc chiến đấu kia, vốn không phải người có khả năng chen chân, người đi làm pháo hôi (bia đỡ đạn) cho bọn họ sao?

Mạt Ly rất khinh thường nói.

- Nếu ta đoán không sai, hơn nữa nếu như cuối cùng bọn họ thành công, ta ở bên cạnh luôn có thể thuận tay thu được chút ưu việt đi? Nói ví dụ như, Huyền thú kia bọn họ có thể lấy đi huyền đan, mất, nanh vuốt... Ta cũng không tin ngay cả chút da thịt cũng không để thừa lại mà mang đi cả!

Vân Triệt nhẹ nhàng nói.

- Đồ không có tiền đồ.

Mạt Ly hừ lạnh một tiếng, rất khinh bỉ nói.

Tốc độ phi hành của năm người trên không càng lúc càng chậm, hiển nhiên như Vân Triệt dự đoán, khoảng cách đến mục đích đã càng ngày càng gần. Vân Triệt theo từ phía sau rất xa, cũng hoàn toàn không lo lắng bị phát hiện. Bởi vì cho dù bị phát hiện, bản thân là một người cảnh giới Sơ Huyền cấp bốn, bọn họ cũng vốn không có khả năng để vào mắt, liền để ý cũng lười để ý.

“Phía trước có Huyền thú hung mãnh thường lui tới, cảnh giới Sơ Huyền dưới cấp mười đừng bước vào.”

Một tấm biển cảnh báo cũ kỹ xuất hiện trước mặt Vân Triệt, sơn mạch Xích Long rất lớn, càng đi sâu vào trong, Huyền thú di chuyển trong đó càng hung mãnh. Nhưng về chính thể, Huyền thú trong sơn mạch Xích Long đều không cường đại, nhưng cũng không phải cấp độ mà huyền giả với cấp bậc như của Vân Triệt có thể ứng phó.

Đi không bao xa, lại từng tấm biển cảnh báo xuất hiện phía trước.

“Phía trước có Huyền thú cấp thường lui tới, cảnh giới Nhập Huyền dưới cấp năm xin nhanh rời khỏi!”

Trên đường đi, Vân Triệt bắt gặp năm tấm biển cảnh báo, mà tấm biển cảnh cáo cuối cùng, phía trên biểu thị, là dấu chữ đỏ như máu:

“Xích Long cấm vực!”

Chỉ có bốn chữ này, lại mang đến áp bách làm cho lòng người sợ.

Mà tất cả mọi người sống ở Thanh Lâm trấn đều biết, phía trước, là khu vực tuyệt đối không thể bước vào một bước, bởi vì tất cả người tiến vào trong đó, không một ai có thể còn sống trở về.

Còn năm người trên không lúc này cũng đã dừng lại. Cách khoảng cách thật xa, Vân Triệt mơ hồ nghe được bọn họ nói chuyện với nhau:

- Chính là gần chỗ này sao?

- Không sai, khu vực tấm biển màu đỏ phía trước kia, chắc là nơi Viêm long dừng chân.

- Thực lực của Viêm long này, các người xác định đã điều tra rõ ràng sao?

- Ừm, Thiên Huyền thú cấp mười! Chắc không sai, có đại trưởng lão ở đây, chúng ta không có lý do gì không giải quyết được nó!

- Nếu có thể lấy được Huyền đan thuộc tính hỏa của nó, tất nhiên có thể khiến cho Phần Thiên Quyết của thiếu chủ lại đột phá một lần nữa, nếu thuận lợi, bài vị chiến Thương Phong lần tiếp theo, chúng ta có tin tưởng đề được Tiêu tông, thậm chí Băng Vân Tiên cung!

Phần Thiên Quyết?

Ba chữ kia khiến Vân Triệt chấn động toàn thân, năm người này, chẳng lẽ đến từ Phần Thiên môn tứ đại tông môn của Thương Phong?

Khó trách có thể một lần xuất động đội hình dọa người như thế, bọn họ lại là người đến từ tứ đại tông môn! Một người trong đó còn là đại trưởng lão, đội hình năm người này ngay cả ở Phần Thiên nội môn, cũng là lực lượng trung tâm!

Mà mục đích bọn họ tới đây, quả nhiên là vì một con Huyền thú cường đại! Thiên Huyền thú “Viêm long” cấp mười trong miệng bọn họ, chẳng lẽ chính là “Con rồng màu đỏ” vẫn luôn truyền lưu trong sơn mạch Xích Long này!

- Giống như có người vẫn luôn đi theo chúng ta.

- A, chẳng qua chỉ là một tiểu quỷ cảnh giới Sơ Huyền. Đoán chừng là lần đầu tiên nhìn thấy Huyền độ hư không, cho nên không biết sống chết đi theo Hừ, hẳn đã muốn chết như vậy, không chờ Viêm long động thủ, hiện giờ ta có thể đưa hắn một đoạn đường.

- Cắt, chấp nhặt với một tiểu tử cảnh giới Sơ Huyền, cũng không sợ hạ thân phận của mình.

Trong lòng Vân Triệt nhất thời rung mình, tuy rằng một đường này hắn đã vô cùng cẩn thận, nhưng hiển nhiên, hắn vẫn bị phát hiện. Dù sao, đối phương đều đã là cảnh giới Thiên Huyền khủng bố.

Ngầm hít một hơi, Vân Triệt bước chân về phía sau, trong lòng sinh ra ý tứ lui bước. Dù sao, hiện giờ thực lực của hắn quá yếu, ngay cả tư cách mạo hiểm cũng không có. Hơi không cẩn thận, hắn sẽ trực tiếp góp cả mạng của mình đi vào.

Hắn lui về sau mấy bước, khi chuẩn bị tạm thời rời đi, trái tim, bỗng nhiên nhảy loạn một cái, hắn thậm chí mơ hồ nghe được trái tim truyền đến một tiếng “Thịch”.

“Đây là...”

“Thịch”... “Thịch”...

Trái tim lại một lần nữa nhảy loạn, trong lòng, một cảm giác không hiểu sao bỗng nhiên xuất hiện, sau đó càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

Cảm giác này là...

Vân Triệt để tay lên vị trí ngực, trên mặt kinh ngạc không hiểu... Có thứ gì đó... Đang kêu gọi ta?

Vân Triệt xoay người, nhìn về phía nam, cảm giác kỳ dị này, rõ ràng chính là đến từ phương hướng kia. Cảm giác này thật vi diệu, rõ ràng chỉ là một cảm giác hư vô phiêu miêu, không cách nào nói ra bằng lời, lại khiến trong lòng hắn không cách nào sinh ra vẻ hoài nghi và kháng cự...

- Người làm sao vậy?

Mặt Ly trong thiên độc châu phát hiện khác thường của hấn, lên tiếng hỏi.

- Bên kia, giống như có thứ gì đó đang kêu gọi ta?

Vân Triệt nhìn về phía nam, sắc mặt trầm tĩnh nói.

- Kêu gọi?

Trong giọng nói của Mặt Ly tràn đầy kinh ngạc.

- Sẽ không sai, chính là chỗ đó.

Chân mày Vân Triệt hơi nhếch lên:

- Rốt cuộc sẽ là thứ gì? Chẳng lẽ là mê hồn thuật đặc thù nào đó... Không đúng! Sinh ra cảm ứng không chỉ có ý thức, còn có huyền mạch! Không được... Ta phải vào trong đó nhìn xem!

Năm người trên không đã tiếp tục hướng về phía trước, nếu như hấn tiếp tục đi tới, tùy tiện đụng phải một huyền thú cũng phải chết không thể nghi ngờ. Người của Phần Thiên môn nếu phát hiện hấn còn đi theo, nói không chừng cũng sẽ sợ hấn vươngung bận, ra tay với hấn...

Sau khi do dự một trận, Vân Triệt khẽ cắn răng một cái, lấy ra một gốc cây cỏ tinh ẩn cuối cùng, nắm lại vào trong tay trái, lúc nói ra, đã hóa thành một viên Tinh ẩn đan óng ánh trong suốt.

Nuốt Tinh ẩn đan vào, thân thể Vân Triệt nhất thời như sương hóa biến mất ở đó. Dưới vô hình vô ảnh, Vân Triệt bước ra bước chân, nhanh chóng đi về phía trước.

Một khắc khi bước vào “Xích Long cấm vực”, một cảm giác khô nóng nhất thời đập vào mặt, khiến hô hấp của Vân Triệt cũng nhất thời vì nó mà cứng lại. Phía trước, là một tòa núi nhỏ không tính là rất cao, hấn bước nhanh xông tới, đứng ở trên đỉnh núi, nhú mày nhìn về phía trước.

Trong tầm mắt của hấn, xuất hiện một mảng lớn khu vực màu đỏ thẫm. Ở giữa khu vực màu đỏ, là một hang động vĩ đại cao chừng gần trăm mét, chung quanh không có một ngọn cỏ, từng luồng khí trắng nóng rực và ngọn lửa bất chợt trong cái khe giữa mặt đất và hang động phun ra, giống như vừa bị lửa trời thiêu cháy.

Vào lúc này năm người của Phần Thiên môn cũng đã đến trên không của hang động. Vị trí của Vân Triệt cũng khiến cho hấn cuối cùng nhìn rõ diện mạo của năm người này. Bốn người trong bọn họ nhìn qua đều trên dưới năm mươi tuổi, phía trên áo bào đều thêu một cụm xích hỏa đánh dấu. Mà người ở giữa chính là người râu đã hoa râm kia, sắc mặt trầm tĩnh, trên dưới toàn thân, phóng thích ra hơi thở đáng sợ khiến Vân Triệt hít thở không thông.

Năm Thiên Huyền cảnh giới... Người ở chính giữa kia, chính là cường giả siêu cấp đã nửa bước Vương Huyền trong miệng Mặt Ly!

Phần Thiên môn phái ra đội hình kinh người như thế, xem ra Huyền đan của Viêm long ở trong miệng bọn họ, thật sự rất quan trọng đối với bọn họ.

- Xem ra tin tức quả nhiên không sai! Dừng chân ở bên trong đó, là một Huyền thú hệ hỏa khổng lồ!

Người trung niên ngoài cùng bên phải nghiêm mặt nói.

- Dừng hành động thiếu suy nghĩ. Trong hang động này nói không chừng còn có huyền cơ gì không dự đoán được, vẫn dẫn Viêm long này ra thì tốt hơn.

- Vậy đề ta làm đi!

Người trung niên ngoài cùng bên trái tiến về phía trước một bước, tay phải vung lên, một trường đao dài ba thước màu vàng nhạt đã cầm trong tay. Vũ khí chính của Phần Thiên môn là đao, một trong những Huyền kỹ chính là “Phần thiên đao”, lúc Phần Thiên Quyết vận chuyển, đao cháy lửa cháy, lửa cháy theo đao, uy lực cực kỳ kinh người.

“Ào!!!”

Người trung niên giờ trường đao lên, trên thân đao nhất thời dấy lên ngọn lửa nóng bỏng, trong tiếng hô lớn của hấn, đột nhiên chém về phía dưới.

Rầm rầm...

Một con hỏa long trắng kiện từ trên thân đao bay ra, mang theo sóng khí nóng rực và tiếng gió gào thét nhắm về phía trước hang động vĩ đại kia, một tiếng vang thật lớn, hỏa long rơi xuống đất ầm ầm nổ tung, vốn mặt đất coi như san bằng trong nháy mắt bị nổ ra một hố to sâu hơn mười thước, cháy khét bốn phía.

Ngay cả toàn bộ hang động khổng lồ, đều mơ hồ rung rung.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

